ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1.ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

BİLDİRİ ÖZETLERİ

KİTABI
Cilt-2

Bu bildiri kitabı iki cilt halinde yayımlanmıştır.
Bu cilt, Kongre Bildiri Kitabı'nın ikinci bölümünü içermektedir.

ANKARA ETLİK CITY HOSPITAL

3rd NATIONAL 1st INTERNATIONAL INTEGRATED NURSING MIDWIFERY Congress

TWO DISCIPLINES,ONE GOAL:
"SAFE CARE STRENGTHENED BY SCIENCE"

7-9 May 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

ABSTRACTS BOOK

Vol. –2

This proceedings book has been published in two volumes. This volume contains the second volume of the conference proceedings.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1.ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

İÇİNDEKİLER

DAVET ____ 1

KURULLAR ____ 2-3

SÖZEL BİLDİRİLER ____ 4-175

POSTER BİLDİRİLER ____ 176-266

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7–9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

Davet Mektubu

Değerli Meslektaşlarımız,

Ankara Etlik Şehir Hastanesi ev sahipliğinde, 7–9 Mayıs 2026 tarihleri arasında gerçekleştirilecek olan 1. Uluslararası 3. Ulusal Bütünleşik Hemşirelik ve Ebelik Kongresi'ne sizleri davet etmekten büyük onur ve mutluluk duyuyoruz.

Ulusal düzeyde başarıyla sürdürdüğümüz kongremizi bu yıl uluslararası boyuta taşıyarak, bilimsel etkileşimi daha geniş bir perspektife ulaştırmayı hedefliyoruz. Farklı ülkelerden akademisyenler, araştırmacılar ve sağlık profesyonellerinin katılımıyla zenginleşecek olan kongremiz; bilgi paylaşımını güçlendiren, disiplinler arası iş birliğini destekleyen ve küresel bakış açısını geliştiren güçlü bir platform sunacaktır.

Kongremizin ana teması "İki Disiplin, Tek Hedef: Bilimle Güçlenen Güvenli Bakım" olarak belirlenmiştir. Bu kapsamda aşağıdaki güncel ve stratejik başlıklar ele alınacaktır:

- Sağlıklı Türkiye Yüzyılında Hemşirelik
- Aile Odaklı Yaklaşım
- Yapay Zekâ (AI) ve Karar Destek Sistemleri
- Kronik Hastalık Yönetimi ve Yaşam Boyu Bakım
- Klinik Uygulamada Bilimsel Kanıt ve Kalite
- Liderlik, Yönetişim ve Sağlık Politikaları
- Ebeliğin Gelecek Projeksiyonu
- "Aile Yılı" ve Ebelik
- İnovatif Doğum Teknolojileri
- Doğal Doğumun Bilimsel Temelleri

Hemşirelik ve ebelik; sağlığın korunması, geliştirilmesi, hastalıkların önlenmesi ve bakım süreçlerinin etkin yönetiminde küresel ölçekte kritik rol üstlenen iki temel meslek disiplinidir. Bu alanlarda bilimsel üretimin artırılması ve uluslararası deneyim paylaşımının güçlendirilmesi, hem mesleki gelişime hem de toplum sağlığının iyileştirilmesine önemli katkılar sağlayacaktır.

Bilimsel oturumların yanı sıra, uygulamaya yönelik kurslar ve interaktif eğitim programları ile katılımcılarımıza zengin ve öğretici bir deneyim sunmayı amaçlıyoruz. Bu programlar; mesleki bilgi ve becerilerin geliştirilmesi, güncel uygulamaların paylaşılması ve alanın geleceğine yönelik ortak bakış açısının güçlendirilmesi açısından önemli fırsatlar sağlayacaktır.

Hemşirelik ve ebelik alanında çalışan tüm sağlık profesyonellerini, akademisyenleri ve öğrencileri; bilimsel paylaşımı artırmak, uluslararası iş birlikleri geliştirmek ve mesleki dayanışmayı güçlendirmek amacıyla bu önemli organizasyonda birlikte olmaya davet ediyoruz.

1. Uluslararası 3. Ulusal Bütünleşik Hemşirelik ve Ebelik Kongresi'ne göstereceğiniz ilgi ve katkılar için şimdiden teşekkür eder, sizleri aramızda görmekten büyük mutluluk duyacağımızı belirtmek isteriz.

Saygılarımızla,

Doç. Dr. Mustafa Sırrı KOTANOĞLU
Kongre Başkanı
Ankara Etlik Şehir Hastanesi
Koordinatör Başhekimi

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1.ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

KONGRE BAŞKANI

DOÇ. DR. MUSTAFA SIRRI KOTANOĞLU
KOORDİNATÖR BAŞHEKİM

BİLİMSEL SEKRETERYA

ZEYNEP YILMAZ
KOORDİNATÖR SAĞLIK BAKIM HİZMETLERİ MÜDÜRÜ

DOÇ. DR. İLKNUR M. GÖNENÇ
DOÇ. DR. NURSEMİN ÜNAL
DR. ÖĞRETİM ÜYESİ GAMZE ACAVUT
DR. ÖĞRETİM ÜYESİ BELGİN VAROL
DR. ÖĞRETİM ÜYESİ EDA ÜNAL
BETÜL KILAVUZ
GÜLÇİN GÜLEŞEN
FİLİZ ÖZKOÇAK TUNA

DÜZENLEME KURULU

PROF. DR. AYFER TEZEL
PROF.DR.FATMA İLKNUR ÇINAR
PROF. DR. LEYLA ÖZDEMİR
PROF. DR. GÜLTEN KOÇ
DOÇ. DR. FATMA USLU ŞAHAN
DOÇ. DR. İLKNUR M. GÖNENÇ
DOÇ. DR. NURSEMİN ÜNAL
DOÇ. DR. SİBEL PEKSOY KAYA
DR.ÖĞR. ÜYESİ GAMZE ACAVUT
DR. ÖĞR. ÜYESİ BELGİN VAROL
DR. ÖĞR. ÜYESİ EDA ÜNAL

AYŞEGÜL TARLA
MERAL GÖKTAŞ
HÜLYA ALTUN
ARZU TOPRAK
EMEL ÇALDIR
FİLİZ BOZDEVECİ
ELVAN SALMAN AYAZ
FERHAT ÖCAL
SERPİL GÜNEŞ
CAN KAMURAN EMİR
TÜLÜN ÖZKAYA

NİHAL BAŞARAN
YASEMİN GÖRKEM
İZZETCAN ÜNAL
ŞERİFE TALAS
NİHAL GÜMÜŞLER
ZUHAL KUTUCU
KERİME KÜÇÜKAYDIN
FATİH GENCAN
NEVZAT KURULAY
ÇİĞDEM KARDAŞ
ÖZNUR TİBUKOĞLU

ÖZGÜL UĞANTAŞ
ARZU EKİNCİ DİRİCAN
NURCAN KARAMAN
NURAY DİVLEK
NALAN ŞARLI
NERMİN ERDOĞAN
SONGÜL KÖSE
HAYRİYE UNAÇ KOÇAK
MÜRÜVET BALTA
DİCLE BAKIR TUŞ
NESLİHAN KANDEMİR

SEBİLE ÖZATA URSAVAŞ
MERAL EROĞLU
ÖZGE RÜZGAR
ÖZGE GENCER
ÖZGE DERİN ULAŞAN
SÜMEYYE BAŞOĞLU
HATİCE ÖZKOÇAK
MESUDE ÖZBİLĞE
YELDA GÖKTAŞ
SENEM ASLANTAŞ
GÜLCAN MAVİ

İREM MUT YERLİ
İNCİ ALPER
EDA GÜNDOĞMUŞ
NİLGÜN IŞLAK
EMİNE AKDOĞAN
IŞIL BAYAR
SEVİM KOÇAK
ELİF AŞIK

BİLİMSEL KURUL ÜYELERİ

DR. MAHMUT AVCI
UZM. DR. ALTUĞ NARLI
UZM. DR. RIFAT BOZKUŞ
PROF. DR. AHMET ALTUN
PROF. DR. AYFER TEZEL
PROF. DR. AYHAN ÖZHASENEKLER
PROF. DR. AYTEN DEMİR
PROF. DR. BERNA EREN FİDANCI
PROF. DR. BİRGÜL ÖZKAN
PROF. DR. ÇİĞDEM YÜKSEL
PROF. DR. DEMET AKTAŞ
PROF. DR. DUYGU HİÇDURMAZ ASLAN
PROF. DR. EBRU AKGÜN ÇITAK
PROF. DR. ELİF GÜRSOY
PROF. DR. EMİNE İYİGÜN
PROF. DR. FATMA İLKNUR ÇINAR
PROF. DR. FATMA ÖZ
PROF. DR. FUNDA ÖZDEMİR
PROF. DR. GÜLTEN GÜVENÇ
PROF. DR. GÜLTEN KOÇ
PROF. DR. HATİCE AYHAN
PROF. DR. HAVA ÖZKAN

PROF. DR. HİKMET ERHAN GÜVEN
PROF. DR. LEYLA DİNÇ
PROF. DR. LEYLA ÖZDEMİR
PROF. DR. MURAT KOÇ
PROF. DR. NAZAN KARAHAN
PROF. DR. NAZMİYE KOCAMAN YILDIRIM
PROF. DR. NİLHAN SEZGİN
PROF. DR. NURCAN ÇALIŞKAN
PROF. DR. NURGÜN PLATİN
PROF. DR. ÖZLEM MORALOĞLU TEKİN
PROF. DR. SABİRE YURTSEVER
PROF. DR. SEMA DERELİ YILMAZ
PROF. DR. SENA KAPLAN
PROF. DR. ŞENGÜL YAMAN SÖZBİR
PROF. DR. SERGÜL DUYGULU
PROF. DR. SEVİL ŞAHİN
PROF. DR. SEVİNÇ KUTLUTÜRKAN
PROF. DR. SONGÜL AKTAŞ
PROF. DR. SULTAN AYAZ ALKAYA
PROF. DR. ZEHRA GÖLBAŞI
PROF. DR. ZİYAFET UĞURLU
DOÇ. DR. ARZU BAHAR

DOÇ. DR. ARZU KUL UÇTU
DOÇ. DR. ASİBE ÖZKAN
DOÇ. DR. ASLIHAN ÖZTÜRK EYİMAYA
DOÇ. DR. AYŞEGÜL ÖZTÜRK BİRGE
DOÇ. DR. AYTEN ANDAL DÜZGÜN
DOÇ. DR. BAŞAK DEMİRTAŞ
DOÇ. DR. BEHİRE SANCAR
DOÇ. DR. BETÜL TOSUN
DOÇ. DR. BETÜLAY KILIÇ
DOÇ. DR. BURCU AVCIBAY VURGEÇ
DOÇ. DR. ÇAĞANAY SOYSAL
DOÇ. DR. ÇİĞDEM SARI ÖZTÜRK
DOÇ. DR. DENİZ AKYILDIZ
DOÇ. DR. DİDEM KÜÇÜKKELEPÇE
DOÇ. DR. DİLEK KONUKBAY
DOÇ. DR. EMEL GÜLNAR
DOÇ. DR. EMEL GÜMÜŞ
DOÇ. DR. ESRA ÖZER
DOÇ. DR. ESRA SARI
DOÇ. DR. EZGİ DİRGAR
DOÇ. DR. FATMA ÖZLEM ÖZTÜRK
DOÇ. DR. FATMA USLU ŞAHAN

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1.ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

KONGRE BAŞKANI

DOÇ. DR. MUSTAFA SIRRI KOTANOĞLU
KOORDİNATÖR BAŞHEKİM

BİLİMSEL KURUL ÜYELERİ

DOÇ. DR. FİGEN IŞIK ESENAY
DOÇ. DR. FİLİZ ASLANTEKİN ÇOBAN
DOÇ. DR. FİLİZ ÜNAL TOPRAK
DOÇ. DR. GÖNÜL KURT
DOÇ. DR. GÜLŞAH KÖK
DOÇ. DR. HACER ALAN DİKMEN
DOÇ. DR. HAVVA ARSLAN YÜRÜMEZOĞLU
DOÇ. DR. HEDİYE KARAKOÇ
DOÇ. DR. HİLAL TÜZER
DOÇ. DR. İLKNUR MÜNEVVER GÖNENÇ
DOÇ. DR. MELTEM MERİÇ
DOÇ. DR. MELTEM UĞURLU
DOÇ. DR. MENEKŞE NAZLI AKER
DOÇ. DR. MÜNEVVER SÖNMEZ
DOÇ. DR. NESLİHAN YILMAZ SEZER
DOÇ. DR. NİLAY BEKTAŞ AKPINAR
DOÇ. DR. NURSEMİN ÜNAL
DOÇ. DR. ÖZNUR KAVAKLI
DOÇ. DR. REYHAN ESKİYURT
DOÇ. DR. SEDA KUNT
DOÇ. DR. ŞENAY TOPUZ
DOÇ. DR. SERPİL ÖZDEMİR
DOÇ. DR. SEVGİ YILMAZ ERGANİ
DOÇ. DR. SİBEL PEKSOY KAYA
DOÇ. DR. SÜMEYRA TOPAL
DOÇ. DR. TUĞBA KARATAŞ
DOÇ. DR. ZELİHA ÖZDEMİR KÖKEN
DR. ÖĞR. ÜYESİ ARZU AYDOĞAN
DR. ÖĞR. ÜYESİ ASLI ER KORUCU
DR. ÖĞR. ÜYESİ AYŞE ÖZGE DENİZ
DR. ÖĞR. ÜYESİ AYŞEGÜL AKÇA
DR. ÖĞR. ÜYESİ AYŞEGÜL YAVAŞ AYHAN
DR. ÖĞR. ÜYESİ ŞAHİNDE CANBULAT
DR. ÖĞR. ÜYESİ SEMRA TUNCAY YILMAZ
DR. ÖĞR. ÜYESİ SERAP GÜNGÖR ÜNAL
DR. ÖĞR. ÜYESİ SEVİL ÇİÇEK ÖZDEMİR
DR. ÖĞR. ÜYESİ SIDIKA PELİT AKSU
DR. ÖĞR. ÜYESİ SİNEM CEYLAN
DR. ÖĞR. ÜYESİ SÜMEYRA DAMSARSAN
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUFAN ASLI SEZER
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUĞBA BİLGEHAN
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUĞBA KARATAŞ
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUĞBA TAHTA
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUĞBA YILDIRIM
DR. ÖĞR. ÜYESİ TUĞÇE TÜRTEN KAYMAZ
ÖĞR. GÖR. DR. EZGİ YILDIRIM
ÖĞR. GÖR. DR. İNCİ AÇIKGÖZ
ÖĞR. GÖR. DR. MELTEM ÖZDUYAN KILIÇ
ÖĞR. GÖR. DR. SULTAN TÜRKMEN KESKİN
ÖĞR. GÖR. BİRSEN ARIKAN
AYHAN ÖZKAN
AYŞE EYSEN
BERRİN SAVAŞ ER
DR. ASLI YILMAZ
OP. DR. YEŞİM TEZCAN
UZM. DR. MURAT DİCLE
ARŞ. GÖR. EDANUR KARAYEL
ARŞ. GÖR. GİZEM AYDEMİR
ARŞ. GÖR. ŞUHEDA ÇİFCİ

ULUSLARARASI BİLİMSEL KURUL ÜYELERİ

PROF. HELENA MARIA REIS DO ARCO-PORTEKİZ
PROF. JUAN MANUEL LEYVA MORAL-İSPANYA
PROF. MIRJANA MARINKOVIC-SIRBİSTAN
PROF. RAUL ALBERTO CARRILHO CORDEIRO-PORTEKİZ
ASSOC. PROF. İLKNUR YEŞİLÇINAR-AMERİKA
ASSOC. PROF. KATALIN PAPP-MACARİSTAN
ASSOC. PROF. MIRKO PROSEN-SLOVENYA
ASSOC. PROF. SABINA LICEN-SLOVENYA
ASSIST PROF. SALLY INGLIS-AMERİKA
DR. CANAN ERAYDIN-ALMANYA
DR. CRISTIANE PAVANELLO RODRIGUES SILVA-PORTEKİZ
DR. NESRİN ÖZDİL-ALMANYA
DR. WOET GIANOTTEN-HOLLANDA
MARLENE REYNS- İNGİLTERE
MARTINA IANNIELLO- ALMANYA

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

7-9 Mayıs 2026, Ankara

www.etliksehirkongre.com

SÖZEL BİLDİRİLER

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ

3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK Kongresi

İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"

SÖZEL BİLDİRİLER & Abstracts

HSB96. Sağlık Okuryazarlığının Geliştirilmesinde Yapay Zeka Kullanımı — 10-11
Fatma Yıldırım

ESB28. Preterm Eylem Riskinin Tahmin Edilmesinde Yapay Zekâ Teknolojilerinin Rolü: Bibliyometrik Analiz ile Küresel Eğilimlerin Değerlendirilmesi — 12-13
Yasemin Öztürk

ESB29. Kadın Sağlığında Dijital Dönüşüm ve Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği: Güncel Kanıtların Değerlendirmesi — 14-15
Sinem Ceylan[1], Bilgesu Çelik[2], Nazan Karahan[3]

ESB30. Kadın Sağlığında Femtech ve Yapay Zeka Uygulamalarının Klinik Yansımaları — 16-17
Bilgesu Çelik[1], Sinem Ceylan[2], Nazan Karahan[3]

HSB97. Yoğun Bakım Ünitelerinde Yapay Zekâ Destekli Erken Uyarı Sistemlerinin Hemşirelik Bakımına Etkisi: Disiplinlerarası Bir İnceleme — 18-19
Çiğdem Arslan[1], Huri Seval Gönderen Çakmak[2]

HSB98 Maden İşçilerinin Akciğer Kanserinden Korunmaya Yönelik Tutumlarının ve Kanser Taramalarına Yönelik Tutumlarının Hazırlayıcı Faktörleri; Kesitsel Çalışma — 20-21
Batuhan Gelen[1], Mehmet Korkmaz[2]

HSB99 Adölesan Erkeklere Verilen "Testis Kanseri ve Testis Kanseri Taramaları" Eğitiminin Kendi Kendine Testis Muayenesi Yapmaya ve Testis Kanserine Yönelik Sağlık İnançlarına Etkisi — 22-23
Ali Deve[1], Mehmet Korkmaz[2]

HSB100. Erken Adölesanlarda Menstrüel Düzensizlik ve Kaygı İlişkisi: Menstrüel Semptom Şiddetinin Aracılık Rolü — 24-25
Nevin Akdolun Balkaya[1], Özge Sena Gök[2], Nurten Denizhan Kırcan[3]

ESB31. Türkiye'de Ebelik Lisans Programlarının Akreditasyon Değerlendirme Raporlarının İncelenmesi — 26-27
Beyza Öztürk[1], Ece Özkaradiğin[2], Didem Şimşek Küçükkelepçe[3]

HSB101. Öğrencilerin Toplumsal Cinsiyet Tutumlarının Cinsel-Üreme Güçlendirme Üzerindeki Etkisi — 28-29
Nurten Denizhan Kırcan[1], Nevin Akdolun Balkaya[2], Gonca Buran[3]

ESB32. Sezaryen Sonrası Kullanılan Tamamlayıcı Uygulamaların Emzirme Üzerine Etkisi — 30-31
Melisa Değirmenci[1], Şenay Topuz[2]

ESB33. Türkiye'de Ebelik Alanında Doğum Ağrısı ile İlgili Yapılan Doktora Tezlerinin İncelenmesi — 32-33
Melisa Değirmenci[1], Şenay Topuz[2]

HSB102. Yoğun Bakımda Etkili Dönüşüm: Kapalı Aspirasyon ve Enfeksiyon Kontrolünün Etkisi — 34-35
Merve Kavutlu[1], Damla Öksüz Kargın[2], Esra Yücel[3], Ganime Sevinç[4], Göknur Yapar Toros[5]

HSB103. Menopoz Dönemindeki Kadınlarda Eş Desteği ile Menopoza Özgü Sıcak Basması Arasındaki İlişki ve İlişkili Faktörler — 36-37
Sıdıka Pelit Aksu[1], Mahdieh Mollazadeh Tasmaloo[2]

ESB34. Üriner Sistem Enfeksiyonu Tanısı Almış Gebe Kadınlara Öğrendiğini Anlat Yöntemiyle Verilen Eğitimin Hijyen Davranışları ve Semptomlar Üzerine Etkisi: Randomize Kontrollü Bir Çalışma — 38-39
Arzu Çiftçi[1], Hediye Karakoç[2]

HSB104. Emziren Annelerin Süt Bağışına İlişkin Tutum ve Düşünceleri — 40-41
Çidem Çiçek[1], Halit Halil[2]

HSB105. Bentall Operasyonu ve Aort Kapak Replasmanı Sonrası Gordon'un Fonksiyonel Sağlık Örüntülerine Dayalı Aile Odaklı Hemşirelik Yaklaşımı: Olgu Sunumu — 42-43
Nevra Kalkan

HSB106. Sessiz Sinyallerin Dili: Hemşirelikte Erken Uyarı Sistemleri — 44-45
Cansu Soy[1], Gülden Basit[2]

HSB107. 18-65 Yaş Arası Glokom Tanılı Bireylerde Sağlık Okuryazarlığı ile Hastalık Bilgi Düzeyi Arasındaki İlişki — 46-47
Duygu Bulut[1], İlknur Bodur[2], Ayşe Uylu[3], Kübra Ayaz Özdemir[4]

HSB110. Cerrahi Hemşireliğinde Kanıta Dayalı Uygulamalar ve Hızlandırılmış İyileşme Protokollerine Yönelik Lisansüstü Tezlerin Eğilimlerinin İncelenmesi — 48-49
Serap Sayar[1], Emel Cihan[2]

HSB111. Watson İnsan Bakım Modeline Göre Bipolar Bozukluğu Olan Bir Bireyde Hemşirelik Bakımı: Olgu Sunumu — 50-51
Zehranur Aslan[1], Reyhan Doğan[2], Handan Özçılnak Ünver[3], Çiğdem Yüksel[4]

HSB112. Psikiyatri Hemşireliğinde Aile Odaklı Yaklaşımın Hemşirelik Bakımı Aile Süreçlerine Etkisi — 52-53
Zehranur Aslan[1], Reyhan Doğan[2], Handan Özçılnak Ünver[3], Çiğdem Yüksel[4]

HSB113. Yaşlı Bireylerin Ruh Sağlığı Değerlendirmesinde Dijital ve Giyilebilir Teknolojiler: Hemşirelik Uygulamaları Açısından Bir Literatür Derlemesi — 54-55
Seda Karakaya Çataldaş[1], Reyhan Doğan[2]

HSB114. Sezaryen sonrası erken postpartum dönemde bir olgunun Roy Adaptasyon Modeli ile değerlendirilmesi: Olgu sunumu — 56-57
Sıdıka Pelit Aksu

HSB115. Sekonder Bakteriyemide Değişen Etkenler: 2024-2025 Analizi — 58-59
Merve Kavutlu[1], Ganime Sevinç[2], Tuğba Öz[3], Aysel Bal[4], Göknur Yapar Toros[5]

ESB35. Ebelik Öğrencilerinin Fetal İstismara Yönelik Farkındalıklarının Belirlenmesi — 60-61
Aslınur Taşkın Güzelyazıcı[1], Birsen Arıkan[2], Aleyna Özdemir Bektaş[3], Sudenaz Yurtsever[4]

HSB116. Ortopedik Cerrahide Hasta Güvenliği: Önlenebilir Hatalar ve Kanıta Dayalı Klinik Stratejileri. — 62-63
Serap Sayar[1], Ferhat Sayar[2]

HSB117. Hemşirelikte İnovatif Bir Yaklaşım Olarak Telehemşireliğin Hasta Sonuçları, Öz Yönetim ve Yaşam Kalitesi Üzerindeki Etkisi: Sistematik Derleme — 64-65
Fatma Nur Binerbay[1], Arzu Aydoğan[2]

HSB118. İnfertilite Tedavisi Gören Kadınlarda Yapay Zeka Farkındalığı ve Hemşirelik Yaklaşımı — 66-67
Tuba Çıtak[1], Gözde Gülfiye Çakmak[2]

SÖZEL BİLDİRİLER & Abstracts

HSB119. Hemşirelik Öğrencilerinin Yapay Zeka Tutumu, Özyeterliliği ve Okuryazarlık Düzeyleri — 68-69
Ayşegül Akca[1], Zeynep Ebrar Salcan[2], Hava Nur Şener[3]

HSB120. 65 Yaş Üzeri Diyabetik Retinopatili Hastalarda Hastalığa Uyumun Görme ile İlişkili Yaşam Kalitesine Etkisi — 70-71
İlknur Bodur[1], Duygu Bulut[2], Meral Çayırtepe[3]

HSB121. Hemşirelerde Yengeç Sepeti Sendromu; Sistematik Derleme — 72-73
Abide AKSUNGUR

HSB122. Prematüre Bebeklerde Oral Motor Müdahale (PIOMI) Araştırmalarının Bibliyometrik Analizi — 74-75
Emine Kapan[1], Dilek Konukbay[2], Dilek Yıldız[3]

HSB123. Hemşirelik Öğrencilerinde Yapay Zekâ Okuryazarlığı ile Yapay Zekâ Bağımlılığı Arasındaki İlişkinin İncelenmesi — 76-77
Ozan Nakişci[1], Tuba Kablan[2], Ercan Özpolat[3], Bilge Dilek Soyaslan[4]

ESB36. Kadınlarda Saygılı Annelik Bakımı Algısı: Bir Kapsam Derlemesi — 78-79
Nisa Berfin Berk[1], Melike Civelek[2], Fatma Bay[3]

HSB124. Endometriozis Tanısı Alan Kadınlarda Ağrı ve Yaşam Kalitesinin Yönetiminde Non-Farmakolojik Hemşirelik Girişimleri — 80-81
Gülşah Kök[1], Merve Ertuğrul[2]

HSB125. Tandem Emzirme Araştırmalarının Bibliyometrik Analizi: Bir Literatür İncelemesi — 82-83
Emine Kapan[1], Dilek Konukbay[2], Dilek Yıldız[3]

HSB126. Bir Eğitim ve Araştırma Hastanesinin Anestezi ve Reanimasyon Yoğun Bakım Ünitesinde Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyonların Sürveyansı: Yıllara Göre Enfeksiyon Hızları ve Etken Mikroorganizmaların Değerlendirilmesi — 84-85
Ela Unay[1], Gülçin Kurt[2], Tenzile Koçer[3], Süreyya Yılmaz[4], Sevgül Usanoğlu[5]

ESB37. Gebelikte Pelvik Taban Kas Egzersizlerinin Etkileri: Güncel Literatürün Analizi — 86-87
Esra Güneş[1], Nursemin Ünal[2], İlknur Münevver Gönenç[3]

HSB127. Yoğun Bakımda Kadın Hastalarda Psikososyal Destek ve Aile Katılımı: Hemşire ve Ebe Rolü — 88-89
Sevgi Sayın[1], Esra Gül Ertürk Balcı[2]

HSB128. Adli Psikiyatri Hemşireliğinde Travma Bilgili Bakım Yaklaşımı: Hasta ve Hemşire Sonuçları Üzerine Bir İnceleme — 90-91
Handan Özçılnak Ünver[1], Zehranur Aslan[2], Reyhan Doğan[3], Çiğdem Yüksel[4]

HSB129. Psikiyatri Hemşireliğinde Mentalizasyon Temelli Yaklaşım: Aile ile Terapötik İlişkinin Güçlendirilmesi — 92-93
Handan Özçılnak Ünver[1], Zehranur Aslan[2], Reyhan Doğan[3], Çiğdem Yüksel[4]

HSB130. Ruhsal Bozukluklarda Fiziksel Hastalık Yükü ve Belirleyicileri — 94-95
Tuğba Aşkan[1], Birgül Özkan[2]

HSB131. Atıktan Veriye: Menstrüel Biyobelirteçlerin Hemşirelik Bakım Yönetiminde Kullanımı — 96-97
Beyza Başpınar[1], Zeynep Daşıkan[2]

HSB132. Geçiş Dönemi Bakım Programlarının Kronik Hastalığı Olan Bireylerde Yeniden Yatış Oranlarına Etkisi: Bir Literatür Analizi — 98-99
Tuğba Karataş[1], Ülkü Polat[2]

ESB38. Vazomotor Semptomlarla Mücadelede Kullanılan Tamamlayıcı, Alternatif Ve/Veya Bütünleyici Tıp Yaklaşımları — 100-101
Aslıhan Turan[1], Merve Yazar[2]

HSB133. Psikiyatri Kliniklerinde Atak Dönemlerinin Gerçek Zamanlı İzlenmesi: CNN ve OpenPose Tabanlı Şiddet Riski Karar Destek Sistemi — 102-103
Burak Şirin[1], Tuba Karabey[2], Ahmet Altun[3]

HSB134. Yapay Zeka Destekli Cinsel Sağlık Danışmanlığı: Dijital Dönüşümün Klinik Güvenlik, Etik ve Hemşirelik Pratiğine Yansımaları — 104-105
Gözde Gülfiye Çakmak[1], Tuba Çıtak[2]

HSB135. Yanık Yaralanmalarında Ruh Sağlığı: Halk Sağlığı Perspektifi Ve Toplum Temelli Rehabilitasyon Yaklaşımı — 106-107
Amine Arslanoğlu[1], Ayşegül Akca[2]

HSB136. COVID-19 Aşıları ile İlgili Ulusal/Uluslararası Yasal Düzenlemelerin ve Resmi Kılavuzların İncelenmesi: Nitel Doküman Analizi — 108-109
Handan Özdemir

ESB41. 18-65 Yaş Arası Kadınlarda HPV Aşılanma Sıklığı ve HPV Aşısına Yönelik Sağlık İnanç Düzeyleri ile İlişkili Faktörler — 110-111
Pınar Dündar Ağaoğlu[1], Şükran Başgöl[2]

HSB138. Jinekolojik Kanserli Kadınlarda Algılanan Sosyal Destek İle Psikolojik Dayanıklılık Arasındaki İlişkide Manevi İyilik Halinin Aracı Rolü — 112-113
Tülay Kaşaltı[1], Fatma Uslu Şahan[2]

HSB139. Serviks Kanserinin Erken Tanısına Yönelik Tutumlar İle Kadercilik Eğilimi Arasındaki İlişki: Türkiye'de 18–65 Yaş Arası Kadınlarda Kesitsel Bir Çalışma — 114-115
Tülay Kaşaltı[1], Merve Mert Karadş[2], Sevda Yıldırım[3], Fatma Uslu Şahan[4]

ESB42. Doğumda Sürekli Ebe Desteğinin Sonuçları: Meta-Analiz Ve Sistematik Derlemelerin Derlemesi — 116-117
Yağmur Biray[1], Şebnem Rüzgar[2]

HSB140. Transgender Erkek Bireyde Cinsel Sağlığın Yönetimi: Ex-PLISSIT Modeli Temelli Bir Olgu Sunumu — 118-119
Gözde Gülfiye Çakmak[1], Gülten Güvenç[2]

HSB141. Premenstrüel Sendrom Semptomlarının Yönetiminde Kahkaha Yogası — 120-121
Elif Birce Somuncuoğlu[1], Şengül Yaman Sözbir[2]

HSB142. Kronik Hastalıklarda Palyatif Bakımın Stratejik Rolü: Yaşam Boyu Bakım, Maliyet Etkinliği ve Sağlık Politikalarına Yansımalar — 122-123
Tuba Zamantıoğlu

SÖZEL BİLDİRİLER & Abstracts

HSB143. Dijital Psikolojik Destek Uygulamalarının Anksiyete Yönetimindeki Rolü — 124-125
Dilara Yıldızoğlu[1], Arzu Aydoğan[2]

HSB144. Palyatif Bakımda Bakım Verme Yükünün Belirleyicileri: Sosyodemografik ve Klinik Faktörlerin Analizi — 126-127
Tuba Zamantıoğlu

ESB44. Geleceğe Bir Katkı: Sürdürülebilir Menstrüel Hijyen Yönetimi ve Çevresel Etkileri — 128-129
Asiye Tuğsa Uludağ[1], Didem Berra Aktürk[2], Miray Acuner[3], Nurgül Şimal Yavuz[4]

ESB45. Kadınların Gebelikte Mobil Uygulama Kullanım Durumlarının İncelenmesi — 130-131
Ayşe İlayda Eracar[1], Nurgül Şimal Yavuz[2]

ESB46. Doğumun İzi, Emzirmenin Gücü: Travma Sonrası Dönemde Ebelik Bakımı — 132-133
Zahra Saeidi Mofrad[1], Aslı Er Korucu[2], İlknur Münevver Gönenç[3]

HSB145. Yaşlı Kanser Hastalarında Artan Bakım İhtiyacına Alternatif Çözüm: Dijitalleşme — 134-135
Sümeyye Başoğlu

HSB146. İnkontinansla Ilişkili Dermatit Önleme Algoritmasının Hemşire İş Gücü Maliyeti Üzerine Etkisi — 136-137
Tuba Yılmazer[1], Hilal Tüzer[2], Gülçin Güleşen[3]

ESB47. Jinekolojik Kanserlerde Evde Bakımda Teknoloji Temelli Uygulamaların Rolü — 138-139
Nuray Tungüç[1], Sema Yılmaz[2]

HSB147. Kemoterapi Alan Meme Kanserli Kadınlara Uygulanan Web Tabanlı Derin Gevşeme Egzersizlerinin Umut Düzeyi, Stresle Başa Çıkma Tutumları ve Sağlığı Değiştirmeye Yönelik Motivasyonlarına Etkisi — 140-141
Gökçe Banu Acar Gül[1], Huri Seval Gönderen Çakmak[2], Ebru Yıldırım[3], Tülay Eren[4]

HSB148. Hemşirelikte Yapay Zeka — 142-143
Büşra Can Avcı

HSB149. Psikiyatri Hemşirelerinin Eğitim İhtiyaçları, Tercihleri Ve Önceliklerinin Belirlenmesi: Karma Nitel Bir Çalışma — 144-145
Nermin Erdoğan[1], Kerime Küçükaydın[2]

ESB48. Obstetrik Şiddetten Saygılı Bakıma: Doğumda Dönüşümün Anahtarı — 146-147
Şüheda Çifci[1], Birsen Arıkan[2], Gamze Acavut[3]

HSB150. Karaciğer Nakli Sonrası Hastanın Hemşirelik Bakımı: Roy Adaptasyon Modeli Işığında Bir Olgu Sunumu — 148-149
Hasan Arı[1], Günay Öge[2], Nursemin Ünal[3]

ESB49. Non-Stres Test Sırasında Gebe Kadınlarda Stresin Azaltılmasına Yönelik Müdahalelerin Etkinliği — 150-151
Serpil Sena Çelik[1], Zeynep Ahsen Özdemir[2], Burcu Sahra Güler[3], Nurgül Şimal Yavuz[4]

ESB50. Gebeliğe Bağlı Kaygı İle Siberkondri Arasındaki İlişkide E-Sağlık Okuryazarlığının Düzenleyici Rolü: Kesitsel Bir Çalışma — 152-153
Edanur Karayel[1], Fatma Uslu Şahan[2]

HSB151. Somali'deki Üniversite Öğrencilerinde Kültürel Algılar, İnternet ve Dijital Teknoloji Kullanımı ile E-Sağlık Okuryazarlığı Düzeyleri: Kesitsel Bir Çalışma — 154-155
Serpil Özdemir[1], Dercan Gencbaş[2], Leyla Yaman Üzümcü[3], Yasmin Mohamud Jama[4]

ESB51. Ebelikte Klinik Karar Verme ve Yasal Sorumluluk Eğitiminde Oyunlaştırma Stratejileri — 156-157
Sultan Deveci[1], Nazan Karahan[2]

HSB152. Sessiz Bir Tehdit Olarak Kateter İlişkili Üriner Sistem Enfeksiyonları: Üroonkoloji Hastalarında Hemşirelik Bakımının Kritik Rolü — 158-159
Edanur Karataş[1], Damla Amasya[2]

HSB155. Hemşirelik Eğitiminde Dijital Dokümantasyon: Mevcut Sistemlerin Karşılaştırmalı İncelenmesi — 160-161
Meltem Özduyan Kılıç[1], Fatoş Korkmaz[2]

ESB52. Bir Obstetrik Morbitide: Simfizis Pubis Disfonksiyonu — 162-163
Uzman Ebe İlknur Sirkeci[1], Ebe Derya Koç[2], Nazan Karahan[3]

HSB156. Yoğun Bakım Hemşirelerinin Tıbbi Cihazla İlişkili Basınç Yaralanmalarına Yönelik Bilgi, Tutum ve Önleme Uygulamaları Arasındaki İlişkinin Yapısal Eşitlik Modeli ile İncelenmesi — 164-165
Arzu Bahar[1], Sevil Olğun[2], Melek Çakır[3], Zalihe Yarkıner[4]

ESB53. Postpartum Kanama Yönetimi: DSÖ, FIGO, ICM İşbirliğiyle — 166-167
Uzman Ebe İlknur Sirkeci[1], Ebe Derya Koç[2], Nazan Karahan[3]

ESB54. Telelaktasyon ve Dijital Ebeliğin Geleceği — 168-169
Sema Erbaş[1], Aslı Er Korucu[2]

ESB55. Ebelerin Simülasyon Temelli Omuz Distosisi Eğitimine Yönelik Deneyimleri: Bir Fenomenolojik Çalışma — 170-171
Songül Aktaş[1], Ahmet Kağan Özkaya[2], Ebru Turhal[3], Fulya Batmaz[4], Özgür Tatlı[5]

ESB56. Sezaryen Sonrası Erken Emzirme Başarısını Etkileyen Faktörler ve Ebelik Yaklaşımları — 172-173
Zahra Saeidi Mofrad[1], İlknur Münevver Gönenç[2]

HSB158. Dijital Sağlık Okuryazarlığı: Belirleyicileri Ve Hemşirelik Uygulamalarına Etkileri — 174-175
Sıla Sönmez[1], Zeynep Yıldız[2], Burcu Çakmak[3], İlknur Münevver Gönenç[4]

POSTER BİLDİRİLER & Abstracts

HPB1. Yoğun Bakımda Yara Bakım ve Nütrisyon Hemşiresi İş Birliği Modeli — 177-178
Emel Çaldır[1], Fatma Yontar[2], Gülden Sakci[3]

HPB2. Palyatif Bakım Merkezi İçin Stratejik ve Operasyonel Plan: Klinik Hemşirelik Süpervizyonunun Rolü — 179-180
Raul Cordeiro[1], Ana Pinto[2], Catarina Mendes[3], Ricardo Roque[4], Vítor Pires[5], Nursemin Ünal[6]

HPB3. Abdominal Jinekolojik Cerrahi Sonrası Ağrı Yönetiminde Non-Farmakolojik Yöntemler — 181-182
Meliha Dönmez[1], Canan Uçakcı Asalıoğlu[2]

HPB4. Kan Bağışı Ama Hangisi? Erkek Öğrencilerin Menstrual Kan Bağışı Algısı — 183-184
Merve Çağlak[1], Gamze Acavut[2]

HPB5. Bilimle Güçlenen Güvenli Bakım: Yapay Zeka ve Karar Destek Sistemlerinin Hemşirelik Bakımında Güvenliğin Artırılmasındaki Rolü — 185-186
Müslüme Durmaz[1], Melike Yıldız[2], Rana Hilal Metin[3]

HPB6. Klinik Nutrisyon Eğitiminin Hemşire ve Ebelerin Bilgi Düzeylerine Etkisi: Etlik Şehir Hastanesi Örneği — 187-188
Zerrin Arıcı[1], Melek Bölükbaşı[2], Hülya Altun[3]

HPB7. 2023-2024 Yıllarında Yeni Tanı Alan HIV Enfeksiyonu Hastalarının Analizi ve Erken Tanının Önemi — 189-190
Merih Çetin Öztürk[1], Hilal Mendillioğlu[2], Semanur Kuzi[3]

HPB8. El Hijyeni Uyumunda Mesleki Farklılıklar: Üç Yıllık Gözlemsel Değerlendirme — 191-192
Tuğba Öz[1], Aysel Bal[2], Merve Kavutlu[3], Ganime Sevinç[4], Yunus Gürbüz[5]

HPB9. Sağlık Çalışanlarının Sağlıkta Kalite Standartları Üzerine Eğitimlere Karşı Bakış Açısı: Bir Değerlendirme — 193-194
Nilgün Işlak

HPB10. Çevresel Sürveyanstan Klinik Güvenliğe: Hastane Su Sistemlerinde Legionella Pneumophila İzlemi — 195-196
Aysel Bal[1], Merve Kavutlu[2], Ganime Sevinç[3], Tuğba Öz[4], Dilek Karamanlıoğlu[5]

EPB1. Eş Katılımlı Ebe Görüşmelerinin Gebe Kaygısı Ve Doğuma Hazırlık Üzerine Etkisi — 197-198
Gözdenur Dinç Çoban[1], Hilal Tangal Tepe[2], Tülay Başer[3], Fergül Kocabey[4], Dilara Yılmaz[5]

HPB11. Sessiz Risk, Güçlü Korunma: Tüberküloz Pozitif Hastalarla Temas Eden Sağlık Personelinin Tarama Sonuçları — 199-200
Aysel Bal[1], Tuğba Öz[2], Ganime Sevinç[3], Merve Kavutlu[4], Yunus Gürbüz[5]

HPB12. Toplum Ruh Sağlığı Hemşireliğinde Koruyucu ve Önleyici Ruh Sağlığı Hizmetleri: Birincil, İkincil, Üçüncül Koruma Yaklaşımları — 201-202
Pakizenur Vanlı

EPB2. Kadın Sağlığında Pelvik Taban — 203-204
Yağmur Naz Erbey[1], Elif Avcı[2], Aleyna Özdemir Bektaş[3], Birsen Arıkan[4], Şüheda Çiftçi[5]

HPB13. Saf Stres Üriner İnkontinanslı Kadınlarda Pelvik Taban Rehabilitasyonu ile Pelvik Taban Cerrahisinin Kısa Dönem Semptom Şiddetlerinin Karşılaştırılması — 205-206
Buse Kaya[1], Didem Demir[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]

HPB14. Hastanelerde Güvenli Hizmetin Anahtarı: "Doğru Hasta Kimliklendirme" Eğitiminin Bilgi Düzeyine Etkisi — 207-208
Hatice Özkoçak[1], Senem Aslantaş[2], Gülcan Özdemir Mavi[3], Hülya Altun[4]

HPB15. KOLON CERRAHİSİNDE CAE: HASTANEMİZ ULUSAL ORTALAMA İLE NEREDE? (2023 - 2025) — 209-210
Büşra Sarıkaya[1], Hatice Çatalkaya[2], Damla Arslan Kılıç[3], Nesibe Korkmaz[4], Esengül Şendağ

HPB16. Yoğun Bakım Ünitesinde SVK Takımında Önlem Paketine Uyumun Değerlendirilmesi — 211-212
Büşra Sarıkaya[1], Büşra Öztürk[2], Hilal Akman[3], İrfan Şencan[4], Fadime Callak Oku[5]

EPB3. Gebelikte Üriner İnkontinans ve Ebelerin Sorumlulukları — 213-214
Çağla Kılıç[1], Ayseren Çevik[2], Burcu Avcıbay Vurgeç[3]

EPB4. Üreme Sağlığı ve Cinsel Sağlık Hizmetlerinde Teknoloji Tabanlı Müdahaleler ve Ebelerin Rolleri — 215-216
Ayseren Çevik[1], Çağla Kılıç[2], Burcu Avcıbay Vurgeç[3]

HPB17. Sessiz Riskten Güvenli Bakıma: Kişisel Koruyucu Ekipman ve El Hijyeni Eğitiminin Bilgi Düzeyine Etkisi — 217-218
Tuğba Öz[1], Ganime Sevinç[2], Aysel Bal[3], Merve Kavutlu[4], Gülnur Kul[5]

HPB18. Yeni Mezun Hemşirelerin Primer Hemşirelik Rolüne Geçişte Yaşadıkları Zorluklar ve Hazır Bulunuşluk Algıları: Literatür İncelemesi — 219-220
Tuba Kablan[1], Handan Boztepe[2]

HPB19. Candidozyma auris Sürveyansında Subjektif Gözlemden Objektif Denetime: Teknoloji Destekli Çevresel Temizliğin Vaka İnsidansı Üzerine Klinik Etkisi — 221-222
Büşra Öztürk[1], Hatice Çatalkaya[2], Fadime Callak Oku[3], İrfan Şencan[4]

HPB20. Bir Şehir Hastanesinde Kateter İlişkili İdrar Yolu Enfeksiyonu İnsidans Dansitelerinin Analizi ve Enfeksiyon Kontrol Müdahalelerinin Etkinliği — 223-224
Büşra Öztürk[1], Büşra Sarıkaya[2], Fadime Callak Oku[3], Damla Arslan Kılıç[4], İrfan Şencan[5]

HPB21. Primipar Kadınlarda Postpartum Uyku Kalitesinin Emzirme Motivasyonu Üzerine Etkisi — 225-226
Hatice YAMAN[1], Funda ÖZDEMİR[2]

HPB22. Ventilatör İlişkili Olay Sürveyans Verilerinin Analizi: Şehir Hastanesi Örneği — 227-228
Hatice ÇATALKAYA[1], Büşra ÖZTÜRK[2], Hilal AKMAN[3], Damla ARSLAN KILIÇ[4], İrfan ŞENCAN[5]

HPB23. El Hijyeni Uyumu Artarken Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyon Hızları Azalıyor 2024-2025 Yılı Şehir Hastanesi Deneyimi — 229-230
Hatice Çatalkaya[1], Büşra Sarıkaya[2], Büşra Öztürk[3], Fadime Callak Oku[4], Nesibe Korkmaz[5]

HPB24. Algoritmadan Bakıma: N.U.R.S.E.S. Çerçevesiyle Yapay Zekanın Hemşirelik Uygulamalarına Entegrasyonu — 231-232
Nazike Nur Ergül

POSTER BİLDİRİLER & Abstracts

HPB25. Hemşireliğin Dijital Antropolojisi: Yapay Zekaya Göre 2050 Vizyonunda 'İdeal Hemşire' Kimdir? 233-234
Dicle Bakır Tuş

HPB26. Şehir Hastanesinde Yataklı Tedavi Klinik ve Yoğun Bakım Ünitelerinde Sağlık Hizmeti İlişkili Kan Dolaşımı Enfeksiyonlarında Etken Dağılımı 235-236
Damla Arslan Kılıç[1], Büşra Sarıkaya[2], Hilal Akman[3], İrfan Şencan[4], Nesibe Korkmaz[5]

HPB27. Candiodozyma Auris Deneyimi : Bir Şehir Hastanesi Örneği 237-238
Damla Arslan Kılıç[1], Hatice Çatalkaya[2], Büşra Öztürk[3], İrfan Şencan[4], Nesibe Korkmaz[5]

HPB28. Romatoid Artrit Yönetimi, Yaşam Kalitesi ve Hemşirenin Destekleyici Rolü 239-240
Evre YILMAZ[1], Kübra Nur BUCAKLI[2], Meryem ÜNAL[3]

HSB108. Yoğun Bakımlarda Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyonların Önemi, Enfeksiyon Kontrolü ve El Hijyeninin Rolü 241-242
Esra Oflazoğlu[1], Yasemin Kurtoğlu Gül[2], Ceren Kandemir[3], Merve Şen[4], Özlem Selametoğlu[5]

HPB29. Yeni Nesil Risk: Elektronik Sigara Kullanımının Solunum Fonksiyonlarına Etkisi 243-244
Şerife Buğday[1], Nursemin Ünal[2], İpek Candemir[3]

HPB30. Bir Uzvun Kaybı, Bir Benliğin Mücadelesi: Rabdomyosarkomlu Adölesanda Roy Adaptasyon Kuramına Göre Hemşirelik Bakımı 245-246
Sümeyra Topal[1], Tuba Soydemir[2], Dilek Yıldız[3], Şule Yeşil[4]

HSB109. Hastane Afet Planlarında Enfeksiyon Kontrolünün Entegre Yönetimi-Sessiz Afetlere Hazırlık 247-248
Sıla Çeküç[1], Meltem İnci[2]

HPB31. Kanser Tanılı Çocuğa Sahip Annelerde Umut ve Yalnızlık: Hemşirelik Perspektifinden İki Olgunun Karşılaştırmalı Analizi 249-250
Sümeyra Topal[1], Tuba Soydemir[2], Sinem Yanlızoğlu Çaka[3], Şule Yeşil[4]

ESB39. Ebe ve Hemşirelerde Duygusal Dayanıklılığın Güvenli Bakım Üzerindeki Etkisi 251-252
Esra Gül Ertürk Balcı[1], Sevgi Sayın[2]

ESB40. Planlanmamış Gebelikler ve Ebenin Rolü 253-254
Elifnaz DEMİRTAŞ[1], Şebnem RÜZGAR[2]

ESB43. Kadın Genital Benlik Algısı İle Cinsel İşlev Arasındaki İlişki: Kapsamlı Literatür İncelemesi 255-256
Esra Yılmaz[1], Yeşim Ömür[2]

HPB32. Tip 2 Diyabette Doğru İnsülin Uygulaması: Farkındalık, Eğitim ve Lipohipertrofi 257-258
Derya Yayla[1], Hülya Altun[2]

HSB153. Radyoterapiye Bağlı Cilt ve Doku Yaralanmalarında Oluşum, Önleme ve Etkili Bakım 259-260
Fatoş Otlu[1], Damla Amasya[2]

HSB154. Adli Hemşireliğin Sağlık Sistemindeki Yeri ve Önemi 261-262
Ruhi Sevin[1], Sevda İzer[2], Okan Kılınç[3]

HPB34. Romatoid Artritte Yaşam Kalitesi ve Sağlık Arama Davranışı: Hemşirelik Perspektifinden Bir Derleme 263-264
Emine Akdoğan

HPB35. Varisella Olgularının Epidemiyolojik Özellikleri ve Aşılamanın Hastaneye Yatış Üzerine Etkisinin Değerlendirilmesi 265-266
Dürdane İrem Bayar[1], Gülay Şahin Albayrak[1], Ayşe Kaman[2], Semanur Kuzi[3], Esra Oflazoğlu[4]

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB96. Sağlık Okuryazarlığının Geliştirilmesinde Yapay Zeka Kullanımı

Fatma Yıldırım
Lokman Hekim Üniversitesi

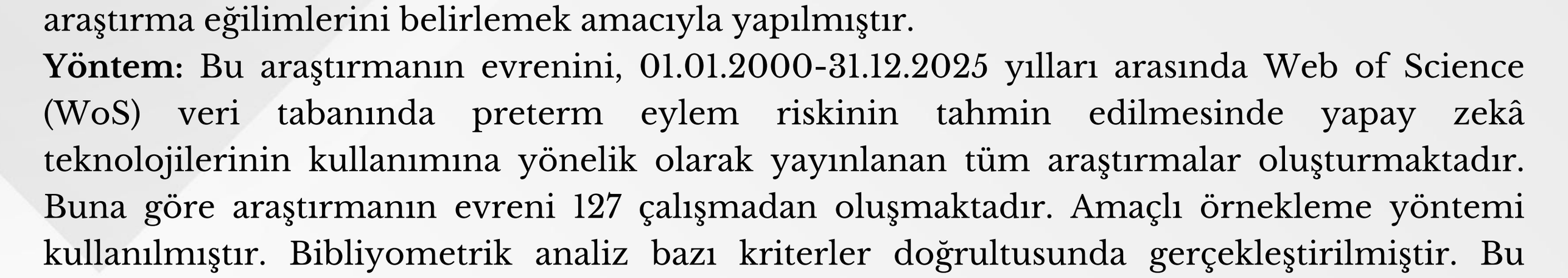
Amaç: Bu çalışmayla, teknolojinin önemli bir getirisi olan yapay zekânın sağlık okuryazarlığının geliştirilmesinde kullanımının ele alınması amaçlanmıştır.
Yöntem: Çalışmada güncel literatür Pubmed ve Scopus veri tabanları üzerinden taranmıştır. Son 10 yılın çalışmaları incelenmiştir. Türkçe ve İngilizce çalışmalar dâhil edilmiştir. Derleme türünde olması sebebiyle etik kurul izni alınmamıştır.
Bulgular: Sağlık okuryazarlığı; bireylerin sağlıkla ilgili bilgileri anlamaları, kullanabilmeleri ve bilgilere erişebilme becerisidir. Sağlık okuryazarlığı seviyesinin yüksek olması sağlık ve esenlikteki artışın göstergesidir. Hastalık görülme oranları, hastane yatışları ve maliyetleri azaltmada halk sağlığı açısından önemlidir. Sağlık okuryazarlığının geliştirilmesinde hemşirelere önemli görevler düşmektedir. Teknolojinin gelişmesiyle yapay zekâ sistemlerinin sağlık alanına entegre olması da kaçınılmaz olmuştur. Sağlık okuryazarlığının geliştirilmesinde kişiselleştirilmiş, etkileşimli ve kültürel duyarlı olmasıyla yapay zekâ temelli uygulamaların etkinliğine ve kullanılması gerektiğine dikkat çekilmektedir. Ön plandaki başlıca yapay zekâ sistemleri chatbotlar ve mobil sağlık uygulamalarıdır. Bireylerin sağlık hizmetlerinde erişimlerinin bu sayede artırılabileceği ifade edilmektedir. Bireylerin sağlık okuryazarlığı düzeylerinin artırılarak yapay zekâ sistemleri üzerinden elde ettikleri bilgileri de değerlendirebilmelerine dikkat çekilmektedir. Dolayısıyla bunun çift yönlü ve dinamik bir süreç olduğu söylenebilir. Yapay zekâ kullanımının sadece sağlık okuryazarlığını geliştirerek sağlık sonuçlarını olumlu etkilediğini söylemek yeterli olmayacaktır. Sağlık profesyonelleri ile birlikte çalışarak, iş verimliliğinin artırılması ve maliyetin düşürülmesinde de etkilidir. Yapay zekâ sistemleri bireylerin öz yönetimini destekleyerek sağlık eğitiminde kullanılabilmektir. Yapay zekâ sistemleri bireylerin kendi kendine öğrenmesini teşvik etmede, eğitimsel bir destek aracıdır. Güncel literatürde yapay zekâ sistemlerinin kullanılmasında; sağlık okuryazarlığı sonuçlarının ölçülmesinin sınırlı kaldığı, bu sistemlerin performansının artırılması gerektiği, güçlü değerlendirmeler yapılması gerektiği ve ileri araştırmalar yapılması gerektiği vurgulanmaktadır. Hemşireler de etkin bir şekilde rol almalıdır.
Sonuç: Etik ikilemler ve yapay zekâ sistemlerinin etkinlikleri konusunda endişeler olsa da sağlık sektörü için yapay zekâ sistemleri umut vadedicidir. Bu bağlamda sağlık alanında karşılaşılan zorluklara yenilikçi çözümler sunan yapay zekânın sağlık okuryazarlığının geliştirilmesinde kullanılması ve ileri çalışmaların yapılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: yapay zekâ, sağlık okuryazarlığı, sağlığı geliştirme, hemşire

HSB96. The Use of Artificial Intelligence in Improving Health Literacy

Fatma Yıldırım
Lokman Hekim University

Objective: This study aimed to examine the use of artificial intelligence, which is one of the significant outcomes of technological advancement, in improving health literacy.
Methods: In this study, current literature was reviewed through the PubMed and Scopus databases. Studies from the last 10 years were examined. Both Turkish and English studies were included. Since this was a review study, ethics committee approval was not required.
Results: Health literacy is defined as individuals' ability to access, understand, and use health-related information. A high level of health literacy is an indicator of improved health and well-being. It is important in terms of public health by reducing disease incidence, hospital admissions, and healthcare costs. Nurses have important responsibilities in improving health literacy. With technological developments, the integration of artificial intelligence systems into healthcare has become inevitable. The effectiveness and necessity of artificial intelligence-based applications in improving health literacy are emphasized due to their personalized, interactive, and culturally sensitive characteristics. The leading artificial intelligence systems include chatbots and mobile health applications. These systems are considered to increase individuals' access to healthcare services. It is highlighted that individuals should improve their health literacy levels so that they can evaluate the information obtained through artificial intelligence systems. Therefore, this process can be considered a bidirectional and dynamic process. It would not be sufficient to state that artificial intelligence use affects health outcomes positively only by improving health literacy. Artificial intelligence is also effective in increasing work efficiency and reducing costs through collaboration with healthcare professionals. Artificial intelligence systems can be used in health education by supporting individuals' self-management. These systems serve as educational support tools that encourage individuals' self-learning. Current literature emphasizes that the measurement of health literacy outcomes in the use of artificial intelligence systems remains limited, the performance of these systems needs to be improved, comprehensive evaluations should be conducted, and further research is required. Nurses should also take an active role in this process.
Conclusion:Although there are concerns regarding ethical dilemmas and the effectiveness of artificial intelligence systems, artificial intelligence technologies hold promise for the healthcare sector. In this context, it is recommended that artificial intelligence, which offers innovative solutions to challenges encountered in healthcare, be utilized in improving health literacy and that further studies be conducted.
Keywords: Artificial Intelligence, Health Literacy, Health Promotion, Nurse.

ESB28. Preterm Eylem Riskinin Tahmin Edilmesinde Yapay Zekâ Teknolojilerinin Rolü: Bibliyometrik Analiz ile Küresel Eğilimlerin Değerlendirilmesi

Yasemin Öztürk
Necmettin Erbakan Üniversitesi

Amaç: Bu araştırma, preterm eylem riskini tahmin etmede yapay zekâ teknolojilerinin kullanımının mevcut durumuna ilişkin bilgi sağlamak ve bu konudaki dünya genelindeki araştırma eğilimlerini belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Bu araştırmanın evrenini, 01.01.2000-31.12.2025 yılları arasında Web of Science (WoS) veri tabanında preterm eylem riskinin tahmin edilmesinde yapay zekâ teknolojilerinin kullanımına yönelik olarak yayınlanan tüm araştırmalar oluşturmaktadır. Buna göre araştırmanın evreni 127 çalışmadan oluşmaktadır. Amaçlı örnekleme yöntemi kullanılmıştır. Bibliyometrik analiz bazı kriterler doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. Bu kriterler: araştırma makalesi ve yayın dilinin İngilizce olması, Science Citation Index Expanded veya Emerging Sources Citation Index'de indekslenmiş olması ve “predict”, “preterm” ve “artificial intelligence” anahtar kelimelerini içermesidir. Buna göre araştırmanın örneklemini 72 çalışma oluşturmuştur.
Bulgular: Bu çalışmada, araştırmaların yıllık %30,69'luk bir büyüme oranı ile arttığı ve makale başına ortalama %9,29'luk bir atıf sayısı bulunduğu saptanmıştır. Makaleler toplam 521 yazar içermekte olup, tek yazarlı makale bulunamamıştır. Uluslararası ortak yazarlık oranı %22,22’dir. Anahtar kelime olarak sırasıyla "makine öğrenimi", "preterm doğum" ve "gebelik" terimleri çoğunlukla kullanılmıştır. Yıllık makale sayısı 2025 yılında 19 makale ile en yüksek seviyesine ulaşmıştır. En fazla yayına sahip ülkeler sırasıyla; 27 makale (%37,5) ile Çin Cumhuriyeti, 17 makale (%23,61) ile Amerika Birleşik Devletleri ve 7 makale (%9,72) ile Birleşik Krallık’tır.
Sonuç: Bu alandaki eğilim 2018 yılına kadar genel olarak durağan kalırken, o yıldan itibaren giderek artan bir ivme göstermiştir. Özellikle son 10 yıl içinde yapay zekâ teknolojilerinden faydalanılarak preterm eylem riskinin tahmin edilmesine yönelik yapılan araştırmalar artmıştır. İlerleyen yıllarda araştırmacıların bu konuya olan ilgisinin daha da artacağı ve böylece gelecekte preterm eylem riskinin erkenden saptayacak sağlık uygulamalarının hayata geçirilerek anne ve yenidoğan sağlığının iyileştirilmesine önemli katkılar sunulacağı değerlendirilmektedir.
Anahtar kelimeler: Preterm eylem, yapay zekâ, yenidoğan sağlığı

ESB28. The Role of Artificial Intelligence Technologies in Predicting the Risk of Preterm Labor: Evaluation of Global Trends through Bibliometric Analysis

Yasemin Öztürk
Necmettin Erbakan University

Objective: This study was conducted to provide information on the current status of the use of artificial intelligence technologies in predicting the risk of preterm labor and to identify global research trends in this field.
Methods:The population of this study consisted of all research articles published in the Web of Science (WoS) database between January 1, 2000, and December 31, 2025, regarding the use of artificial intelligence technologies in predicting the risk of preterm labor. Accordingly, the study population consisted of 127 studies. A purposive sampling method was used. Bibliometric analysis was performed based on specific criteria. These criteria included being a research article, being published in English, being indexed in the Science Citation Index Expanded or Emerging Sources Citation Index, and containing the keywords “predict,” “preterm,” and “artificial intelligence.” Accordingly, the sample of the study consisted of 72 studies.
Results:In this study, it was determined that the number of studies increased with an annual growth rate of 30.69%, and the average citation count per article was 9.29%. The articles included a total of 521 authors, and no single-authored articles were identified. The rate of international co-authorship was 22.22%. The most frequently used keywords were “machine learning,” “preterm birth,” and “pregnancy,” respectively. The annual number of publications reached its highest level in 2025, with 19 articles. The countries with the highest number of publications were the People’s Republic of China with 27 articles (37.5%), the United States with 17 articles (23.61%), and the United Kingdom with 7 articles (9.72%), respectively.
Conclusion: The trend in this field remained generally stable until 2018 but has shown an increasing momentum since then. Particularly within the last decade, research on predicting preterm labor risk using artificial intelligence technologies has increased. In the coming years, it is anticipated that researchers’ interest in this field will continue to grow, leading to the development of healthcare applications that enable early detection of preterm labor risk and make significant contributions to improving maternal and neonatal health.
Keywords: Preterm Labor, Artificial Intelligence, Neonatal Health.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB29. Kadın Sağlığında Dijital Dönüşüm ve Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği: Güncel Kanıtların Değerlendirmesi

Sinem Ceylan[1], Bilgesu Çelik[2], Nazan Karahan[3]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü
Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü[2]

Giriş-Amaç: Cinsiyete dayalı dijital sağlık teknolojileri; mobil uygulamalar, giyilebilir cihazlar ve internete bağlı tıbbi ekipmanlar aracılığıyla kadınların yaşam evrelerinde sağlık yönetimini desteklemeyi hedeflemektedir. Ancak dijital sağlık altyapısının tasarım ve erişim boyutlarında toplumsal cinsiyet eşitsizliklerini yeniden ürettiğine dair kanıtlar giderek artmaktadır. Bu derleme, kadın sağlığında dijital dönüşümün toplumsal cinsiyet eşitsizliğiyle kesişim noktalarını; erişim eşitsizliği, algoritmik önyargı ve veri gizliliği boyutlarında güncel literatür kanıtlarına dayanarak değerlendirmeyi amaçlamaktadır..

Gereç-Yöntem: Bu çalışma anlatısal derleme desenindedir. Literatür taraması 2021-2026 tarihlerini kapsayan Science Direct, PubMed, Google Scholar veri tabanlarında "Dijital Dönüşüm", "Kadın Sağlığı", "Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği" ve "Dijital Dönüşümde Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği" anahtar sözcükleri ile Türkçe-İngilizce yapılmıştır. Son beş yıla ait özgün çalışmalar ve derlemeler dahil edilmiş, toplam 14 makale değerlendirmeye alınmıştır.

Bulgular: Bulgular üç tematik başlık altında ele alınmıştır. Erişim eşitsizliği bağlamında, kadınların dijital teknoloji kullanımının erkeklere kıyasla %15 daha düşük olduğu ve bu oranın düşük-orta gelirli ülkelerde daha belirginleştiği görülmüştür. Algoritmik önyargı bağlamında, sağlık teknolojisi veri tabanlarının ağırlıklı olarak erkek prototipleri üzerine inşa edildiği ve bu durumun kadınlarda tanısal hatalara zemin hazırlayabileceği bildirilmektedir. Veri gizliliği bağlamında ise dijital sağlık kayıtlarındaki güvenlik açıklarının özellikle ev içi şiddet mağduru kadınlar için yaşamsal riskler doğurabileceği raporlanmaktadır. Dijital sağlık okuryazarlığı eksikliği ve toplumsal cinsiyet görev dağılımındaki adaletsizliklerin Femtech kullanımını kısıtlayan yapısal etkenler olduğu saptanmıştır.

Sonuç: Kadın sağlığında dijital dönüşüm; sağlık kayıtlarına erişim, şiddetin önlenmesi ve bireysel güçlenme açısından önemli fırsatlar sunabileceği değerlendirilmektedir. Ancak mevcut teknolojilerin, kadın merkezli perspektifte tasarlanmadığı sürece toplumsal cinsiyet eşitsizliklerini pekiştirebileceği düşünülmektedir. Kadınların ve ebelerin teknoloji tasarım süreçlerine dahil edilmesini öngören kapsayıcı politikaların geliştirilmesinin dijital dönüşümün eşitlikçi bir sağlık hizmetine dönüşmesine katkı sağlayabileceği öngörülmektedir..

Anahtar Kelimeler: Kadın Sağlığı, Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği, Dijital Dönüşüm

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB29. Digital Transformation in Women's Health and Gender Inequality: Evaluation of Current Evidence

Sinem Ceylan[1], Bilgesu Çelik[2], Nazan Karahan[3]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[2]

Introduction and Objective: Gender-based digital health technologies aim to support women's health management throughout different life stages through mobile applications, wearable devices, and internet-connected medical equipment. However, increasing evidence indicates that digital health infrastructure may reproduce gender inequalities in terms of design and access. This review aimed to evaluate the intersections between digital transformation in women's health and gender inequality based on current literature evidence, focusing on dimensions of access inequality, algorithmic bias, and data privacy.
Materials and Methods: This study was designed as a narrative review. A literature search was conducted in ScienceDirect, PubMed, and Google Scholar databases covering the years 2021–2026 using the keywords "Digital Transformation," "Women's Health," "Gender Inequality," and "Gender Inequality in Digital Transformation" in both Turkish and English. Original studies and review articles from the last five years were included, and a total of 14 articles were evaluated.
Results: The findings were examined under three thematic categories. In terms of access inequality, it was observed that women's use of digital technologies was 15% lower compared to men, and this disparity was more pronounced in low- and middle-income countries. Regarding algorithmic bias, it has been reported that healthcare technology databases are predominantly built on male prototypes, which may contribute to diagnostic errors in women. In terms of data privacy, security vulnerabilities in digital health records may pose significant risks, particularly for women experiencing domestic violence. Lack of digital health literacy and inequalities in gender-based division of responsibilities were identified as structural factors limiting Femtech use.
Conclusion: Digital transformation in women's health may provide important opportunities in terms of access to health records, prevention of violence, and individual empowerment. However, existing technologies may reinforce gender inequalities unless they are designed from a women-centered perspective. Developing inclusive policies that ensure the participation of women and midwives in technology design processes may contribute to transforming digital health into an equitable healthcare service.
Keywords: Women's Health, Gender Inequality, Digital Transformation.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB30. Kadın Sağlığında Femtech ve Yapay Zeka Uygulamalarının Klinik Yansımaları

Bilgesu Çelik[1], Sinem Ceylan[2], Nazan Karahan[3]
Çankırı Karatekin Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü

Giriş-Amaç: Bu derlemenin amacı, kadın sağlığında dijital dönüşümün temel bileşenlerini Femtech perspektifinden ele alarak mobil sağlık uygulamaları, yapay zeka destekli sistemler ve giyilebilir teknolojilerin klinik etkinliğini, kullanıcı güvenini ve erişim eşitsizliklerini güncel kanıtlar çerçevesinde değerlendirmeyi amaçlamaktadır.
Gereç-Yöntem: Bu çalışma geleneksel derlemedir. Literatür taraması 2021-2026 tarihlerini kapsayan Science Direct, PubMed, Google Scholar veri tabanlarında "Dijital Dönüşüm", "Kadın Sağlığı", "Kadın Sağlığında Dijital Dönüşüm" anahtar sözcükleri ile taranarak Türkçe-İngilizce yapılmıştır. Son beş yıla ait özgün çalışmalar dahil edilmiştir. Elde edilen araştırmaların çalışma ile uygunluğu değerlendirilerek toplam 14 makale dahil edilmiştir.
Bulgular: Bulgular dört tematik başlık altında ele alınmıştır. Femtech uygulamalarının menstrual siklus takibinden gebelik yönetimine, perimenopoz sürecinden onkofertiliteye kadar geniş bir klinik yelpazeye yayıldığı görülmektedir. Menstrual takip uygulamalarının 250 milyondan fazla kullanıcıya ulaştığı, PregCare gibi hibrit modellerle gebelik yönetiminde yüz yüze klinik ziyaretlerin yaklaşık %50 oranında azaltılabildiği bildirilmektedir. Yapay zeka destekli sistemlerin perimenopoz ve onkofertilite alanlarında kişiselleştirilmiş bilgi erişimini artırdığı raporlanmaktadır. Bununla birlikte veri gizliliği kaygıları, algoritmik önyargı ve sosyoekonomik erişim eşitsizliklerinin Femtech kullanımında önemli engeller oluşturduğu belirlenmiştir.
Sonuç: Femtech uygulamalarının kadın sağlığında menstrual takipten onkofertiliteye kadar geniş bir klinik alanda etkin rol üstlenmektedir. Fakat veri gizliliği kaygıları, erişim eşitsizlikleri ve algoritmik önyargı ile kullanımın kısıtlandığı bulunmuştur. Yapay zeka modellerini kullanacak ebe ve sağlık profesyonellerinin sosyoekonomik duruma ve etnik kökene bakmaksızın herkesi kapsayıcı olmalı; şeffaf veri yönetimi ve etik çerçevenin oluşturulmasının güven ortamını sağlayacağı düşünülmektedir. Yalnızca mobil uygulamalar veya internet tabanlı uygulamalar yüz yüze muayenenin yerine geçmediğinden hibrit modelin kullanımı önerilmektedir.
Anahtar kelimeler: Kadın Sağlığı, Femtech, Dijital Dönüşüm Dijital Sağlık, Mobil Sağlık Uygulamaları,Yapay Zeka

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB30. Clinical Implications of Femtech and Artificial Intelligence Applications in Women's Health

Bilgesu Çelik[1], Sinem Ceylan[2], Nazan Karahan[3]
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[1]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery

Introduction and Objective: The aim of this review is to address the fundamental components of digital transformation in women's health from the perspective of Femtech and to evaluate the clinical effectiveness, user trust, and access inequalities of mobile health applications, artificial intelligence-supported systems, and wearable technologies based on current evidence.

Materials and Methods: This study is a traditional review. A literature search was conducted in ScienceDirect, PubMed, and Google Scholar databases covering the years 2021–2026 using the keywords "Digital Transformation," "Women's Health," and "Digital Transformation in Women's Health" in both Turkish and English. Original studies from the last five years were included. The relevance of the obtained studies was evaluated, and a total of 14 articles were included.

Results:The findings were examined under four thematic categories. Femtech applications were found to cover a broad clinical spectrum, ranging from menstrual cycle tracking to pregnancy management, perimenopause processes, and oncofertility. Menstrual tracking applications have been reported to reach more than 250 million users, while hybrid models such as PregCare have been reported to reduce face-to-face clinical visits in pregnancy management by approximately 50%. Artificial intelligence-supported systems have been reported to increase personalized access to information in the fields of perimenopause and oncofertility. However, concerns regarding data privacy, algorithmic bias, and socioeconomic access inequalities were identified as significant barriers to Femtech use.

Conclusion: Femtech applications play an effective role in a wide range of clinical areas in women's health, from menstrual tracking to oncofertility. However, their use is limited by concerns regarding data privacy, access inequalities, and algorithmic bias. Midwives and healthcare professionals using artificial intelligence models should adopt an inclusive approach regardless of socioeconomic status and ethnicity; transparent data management and the establishment of an ethical framework are considered essential for creating trust. Since mobile applications or internet-based applications cannot replace face-to-face examinations, the use of hybrid models is recommended.

Keywords: Women's Health, Femtech, Digital Transformation, Digital Health, Mobile Health Applications, Artificial Intelligence.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB97.Yoğun Bakım Ünitelerinde Yapay Zekâ Destekli Erken Uyarı Sistemlerinin Hemşirelik Bakımına Etkisi: Disiplinlerarası Bir İnceleme

Çiğdem Arslan[1], Huri Seval Gönderen Çakmak[2]
Sincan Eğitim ve Araştırma Hastanesi[1]
Çankırı Karatekin Üniversitesi[2]

Giriş: Yoğun bakım üniteleri, hızlı karar verme ve sürekli izlem gerektiren kritik bakım alanlarıdır. Klinik kötüleşmenin zamanında fark edilememesi, önlenebilir mortalite ve kardiyak arrestlerin başlıca nedenleri arasındadır. Geleneksel izlem yöntemlerinin sınırlılıkları, daha erken ve doğru tahmin yapabilen sistemlere olan gereksinimi artırmıştır. Yapay zekâ destekli erken uyarı sistemleri klinik süreçlerde fırsatlar sunmaktadır.
Amaç: Bu çalışmanın amacı, yoğun bakım ünitelerinde kullanılan yapay zekâ destekli erken uyarı sistemlerinin hemşirelik bakımına etkilerini, hasta güvenliği ve mortalite üzerindeki rolünü incelemektir.
Yöntem: Yoğun Bakım Ünitelerinde Yapay Zekâ Destekli Erken Uyarı Sistemlerinin Hemşirelik Bakım uygulanmasına odaklanan 1 Ocak 2000–31 Mart 2026 tarihleri arasında yayımlanan hakemli makaleler incelenmiştir. Tarama PubMed ve Web of Science veritabanlarında gerçekleştirilmiştir. Anahtar kelimeler; “Intensive Care Nursing”, “Critical Care Nursing”, “Artificial Intelligence”, “Machine Learning”, “sepsis” ve “early warning system” olarak belirlenmiştir. Toplam 68 çalışma taranmış, 50 çalışma değerlendirilmiştir. Çalışmalar, yoğun bakım hemşireliği, klinik kötüleşme ve sepsis erken tanısı başlıkları altında analiz edilmiştir.
Bulgular: Yapay zekâ destekli sistemlerin vital bulgular, laboratuvar verileri ve elektronik sağlık kayıtlarını analiz ederek klinik kötüleşmeyi daha erken ve doğru biçimde tahmin edebildiği saptanmıştır. Sistemlerin hemşirelerin klinik karar verme süreçlerini desteklediği, erken müdahaleyi kolaylaştırdığı ve iş yükünü kısmen azalttığı belirlenmiştir. TREWS sistemi kullanılan çalışmalarda mortalitede %18,7 göreceli azalma sağlanmıştır. COMPOSER modeli ile sepsis mortalitesinde %17 azalma, SOFA skor artışında %4 düşüş ve kanıta dayalı bakım uygulamalarında %10 artış bildirilmiştir. Ancak yanlış pozitif uyarılar, alarm yorgunluğu ve etik sorunlar önemli sınırlılıklardır.
Sonuç: Yapay zekâ destekli erken uyarı sistemleri, yoğun bakım hemşireliğinde hasta güvenliğini artıran ve mortaliteyi azaltma potansiyeli taşıyan önemli araçlardır. Etkin kullanım; veri kalitesi, etik ilkeler ve hemşirelerin teknolojiye uyumu ile ilişkilidir. Klinik entegrasyonda hemşirelerin aktif rol alması kritik önem taşımaktadır.
Anahtar Kelimeler: Yapay zekâ, yoğun bakım, erken uyarı sistemi, hemşirelik bakımı, makine öğrenimi, sepsis.

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB97. The Impact of Artificial Intelligence-Supported Early Warning Systems on Nursing Care in Intensive Care Units: An Interdisciplinary Review

Çiğdem Arslan[1], Huri Seval Gönderen Çakmak[2]
Sincan Training and Research Hospital[1]
Çankırı Karatekin University[2]

Introduction: Intensive care units are critical care areas that require rapid decision-making and continuous monitoring. Failure to recognize clinical deterioration in a timely manner is among the leading causes of preventable mortality and cardiac arrests. The limitations of traditional monitoring methods have increased the need for systems capable of making earlier and more accurate predictions. Artificial intelligence-supported early warning systems offer new opportunities in clinical processes.
Objective: The aim of this study was to examine the effects of artificial intelligence-supported early warning systems used in intensive care units on nursing care, as well as their role in patient safety and mortality.
Methods: Peer-reviewed articles published between January 1, 2000, and March 31, 2026, focusing on the implementation of artificial intelligence-supported early warning systems in intensive care nursing practice were reviewed. The literature search was conducted in the PubMed and Web of Science databases. The keywords included “Intensive Care Nursing,” “Critical Care Nursing,” “Artificial Intelligence,” “Machine Learning,” “Sepsis,” and “Early Warning System.” A total of 68 studies were screened, and 50 studies were evaluated. The studies were analyzed under the topics of intensive care nursing, clinical deterioration, and early diagnosis of sepsis.
Results: Artificial intelligence-supported systems were found to predict clinical deterioration earlier and more accurately by analyzing vital signs, laboratory data, and electronic health records. These systems were determined to support nurses’ clinical decision-making processes, facilitate early interventions, and partially reduce workload. Studies using the TREWS system reported an 18.7% relative reduction in mortality. The COMPOSER model demonstrated a 17% reduction in sepsis mortality, a 4% decrease in SOFA score progression, and a 10% increase in evidence-based care practices. However, false-positive alerts, alarm fatigue, and ethical concerns remain important limitations.
Conclusion: Artificial intelligence-supported early warning systems are important tools in intensive care nursing that enhance patient safety and have the potential to reduce mortality. Effective use is associated with data quality, ethical principles, and nurses’ adaptation to technology. The active involvement of nurses is critical in clinical integration processes.
Keywords: Artificial Intelligence, Intensive Care, Early Warning System, Nursing Care, Machine Learning, Sepsis.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB98. Maden İşçilerinin Akciğer Kanserinden Korunmaya Yönelik Tutumlarının ve Kanser Taramalarına Yönelik Tutumlarının Hazırlayıcı Faktörleri; Kesitsel Çalışma

Batuhan Gelen[1], Mehmet Korkmaz[2]
Yozgat Bozok Üniversitesi

Erkeklerde en sık görülen sağlık sorunları; kalp hastalıkları, obezite, kazalar, intihar, cinsel sağlık sorunları ve kanserlerdir. Erkeklerde en sık görülen kanser akciğer kanseridir. Akciğer kanseri, erkek sağlığını yalnızca fiziksel açıdan etkilemekle kalmaz, aynı zamanda psikolojik ve sosyal etkiler de yaratır. Meslek yaşamı bireylerin maruz kaldığı çevresel etkenleri içermektedir. Özellikle akciğer kanserinde kötü çevresel koşullar bireyin akciğer kanseri olma riskini artırabilir. Barındırdığı çevresel etmenler nedeniyle maden işçiliği, yüksek riskli meslek gruplarından biridir. Madenlerde çalışan işçiler, uzun süre boyunca soludukları toz, gazlar ve kimyasallar nedeniyle bu hastalıklara yakalanma riski taşımaktadırlar. Maden işçilerinin iş yeri ortamından kaynaklanan akciğer kanseri risklerini en aza indirmek ve ortadan kaldırmak için düzenli sağlık taramalarını yaptırmaları ve başta akciğer olmak üzere kanser taramalarına katılımları oldukça önemlidir. Özellikle tedavi edilmediği takdirde yaşamı tehdit edebilecek kanserlerin erken evrede tanılanmasını ve tedavi edilmesini mümkün kılan kanser taramalarına katılım düzeyi maden işçileri arasında oldukça düşüktür. Tarama çalışmalarının etkinliğini artırmak için sağlık hizmetlerinin yaygınlaştırılması ve işçilerin bu hizmetlere erişiminin sağlanması büyük önem taşımaktadır. Bu çalışmanın amacı maden işçilerinin akciğer kanserinden korunmaya yönelik tutumlarını, kanser taramalarına yönelik tutumlarını belirlemek, akciğer kanserinden korunmaya yönelik tutumlarının ve kanser taramalarına yönelik tutumlarının hazırlayıcı faktörlerini ortaya koymaktır. Kesitsel araştırma ilkelerine uygun planlanan bu projenin verileri Kasım-Aralık 2025 tarihleri arasında Yozgat ili Akdağmadeni ilçesinde faaliyet gösteren Rasih ve İhsan Madencilik şirketinin işlettiği Karapir bölgesindeki Bayramali ve Kıraçbey maden ocaklarında çalışan maden işçilerinden toplanmıştır. Veri toplama aracı maden işçilerinin sosyo-demografik verilerine yönelik soruları, Akciğer Kanseri ve Taramalarına Yönelik Sağlık İnanç Modeli Ölçeği sorularını ve Kanser Taramalarına Yönelik Tutum Ölçeği sorularını içermektedir. Verilerin değerlendirilmesinde SPSS 20.0 paket programı ve sayı, yüzde, ortalama, t testi, verileri analiz etmek için tek değişkenli ve çoklu lojistik regresyon analizleri kullanılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Maden İşçisi, Kanser Tarama, Tutum

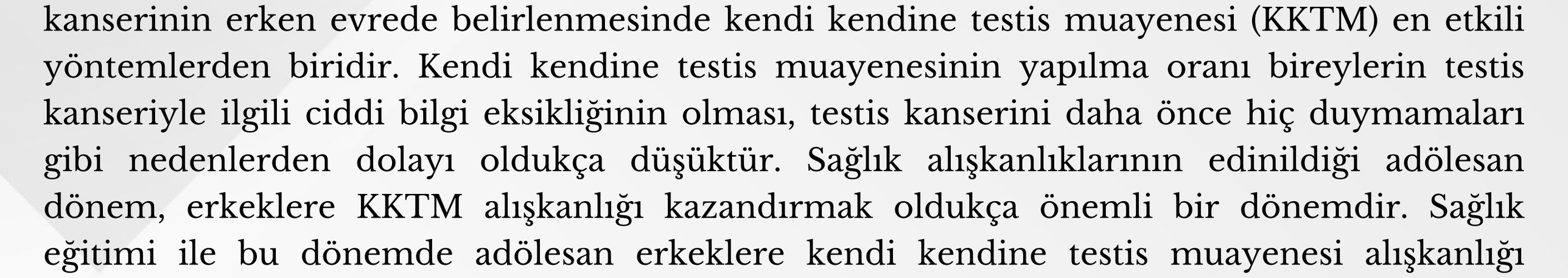

HSB98. Preparatory Factors of Mine Workers' Attitudes Toward Lung Cancer Prevention and Cancer Screening: A Cross-Sectional Study

Batuhan Gelen[1], Mehmet Korkmaz[2]
Yozgat Bozok University

The most common health problems among men include cardiovascular diseases, obesity, accidents, suicide, sexual health problems, and cancers. The most frequently diagnosed cancer among men is lung cancer. Lung cancer affects men's health not only physically but also psychologically and socially. Occupational life includes various environmental factors to which individuals are exposed. Particularly in lung cancer, adverse environmental conditions may increase an individual's risk of developing the disease. Due to the environmental hazards involved, mining is considered one of the high-risk occupational groups. Mine workers are at risk of developing these diseases because of prolonged exposure to dust, gases, and chemicals through inhalation. To minimize and eliminate the risks of lung cancer arising from workplace conditions, it is highly important for mine workers to undergo regular health screenings and participate in cancer screening programs, especially for lung cancer. Participation rates in cancer screening programs, which enable early diagnosis and treatment of cancers that may be life-threatening if untreated, are considerably low among mine workers. Expanding healthcare services and ensuring workers' access to these services are crucial for increasing the effectiveness of screening programs.The aim of this study is to determine mine workers' attitudes toward lung cancer prevention and cancer screenings and to identify the preparatory factors influencing these attitudes. Planned in accordance with cross-sectional research principles, the data of this project were collected between November and December 2025 from mine workers employed at the Bayramali and Kıraçbey mining sites in the Karapir region, operated by Rasih and İhsan Mining Company in Akdağmadeni district of Yozgat province. The data collection tool included questions regarding the socio-demographic characteristics of mine workers, items from the Health Belief Model Scale for Lung Cancer and Screening, and the Attitude Toward Cancer Screening Scale. Data were analyzed using the SPSS 20.0 software package, including descriptive statistics such as number, percentage, and mean values, as well as t-test and univariate and multiple logistic regression analyses.

Keywords: Mine Workers, Cancer Screening, Attitude.

HSB99. Adölesan Erkeklere Verilen "Testis Kanseri ve Testis Kanseri Taramaları" Eğitiminin Kendi Kendine Testis Muayenesi Yapmaya ve Testis Kanserine Yönelik Sağlık İnançlarına Etkisi

Ali Deve[1], Mehmet Korkmaz[2]
Yozgat Bozok Üniversitesi

Yetişkin grubundaki erkeklerde sıklıkla görülen ve görülme oranı giderek artan testis kanserinin erken evrede belirlenmesinde kendi kendine testis muayenesi (KKTM) en etkili yöntemlerden biridir. Kendi kendine testis muayenesinin yapılma oranı bireylerin testis kanseriyle ilgili ciddi bilgi eksikliğinin olması, testis kanserini daha önce hiç duymamaları gibi nedenlerden dolayı oldukça düşüktür. Sağlık alışkanlıklarının edinildiği adölesan dönem, erkeklere KKTM alışkanlığı kazandırmak oldukça önemli bir dönemdir. Sağlık eğitimi ile bu dönemde adölesan erkeklere kendi kendine testis muayenesi alışkanlığı oluşturmada etkili bir yöntemdir. Bu çalışmanın amacı adölesan erkeklere verilen "testis kanseri ve testis kanseri taramaları" eğitiminin kendi kendine testis muayenesi yapmaya ve testis kanserine yönelik sağlık inançlarına etkinliğinin değerlendirilmesidir. Bu çalışma, yarı deneysel araştırma metotlarından "kontrol grupsuz ön-test ve son-test" tasarım kullanılmıştır. Bu çalışmanın verileri Kasım-Aralık 2025 tarihleri arasında Yozgat ili Akdağmadeni ilçesi Şöhrettin Duygu Anadolu Lisesinde toplanmıştır. Veri toplama formu tanıtıcı özellik soruları ve Kendi Kendine Testis Muayenesine Yönelik Sağlık İnançları Ölçeği sorularından oluşmaktadır. Veriler eğitim öncesi ve sonrasında lisede toplanacaktır. Verilerin değerlendirilmesinde SPSS 20.0 paket programı ve sayı, yüzde, ortalama, t testi, verileri analiz etmek için grup içi arası farklılıklar Wilcoxon Testi ve gruplar arası farklılıklar Mann Whitney U Testi analizleri kullanılmıştır.

Anahtar Kelime: Testis Kanseri, Adölesan Erkek

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB99. The Effect of “Testicular Cancer and Testicular Cancer Screening” Education Provided to Adolescent Males on Performing Testicular Self-Examination and Health Beliefs Regarding Testicular Cancer

Ali Deve[1], Mehmet Korkmaz[2]
Yozgat Bozok University

Testicular self-examination (TSE) is one of the most effective methods for the early detection of testicular cancer, which is frequently observed among adult males and whose incidence has been increasing. The rate of performing testicular self-examination is considerably low due to reasons such as individuals’ lack of knowledge about testicular cancer and having never heard of the disease before. The adolescent period, during which health-related habits are acquired, is a crucial stage for developing the habit of performing TSE among males. Health education is an effective method for establishing testicular self-examination habits among adolescent males during this period. The aim of this study is to evaluate the effectiveness of “testicular cancer and testicular cancer screening” education provided to adolescent males on performing testicular self-examination and their health beliefs regarding testicular cancer.

This study was designed as a quasi-experimental study using a “single-group pre-test and post-test” design. The data of the study will be collected between November and December 2025 at Şöhrettin Duygu Anatolian High School in Akdağmadeni district of Yozgat province. The data collection form consists of questions regarding descriptive characteristics and the Health Beliefs Scale for Testicular Self-Examination. Data will be collected at the high school before and after the educational intervention. Data analysis will be performed using the SPSS 20.0 package program. Descriptive statistics including number, percentage, and mean values, as well as the t-test, Wilcoxon test for within-group differences, and Mann–Whitney U test for between-group differences will be used for data analysis.

Keywords: Testicular Cancer, Adolescent Males

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB100. Erken Adölesanlarda Menstrüel Düzensizlik ve Kaygı İlişkisi: Menstrüel Semptom Şiddetinin Aracılık Rolü

Nevin Akdolun Balkaya[1], Özge Sena Gök[2], Nurten Denizhan Kırcan[3]
Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü
Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü[2]

Amaç: Ergenlik dönemi, özellikle erken adölesanlarda, hipotalamik-pitiüter-ovaryen eksenin tam gelişmemiş olması nedeniyle menstrüel düzensizliklerin sık görüldüğü gelişim sürecidir. Bu fizyolojik durum, eşlik eden menstrüel semptomların şiddetine bağlı olarak adölesanların yaşam kalitesini olumsuz etkileyebilmektedir. Bu derleme, erken adölesanlarda menstrüel siklus düzensizliği ile kaygı düzeyi arasındaki ilişkiyi incelemek ve bu ilişkide menstrüel semptom şiddetinin aracı rolünü değerlendirmeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Google Akademik, PubMed, Web of Science veri tabanlarında; menstrüel siklus düzensizliği ile kaygı düzeyi arasındaki ilişkiyi inceleyen ve bu ilişkide menstrüel semptom şiddetinin aracı rolünü belirlemeye yönelik güncel literatür "adölesan", "menstrüel düzensizlik", "menstrüel semptom", "kaygı", anahtar kelimeleri ile taranmış ve ulaşılan araştırmalar incelenmiştir.
Bulgular: Adölesanlarda menstrüel semptomlar oldukça yaygındır. Adölesanlarda yapılan çalışmalarda, menstrüel semptom şiddeti arttıkça kaygı ve anksiyete düzeyinin de arttığı belirtilmektedir. Menstrüel semptomların uzun sürmesi durumunda; akademik performans, sosyal ilişkiler ve psikolojik sağlık üzerinde olumsuz etkileri bulunmaktadır. Ayrıca ergenlikte hormonal değişimin, beden algısının ve sosyal stresin de anksiyete belirtilerini arttırdığı, menstrual düzensizlik uzun sürdüğünde kaygı ve anksiyete semptomlarının seyrinde değişim olduğu gösterilmektedir. Menstrüel semptomlar; psikolojik iyi oluşu hem doğrudan etkilemekte hem de anksiyete aracılığıyla dolaylı etki göstermektedir.
Sonuç: Menstrüel semptom şiddeti; anksiyetenin en güçlü belirleyicilerinden biridir. Güncel literatür, menstrüel düzensizliklerin erken adölesanlarda anksiyete ile ilişkili olduğunu; ancak bu ilişkinin büyük ölçüde menstrüel semptom şiddeti aracılığıyla ortaya çıktığını göstermektedir.
Anahtar Sözcükler: Adölesan, menstrüel düzensizlik, menstrüel semptom, kaygı.

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB100. The Relationship Between Menstrual Irregularity and Anxiety in Early Adolescents: The Mediating Role of Menstrual Symptom Severity

Nevin Akdolun Balkaya[1], Özge Sena Gök[2], Nurten Denizhan Kırcan[3]
Muğla Sıtkı Koçman University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing
Muğla Sıtkı Koçman University, Graduate School of Health Sciences[2]

Aim: Adolescence, particularly early adolescence, is a developmental period in which menstrual irregularities are frequently observed due to the incomplete maturation of the hypothalamic-pituitary-ovarian axis. This physiological condition may negatively affect adolescents' quality of life depending on the severity of accompanying menstrual symptoms. This review aims to examine the relationship between menstrual cycle irregularity and anxiety levels in early adolescents and to evaluate the mediating role of menstrual symptom severity in this relationship.

Method: Current literature investigating the relationship between menstrual cycle irregularity and anxiety levels, as well as the mediating role of menstrual symptom severity in this relationship, was searched in Google Scholar, PubMed, and Web of Science databases using the keywords "adolescent," "menstrual irregularity," "menstrual symptom," and "anxiety." The identified studies were reviewed and evaluated.

Results: Menstrual symptoms are highly prevalent among adolescents. Studies conducted with adolescents indicate that anxiety levels increase as menstrual symptom severity increases. Prolonged menstrual symptoms may have negative effects on academic performance, social relationships, and psychological health. In addition, hormonal changes during adolescence, body image concerns, and social stress have been shown to increase anxiety symptoms. It has been demonstrated that prolonged menstrual irregularity may lead to changes in the course of anxiety symptoms. Menstrual symptoms affect psychological well-being both directly and indirectly through anxiety.

Conclusion: Menstrual symptom severity is one of the strongest predictors of anxiety. Current literature indicates that menstrual irregularities are associated with anxiety in early adolescents; however, this relationship appears to occur largely through the mediating effect of menstrual symptom severity.

Keywords: Adolescent, menstrual irregularity, menstrual symptom, anxiety.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB31. Türkiye'de Ebelik Lisans Programlarının Akreditasyon Değerlendirme Raporlarının İncelenmesi

Beyza Öztürk[1], Ece Özkaradiğin[2], Didem Şimşek Küçükkelepçe[3]
Lokman Hekim Üniversitesi

Amaç: Akreditasyon, ebelik eğitiminde kalite ve standartların sağlanmasında önemli bir rol oynamaktadır. Akredite programların değerlendirilmesi, yükseköğretim kurumlarının güçlü yönlerini ve geliştirilmesi gereken alanlarını ortaya koyması açısından önemlidir. Bu çalışmanın amacı, Türkiye'de akredite edilmiş ebelik lisans programlarının mevcut durumunu, Sağlık Bilimleri Eğitim Programları Değerlendirme ve Akreditasyon Derneği (SABAK) kesin değerlendirme raporları doğrultusunda incelemektir.
Yöntem: Araştırma nitel bir doküman analizi çalışmasıdır. Çalışma kapsamında, SABAK tarafından akredite edilmiş ve kesin değerlendirme raporlarına erişilebilen sekiz ebelik lisans programı incelenmiştir. Veriler, raporların sistematik olarak okunması ve tematik analiz yöntemiyle çözümlenmesi yoluyla elde edilmiştir. Analiz sürecinde programların güçlü yönleri, gelişmeye açık alanları ve ortak temaları belirlenmiştir.
Bulgular: İncelenen programların tamamında Ulusal Ebelik Çekirdek Eğitim Programı ve Türkiye Yükseköğretim Yeterlilikler Çerçevesi ile uyumlu bir müfredat yapısının bulunduğu belirlenmiştir. Klinik uygulama çeşitliliği, simülasyon laboratuvarlarının varlığı ve öğrenci merkezli eğitim yaklaşımı öne çıkan güçlü yönler arasındadır. Bununla birlikte programların önemli bir bölümünde Planla-Uygula-Kontrol Et-Önlem Al (PUKÖ) döngüsünün kanıtlanabilir biçimde kapatılması, mezun izleme sistemlerinin sistematik hâle getirilmesi ve çıktı temelli ölçme-değerlendirme süreçlerinin güçlendirilmesi gelişmeye açık alanlar olarak raporlara yansımıştır. Uluslararasılaşma ve Erasmus katılım oranlarının sınırlı olması da ortak bulgular arasındadır. Kurumsal iş birlikleri, araştırma destekleri ve dijital kalite sistemleri ebelik eğitiminde kalite ve sürdürülebilirliği güçlendirme potansiyeli sunmaktadır. Artan kontenjanlar, kaynak yetersizlikleri ve altyapı eşitsizlikleri ise eğitim kalitesini ve sürdürülebilirliği riske atmaktadır.
Sonuç: Türkiye'de akredite ebelik lisans programlarının yapısal ve eğitsel açıdan güçlü bir çerçeveye sahip olduğu, ancak kalite güvencesi süreçlerinde veri temelli ve sürdürülebilir iyileştirme mekanizmalarının geliştirilmesine ihtiyaç duyulduğu görülmektedir.
Anahtar Kelimeler: Ebelik, akreditasyon, doküman analizi, yükseköğretim

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB31. Examination of Accreditation Evaluation Reports of Undergraduate Midwifery Programs in Türkiye

Beyza Öztürk[1], Ece Özkaradiğin[2], Didem Şimşek Küçükkelepçe[3]
Lokman Hekim University

Aim: Accreditation plays an important role in ensuring quality and standards in midwifery education. Evaluating accredited programs is essential for identifying the strengths and areas requiring improvement within higher education institutions. The aim of this study is to examine the current status of accredited undergraduate midwifery programs in Türkiye based on the final evaluation reports of the Association for Evaluation and Accreditation of Health Sciences Education Programs (SABAK).

Method: This study is a qualitative document analysis. Within the scope of the study, eight undergraduate midwifery programs accredited by SABAK and with accessible final evaluation reports were examined. Data were obtained through systematic review of the reports and analyzed using thematic analysis. During the analysis process, the strengths, areas for improvement, and common themes of the programs were identified.

Results: It was determined that all evaluated programs had a curriculum structure compatible with the National Core Education Program for Midwifery and the Turkish Qualifications Framework for Higher Education. Diversity in clinical practice, the presence of simulation laboratories, and student-centered education approaches were among the prominent strengths. However, the reports indicated that the demonstrable completion of the Plan-Do-Check-Act (PDCA) cycle, the systematic implementation of graduate tracking systems, and the strengthening of outcome-based assessment and evaluation processes were areas requiring improvement in a significant proportion of the programs. Limited internationalization and low Erasmus participation rates were also common findings. Institutional collaborations, research support, and digital quality systems provide potential opportunities for strengthening quality and sustainability in midwifery education. Increasing student quotas, insufficient resources, and infrastructure inequalities pose risks to educational quality and sustainability.

Conclusion: Accredited undergraduate midwifery programs in Türkiye have a strong structural and educational framework; however, there is a need to develop data-driven and sustainable improvement mechanisms within quality assurance processes.

Keywords: Midwifery, accreditation, document analysis, higher education.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB101. Öğrencilerin Toplumsal Cinsiyet Tutumlarının Cinsel-Üreme Güçlendirme Üzerindeki Etkisi

Nurten Denizhan Kırcan[1], Nevin Akdolun Balkaya[2], Gonca Buran[3]
Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Fethiye Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü[1]
Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü[2]
Bursa Uludağ Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü[3]

Amaç: Çalışmalarda toplumsal cinsiyet tutumlarının; cinsel ve üreme sağlığına ilişkin bilgi, öz-yeterlik ve karar verme becerilerini artırarak bireylerin güçlenmesini desteklediği; ancak geleneksel kalıp yargıların bu süreci sınırladığı gösterilmektedir. Bu derlemede, öğrencilerin toplumsal cinsiyet tutumlarının cinsel-üreme güçlendirme üzerindeki etkisinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Google Akademik, PubMed, Web of Science veri tabanlarında; toplumsal cinsiyet tutumlarının cinsel-üreme güçlendirme üzerindeki etkisini belirlemeye yönelik güncel literatür "toplumsal cinsiyet tutumları", "cinsel sağlık", "üreme güçlendirme" anahtar kelimeleri ile taranmış ve ulaşılan araştırmalar incelenmiştir.
Bulgular: Çalışmalarda, öğrencilerin toplumsal cinsiyet rolleri tutumlarının, cinsel-üreme güçlendirme düzeyini doğrudan etkilediği gösterilmektedir. Eşitlikçi tutumlar bireyin cinsel sağlık bilgi düzeyi, öz-yeterliği ve karar verme becerilerini artırırken; geleneksel toplumsal cinsiyet kalıpları bu süreci sınırlamaktadır. Çalışmalarda; toplumsal cinsiyet algısı ile cinsel tutumlar arasında anlamlı ilişki vardır. Eşitlikçi tutum; daha açık, daha sağlıklı cinsel yaklaşımı desteklerken; geleneksel tutum ise daha kısıtlayıcı yaklaşımı göstermektedir. Literatürde; özellikle anne eğitim düzeyi ve aile yapısının cinsellik ve üreme sağlığına yaklaşımı etkilediği belirtilmektedir. Aile içinde cinselliğin tabu olması; bilgi eksikliği, yanlış inanışlar, düşük öz-yeterlik ile ilişkilidir. Bu da doğrudan cinsel-üreme güçlendirmesini zayıflatmaktadır.
Sonuç: Toplumsal cinsiyet rolleri öğrencilerin cinsel davranışlarını belirleyen temel faktördür. Eşitlikçi toplumsal cinsiyet tutumları; cinsel sağlık bilgisini, kendini ifade etme, koruyucu davranışları ve karar verme gücünü arttırmaktadır. Eğitim müdahaleleri; toplumsal cinsiyet tutumunu değiştirmekte cinsel üreme güçlendirmeyi artırmaktadır.
Anahtar Sözcükler: Toplumsal cinsiyet tutumları, cinsel sağlık, üreme güçlendirme.

HSB101. The Effect of Students' Gender Attitudes on Sexual-Reproductive Empowerment

Nurten Denizhan Kırcan[1], Nevin Akdolun Balkaya[2], Gonca Buran[3]
Muğla Sıtkı Koçman University, Fethiye Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[1]
Muğla Sıtkı Koçman University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[2]
Bursa Uludağ University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[3]

Aim: Studies have shown that gender attitudes support individuals' empowerment by increasing knowledge, self-efficacy, and decision-making skills regarding sexual and reproductive health; however, traditional stereotypes limit this process. This review aims to evaluate the effect of students' gender attitudes on sexual-reproductive empowerment.
Method: Current literature investigating the effect of gender attitudes on sexual-reproductive empowerment was searched in Google Scholar, PubMed, and Web of Science databases using the keywords "gender attitudes," "sexual health," and "reproductive empowerment." The identified studies were reviewed and evaluated.
Results: Studies demonstrate that students' attitudes toward gender roles directly affect their levels of sexual-reproductive empowerment. Egalitarian attitudes increase individuals' sexual health knowledge, self-efficacy, and decision-making skills, whereas traditional gender stereotypes limit this process. Studies have reported a significant relationship between gender perceptions and sexual attitudes. While egalitarian attitudes support a more open and healthier approach to sexuality, traditional attitudes reflect a more restrictive approach. The literature indicates that especially maternal education level and family structure influence approaches toward sexuality and reproductive health. When sexuality is considered a taboo within the family, it is associated with lack of knowledge, misconceptions, and low self-efficacy. This directly weakens sexual-reproductive empowerment.
Conclusion: Gender roles are among the fundamental factors determining students' sexual behaviors. Egalitarian gender attitudes increase sexual health knowledge, self-expression, protective behaviors, and decision-making power. Educational interventions contribute to changing gender attitudes and enhancing sexual-reproductive empowerment.
Keywords: Gender attitudes, sexual health, reproductive empowerment.

ESB32. Sezaryen Sonrası Kullanılan Tamamlayıcı Uygulamaların Emzirme Üzerine Etkisi

Melisa Değirmenci[1], Şenay Topuz[2]
Ankara Üniversitesi

Giriş ve Amaç: Emzirme, bebek beslenmesinde kabul görmüş ve tercih edilen,Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) tarafından tüm bebekler için en uygun beslenme şekli olarak kabul edilmekte olan bir yöntemdir; ancak birçok kadın için emzirmede yaşanan zorluklar, önerilen süre dolmadan emzirmenin sonlandırılmasıyla sonuçlanmaktadır.Bu derleme çalışmasının amacı sezaryen doğum sonrası kullanılan tamamlayıcı uygulamaların süt üretimi ve emzirme üzerindeki etkilerini güncel literatür analizi ile incelemeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: Literatür taraması 2016-2026 yılları arasında PubMed , Cochrane ve Scopus veri tabanlarında "cesarean section, postpartum, complementary procedures, breastfeeding, milk production" anahtar kelimeleri kullanılarak gerçekleştirilmiştir.Toplamda 509 çalışmaya ulaşılmıştır.Tam metnine erişilebilen , İngilizce yayınlanmış, içerik olarak konuya uygun 44 çalışma incelenmek üzere alınmıştır.

Bulgular: İncelenen çalışmalar , sezaryen doğum sonrası süt üretiminin (laktasyonun) ve emzirmenin olumsuz etkilenmesinin çok faktörlü bir süreç olduğunu ve hormonal, fizyolojik , bakım süreçlerine bağlı mekanizmalar üzerinden açıklandığını ortaya koymaktadır.Buna karşılık tamamlayıcı uygulamaların,(Tens, akupunktur , aromaterapi , refleksoloji,masaj)postpartum dönemde süt üretimi ve emzirme üzerinde olumlu etkiler oluşturduğu bildirilmektedir.Özellikle süt üretim hacminde , prolaktin seviyelerinde ve emzirme sıklığında anlamlı şekilde olumlu etkiler görülmektedir.Aynı zamanda emzirmeyi destekleyen diğer fizyolojik değişiklikleri(meme dolgunluk derecesi gibi)teşvik ettiği görülmektedir.

Sonuç ve Öneriler: Sezaryen doğum sonrası kadınlarda hem fizyolojik hem de psikolojik olarak olumsuz etkiler görülmektedir. Bu olumsuz etkiler farmakolojik yöntemlerin yanında tamamlayıcı uygulamalar ile desteklendiğinde güvenli ve etkili bir şekilde başarı elde edildiği görülmektedir. Bu nedenle tamamlayıcı uygulamaların kullanımının benimsenmesi önemlidir. Ebelerin , tamamlayıcı uygulamalara yönelik güncel yaklaşımları takip etmesi, eğitimler
alması bu noktada büyük önem kazanır. Gelecekte,sezaryen sonrası kullanılan tamamlayıcı uygulamaların etkinliğini değerlendiren daha fazla çalışmaya ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sezaryen, postpartum, tamamlayıcı uygulamalar, emzirme, süt üretimi.

ESB32. The Effect of Complementary Practices Used After Cesarean Section on Breastfeeding

Melisa Değirmenci[1], Şenay Topuz[2]
Ankara University

Introduction and Aim: Breastfeeding is an accepted and preferred method of infant feeding and is recognized by the World Health Organization (WHO) as the most appropriate form of nutrition for all infants. However, breastfeeding difficulties experienced by many women may result in the discontinuation of breastfeeding before the recommended duration. The aim of this review is to examine the effects of complementary practices used after cesarean delivery on milk production and breastfeeding through an analysis of current literature.
Method: A literature search was conducted in the PubMed, Cochrane, and Scopus databases between 2016 and 2026 using the keywords “cesarean section, postpartum, complementary procedures, breastfeeding, milk production.” A total of 509 studies were identified. Forty-four full-text, English-language studies that were relevant to the topic were included for evaluation.
Results: The reviewed studies indicate that the negative effects of cesarean delivery on milk production (lactation) and breastfeeding are multifactorial processes explained through hormonal, physiological, and care-related mechanisms. In contrast, complementary practices such as TENS, acupuncture, aromatherapy, reflexology, and massage have been reported to have positive effects on milk production and breastfeeding during the postpartum period. Significant positive effects have been observed, particularly in milk production volume, prolactin levels, and breastfeeding frequency. These practices have also been shown to promote other physiological changes that support breastfeeding, such as increased breast fullness.
Conclusion and Recommendations: Women may experience both physiological and psychological adverse effects after cesarean delivery. When these effects are supported by complementary practices in addition to pharmacological methods, safe and effective outcomes can be achieved. Therefore, the adoption of complementary practices is considered important. Midwives should follow current approaches regarding complementary practices and receive relevant training, which is of great importance in this context. Further studies are needed to evaluate the effectiveness of complementary practices used after cesarean delivery.
Keywords: Cesarean section, postpartum, complementary practices, breastfeeding, milk production.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB33. Türkiye'de Ebelik Alanında Doğum Ağrısı ile İlgili Yapılan Doktora Tezlerinin İncelenmesi

Melisa Değirmenci[1], Şenay Topuz[2]
Ankara Üniversitesi

Giriş ve Amaç: Doğum ağrısı, doğum sürecinin fizyolojik bir parçası olmakla birlikte kadının fiziksel, psikolojik ve duygusal durumunu etkileyen önemli bir deneyimdir. Doğum ağrısının etkili yönetilememesi doğum korkusu, anksiyete ve olumsuz doğum deneyimlerine yol açabilmektedir. Bu çalışma, Türkiye'de ebelik alanında doğum ağrısı ile ilgili yapılan doktora tezlerini incelemek amacıyla yapılmıştır.

Yöntem: Türkiye Ulusal Tez Arama Merkezi veri tabanında yer alan Ebelik Anabilim Dalında yapılmış 192 doktora tezi içerisinde yıl sınırlaması yapılmadan doğum ağrısı anahtar kelimesi kullanılarak tarama yapılmış ve 15 tez çalışma kapsamına alınmıştır. Verilerin analizinde tezlerin yılı, amacı, araştırma tasarımı, örneklem grubu, kullanılan yöntemler ve elde edilen sonuçlar değerlendirilmiştir.

Bulgular: İncelenen tezlerin tamamının deneysel tasarımda olduğu ve büyük çoğunluğunun randomize kontrollü çalışma olarak yürütüldüğü belirlenmiştir. Tezlerde en sık fiziksel nonfarmakolojik yöntemler (masaj, sıcak uygulama, akupresür, doğum topu, doğum dansı ve doğum sekseği) kullanılmıştır. Bunun yanında teknoloji temelli yöntemler (sanal gerçeklik, kablosuz fetal izlem), eğitim ve bilişsel yaklaşımlar (hipnobirth) ile fizyolojik temelli uygulamalar da yer almaktadır. Çalışmaların tamamında doğum ağrısı değerlendirilmiş ve çoğunluğunda ağrının azaltılmasına yönelik olumlu sonuçlar bildirilmiştir. Örneklem grubunu çoğunlukla primipar gebeler oluşturmaktadır. Uygulamaların doğumun aktif fazında etkili olduğu; bazı çalışmalarda doğum süresini kısaltığı, memnuniyeti artırdığı ve anksiyete ile korku düzeylerini azalttığı belirlenmiştir. Ayrıca sınırlı sayıda çalışmada biyokimyasal parametreler değerlendirilmiş ve olumlu etkiler bildirilmiştir. Çalışmaların özellikle 2017 yılından itibaren artış gösterdiği dikkat çekmektedir.

Sonuç: Türkiye'de ebelik alanında doğum ağrısı ile ilgili yapılan doktora tezleri nonfarmakolojik yöntemlerin doğum ağrısını azaltmada ve doğum deneyimini iyileştirmede etkili olduğunu göstermektedir. Bu yöntemler ebelik bakımının önemli bir parçasıdır ve ebeler tarafından doğum sürecinde bağımsız olarak uygulanabilmektedir. Bu nedenle ebelerin bu yöntemleri aktif kullanmaları önerilmektedir. Ayrıca bu alanda daha geniş örneklemli ve karşılaştırmalı deneysel çalışmaların artırılması gerekmektedir. kapsamlı araştırmaların klinik uygulamaya katkı sağlaması beklenmektedir Türkiye bağlamında önem taşımaktadır özellikle ebelik eğitiminde geliştirilmesi önerilmektedir ileri düzeyde

Anahtar Kelimeler: Ebelik, Doğum, Doğum Ağrısı, Doktora Tezi

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB33. Examination of Doctoral Dissertations on Labor Pain in the Field of Midwifery in Türkiye

Melisa Değirmenci[1], Şenay Topuz[2]
Ankara University

Introduction and Aim: Labor pain is a physiological component of the childbirth process; however, it is also an important experience that affects women's physical, psychological, and emotional states. Ineffective management of labor pain may lead to fear of childbirth, anxiety, and negative birth experiences. This study was conducted to examine doctoral dissertations related to labor pain in the field of midwifery in Türkiye.

Methods: Among 192 doctoral dissertations conducted in the Department of Midwifery available in the Turkish National Thesis Center database, a search was performed using the keyword "labor pain" without year restrictions, and 15 dissertations were included in the study. The dissertations were analyzed in terms of publication year, objectives, research design, sample characteristics, methods used, and findings.

Results: All reviewed dissertations were found to have an experimental design, with the majority conducted as randomized controlled trials. The most frequently used interventions in the dissertations were physical non-pharmacological methods (massage, heat application, acupressure, birth ball, birth dance, and birth stool). In addition, technology-based methods (virtual reality, wireless fetal monitoring), educational and cognitive approaches (hypnobirthing), and physiologically based interventions were also included. Labor pain was evaluated in all studies, and most reported positive outcomes regarding pain reduction. The samples predominantly consisted of primiparous pregnant women. The interventions were found to be effective during the active phase of labor; some studies reported shortened labor duration, increased satisfaction, and reduced levels of anxiety and fear. Furthermore, a limited number of studies evaluated biochemical parameters and reported positive effects. It is noteworthy that the number of studies has increased particularly since 2017.

Conclusion: Doctoral dissertations conducted in the field of midwifery in Türkiye regarding labor pain demonstrate that non-pharmacological methods are effective in reducing labor pain and improving birth experiences. These methods constitute an important component of midwifery care and can be independently applied by midwives during the childbirth process. Therefore, midwives are recommended to actively incorporate these methods into clinical practice. Additionally, there is a need for more experimental studies with larger sample sizes and comparative designs in this field. Comprehensive research is expected to contribute to clinical practice and holds particular importance within the context of Türkiye, especially for the advancement of midwifery education and practice.

Keywords: Midwifery, Birth, Labor Pain, Doctoral Dissertation

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB102. Yoğun Bakımda Etkili Dönüşüm: Kapalı Aspirasyon ve Enfeksiyon Kontrolünün Etkisi

Merve Kavutlu[1], Damla Öksüz Kargın[2], Esra Yücel[3], Ganime Sevinç[4], Göknur Yapar Toros[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Ekibi, Ankara
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Ekibi, Ankara

Amaç: Sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonlar (SHİE), yoğun bakım ünitelerinde mortalite, yatış süresi ve maliyet artışına neden olan önemli sorunlardır. Özellikle ventilatör ilişkili enfeksiyonların önlenmesinde steril aspirasyon uygulamaları, kapalı aspirasyon sistemi kullanımı, el hijyeni, izolasyon önlemleri ve kişisel koruyucu ekipman kullanımı kritik öneme sahiptir. Kasım 2025 tarihinde yoğun bakım ünitesi çalışanlarına uygulamalı steril aspirasyon, kapalı aspirasyon sistemi kullanımı, el hijyeni, izolasyon önlemleri ve kişisel koruyucu ekipman kullanımı konularında eğitim verilmiş ve kapalı aspirasyon sistemine geçiş sağlanmıştır. Bu çalışmada eğitimin ve uygulama değişikliğinin enfeksiyon oranlarına etkisinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Çalışma retrospektif ve tanımlayıcı olarak planlandı. Karma bir yoğun bakım ünitesinde eğitim öncesi dönem olarak Ağustos–Ekim 2025, eğitim sonrası dönem olarak Kasım 2025–Ocak 2026 verileri değerlendirildi. Sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyon tanıları ile solunum yolu kültür üremeleri enfeksiyon kontrol ekibi sürveyans kayıtları üzerinden incelendi. Enfeksiyon türleri, vaka sayıları ve mikroorganizma dağılımları karşılaştırıldı.
Bulgular: Eğitim öncesi dönemde SHİE vaka sayısı daha yüksek saptandı ve özellikle ventilatör ile ilişkili durumlar ile pnömoni olguları dikkat çekti. Eğitim sonrası dönemde toplam enfeksiyon sayısında belirgin azalma izlendi ve yalnızca bir enfeksiyona bağlı ventilatör ile ilişkili komplikasyon vakası kaydedildi. Kültür değerlendirmesinde eğitim öncesi dönemde 67 üreme saptanırken, eğitim sonrası dönemde bu sayı 26 olarak belirlendi. Eğitim öncesinde Klebsiella pneumoniae, Staphylococcus aureus ve dirençli gram negatif etkenler ön plandayken; eğitim sonrasında Candida türleri ve sınırlı sayıda farklı etken izlendi. Kapalı aspirasyon sistemine uyumun artması ve aspirasyon uygulamalarında standartlaşma dikkat çekti.
Sonuç: Uygulamalı enfeksiyon kontrol eğitimi ve kapalı aspirasyon sistemine geçişin yoğun bakım ünitesinde sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonların azaltılmasına olumlu katkı sağladığı görülmüştür. Düzenli eğitim, aktif sürveyans ve standart bakım uygulamaları özellikle invaziv girişimlerin yoğun olduğu alanlarda hasta güvenliği açısından vazgeçilmezdir. Hemşire liderliğinde yürütülen enfeksiyon kontrol uygulamaları güvenli bakım kültürünü güçlendirmektedir.
Anahtar Kelimeler: Eğitim, Kapalı Aspirasyon, Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyon, Steril Aspirasyon

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB102. Effective Transformation in Intensive Care: The Impact of Closed Suction and Infection Control

Merve Kavutlu[1], Damla Öksüz Kargın[2], Esra Yücel[3], Ganime Sevinç[4], Göknur Yapar Toros[5]
Ankara Etlik City Hospital Chest, Heart and Vascular Hospital, Infection Control Team, Ankara
Ankara Etlik City Hospital Oncology Hospital, Infection Control Team, Ankara

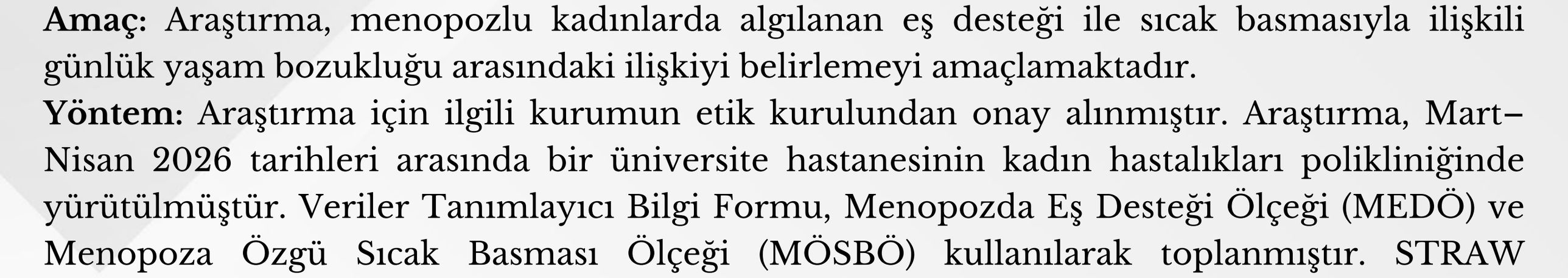
Aim: Healthcare-associated infections (HAIs) are major problems in intensive care units, leading to increased mortality, prolonged hospital stays, and higher healthcare costs. In particular, sterile suction practices, the use of closed suction systems, hand hygiene, isolation precautions, and the use of personal protective equipment are critically important in preventing ventilator-associated infections. In November 2025, intensive care unit staff received practical training on sterile suction procedures, closed suction system use, hand hygiene, isolation precautions, and personal protective equipment. Following this training, the transition to a closed suction system was implemented. This study aimed to evaluate the effects of the training and practice change on infection rates.

Methods: This retrospective and descriptive study was conducted in a mixed intensive care unit. Data from the pre-training period (August–October 2025) and post-training period (November 2025–January 2026) were evaluated. Healthcare-associated infection diagnoses and respiratory culture results were analyzed through infection control team surveillance records. Infection types, case numbers, and microorganism distributions were compared.

Results: The number of healthcare-associated infection cases was higher in the pre-training period, with ventilator-associated conditions and pneumonia cases being particularly prominent. A marked decrease in the total number of infections was observed during the post-training period, and only one ventilator-associated complication related to infection was recorded. Culture evaluations revealed 67 positive cultures in the pre-training period, whereas this number decreased to 26 in the post-training period. Before the training, Klebsiella pneumoniae, Staphylococcus aureus, and resistant gram-negative microorganisms were predominant; after the training, Candida species and a limited number of other microorganisms were observed. Increased compliance with the closed suction system and standardization of suction practices were notable findings.

Conclusion: Practical infection control training and the transition to a closed suction system were found to contribute positively to reducing healthcare-associated infections in the intensive care unit. Regular training, active surveillance, and standardized care practices are essential for patient safety, particularly in areas where invasive procedures are frequently performed. Nurse-led infection control practices strengthen the culture of safe care.

Keywords: Education, Closed Suction, Healthcare-Associated Infection, Sterile Suction

HSB103. Menopoz Dönemindeki Kadınlarda Eş Desteği ile Menopoza Özgü Sıcak Basması Arasındaki İlişki ve İlişkili Faktörler

Sıdıka Pelit Aksu[1], Mahdieh Mollazadeh Tasmaloo[2]
Gazi Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi, Doğum Kadın Sağlığı ve Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı[1]
Gazi Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü[2]

Amaç: Araştırma, menopozlu kadınlarda algılanan eş desteği ile sıcak basmasıyla ilişkili günlük yaşam bozukluğu arasındaki ilişkiyi belirlemeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Araştırma için ilgili kurumun etik kurulundan onay alınmıştır. Araştırma, Mart–Nisan 2026 tarihleri arasında bir üniversite hastanesinin kadın hastalıkları polikliniğinde yürütülmüştür. Veriler Tanımlayıcı Bilgi Formu, Menopozda Eş Desteği Ölçeği (MEDÖ) ve Menopoza Özgü Sıcak Basması Ölçeği (MÖSBÖ) kullanılarak toplanmıştır. STRAW kriterlerine göre premenopozal veya postmenopozal dönemde olan 40–59 yaş aralığındaki 180 evli kadın çalışmaya dahil edilmiştir.
Bulgular: Kadınların yaş ortalaması 50.45 ± 9.75, eşlerinin yaş ortalaması 54.35 ± 7.13'tür. Menopoz süresi ortalaması 5.96 ± 4.50 yıldır. Kadınların %42.8'i premenopozal, %57.2'si postmenopozal dönemdedir. MEDÖ puan ortalaması 110.03 ± 35.94, Menopoza Özgü Sıcak Basması Ölçeği puan ortalaması 54.68 ± 20.82'dir. Kendilerinin ve eşlerinin eğitim düzeyi yüksek olan kadınlarda MÖSBÖ puan ortalamaları daha düşük bulunmuştur ($p < 0.05$). Eşiyle ilişki durumu iyi olan kadınların MEDÖ puan ortalaması daha yüksektir ($p < 0.05$). Menopoz hakkında bilgi alan kadınlarda MÖSBÖ puan ortalamaları daha düşük bulunmuştur ($p < 0.05$). Egzersiz, kronik hastalık ve ekonomik durum ile puanlar arasında fark bulunmamıştır ($p > 0.05$). MEDÖ puan ortalaması ve MÖSBÖ puan ortalaması arasında ilişki saptanmamıştır ($r = -0.018$, $p = 0.813$).
Sonuç: Eş desteği ile sıcak basması arasında doğrudan ilişki bulunmamıştır. Ancak ilişki kalitesi, eğitim düzeyi ve bilgi edinme semptom yükünü etkilemektedir.
Anahtar kelimeler: Menopoz, sıcak basması, eş desteği

HSB103. The Relationship Between Spousal Support and Menopause-Specific Hot Flashes in Women During Menopause and Associated Factors

Sıdıka Pelit Aksu[1], Mahdieh Mollazadeh Tasmaloo[2]
Gazi University, Faculty of Nursing, Department of Obstetrics and Gynecological Nursing[1]
Gazi University, Institute of Health Sciences[2]

Aim: This study aimed to determine the relationship between perceived spousal support and daily life disturbance associated with hot flashes in menopausal women.
Methods: Ethical approval was obtained from the relevant institutional ethics committee. The study was conducted between March and April 2026 in the gynecology outpatient clinic of a university hospital. Data were collected using the Descriptive Information Form, the Spousal Support Scale in Menopause (SSSM), and the Menopause-Specific Hot Flash Scale (MSHFS). A total of 180 married women aged 40–59 years who were in the premenopausal or postmenopausal period according to the STRAW criteria were included in the study.
Results: The mean age of the women was 50.45 ± 9.75 years, and the mean age of their spouses was 54.35 ± 7.13 years. The mean duration of menopause was 5.96 ± 4.50 years. Of the women, 42.8% were in the premenopausal period and 57.2% were in the postmenopausal period. The mean SSSM score was 110.03 ± 35.94, and the mean Menopause-Specific Hot Flash Scale score was 54.68 ± 20.82. The mean MSHFS scores were lower among women with higher education levels of themselves and their spouses ($p < 0.05$). Women who reported having a good relationship with their spouses had higher mean SSSM scores ($p < 0.05$). Women who had received information about menopause had lower mean MSHFS scores ($p < 0.05$). No significant differences were found between exercise, chronic disease status, economic status, and scale scores ($p > 0.05$). No correlation was found between the mean SSSM score and the mean MSHFS score ($r = -0.018$, $p = 0.813$).
Conclusion: No direct relationship was found between spousal support and hot flashes. However, relationship quality, educational level, and obtaining information about menopause influence symptom burden.
Keywords: Menopause, hot flashes, spousal support

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB34. Üriner Sistem Enfeksiyonu Tanısı Almış Gebe Kadınlara Öğrendiğini Anlat Yöntemiyle Verilen Eğitimin Hijyen Davranışları ve Semptomlar Üzerine Etkisi: Randomize Kontrollü Bir Çalışma

Arzu Çiftçi[1], Hediye Karakoç[2]
KTO Karatay Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü[1]
KTO Karatay Üniversitesi[2]

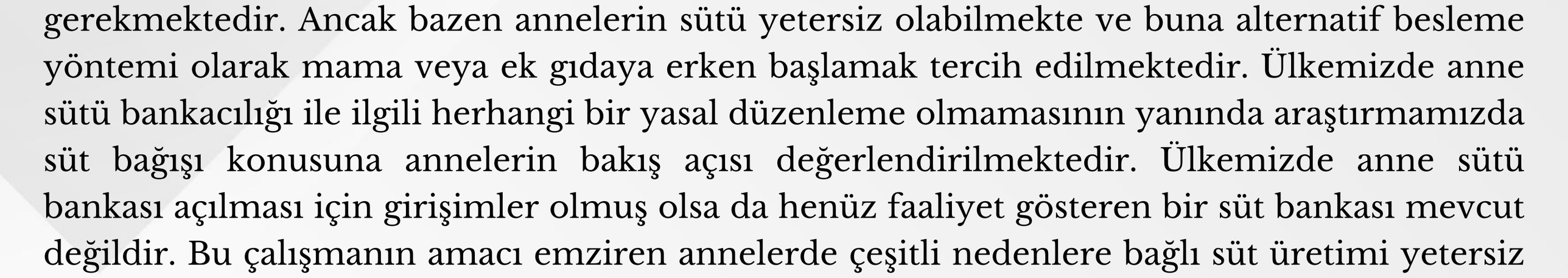
Amaç: Çalışma, idrar yolu enfeksiyonu tanısı konulan gebe kadınlara verilen eğitimin hijyen davranışları ve semptomlar üzerindeki etkisini incelemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntemler: Çalışma, öntest-sontest randomize kontrollü bir tasarımla toplam 36 gebe kadınla yürütülmüştür. Müdahale grubuna, öğrendiklerini anlat yöntemi kullanılarak genital hijyen eğitimi verilirken, kontrol grubuna rutin bakım uygulandı. Veriler, Tanımlayıcı Bilgi Formu, Genital Hijyen Davranış Ölçeği ve Semptom Takip Formu kullanılarak test öncesi, 7. gün, 21. gün ve 30. gün toplanmıştır. İstatistiksel analizlerde Genelleştirilmiş Lineer Model, Robust ANOVA, Tukey ve Bonferroni çoklu karşılaştırmalar, Cochran Q testi ile uygun parametrik ve non-parametrik testler kullanılmıştır.
Sonuçlar: Katılımcıların ortalama yaşı 27.58 ± 3.93 yıl olup, gruplar sosyodemografik ve obstetrik özellikler açısından benzerdi. Ortalama genel hijyen puanları açısından, ortalama genel hijyen puanları grup-zaman etkileşimine göre farklılık gösterdi. Anormallik bulguları farkındalığı açısından, medyan anormallik bulguları farkındalığı alt boyut puanları, gruptan bağımsız olarak ve grup zaman etkileşimine göre farklılık göstermiştir.
Sonuç: İdrar yolu enfeksiyonu tanısı konulan gebe kadınlara "öğrendiklerini anlat" yöntemiyle verilen eğitimin genel hijyen davranışlarını ve anormal bulgulara karşı farkındalığı olumlu yönde etkileyebileceği ve belirli sağlık semptomlarını azaltmada etkili olabileceği belirlenmiştir.
Anahtar Kelimeler: Ebeler, Gebelik, Genital Hijyen, Geri Öğretme İletişimi, Sağlık Eğitimi, Üriner Sistem Enfeksiyonları

ESB34. The Effect of Education Provided Through the Teach-Back Method to Pregnant Women Diagnosed with Urinary Tract Infection on Hygiene Behaviors and Symptoms: A Randomized Controlled Study

Arzu Çiftçi[1], Hediye Karakoç[2]
KTO Karatay University, Institute of Health Sciences[1]
KTO Karatay University[2]

Aim: This study was conducted to examine the effect of education provided to pregnant women diagnosed with urinary tract infection on their hygiene behaviors and symptoms.
Methods: The study was conducted with a pretest-posttest randomized controlled design involving a total of 36 pregnant women. While the intervention group received genital hygiene education using the teach-back method, the control group received routine care. Data were collected before the intervention and on the 7th, 21st, and 30th days using the Descriptive Information Form, Genital Hygiene Behavior Scale, and Symptom Follow-up Form. Statistical analyses included the Generalized Linear Model, Robust ANOVA, Tukey and Bonferroni multiple comparisons, Cochran's Q test, and appropriate parametric and non-parametric tests.
Results: The mean age of the participants was 27.58 ± 3.93 years, and the groups were similar in terms of sociodemographic and obstetric characteristics. Regarding the mean overall hygiene scores, a significant difference was observed according to the group-time interaction. In terms of awareness of abnormal findings, median scores of the abnormal findings awareness subscale differed independently of the group and according to the group-time interaction.
Conclusion: It was determined that education provided through the teach-back method to pregnant women diagnosed with urinary tract infection may positively influence overall hygiene behaviors and awareness of abnormal findings, and may be effective in reducing certain health-related symptoms.
Keywords: Midwives, Pregnancy, Genital Hygiene, Teach-Back Communication, Health Education, Urinary Tract Infections

HSB104. Emziren Annelerin Süt Bağışına İlişkin Tutum ve Düşünceleri

Çidem Çiçek[1], Halit Halil[2]
Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Amaç: Bebeklerimizi anne sütü ile büyümelerini sağlamak için anneleri doğum öncesinden başlayarak, doğum ve doğum sonrası dönemde de anne sütünün önemi hakkında bilgi verilmesi ve DSÖ'nün de belirlediği gibi 2 yaşına kadar bebeğin anne sütü alması gerekmektedir. Ancak bazen annelerin sütü yetersiz olabilmekte ve buna alternatif besleme yöntemi olarak mama veya ek gıdaya erken başlamak tercih edilmektedir. Ülkemizde anne sütü bankacılığı ile ilgili herhangi bir yasal düzenleme olmamasının yanında araştırmamızda süt bağışı konusuna annelerin bakış açısı değerlendirilmektedir. Ülkemizde anne sütü bankası açılması için girişimler olmuş olsa da henüz faaliyet gösteren bir süt bankası mevcut değildir. Bu çalışmanın amacı emziren annelerde çeşitli nedenlere bağlı süt üretimi yetersiz olduğunda veya süt üretimi olmadığında süt bankacılığı kontrolünde kullanabilecekleri dönor süt konusundaki bilgi ve görüşlerini incelemektir.

Yöntem: Bu çalışma 2 Ocak 2023 - 30 Haziran 2023 tarihleri arasında, Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesinin Kadın Doğum Kliniğinde yatan ve polikliniklerine başvuran, gönüllü toplam 524 emziren anne ile yürütülmüştür. Konuyla ilgili literatür incelemesi yapılarak, anne ve bebek ile ilgili bilgileri belirlemek amacıyla araştırmacı tarafından hazırlanan verileri anket formu şeklinde yüz yüze görüşülerek toplanmıştır. Örneklem yeterliliğini değerlendirmek amaçlı Power analizi istatistiği kullanılmıştır.

Bulgular: Katılımcıların %61,6 sütünü fazla miktarda olsaydı ihtiyacı olan başka bir bebeğe bağış yapabileceğini ifade ederken, %65,9'u ihtiyacı olduğunda bebeği için süt bankasından başka bir annenin sütünü almak istemediğini, annelerin %23,1 oranında hastalık bulaşma endişesini göstererek süt bankasından yararlanmak istememe nedeni bildirmiştir. Annelerin % 29,7 süt bağışına olumlu baktığını ve Anne Sütü Bankacılığı hakkında bilgi verilmesi sonrasında 330 annenin (%63,8) anne sütü bankacılığına olumlu baktığı ifade etmiştir.

Sonuç: Anne Sütü Bankacılığı hakkında eğitim verilmesi sonrasında annelerin % 63,8'i anne sütü bankacılığına olumlu baktığı ortaya çıkmıştır. Ülkemizde anne sütü bankalarının kurulabilmesi için Anne sütü bankacılığıyla ilgili gerekli eğitimin verilmesi ile daha olumlu bir etki yaratabileceğini düşünmekteyiz

Anahtar kelimeler: Donör süt, Anne sütü, Anne sütü bankacılığı.

HSB104. Attitudes and Opinions of Breastfeeding Mothers Regarding Human Milk Donation

Çidem Çiçek[1], Halit Halil[2]
Yıldırım Beyazıt University Yenimahalle Training and Research Hospital

Aim: To ensure that babies are raised with breast milk, mothers should be informed about the importance of breast milk starting from the prenatal period and continuing through the birth and postpartum periods. As recommended by the World Health Organization (WHO), infants should receive breast milk up to the age of two years. However, in some cases, mothers may experience insufficient milk production, and alternative feeding methods such as formula or early complementary feeding may be preferred. Although there is no legal regulation regarding human milk banking in our country, this study evaluates mothers' perspectives on milk donation. Despite previous initiatives to establish human milk banks in Türkiye, there is currently no operational milk bank. The aim of this study was to examine breastfeeding mothers' knowledge and opinions regarding donor milk, which may be used under human milk banking control when milk production is insufficient or absent due to various reasons.

Methods: This study was conducted between January 2, 2023, and June 30, 2023, with a total of 524 volunteer breastfeeding mothers who were hospitalized in the Obstetrics and Gynecology Clinic of Yenimahalle Training and Research Hospital or who applied to its outpatient clinics. After reviewing the relevant literature, data were collected through face-to-face interviews using a questionnaire form prepared by the researchers to determine information related to mothers and infants. Power analysis was performed to evaluate sample size adequacy.

Results: Among the participants, 61.6% stated that they would donate their milk to another baby in need if they had an excessive amount of milk, whereas 65.9% reported that they would not want to receive another mother's milk from a milk bank for their own baby if needed. A total of 23.1% of mothers stated that concerns about disease transmission were the reason for not wanting to use milk banks. Before receiving information about human milk banking, 29.7% of mothers had a positive attitude toward milk donation, and after receiving information about human milk banking, 330 mothers (63.8%) expressed a positive attitude toward human milk banking.

Conclusion: Following education about human milk banking, 63.8% of mothers developed positive attitudes toward human milk banking. It is considered that providing necessary education about human milk banking may contribute to creating a more positive perception and may support the establishment of human milk banks in Türkiye.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB105. Bentall Operasyonu ve Aort Kapak Replasmanı Sonrası Gordon'un Fonksiyonel Sağlık Örüntülerine Dayalı Aile Odaklı Hemşirelik Yaklaşımı: Olgu Sunumu

Nevra Kalkan
Gazi Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, Cerrahi Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı

Amaç: Aort kapak replasmanı(AVR) ve Bentall operasyonu gibi çok boyutlu kardiyovasküler cerrahilerde erken ameliyat sonrası dönem;ağrı yönetimi, enfeksiyonun önlenmesi, solunum ve dolaşımın izlenmesi, mobilizasyonun desteklenmesi ve taburculuk hazırlığı açısından kritik öneme sahiptir. Bu süreçte aile odaklı yaklaşım, hastanın bakım gereksinimlerinin yanında aile bireylerinin bakım sürecine katılımı, eğitim gereksinimleri ve evde bakımın sürdürülebilirliği açısından önemlidir. Bu olgu sunumunda, Bentall operasyonu ve AVR sonrası erken dönemde izlenen hastada kanıta dayalı hemşirelik girişimlerinin ve aile odaklı bakım yaklaşımının Gordon'un Fonksiyonel Sağlık Örüntülerine Dayalı olarak sunulması amaçlanmıştır.
Yöntem: Olgu, aterosklerotik koroner arter hastalığı ve aort anevrizması tanıları bulunan, AVR ve Bentall operasyonu uygulanmış 41 yaşında kadın hastadır. Mart 2026 tarihinde ameliyat sonrası 5.günde izlenen hastada santral venöz kateter, üriner kateter ve iki göğüs tüpü mevcuttur. Hastanın aktif kardiyak yakınması bulunmamakla birlikte, bir yıldır eforla artan, retrosternal bölgede başlayan ve sırta yayılan batıcı karakterde ağrı tanımlanmıştır. Eşlik eden kronik astım, hipertansiyon, 10 yıllık sigara kullanımı, iştahsızlık, kilo kaybı, üriner inkontinans, uyku sorunu, göğüs tüpü bölgesinde ağrı, banyo, giyinme, tuvalet ve yürümede yardım gereksinimi belirlenmiştir.
Bulgular:Gordon'un Fonksiyonel Sağlık Örüntüleri Modeli doğrultusunda akut ağrı, enfeksiyon riski, fiziksel mobilitede bozulma, özbakım eksikliği, beslenmede dengesizlik:gereksinimden az beslenme, uyku örüntüsünde bozulma ve üriner eliminasyonda bozulma değerlendirilmiştir. Hemşirelik girişimleri kapsamında ağrı değerlendirilmesi, enfeksiyon bulgularının izlenmesi, erken mobilizasyon, özbakım aktivitelerinde destek, beslenmenin izlenmesi ve uyku düzenini sağlanmıştır. Aile odaklı yaklaşım doğrultusunda, aile üyelerine hastanın güvenli mobilizasyonu, ağrı ve enfeksiyon belirtilerinin izlenmesi, beslenme desteği, özbakım gereksinimlerine yardımcı olma ve taburculuk sonrası bakım sürecine ilişkin eğitim verilmiştir.
Sonuç:Çok boyutlu kardiyovasküler cerrahi sonrası hemşirelik bakımı sadece fiziksel değerlendirmeyi değil;ağrı, mobilite, beslenme, uyku, öz bakım ve güvenli taburculuk hazırlığını da kapsayan bütüncül bir yaklaşım gerektirir.Bu olgu, aile odaklı ve kanıta dayalı hemşirelik bakımının, hastanın iyileşme sürecinin desteklenmesinde ve evde bakımın sürekliliğinin sağlanmasında önemli olduğunu göstermektedir.
Anahtar kelimeler: Bentall operasyonu, Aort Kapak Replasmanı, Gordon Fonksiyonel Sağlık Örüntüleri, olgu sunumu

HSB105. Family-Centered Nursing Approach Based on Gordon's Functional Health Patterns After Bentall Operation and Aortic Valve Replacement: A Case Report

Nevra Kalkan
Gazi University, Faculty of Nursing, Department of Surgical Nursing

Aim: The early postoperative period following complex cardiovascular surgeries such as aortic valve replacement (AVR) and Bentall operation is critically important in terms of pain management, prevention of infection, monitoring of respiratory and circulatory functions, supporting mobilization, and discharge preparation. During this process, a family-centered approach is important not only for meeting the patient's care needs but also for involving family members in the care process, addressing their educational needs, and ensuring the sustainability of home care. This case report aimed to present evidence-based nursing interventions and a family-centered care approach based on Gordon's Functional Health Patterns in a patient monitored during the early period after Bentall operation and AVR.
Methods: The case involved a 41-year-old female patient diagnosed with atherosclerotic coronary artery disease and aortic aneurysm who underwent AVR and Bentall operation. The patient was monitored on the 5th postoperative day in March 2026 and had a central venous catheter, urinary catheter, and two chest tubes. Although the patient had no active cardiac complaints, she reported a one-year history of stabbing pain that increased with exertion, started in the retrosternal region, and radiated to the back. The patient's accompanying conditions and care needs included chronic asthma, hypertension, a 10-year smoking history, loss of appetite, weight loss, urinary incontinence, sleep problems, pain at the chest tube site, and the need for assistance with bathing, dressing, toileting, and walking.
Results: According to Gordon's Functional Health Patterns Model, the patient was evaluated for acute pain, risk of infection, impaired physical mobility, self-care deficit, imbalanced nutrition: less than body requirements, disturbed sleep pattern, and impaired urinary elimination. Nursing interventions included pain assessment, monitoring for signs of infection, early mobilization, support for self-care activities, nutritional monitoring, and maintaining sleep hygiene. Within the framework of a family-centered approach, family members were educated about safe patient mobilization, monitoring pain and infection symptoms, nutritional support, assisting with self-care needs, and the post-discharge care process.
Conclusion: Nursing care after complex cardiovascular surgery requires a holistic approach that includes not only physical assessment but also pain management, mobility, nutrition, sleep, self-care, and safe discharge preparation. This case demonstrates that family-centered and evidence-based nursing care plays an important role in supporting the patient's recovery process and ensuring continuity of home care.
Keywords: Bentall operation, Aortic Valve Replacement, Gordon's Functional Health Patterns, case report

HSB106. Sessiz Sinyallerin Dili: Hemşirelikte Erken Uyarı Sistemleri

Cansu Soy[1], Gülden Basit[2]
Necmettin Erbakan Üniversitesi

Yaşamsal bulgular, hastanın genel durumunun değerlendirilmesinde temel göstergeler olmakla birlikte tek başına yorumlandığında klinik kötüleşmenin erken saptanmasında yetersiz kalabilmektedir. Klinik kötüleşme sürecinde birden fazla fizyolojik parametrede eş zamanlı değişimler meydana geldiğinden, bu bulguların bütüncül ve sistematik şekilde değerlendirilmesini sağlayan standart araçlara ihtiyaç duyulmaktadır. Gereksinim doğrultusunda geliştirilen Erken Uyarı Skorlama Sistemleri, yaşamsal bulguların belirli aralıklar doğrultusunda puanlanmasına dayalı olup hastanın risk düzeyini nesnel olarak ortaya koymayı amaçlamaktadır. Günümüzde bu sistemler birçok ülkede yaygın olarak kullanılmakta iken, ülkemizde kullanımının henüz sınırlı olduğu görülmektedir.

Bu derlemenin amacı; erken uyarı skorlama sistemlerinin türlerini, kullanım alanlarını ve klinik kötüleşmenin erken tanılanmasındaki rollerini incelemektir. Bu kapsamda Modifiye Erken Uyarı Skoru (MEWS), Ulusal Erken Uyarı Skoru (NEWS/NEWS2), Obstetrik Erken Uyarı Skoru (MEOWS), qSOFA ve SOFA ile REMS ve RAPS erken uyarı sistemleri ele alınmıştır. Bu sistemler; solunum, nabız, kan basıncı, oksijen satürasyonu, bilinç durumu, vücut ısısı gibi temel parametreleri değerlendirerek hastaların risk sınıflamasını yapmaktadır. Ayrıca elektronik erken uyarı sistemleri ve yapay zekâ destekli yaklaşımlar ile bu sistemlerin doğruluğu ve etkinliği artırılmaktadır.

Erken Uyarı Skorlama Sistemleri, klinik kötüleşmenin erken dönemde saptanmasını sağlayarak hasta güvenliğinin artırılmasında kritik roldedir. Hemşirelik bakımında sistematik izlem ve erken müdahale süreçlerini destekleyen bu sistemler, mortalite ve morbiditenin azaltılmasına katkı sağlamaktadır. Ancak tek başına kullanımları bazı durumlarda yetersiz kalabileceğinden, klinik değerlendirme ile ele alınmaları gerekmektedir. Günümüzde elektronik sistemler ve yapay zekâ uygulamaları ile entegre edilen erken uyarı skorları, bireyselleştirilmiş hasta takibi ve hızlı klinik karar verme süreçlerini güçlendirmekte olup, gelecekte sağlık hizmetlerinin kalitesini artırmada önemli bir potansiyele sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Erken uyarı sistemleri, bütüncül değerlendirme, hasta güvenliği, hemşirelik

HSB106. The Language of Silent Signals: Early Warning Systems in Nursing

Cansu Soy[1], Gülden Basit[2]
Necmettin Erbakan University

Vital signs are fundamental indicators in the assessment of a patient's overall condition; however, when interpreted alone, they may be insufficient for the early detection of clinical deterioration. Since simultaneous changes occur in multiple physiological parameters during the process of clinical deterioration, standardized tools that enable holistic and systematic evaluation of these findings are needed. Developed in response to this need, Early Warning Scoring Systems are based on assigning scores to vital signs according to specific ranges and aim to objectively determine the patient's risk level. Although these systems are widely used in many countries today, their use in our country remains limited.

The aim of this review is to examine the types of early warning scoring systems, their areas of use, and their roles in the early identification of clinical deterioration. Within this scope, Modified Early Warning Score (MEWS), National Early Warning Score (NEWS/NEWS2), Maternal Early Obstetric Warning Score (MEOWS), qSOFA, SOFA, as well as REMS and RAPS early warning systems were discussed. These systems assess basic parameters such as respiratory rate, heart rate, blood pressure, oxygen saturation, level of consciousness, and body temperature to classify patients according to risk levels. In addition, electronic early warning systems and artificial intelligence-supported approaches contribute to improving the accuracy and effectiveness of these systems.

Early Warning Scoring Systems play a critical role in improving patient safety by enabling the early detection of clinical deterioration. These systems support systematic monitoring and early intervention processes in nursing care and contribute to reducing mortality and morbidity. However, since their use alone may be insufficient in some cases, they should be integrated with clinical assessment. Currently, early warning scores integrated with electronic systems and artificial intelligence applications strengthen individualized patient monitoring and rapid clinical decision-making processes, offering significant potential for improving the quality of healthcare services in the future.

Keywords: Early warning systems, holistic assessment, patient safety, nursing

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB107. 18-65 Yaş Arası Glokom Tanılı Bireylerde Sağlık Okuryazarlığı ile Hastalık Bilgi Düzeyi Arasındaki İlişki

Duygu Bulut[1], İlknur Bodur[2], Ayşe Uylu[3], Kübra Ayaz Özdemir[4]
Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Giriş-Amaç: Glokom, optik sinirde ilerleyici dejenerasyon ve görme alanı kaybı ile karakterize olup, dünya genelinde geri dönüşümsüz körlüğün başlıca nedenleri arasında yer almaktadır. Erken dönemde asemptomatik seyretmesi, tanı ve tedavide gecikmelere yol açarak görme kaybı riskini artırmaktadır. Glokoma ilişkin farkındalık ve hastalık bilgi düzeyi ile sağlık okuryazarlığı, bireylerin sağlık hizmeti arama davranışları ve tedaviye uyumu üzerinde belirleyici rol oynamaktadır. Bununla birlikte, literatürde glokom farkındalığının birçok ülkede yetersiz olduğu bildirilmektedir. Bu nedenle bu araştırma, glokom tanılı bireylerde sağlık okuryazarlığı ile hastalık bilgi düzeyi arasındaki ilişkinin incelenmesi amacıyla yapılmıştır.

Gereç-Yöntem: Tanımlayıcı ve kesitsel tasarımda yürütülen araştırma, 15 Şubat-15 Nisan 2026 tarihleri arasında hastanemiz Göz Polikliniği'ne başvuran 338 glokom tanılı birey ile gerçekleştirilmiştir. Veriler, "Hasta Tanıtıcı Bilgi Formu", "Glokom Bilgi Düzeyi Ölçeği" ve "Göz Sağlığı Okuryazarlığı Ölçeği" aracılığıyla toplanmıştır. Verilerin değerlendirilmesinde Mann Whitney U, Kruskal Wallis, Spearman korelasyon testleri ve aracılık etki analizi kullanılmıştır.

Bulgular: Katılımcıların yaş ortancası 52 (Q1=36, Q3=59) yıl olup, tanı süresi 5 (2–8) yıldır. Örneklemin %28,1'inin daha önce göz operasyonu geçirdiği ve %85,5'inin glokom hakkında bilgi almadığı belirlenmiştir. Eğitim düzeyi yüksek olan, çalışan ve daha önce göz operasyonu geçirmemiş bireylerde sağlık okuryazarlığı puanlarının daha yüksek olduğu saptanmıştır ($p<0,05$). Göz sağlığı okuryazarlığı ile yaş ($r=-0,132$; $p=0,016$) ve hastalık süresi ($r=-0,123$; $p=0,024$) arasında negatif yönde zayıf düzeyde anlamlı ilişkiler saptanmıştır. Göz sağlığı okuryazarlığı ile glokom bilgi düzeyi arasında pozitif yönde zayıf düzeyde anlamlı ilişki bulunmuştur ($r=0,280$; $p<0,001$). Göz sağlığı okuryazarlığının glokom bilgi düzeyi üzerinde pozitif ve anlamlı bir etkisi olduğu belirlenmiştir ($B=0,055$; $\beta=0,240$; $p<0,001$). Modelin glokom bilgi düzeyindeki değişimin %5,8'ini açıkladığı görülmüştür.

Sonuç: Glokom tanılı bireylerde sağlık okuryazarlığı ile hastalık bilgi düzeyi arasında zayıf düzeyde pozitif ilişki saptanmıştır. Sağlık okuryazarlığının düşük olduğu bireylerde glokom bilgi düzeyinin de yetersiz olduğu, bunun hastalık yönetimini olumsuz etkileyebileceği belirlenmiştir. Yaş ve hastalık süresinin sağlık okuryazarlığı düzeyini azalttığı saptanmıştır. Bu nedenle, glokom hastalarında hemşirelik izlemlerinde sağlık okuryazarlığı ve hastalık bilgi düzeyinin düzenli olarak değerlendirilmesi; özellikle ileri yaş ve uzun hastalık süresine sahip bireylerde bu alanları geliştirmeye yönelik eğitim ve danışmanlık girişimlerinin planlanması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, Glokom, Sağlık okuryazarlığı, Hastalık bilgi düzeyi.

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL

3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress

TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"

7–9 May 2026 , Ankara

HSB107. The Relationship Between Health Literacy and Disease Knowledge Level in Individuals Aged 18–65 Years Diagnosed with Glaucoma

Duygu Bulut[1], İlknur Bodur[2], Ayşe Uylu[3], Kübra Ayaz Özdemir[4]

Dışkapı Yıldırım Beyazıt Training and Research Hospital

Introduction-Aim: Glaucoma is characterized by progressive degeneration of the optic nerve and visual field loss and is among the leading causes of irreversible blindness worldwide. Its asymptomatic progression in the early stages may lead to delays in diagnosis and treatment, increasing the risk of vision loss. Awareness of glaucoma, disease knowledge level, and health literacy play a determining role in individuals' health-seeking behaviors and adherence to treatment. However, the literature indicates that glaucoma awareness is insufficient in many countries. Therefore, this study was conducted to investigate the relationship between health literacy and disease knowledge level in individuals diagnosed with glaucoma.

Materials and Methods: This descriptive and cross-sectional study was conducted with 338 individuals diagnosed with glaucoma who applied to the Ophthalmology Outpatient Clinic of our hospital between February 15 and April 15, 2026. Data were collected using the "Patient Descriptive Information Form," "Glaucoma Knowledge Level Scale," and "Eye Health Literacy Scale." Mann–Whitney U, Kruskal–Wallis, Spearman correlation tests, and mediation effect analysis were used for data evaluation.

Results: The median age of the participants was 52 years (Q1=36, Q3=59), and the median duration of diagnosis was 5 years (2–8). It was determined that 28.1% of the sample had previously undergone eye surgery and 85.5% had not received information about glaucoma. Health literacy scores were found to be higher among individuals with higher education levels, employed individuals, and those who had not previously undergone eye surgery ($p<0.05$). Weak negative significant correlations were found between eye health literacy and age ($r=-0.132$; $p=0.016$) and disease duration ($r=-0.123$; $p=0.024$). A weak positive significant relationship was found between eye health literacy and glaucoma knowledge level ($r=0.280$; $p<0.001$). Eye health literacy was determined to have a positive and significant effect on glaucoma knowledge level ($B=0.055$; $\beta=0.240$; $p<0.001$). The model explained 5.8% of the variance in glaucoma knowledge level.

Conclusion: A weak positive relationship was found between health literacy and disease knowledge level in individuals diagnosed with glaucoma. It was determined that glaucoma knowledge levels were insufficient among individuals with low health literacy, which may negatively affect disease management. Age and disease duration were found to decrease health literacy levels. Therefore, it is recommended that health literacy and disease knowledge levels be regularly evaluated during nursing follow-ups of glaucoma patients, and that educational and counseling interventions aimed at improving these areas be planned, particularly for individuals of advanced age and those with longer disease duration.

Keywords: Nursing, Glaucoma, Health literacy, Disease knowledge level.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB110. Cerrahi Hemşireliğinde Kanıta Dayalı Uygulamalar ve Hızlandırılmış İyileşme Protokollerine Yönelik Lisansüstü Tezlerin Eğilimlerinin İncelenmesi

Serap Sayar[1], Emel Cihan[2]
KTO Karatay Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü[1]
Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü[2]

Amaç: Kanıta dayalı uygulamalar ve hızlandırılmış iyileşme protokolleri (ERAS), cerrahi hemşireliğinde bakım kalitesi ve hasta sonuçlarının iyileştirilmesinde giderek önem kazanmaktadır. Buna karşın, bu alandaki lisansüstü tez çalışmalarının genel eğilimlerini ortaya koyan araştırmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Bu çalışmanın amacı, cerrahi hemşireliğinde kanıta dayalı uygulamalar ve ERAS protokollerine yönelik yapılmış lisansüstü tezlerin eğilimlerini incelemektir.
Yöntem: Araştırma, doküman analizi yöntemi ile gerçekleştirilmiş olup veriler Yükseköğretim Kurulu Ulusal Tez Merkezi veri tabanından elde edilmiştir. Belirlenen ''kanıta dayalı'' ve "ERAS" anahtar kelimeleri doğrultusunda ulaşılan tezler, yıllara göre dağılım, tez türü, çalışma alanı ve konu özellikleri açısından değerlendirilmiştir.
Bulgular: Yapılan tarama sonucunda, tezlerin 2017–2025 yılları arasında yer aldığı ve özellikle son beş yılda artış gösterdiği görülmüştür. "Kanıta dayalı" anahtar kelimesi ile ulaşılan 107 lisansüstü tezin %70,1'inin hemşirelik (n=75), %14,0'ının cerrahi hemşireliği (n=15) alanında, geri kalan tezlerin ise farklı sağlık disiplinlerinde gerçekleştirildiği belirlenmiştir. Tezlerin tamamı yüksek lisans tezi olup, tezlerde ağırlıklı olarak hemşirelerin kanıta dayalı uygulamalara yönelik bilgi ve tutumları, eğitim müdahaleleri ile uygulama düzeylerinin değerlendirilmesi ve hasta bakım süreçlerinde kanıta dayalı yaklaşımların kullanımı ele alınmıştır. "ERAS" anahtar kelimesi ile ulaşılan 57 tezin ise %33,3'ünün hemşirelik (n=19), %26,3'ünün cerrahi hemşireliği (n=15) alanında olduğu saptanmıştır. ERAS konulu tezlerde ise daha çok perioperatif bakım uygulamaları, hasta sonuçları (iyileşme süresi, komplikasyonlar, hastanede kalış süresi), eğitim girişimlerinin etkisi ve protokol uygulama düzeylerinin incelendiği görülmüştür. Ayrıca ERAS konulu tezler arasında yalnızca birinin doktora düzeyinde olması (%1,8), bu alandaki ileri düzey akademik çalışmaların oldukça sınırlı olduğunu göstermektedir.
Sonuç: Bulgular, kanıta dayalı uygulamaların lisansüstü düzeyde daha yaygın, ERAS çalışmalarının ise sınırlı olduğunu göstermektedir. Bu doğrultuda, cerrahi hemşireliğinde kanıta dayalı uygulamaların klinik ortamlara entegrasyonunu destekleyen ve ERAS protokollerinin etkinliğini değerlendiren daha kapsamlı ve ileri düzey araştırmalara ihtiyaç bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kanıta dayalı uygulamalar; Cerrahi hemşireliği, Hızlandırılmış iyileşme protokolleri (ERAS); Perioperatif bakım

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB110. Investigation of Trends in Postgraduate Theses on Evidence-Based Practices and Enhanced Recovery After Surgery (ERAS) Protocols in Surgical Nursing

Serap Sayar[1], Emel Cihan[2]
KTO Karatay University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[1]
Kütahya Health Sciences University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[2]

Aim: Evidence-based practices and Enhanced Recovery After Surgery (ERAS) protocols have become increasingly important in surgical nursing for improving the quality of care and patient outcomes. However, studies revealing the general trends of postgraduate theses in this field are limited. The aim of this study was to examine the trends of postgraduate theses conducted on evidence-based practices and ERAS protocols in surgical nursing.
Methods: This study was conducted using the document analysis method, and data were obtained from the Council of Higher Education National Thesis Center database. The theses accessed using the keywords “evidence-based” and “ERAS” were evaluated in terms of distribution by years, thesis type, field of study, and subject characteristics.
Results: As a result of the search, it was found that the theses were published between 2017 and 2025, with an increase particularly in the last five years. Among the 107 postgraduate theses reached with the keyword “evidence-based,” 70.1% were in the field of nursing (n=75), 14.0% were in surgical nursing (n=15), and the remaining theses were conducted in different health disciplines. All theses were master’s theses. The theses mainly focused on nurses’ knowledge and attitudes toward evidence-based practices, evaluation of educational interventions and implementation levels, and the use of evidence-based approaches in patient care processes.
Among the 57 theses reached with the keyword “ERAS,” 33.3% were in the field of nursing (n=19) and 26.3% were in surgical nursing (n=15). ERAS-related theses primarily examined perioperative care practices, patient outcomes (recovery time, complications, length of hospital stay), the effects of educational interventions, and protocol implementation levels. In addition, the fact that only one of the ERAS-related theses was at the doctoral level (1.8%) indicates that advanced academic studies in this field are quite limited.
Conclusion: The findings show that evidence-based practice studies are more common at the postgraduate level, whereas ERAS studies remain limited. Accordingly, there is a need for more comprehensive and advanced research supporting the integration of evidence-based practices into clinical settings and evaluating the effectiveness of ERAS protocols in surgical nursing.
Keywords: Evidence-based practices; Surgical nursing; Enhanced Recovery After Surgery (ERAS) protocols; Perioperative care.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSBl11. Watson İnsan Bakım Modeline Göre Bipolar Bozukluğu Olan Bir Bireyde Hemşirelik Bakımı: Olgu Sunumu

Zehranur Aslan[1], Reyhan Doğan[2], Handan Özçılnak Ünver[3], Çiğdem Yüksel[4]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Çocuk ve Ergen Psikiyatri Servisi, Ankara[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Psikiyatri Hemşireliği ABD, Ankara
Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, Yüksek Güvenlikli Psikiyatri Hastanesi, Ankara[3]

Amaç: Bipolar bozukluk çoğu zaman ilk olarak ergenlikte ortaya çıkar. Ergenlik döneminde bipolar bozukluğun ağır seyretmesi, intihar ve ciddi işlev kaybı gibi riskler taşıması nedeniyle insancıl, bütüncül ve iyileştirici bakım süreçlerinin uygulanması büyük önem taşır. Bu olgu sunumunda, bipolar bozukluk tanılı bir ergen hastanın bakım sürecinin Jean Watson'ın İnsan Bakım Modeli çerçevesinde değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Veriler olgudan yazılı ve sözlü onam alındıktan sonra, hasta ile yapılan yüz yüze görüşmeler, klinik gözlemler ve hemşirelik bakım kayıtlarından toplanmıştır. Hemşirelik bakım süreci, Jean Watson'ın İnsan Bakım Modeli temel alınarak; kişilerarası bakım ilişkisi, bakım anı ve iyileştirici süreçler çerçevesinde yapılandırılmıştır.

Bulgular: Olgu, 13 yaşında kız hasta olup çocuk ve ergen psikiyatrisi kliniğine duygudurum değişiklikleri nedeniyle yatırıldı. Ruhsal durum muayenesinde akran zorbalığına maruz kalma sonrası uykuda azalma, irritabilite, ajitasyon, konuşma miktarında artış ve öfori belirtileri saptandı. Aile öyküsünde annenin şizofreni tanısının bulunması ve işlevsellik kaybının, hastanın kişilerarası ilişkiler ve iyileşme sürecini olumsuz etkilediği değerlendirildi. Hemşirelik bakımı verilirken kişilerarası bakım ilişkisi kapsamında hastanın gereksinimleri belirlenerek güvene dayalı terapötik bir ilişki kuruldu. Bakım anlarında hemşirenin kendi duygularının farkında olduğu, empatiye dayalı ilişkiler kurduğu ve hasta-hemşire etkileşiminin geliştiği değerlendirildi. İyileştirici süreçler doğrultusunda uyku kalitesinin artması, ajitasyonun azaltılması, duygularını tanıma ve ifade etme becerisinin gelişmesi için bireyselleştirilmiş hemşirelik girişimleri ve psikoeğitimler uygulandı. Uygulanan bakım girişimleri sonucunda; hastanın duygularını ifade etme, ilişki kurma ve uyum becerilerinde, uyku kalitesinde olumlu yönde değişim gözlendi.

Sonuç: Hemşirelik bakımının Jean Watson'ın İnsan Bakım Modeline göre yapılandırılması ergen hasta-hemşire arasındaki terapötik ilişkiyi güçlendirdiği, iyileşme sürecini desteklediği ve hasta memnuniyetini artırdığı sonucuna varılmıştır. Kuram temelli hemşirelik yaklaşımlarının klinik uygulamalara entegrasyonu bakımın sistematik, bütüncül ve etkili yürütülmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar kelimeler: Çocuk ve Ergen Psikiyatrisi, Olgu Sunumu, Hemşirelik Bakımı, Watson İnsan Bakım Kuramı

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB111. Nursing Care of an Individual with Bipolar Disorder According to Watson's Theory of Human Caring: A Case Report

Zehranur Aslan[1], Reyhan Doğan[2], Handan Özçılnak Ünver[3], Çiğdem Yüksel[4]
Ankara Etlik City Hospital, Child and Adolescent Psychiatry Unit, Ankara[1]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Psychiatric Nursing, Ankara
Ankara Bilkent City Hospital, High-Security Psychiatric Hospital, Ankara[3]

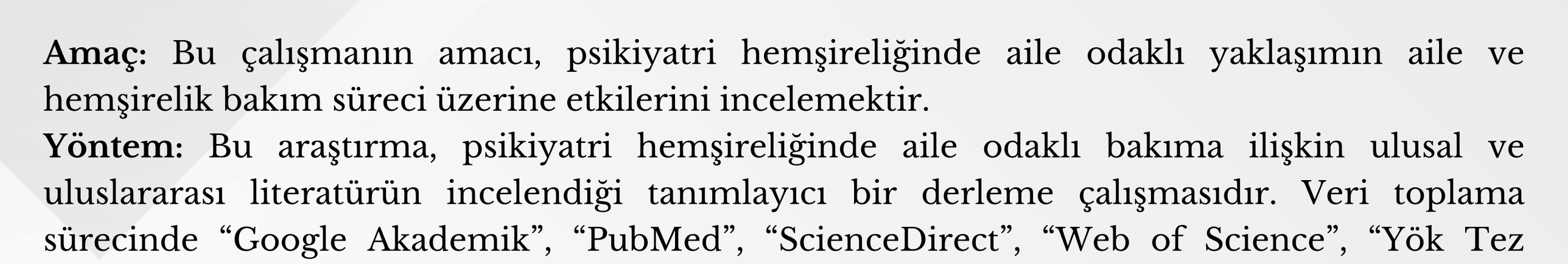
Aim: Bipolar disorder often emerges initially during adolescence. Since bipolar disorder in adolescence may have a severe course and carries risks such as suicide and significant functional impairment, the implementation of humanistic, holistic, and healing-oriented care processes is of great importance. This case report aimed to evaluate the care process of an adolescent patient diagnosed with bipolar disorder within the framework of Jean Watson's Theory of Human Caring.

Methods: Data were collected from face-to-face interviews with the patient, clinical observations, and nursing care records after obtaining written and verbal consent from the case. The nursing care process was structured based on Jean Watson's Theory of Human Caring, within the framework of interpersonal caring relationships, caring moments, and healing processes.

Results: The case involved a 13-year-old female patient who was admitted to the child and adolescent psychiatry clinic due to mood changes. During the mental status examination, symptoms including decreased sleep, irritability, agitation, increased speech, and euphoria were observed following exposure to peer bullying. The presence of a maternal history of schizophrenia and loss of functionality were considered to negatively affect the patient's interpersonal relationships and recovery process. During nursing care, the patient's needs were identified within the scope of the interpersonal caring relationship, and a trust-based therapeutic relationship was established. During caring moments, it was evaluated that the nurse was aware of their own emotions, established empathy-based relationships, and that patient–nurse interaction improved. In line with healing processes, individualized nursing interventions and psychoeducation were provided to improve sleep quality, reduce agitation, and enhance the patient's ability to recognize and express emotions. As a result of the nursing interventions, positive changes were observed in the patient's ability to express emotions, establish relationships, adapt, and in sleep quality.

Conclusion: It was concluded that structuring nursing care according to Jean Watson's Theory of Human Caring strengthens the therapeutic relationship between the adolescent patient and the nurse, supports the recovery process, and increases patient satisfaction. The integration of theory-based nursing approaches into clinical practice may contribute to the systematic, holistic, and effective delivery of care.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB112. Psikiyatri Hemşireliğinde Aile Odaklı Yaklaşımın Hemşirelik Bakımı Aile Süreçlerine Etkisi

Zehranur Aslan[1], Reyhan Doğan[2], Handan Özçılnak Ünver[3], Çiğdem Yüksel[4]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Çocuk ve Ergen Psikiyatri Servisi, Ankara[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Psikiyatri Hemşireliği ABD, Ankara
Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, Yüksek Güvenlikli Psikiyatri Hastanesi, Ankara[3]

Amaç: Bu çalışmanın amacı, psikiyatri hemşireliğinde aile odaklı yaklaşımın aile ve hemşirelik bakım süreci üzerine etkilerini incelemektir.
Yöntem: Bu araştırma, psikiyatri hemşireliğinde aile odaklı bakıma ilişkin ulusal ve uluslararası literatürün incelendiği tanımlayıcı bir derleme çalışmasıdır. Veri toplama sürecinde "Google Akademik", "PubMed", "ScienceDirect", "Web of Science", "Yök Tez Merkezi" veri tabanları kullanılarak "psikiyatri hemşireliği", "aile odaklı yaklaşım", "hemşirelik bakımı", "psychiatric nursing", "family-focused approach", "nursing care" anahtar kelimeleri sonucunda 2016-2026 yılları arasında yapılan, uygun ve ulaşılabilen Türkçe ve İngilizce 16 makale, 4 tez çalışması ve 2 kitap incelenmiştir.
Bulgular: Mevcut literatür, ruhsal hastalıkların birey kadar aileyi de çok yönlü etkilediğini göstermektedir. Ruhsal hastalıklarda bakım yükünün önemli bir kısmı aile üyeleri tarafından üstlenilmekte; bu durum bakım verenlerin psikososyal iyilik halini, aile içi ilişkileri ve genel yaşam kalitesini doğrudan etkilemektedir. Bu bağlamda aile odaklı yaklaşım, hastanın bakım sürecine aile üyelerinin aktif katılımını teşvik eden, aileyi yalnızca destekleyici bir unsur olarak değil, bakımın ayrılmaz bir bileşeni olarak ele alan bir anlayışı ifade etmektedir. Ailenin bakıma aktif katılımı ile, hastanın tedaviye uyumunun ve memnuniyetinin arttığı, nüks oranlarının ve ailenin bakım yükünün azaldığı görülmektedir. Bu süreçte hemşire, aile ilişkilerini, rollerini ve destek sistemini de bakımın merkezine alarak hemşire-hasta-aile arasındaki iletişimi güçlendirmektedir. Bununla birlikte, aile odaklı bakımın olumlu psikososyal etkileri gösterilmiş olsa da bu etkilerin hangi hemşirelik müdahaleleri ve hangi mekanizmalarla ortaya çıktığının sınırlı biçimde ele alındığı görülmektedir.
Sonuç: Aile odaklı yaklaşım, ruhsal hastalığı olan birey kadar aileyi de değerlendirmeye, eğitim vermeye, fiziksel ve psikososyal alanlarda desteklemeye ve savunmaya odaklanır. Psikiyatri hemşireliğinde aile odaklı bakımın sürdürülebilir, kültüre duyarlı ve dijital sağlık uygulamaları ile entegre edilmiş bir şekilde yapılandırılması ve bu konuda daha fazla araştırma yapılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Psikiyatri Hemşireliği, Aile Odaklı Bakım, Hemşirelik Bakımı

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL

3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress

TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"

7–9 May 2026 , Ankara

HSB112. The Effects of a Family-Focused Approach on Nursing Care and Family Processes in Psychiatric Nursing

Zehranur Aslan[1], Reyhan Doğan[2], Handan Özçılnak Ünver[3], Çiğdem Yüksel[4]

Ankara Etlik City Hospital, Child and Adolescent Psychiatry Unit, Ankara[1]

University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Psychiatric Nursing, Ankara

Ankara Bilkent City Hospital, High-Security Psychiatric Hospital, Ankara[3]

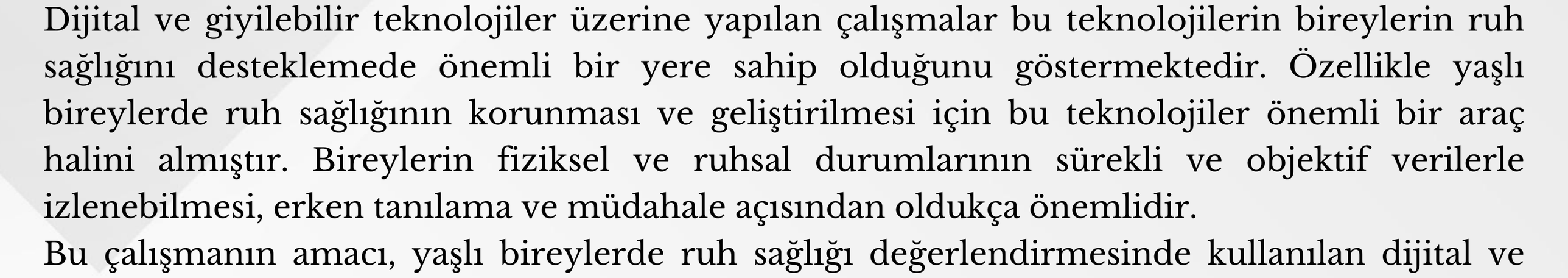
Aim: The aim of this study was to examine the effects of a family-focused approach in psychiatric nursing on family processes and the nursing care process.

Methods: This study is a descriptive review examining national and international literature on family-focused care in psychiatric nursing. During the data collection process, the databases “Google Scholar,” “PubMed,” “ScienceDirect,” “Web of Science,” and “YÖK Thesis Center” were searched using the keywords “psychiatric nursing,” “family-focused approach,” “nursing care,” “family-focused approach,” and “nursing care.” A total of 16 articles, 4 thesis studies, and 2 books published between 2016 and 2026 in Turkish and English that were accessible and relevant to the topic were reviewed.

Results: Existing literature demonstrates that mental illnesses affect not only individuals but also their families in multiple dimensions. In mental illnesses, a significant portion of the caregiving burden is undertaken by family members; this directly affects caregivers’ psychosocial well-being, family relationships, and overall quality of life. In this context, a family-focused approach refers to an understanding that encourages the active participation of family members in the patient’s care process and considers the family not merely as a supportive element but as an integral component of care. Active family participation in care has been shown to improve patients’ treatment adherence and satisfaction while reducing relapse rates and family caregiving burden. In this process, nurses strengthen communication between the nurse, patient, and family by placing family relationships, roles, and support systems at the center of care. However, although the positive psychosocial effects of family-focused care have been demonstrated, the nursing interventions and mechanisms through which these effects occur have been addressed only to a limited extent.

Conclusion: A family-focused approach focuses on evaluating, educating, supporting, and advocating for families as well as individuals with mental illnesses in physical and psychosocial areas. It is recommended that family-focused care in psychiatric nursing be structured in a sustainable, culturally sensitive manner integrated with digital health applications, and that further research be conducted in this area.

Keywords: Psychiatric Nursing, Family-Focused Care, Nursing Care.

HSB113. Yaşlı Bireylerin Ruh Sağlığı Değerlendirmesinde Dijital ve Giyilebilir Teknolojiler: Hemşirelik Uygulamaları Açısından Bir Literatür Derlemesi

Seda Karakaya Çataldaş[1], Reyhan Doğan[2]
Koç Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Psikiyatri Hemşireliği ABD, Ankara[2]

Dijital ve giyilebilir teknolojiler üzerine yapılan çalışmalar bu teknolojilerin bireylerin ruh sağlığını desteklemede önemli bir yere sahip olduğunu göstermektedir. Özellikle yaşlı bireylerde ruh sağlığının korunması ve geliştirilmesi için bu teknolojiler önemli bir araç halini almıştır. Bireylerin fiziksel ve ruhsal durumlarının sürekli ve objektif verilerle izlenebilmesi, erken tanılama ve müdahale açısından oldukça önemlidir.

Bu çalışmanın amacı, yaşlı bireylerde ruh sağlığı değerlendirmesinde kullanılan dijital ve giyilebilir teknolojileri inceleyerek, mevcut literatür ışığında genel bir çerçeve sunmaktır. Literatür, dijital ve giyilebilir teknolojilerin yaşlı bireylerde giderek daha fazla kullanıldığını göstermektedir. Bu teknolojiler, fiziksel aktivite, uyku düzeni, kalp hızı değişkenliği ve stresle ilişkili fizyolojik tepkiler gibi göstergelerin sürekli ve objektif olarak izlenmesini sağlamaktadır. Giyilebilir cihazlarla izlenen daha yüksek fiziksel aktivite düzeylerinin daha iyi ruhsal iyilik hali ile ilişkili olduğu bildirilmektedir. Ayrıca kalp hızı değişkenliği ve elektrodermal aktivite gibi fizyolojik sinyaller, stres ve duygusal durumların belirlenmesinde potansiyel belirteçler olarak öne çıkmaktadır. Makine öğrenmesi gibi gelişmiş veri analiz yöntemleri, bu verilerin yorumlanmasını kolaylaştırmakta ve ruhsal durumun değerlendirilmesine katkı sağlamaktadır. Bununla birlikte, veri gizliliği, dijital verilerin yorumlanması ve sağlık profesyonellerinin bu süreçlere sınırlı katılımı önemli sınırlılıklar olarak düşünülebilir.

Dijital ve giyilebilir teknolojilerin, yaşlı bireylerin ruh sağlığı değerlendirmesinde iyi bir araç olduğu öne çıkarken, bu teknolojilerin erişilebilirlik ve bireyselleştirilmiş bakım süreçlerinin iyileştirilmesi önemlidir. Hemşirelik uygulamaları açısından bu araçlar; değerlendirme, hasta eğitimi ve izlem süreçlerinde destekleyici rol oynayabilir. Hemşirelerin bu teknolojilerin güvenli, etik ve etkili kullanımında aktif rol alması önemlidir. Gelecekte yapılacak çalışmalar, bu teknolojilerin geriatrik ruh sağlığı bakımına entegrasyonu için etkinliğini ölçebilir.

Anahtar Kelimeler: Yaşlı Birey, Giyilebilir Teknoloji.

HSB113. Digital and Wearable Technologies in the Assessment of Mental Health in Older Adults: A Literature Review from the Perspective of Nursing Practices

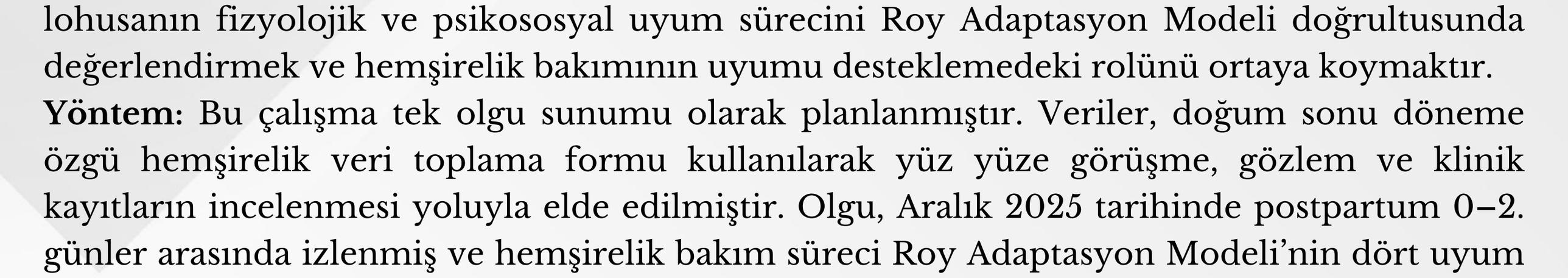
Seda Karakaya Çataldaş[1], Reyhan Doğan[2]
Koç University Faculty of Nursing[1]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Psychiatric Nursing, Ankara[2]

Studies on digital and wearable technologies indicate that these technologies have an important role in supporting individuals' mental health. These technologies have become an important tool, particularly for protecting and improving mental health in older adults. Continuous and objective monitoring of individuals' physical and psychological conditions is highly important for early diagnosis and intervention.

The aim of this study is to examine digital and wearable technologies used in the assessment of mental health among older adults and to provide a general framework based on the current literature. The literature demonstrates that digital and wearable technologies are increasingly used in older adults. These technologies enable continuous and objective monitoring of indicators such as physical activity, sleep patterns, heart rate variability, and physiological responses associated with stress. Higher levels of physical activity monitored through wearable devices have been reported to be associated with better psychological well-being. In addition, physiological signals such as heart rate variability and electrodermal activity have emerged as potential indicators for identifying stress and emotional states. Advanced data analysis methods, such as machine learning, facilitate the interpretation of these data and contribute to the assessment of mental health status. However, data privacy, interpretation of digital data, and limited involvement of healthcare professionals in these processes may be considered important limitations.

Digital and wearable technologies are considered promising tools for assessing the mental health of older adults; however, improving accessibility and individualized care processes remains important. From the perspective of nursing practices, these tools may play a supportive role in assessment, patient education, and monitoring processes. Nurses' active involvement in the safe, ethical, and effective use of these technologies is essential. Future studies may evaluate the effectiveness of integrating these technologies into geriatric mental health care.

Keywords: Older Adults, Wearable Technology.

HSB114. Sezaryen sonrası erken postpartum dönemde bir olgunun Roy Adaptasyon Modeli ile değerlendirilmesi: Olgu sunumu

Sıdıka Pelit Aksu
Gazi Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi, Doğum Kadın Sağlığı ve Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı

Amaç: Bu olgu sunumunun amacı, sezaryen sonrası erken postpartum dönemde bulunan bir lohusanın fizyolojik ve psikososyal uyum sürecini Roy Adaptasyon Modeli doğrultusunda değerlendirmek ve hemşirelik bakımının uyumu desteklemedeki rolünü ortaya koymaktır.
Yöntem: Bu çalışma tek olgu sunumu olarak planlanmıştır. Veriler, doğum sonu döneme özgü hemşirelik veri toplama formu kullanılarak yüz yüze görüşme, gözlem ve klinik kayıtların incelenmesi yoluyla elde edilmiştir. Olgu, Aralık 2025 tarihinde postpartum 0–2. günler arasında izlenmiş ve hemşirelik bakım süreci Roy Adaptasyon Modeli'nin dört uyum alanı (fizyolojik, benlik kavramı, rol fonksiyonu, karşılıklı bağımlılık) temel alınarak değerlendirilmiştir.
Bulgular: Olgu 32 yaşında, planlı sezaryen ile doğum yapan multipar bir annedir. Önceki gebeliğinde intrauterin fetal kayıp öyküsü nedeniyle mevcut gebeliği riskli olarak değerlendirilmiştir. Erken postpartum dönemde yapılan değerlendirmede; fizyolojik alanda akut ağrı, bulantı, hematüri, hafif anemi ve kanama riski saptanmış, vital bulgular stabil bulunmuştur. Benlik kavramı alanında anksiyete, belirsizlik ve kontrol kaybı duyguları gözlenmiştir. Rol fonksiyonu alanında emzirme yetersizliği algısı ve çocuklar arasında eşit sevgi verememe kaygısı belirlenmiştir. Karşılıklı bağımlılık alanında ise eş ve aile desteğinin bakım sürecini olumlu etkilediği görülmüştür. Uygulanan hemşirelik girişimleri sonucunda ağrı ve anksiyete düzeyinde azalma, emzirme becerisinde artış ve genel uyumda iyileşme gözlenmiştir.
Sonuç: Roy Adaptasyon Modeli, sezaryen sonrası erken postpartum dönemde lohusanın fizyolojik ve psikososyal uyumunu bütüncül olarak değerlendirmede etkili bir kuramsal çerçeve sunmaktadır. Bu olguda, model doğrultusunda planlanan hemşirelik girişimlerinin annenin uyum düzeyini artırdığı görülmüştür.
Anahtar Kelimeler: Sezaryen, postpartum dönem, Roy Adaptasyon Modeli, hemşirelik bakımı

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB114. Evaluation of a Case Using the Roy Adaptation Model in the Early Postpartum Period After Cesarean Section: A Case Report

Sıdıka Pelit Aksu
Gazi University, Faculty of Nursing, Department of Obstetrics, Women's Health and Gynecological Nursing

Aim: The aim of this case report is to evaluate the physiological and psychosocial adaptation process of a postpartum woman in the early period following cesarean section according to the Roy Adaptation Model and to demonstrate the role of nursing care in supporting adaptation.

Method: This study was designed as a single case report. Data were obtained through face-to-face interviews, observations, and examination of clinical records using a postpartum-specific nursing data collection form. The case was followed between postpartum days 0–2 in December 2025, and the nursing care process was evaluated based on the four adaptation modes of the Roy Adaptation Model (physiological, self-concept, role function, and interdependence).

Results: The case was a 32-year-old multiparous mother who delivered by planned cesarean section. Due to a history of intrauterine fetal loss in her previous pregnancy, the current pregnancy was considered high risk. In the early postpartum assessment, acute pain, nausea, hematuria, mild anemia, and risk of bleeding were identified in the physiological mode, while vital signs were stable. In the self-concept mode, feelings of anxiety, uncertainty, and loss of control were observed. In the role function mode, concerns regarding perceived breastfeeding insufficiency and inability to provide equal affection to her children were identified. In the interdependence mode, support from the spouse and family was found to positively influence the care process. Following the nursing interventions, reductions in pain and anxiety levels, improvement in breastfeeding skills, and enhanced overall adaptation were observed.

Conclusion: The Roy Adaptation Model provides an effective theoretical framework for holistic evaluation of the physiological and psychosocial adaptation of postpartum women during the early period after cesarean section. In this case, nursing interventions planned according to the model were found to improve the mother's level of adaptation.

Keywords: Cesarean Section, Postpartum Period, Roy Adaptation Model, Nursing Care.

HSB115. Sekonder Bakteriyemide Değişen Etkenler: 2024-2025 Analizi

Merve Kavutlu[1], Ganime Sevinç[2], Tuğba Öz[3], Aysel Bal[4], Göknur Yapar Toros[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Ekibi, Ankara
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Ekibi, Ankara[5]

Amaç: Sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonlar (SHİE) içerisinde sekonder bakteriyemiler; primer enfeksiyon odağından kaynaklanan ve kan dolaşımına yayılan ciddi enfeksiyonlardır. Morbidite, mortalite ve hastanede kalış süresini artırmaları nedeniyle enfeksiyon kontrol programlarında önemli bir yere sahiptir. Bu çalışmada 2024 ve 2025 yıllarında sekonder bakteriyemi gelişen olguların etken mikroorganizmalarının ve SHİE tanılarına göre dağılımının değerlendirilmesi amaçlandı.
Yöntem: Çalışma üçüncü basamak bir eğitim ve araştırma hastanesinde retrospektif olarak gerçekleştirildi. 2024–2025 yıllarında enfeksiyon kontrol komitesi sürveyans kayıtları incelendi. Tanılar Ulusal Hastane Enfeksiyonları Sürveyans Ağı kriterlerine göre değerlendirildi. Sekonder bakteriyemi gelişen olgular; izole edilen mikroorganizmalar ve ilişkili enfeksiyon tanıları açısından analiz edildi.
Bulgular: 2024 yılında 29, 2025 yılında 37 sekonder bakteriyemi olgusu değerlendirildi. 2024 yılında en sık izole edilen etken Klebsiella spp. (%55,1) olup bunu E.coli (%17,2) ve Staphylococcus aureus (%13,7) izledi. 2025 yılında ise yine Klebsiella spp. (%32,4) ilk sırada yer alırken Pseudomonas spp. (%18,9) ve Enterococcus spp. (%16,2) dikkat çekici artış gösterdi. Enfeksiyon odağı açısından 2024 yılında en sık Ventilatör İlişkili Olaylar (%31) ve pnömoniler (%27,6) izlenirken, 2025 yılında üriner sistem enfeksiyonları (%48,4) belirgin olarak ilk sıraya yükseldi. Gastrointestinal sistem enfeksiyonları ve kardiyovasküler sistem enfeksiyonları özellikle 2025 yılında artış gösterdi.
Sonuç: Sekonder bakteriyemi etkenlerinde yıllara göre belirgin değişim izlenmiş; Klebsiella spp. her iki yılda da baskın etken olarak saptanmıştır. 2025 yılında üriner sistem enfeksiyonlarına bağlı sekonder bakteriyemi artışı dikkat çekmiştir. Yoğun invaziv girişimler, cihaz ilişkili enfeksiyonlar ve kritik hasta yönetimi bu tablo üzerinde etkili görünmektedir. Enfeksiyon kontrol önlemlerinin güçlendirilmesi, invaziv alet kullanımının yakından izlenmesi ve erken hedefe yönelik tedavi stratejileri sekonder bakteriyemi yükünün azaltılmasında temel yaklaşım olmalıdır.
Anahtar Kelimeler: Enfeksiyon kontrolü, Sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyon, Sekonder bakteriyemi, Sürveyans

HSB115. Changing Pathogens in Secondary Bacteremia: 2024–2025 Analysis

Merve Kavutlu[1], Ganime Sevinç[2], Tuğba Öz[3], Aysel Bal[4], Göknur Yapar Toros[5]
Ankara Etlik City Hospital, Chest Cardiovascular Hospital, Infection Control Team, Ankara
Ankara Etlik City Hospital, Oncology Hospital, Infection Control Team, Ankara[5]

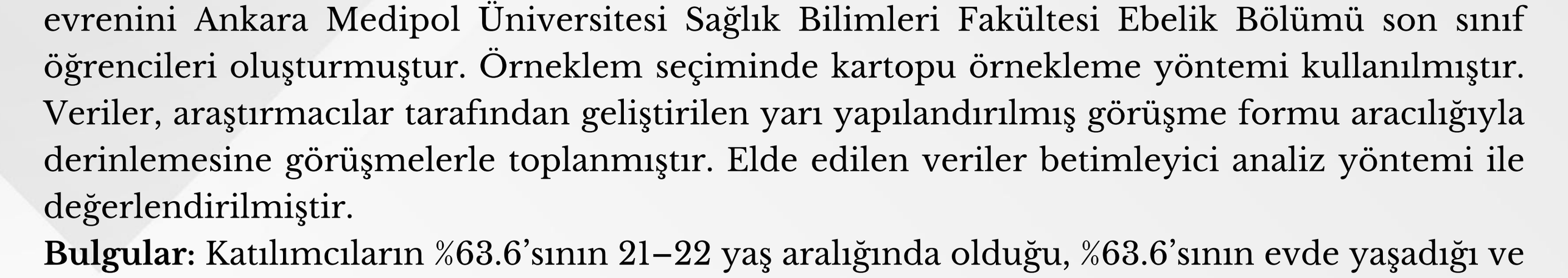
Aim: Secondary bacteremias among healthcare-associated infections (HAIs) are serious infections originating from a primary infection site and spreading into the bloodstream. They have an important place in infection control programs due to their association with increased morbidity, mortality, and length of hospital stay. This study aimed to evaluate the causative microorganisms of secondary bacteremia cases and their distribution according to HAI diagnoses in 2024 and 2025.

Methods: The study was conducted retrospectively in a tertiary education and research hospital. Infection control committee surveillance records from 2024–2025 were reviewed. Diagnoses were evaluated according to the criteria of the National Healthcare-Associated Infections Surveillance Network. Cases with secondary bacteremia were analyzed in terms of isolated microorganisms and associated infection diagnoses.

Results: A total of 29 secondary bacteremia cases in 2024 and 37 cases in 2025 were evaluated. In 2024, the most frequently isolated pathogen was Klebsiella spp. (55.1%), followed by E. coli (17.2%) and Staphylococcus aureus (13.7%). In 2025, Klebsiella spp. (32.4%) remained the most common pathogen, while increases in Pseudomonas spp. (18.9%) and Enterococcus spp. (16.2%) were notable. Regarding the source of infection, Ventilator-Associated Events (31%) and pneumonia (27.6%) were the most frequent in 2024, whereas urinary tract infections (48.4%) became the predominant source in 2025. Gastrointestinal system infections and cardiovascular system infections also showed an increase, particularly in 2025.

Conclusion: A significant annual variation was observed in the causative agents of secondary bacteremia, with Klebsiella spp. remaining the predominant pathogen in both years. The increase in secondary bacteremia associated with urinary tract infections in 2025 was noteworthy. Intensive invasive procedures, device-associated infections, and management of critically ill patients appear to influence this condition. Strengthening infection control measures, close monitoring of invasive device use, and early targeted treatment strategies should be fundamental approaches to reducing the burden of secondary bacteremia.

Keywords: Infection Control, Healthcare-Associated Infections, Secondary Bacteremia, Surveillance.

ESB35. Ebelik Öğrencilerinin Fetal İstismara Yönelik Farkındalıklarının Belirlenmesi

Aslınur Taşkın Güzelyazıcı[1], Birsen Arıkan[2], Aleyna Özdemir Bektaş[3], Sudenaz Yurtsever[4]
Ankara Medipol Üniversitesi

Amaç: Bu araştırma, ebelik öğrencilerinin fetal istismara yönelik farkındalıklarını belirlemek amacıyla gerçekleştirilmiştir.
Yöntem: Araştırma, fenomenolojik nitel araştırma yaklaşımı ile yürütülmüştür. Çalışmanın evrenini Ankara Medipol Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü son sınıf öğrencileri oluşturmuştur. Örneklem seçiminde kartopu örnekleme yöntemi kullanılmıştır. Veriler, araştırmacılar tarafından geliştirilen yarı yapılandırılmış görüşme formu aracılığıyla derinlemesine görüşmelerle toplanmıştır. Elde edilen veriler betimleyici analiz yöntemi ile değerlendirilmiştir.
Bulgular: Katılımcıların %63.6'sının 21–22 yaş aralığında olduğu, %63.6'sının evde yaşadığı ve %90.9'unun orta gelir düzeyine sahip olduğu belirlenmiştir. Katılımcıların %81.8'inin ebelik bölümünü isteyerek seçtiği saptanmıştır. Bölümü isteyerek seçmeyenlerin ise yarısının aile isteği, yarısının atanma olasılığı nedeniyle bu bölümü tercih ettiği belirlenmiştir. Veriler beş ana tema altında toplanmıştır: fetal istismar kavramına ilişkin algılar, ebelik eğitiminde fetal istismar bilgisi, fetal istismar durumunda yasal sorumluluk algısı, fetal istismarı önlemede ebelik mesleğinin rolü ve gebelikte aile-birey eğitiminde ebe rolü. Öğrencilerin fetal istismarı şiddet, ihmal, riskli yaşam davranışları ve bilinçsiz ebeveyn tutumları ile ilişkilendirdiği görülmüştür.
Sonuç: Çalışma, ebelik öğrencilerinin fetal istismarı fetüs sağlığını tehdit eden önemli bir sorun olarak gördüğünü göstermiştir. Temel farkındalık bulunsa da eğitim ve yasal sorumluluklar konusunda bilgi eksikleri vardır. Öğrenciler, ebelerin erken tanı, danışmanlık, psikososyal destek ve anne-aile eğitimi açısından önemli bir role sahip olduğunu düşünmektedir. Bulgular, daha yapılandırılmış eğitime ihtiyaç olduğunu ortaya koymaktadır.
Anahtar kelimeler: Ebelik öğrencisi, fetal istismar, farkındalık, nitel araştırma, ebelik eğitimi.

ESB35. Determination of Midwifery Students' Awareness of Fetal Abuse

Aslınur Taşkın Güzelyazıcı[1], Birsen Arıkan[2], Aleyna Özdemir Bektaş[3], Sudenaz Yurtsever[4]
Ankara Medipol University

Aim: This study was conducted to determine midwifery students' awareness of fetal abuse.
Methods: The study was conducted using a phenomenological qualitative research approach. The population of the study consisted of senior students in the Department of Midwifery at Ankara Medipol University, Faculty of Health Sciences. Snowball sampling method was used for sample selection. Data were collected through in-depth interviews using a semi-structured interview form developed by the researchers. The obtained data were evaluated using descriptive analysis.
Results: It was determined that 63.6% of the participants were between 21–22 years of age, 63.6% lived at home, and 90.9% had a middle-income level. It was found that 81.8% of the participants chose the midwifery department willingly. Among those who did not choose the department willingly, half reported family influence and the other half reported employment opportunities as the reasons for their choice. The data were grouped under five main themes: perceptions regarding the concept of fetal abuse, knowledge of fetal abuse in midwifery education, perceptions of legal responsibilities in cases of fetal abuse, the role of the midwifery profession in preventing fetal abuse, and the role of midwives in family-individual education during pregnancy. Students associated fetal abuse with violence, neglect, risky lifestyle behaviors, and unconscious parental attitudes.
Conclusion: The study demonstrated that midwifery students perceive fetal abuse as an important issue threatening fetal health. Although basic awareness exists, there are knowledge gaps regarding education and legal responsibilities. Students believe that midwives have an important role in early diagnosis, counseling, psychosocial support, and maternal-family education. The findings reveal the need for more structured education on this subject.
Keywords: Midwifery Student, Fetal Abuse, Awareness, Qualitative Research, Midwifery Education.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB116. Ortopedik Cerrahide Hasta Güvenliği: Önlenebilir Hatalar ve Kanıta Dayalı Klinik Stratejileri.

Serap Sayar[1], Ferhat Sayar[2]
KTO Karatay Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü[1]
Konya Şehir Hastanesi Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı[2]

Amaç: Hasta güvenliği, sağlık hizmetlerinde kalite ve bakım sonuçlarını doğrudan etkileyen temel unsurlardan biri olup, özellikle ortopedik cerrahi gibi yüksek riskli alanlarda kritik önem taşımaktadır. Ortopedik cerrahi; geniş hasta popülasyonu, farklı anatomik bölgelerde gerçekleştirilen kompleks girişimler ve teknolojik açıdan gelişmiş uygulamalar içermesi nedeniyle hasta güvenliği açısından çeşitli riskleri beraberinde getirmektedir. Literatürde, cerrahiye bağlı komplikasyonların önemli bir kısmının önlenebilir olduğu ve hasta güvenliği uygulamalarının bu risklerin azaltılmasında belirleyici rol oynadığı vurgulanmaktadır. Bu derlemenin amacı, ortopedik cerrahide hasta güvenliği açısından önlenebilir risk alanlarını belirlemek ve bu risklerin azaltılmasına yönelik kanıta dayalı klinik stratejileri değerlendirmektir.
Yöntem: Bu doğrultuda literatür bulguları incelenmiş ve üç ana tema altında ele alınmıştır: insan faktörleri, sistem kaynaklı hatalar ve klinik komplikasyonlar.
Bulgular: İnsan faktörleri kapsamında ekip içi iletişim eksiklikleri, iş yükü ve dikkat dağınıklığı öne çıkarken; sistem kaynaklı hatalar arasında cerrahi kontrol listelerinin yetersiz kullanımı, hasta ve cerrahi alan doğrulama süreçlerindeki eksiklikler ve standart protokollere uyumsuzluk yer almaktadır. Klinik komplikasyonlar açısından ise cerrahi alan enfeksiyonları, venöz tromboembolizm, hasta transferine bağlı düşmeler ve ameliyat sırasında yabancı cisim unutulması en sık karşılaşılan ve hasta güvenliğini tehdit eden durumlar olarak belirlenmiştir. Güncel çalışmalar, standartlaştırılmış cerrahi kontrol listelerinin kullanımı, etkili iletişim araçlarının uygulanması ve doğrulama süreçlerinin eksiksiz yürütülmesinin hasta güvenliğini anlamlı düzeyde artırdığını göstermektedir. Bu süreçte hemşirelik bakımı; hasta kimliğinin doğrulanması, cerrahi hazırlıkların eksiksiz yürütülmesi, enfeksiyon önleme uygulamalarının sürdürülmesi, hasta transferinde güvenliğin sağlanması ve komplikasyonların erken fark edilmesi açısından kritik bir rol üstlenmektedir. Ayrıca hemşirelerin aktif katılımı ile yürütülen ekip içi iletişim, hasta teslim süreçleri ve olay bildirim sistemleri, önlenebilir hataların azaltılmasında önemli katkı sağlamaktadır.
Sonuç: Sonuç olarak, ortopedik cerrahide hasta güvenliğinin sağlanması; teknik yeterliliğin ötesinde, sistematik yaklaşımlar, ekip temelli uygulamalar ve kanıta dayalı güvenlik stratejilerinin bütüncül şekilde uygulanmasını gerektirmektedir. Bu bağlamda hasta güvenliğinin artırılmasına yönelik uygulamaların multidisipliner bir anlayışla ele alınması büyük önem taşımaktadır.
Anahtar Kelimeler: Hasta güvenliği; ortopedik cerrahi; önlenebilir hatalar; hemşirelik bakımı

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB116. Patient Safety in Orthopedic Surgery: Preventable Errors and Evidence-Based Clinical Strategies

Serap Sayar[1], Ferhat Sayar[2]
KTO Karatay University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[1]
Konya City Hospital, Department of Orthopedics and Traumatology[2]

Aim: Patient safety is one of the fundamental elements that directly affect the quality of healthcare services and care outcomes, and it is of critical importance, particularly in high-risk areas such as orthopedic surgery. Orthopedic surgery involves a wide patient population, complex procedures performed in different anatomical regions, and technologically advanced applications, which bring various risks in terms of patient safety. The literature emphasizes that a significant proportion of surgery-related complications are preventable and that patient safety practices play a decisive role in reducing these risks. The aim of this review is to identify preventable risk areas related to patient safety in orthopedic surgery and to evaluate evidence-based clinical strategies for reducing these risks.
Methods: In this context, literature findings were reviewed and analyzed under three main themes: human factors, system-related errors, and clinical complications.
Results: Within the scope of human factors, deficiencies in team communication, workload, and distraction were prominent, while system-related errors included inadequate use of surgical checklists, deficiencies in patient and surgical site verification processes, and non-compliance with standard protocols. In terms of clinical complications, surgical site infections, venous thromboembolism, falls related to patient transfer, and retained foreign objects during surgery were identified as the most common conditions threatening patient safety. Current studies demonstrate that the use of standardized surgical checklists, implementation of effective communication tools, and complete execution of verification processes significantly improve patient safety. In this process, nursing care plays a critical role in verifying patient identity, ensuring complete surgical preparation, maintaining infection prevention practices, ensuring safety during patient transfer, and recognizing complications at an early stage. In addition, team communication, patient handover processes, and incident reporting systems carried out with the active participation of nurses make important contributions to reducing preventable errors.
Conclusion: Ensuring patient safety in orthopedic surgery requires not only technical competence but also the comprehensive implementation of systematic approaches, team-based practices, and evidence-based safety strategies. In this context, addressing practices aimed at improving patient safety through a multidisciplinary approach is of great importance.
Keywords: Patient Safety; Orthopedic Surgery; Preventable Errors; Nursing Care.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB117. Hemşirelikte İnovatif Bir Yaklaşım Olarak Telehemşireliğin Hasta Sonuçları, Öz Yönetim ve Yaşam Kalitesi Üzerindeki Etkisi: Sistematik Derleme

Fatma Nur Binerbay[1], Arzu Aydoğan[2]
Yüksek İhtisas Üniversitesi

Amaç: Telehemşirelik, bilgi ve iletişim teknolojileri aracılığıyla hemşirelik bakımının uzaktan sunulmasını sağlayan yenilikçi bir yaklaşımdır. Özellikle kronik hastalık yönetimi, yaşlı bakımı ve evde bakım hizmetlerinde yaygın olarak kullanılmakta; bakımın sürekliliğini destekleyerek sağlık hizmetlerine erişimi artırmaktadır .Bu sistematik derlemenin amacı, telehemşirelik uygulamalarının farklı hasta gruplarında hasta sonuçları, öz yönetim, yaşam kalitesi ve bakım etkinliği üzerindeki etkisini incelemektir.

Yöntem: Bu çalışma sistematik derleme olarak planlanmış ve PRISMA rehberine uygun olarak yürütülmüştür. Google Scholar, PubMed, TR Dizin, Scopus ve Web of Science veri tabanlarında Ocak 2020–Nisan 2026 tarihleri arasında “telenursing”, “telehealth”, “patient outcomes”, “self management” ve “quality of life” anahtar kelimeleri kullanılarak tarama yapılmıştır. Toplam 238 çalışmaya ulaşılmış, tekrar eden çalışmalar ile başlık, özet ve tam metin incelemeleri sonucunda dahil edilme kriterlerini karşılayan 7 çalışma analize dahil edilmiştir .Dahil edilme kriterleri; telehemşirelik uygulamalarını içeren, randomize kontrollü veya klinik deney tasarımına sahip, tam metnine ulaşılabilen ve İngilizce/Türkçe yayımlanmış çalışmalardır. Hasta grubu açısından herhangi bir sınırlama yapılmamış, farklı hasta gruplarını içeren çalışmalar dahil edilmiştir. Çalışmaların metodolojik kalitesi JBI kontrol listeleriyle değerlendirilmiştir.

Bulgular :Çalışmalar; diyabet, multipl skleroz, kronik solunum yetmezliği, kardiyak cerrahi ve hemato-onkoloji hastalarını kapsamaktadır. Telehemşirelik uygulamalarının öz yönetim ve öz yeterlilik düzeylerini artırdığı, bazı çalışmalarda açlık kan şekeri, trigliserit ve HbA1c düzeylerinde azalma sağladığı belirlenmiştir. Multipl sklerozlu bireylerde öz yönetim düzeyinde orta büyüklükte etki saptanırken, kronik solunum yetmezliği olan hastalarda hastaneye yatış ve kalış süresinde azalma görülmüştür. Bazı çalışmalarda ise klinik sonuçlar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmamıştır.

Sonuç: Telehemşirelik uygulamaları hasta sonuçları, öz yönetim ve sağlık hizmeti kullanımı üzerinde olumlu etkiler göstermektedir. Ancak etkilerin hasta grubu ve müdahale özelliklerine göre değişebildiği görülmektedir. Literatürde telehemşireliğin uzun vadeli etkileri ve yaşam kalitesi üzerindeki sonuçlarını bütüncül olarak değerlendiren çalışmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Bu nedenle daha geniş örneklemli, uzun süreli ve daha fazla sayıda çalışmaya ihtiyaç bulunmaktadır.

Anahtar kelimeler: Telehemşirelik, tele-sağlık, hasta sonuçları, öz yönetim, yaşam kalitesi

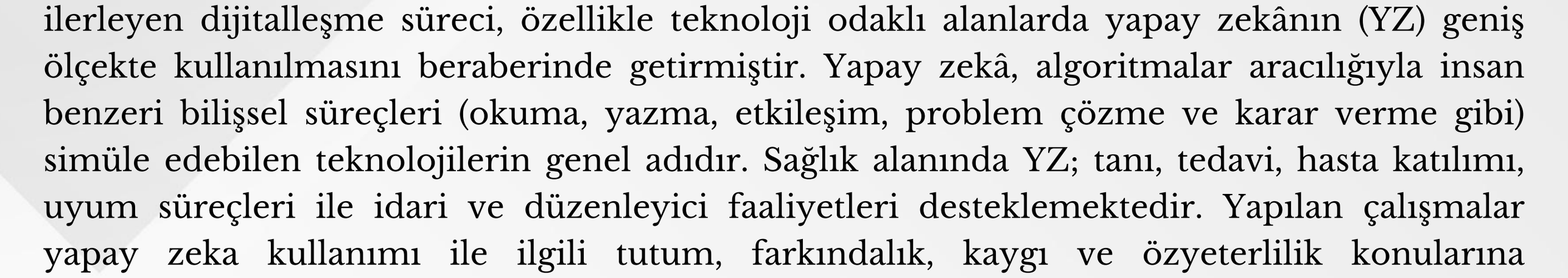
ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB117. The Effect of Telenursing as an Innovative Approach in Nursing on Patient Outcomes, Self-Management, and Quality of Life: A Systematic Review

Fatma Nur Binerbay[1], Arzu Aydoğan[2]
Yüksek İhtisas University

Aim: Telenursing is an innovative approach that enables the delivery of nursing care remotely through information and communication technologies. It is widely used, particularly in chronic disease management, elderly care, and home care services, by supporting continuity of care and increasing access to healthcare services. This systematic review aimed to examine the effects of telenursing interventions on patient outcomes, self-management, quality of life, and care effectiveness in different patient groups.
Methods: This study was designed as a systematic review and conducted in accordance with the PRISMA guidelines. A literature search was performed in Google Scholar, PubMed, TR Index, Scopus, and Web of Science databases for studies published between January 2020 and April 2026 using the keywords “telenursing,” “telehealth,” “patient outcomes,” “self-management,” and “quality of life.” A total of 238 studies were identified, and following the removal of duplicates and title, abstract, and full-text screening, 7 studies meeting the inclusion criteria were included in the analysis. The inclusion criteria were studies involving telenursing interventions, having a randomized controlled trial or clinical experimental design, being available in full text, and published in English or Turkish. No restrictions were applied regarding patient groups, and studies involving different patient populations were included. The methodological quality of the studies was evaluated using JBI critical appraisal checklists.
Results: The studies included patients with diabetes, multiple sclerosis, chronic respiratory failure, cardiac surgery, and hemato-oncology conditions. Telenursing interventions were found to improve self-management and self-efficacy levels, and some studies reported reductions in fasting blood glucose, triglyceride, and HbA1c levels. A moderate effect size on self-management was identified among individuals with multiple sclerosis, while reductions in hospitalization rates and length of hospital stay were observed in patients with chronic respiratory failure. However, some studies reported no statistically significant differences in clinical outcomes.
Conclusion: Telenursing interventions have positive effects on patient outcomes, self-management, and healthcare utilization. However, these effects may vary depending on patient characteristics and intervention features. The literature indicates that studies evaluating the long-term effects of telenursing and its outcomes on quality of life in a comprehensive manner are limited. Therefore, further studies with larger sample sizes, longer follow-up periods, and more extensive research designs are needed.
Keywords: Telenursing, telehealth, patient outcomes, self-management, quality of life.

HSB118. İnfertilite Tedavisi Gören Kadınlarda Yapay Zeka Farkındalığı ve Hemşirelik Yaklaşımı

Tuba Çıtak[1], Gözde Gülfiye Çakmak[2]
Samsun Şehir Hastanesi

Ypay zeka kullanımı ekonomik, sosyal, eğitim alanlarında yaygın kullanılmaya başladığı gibi sağlık sektöründe de ilgi görmeye ve kullanılmaya başlamıştır. Sağlık hizmetlerinde hızla ilerleyen dijitalleşme süreci, özellikle teknoloji odaklı alanlarda yapay zekânın (YZ) geniş ölçekte kullanılmasını beraberinde getirmiştir. Yapay zekâ, algoritmalar aracılığıyla insan benzeri bilişsel süreçleri (okuma, yazma, etkileşim, problem çözme ve karar verme gibi) simüle edebilen teknolojilerin genel adıdır. Sağlık alanında YZ; tanı, tedavi, hasta katılımı, uyum süreçleri ile idari ve düzenleyici faaliyetleri desteklemektedir. Yapılan çalışmalar yapay zeka kullanımı ile ilgili tutum, farkındalık, kaygı ve özyeterlilik konularına yönelmektedir.

Kadın sağlığı, biyolojik ve fizyolojik süreçlerin karmaşıklığı nedeniyle bütüncül bir yaklaşım gerektiren, toplumsal refahın temel taşlarından biridir. Son yıllarda tıp dünyasında yaşanan dijital dönüşüm, özellikle jinekoloji ve obstetri alanında tanı, tedavi ve takip süreçlerini kökten değiştirmeye başlamıştır. İnfertilite, kadınlar ve çiftler üzerinde derin biyolojik, psikolojik ve sosyal etkiler bırakan çok boyutlu bir sağlık sorunudur. Son yıllarda Üremeye Yardımcı Tedavi (ÜYT) yöntemlerinde; özellikle oosit değerlendirmesi, embriyo seçimi, kişiselleştirilmiş ilaç protokollerinin belirlenmesi ve gebelik sonuçlarının tahmin edilmesinde Yapay Zeka (YZ) teknolojilerinin kullanımı hızla artmıştır. Bu karmaşık teknolojik dönüşüm sürecinde hemşirelik yaklaşımı hayati bir öneme sahiptir. Hemşireler, hasta ile yüksek teknoloji arasında güvenilir bir köprü işlevi görmelidir. İnfertilite tedavisinde YZ destekli uygulamalar klinik bir standart haline gelirken, hastaların teknolojik farkındalıklarının artırılması elzemdir. Hemşirelerin eğitimci, danışman ve hasta savunucusu rollerini YZ çağının dinamiklerine göre güncelleyerek bakım sürecine entegre etmesi, tedavinin hem psikososyal uyumunu hem de memnuniyet oranlarını doğrudan artırabilir.

Anahtar Kelimeler: İnfertilite, Yapay Zeka, Hasta Farkındalığı, Hemşirelik Bakımı

HSB118. Artificial Intelligence Awareness and Nursing Approach in Women Receiving Infertility Treatment

Tuba Çıtak[1], Gözde Gülfiye Çakmak[2]
Samsun City Hospital

The use of artificial intelligence has become widespread in economic, social, and educational fields, as well as gaining increasing attention and application in the healthcare sector. The rapidly advancing digitalization process in healthcare services has led to the widespread use of artificial intelligence (AI), particularly in technology-oriented areas. Artificial intelligence refers to technologies that can simulate human-like cognitive processes (such as reading, writing, interaction, problem-solving, and decision-making) through algorithms. In the healthcare field, AI supports diagnosis, treatment, patient engagement, adherence processes, and administrative and regulatory activities. Recent studies have focused on attitudes, awareness, anxiety, and self-efficacy related to the use of artificial intelligence.

Women's health is one of the fundamental components of social well-being, requiring a holistic approach due to the complexity of biological and physiological processes. In recent years, digital transformation in medicine has begun to radically change diagnostic, treatment, and follow-up processes, particularly in the fields of gynecology and obstetrics. Infertility is a multidimensional health problem that has profound biological, psychological, and social effects on women and couples. In recent years, the use of Artificial Intelligence (AI) technologies in Assisted Reproductive Treatment (ART) methods has rapidly increased, particularly in oocyte assessment, embryo selection, determination of personalized medication protocols, and prediction of pregnancy outcomes.

Within this complex technological transformation process, the nursing approach plays a vital role. Nurses should serve as a reliable bridge between patients and advanced technologies. As AI-supported applications become a clinical standard in infertility treatment, increasing patients' technological awareness has become essential. Integrating nurses' roles as educators, counselors, and patient advocates into the care process according to the dynamics of the AI era may directly improve both psychosocial adaptation to treatment and patient satisfaction rates.

Keywords: Infertility, Artificial Intelligence, Patient Awareness, Nursing Care.

HSB119. Hemşirelik Öğrencilerinin Yapay Zeka Tutumu, Özyeterliliği ve Okuryazarlık Düzeyleri

Ayşegül Akca[1], Zeynep Ebrar Salcan[2], Hava Nur Şener[3]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü

Giriş ve Amaç: Yapay zeka pek çok alanda olduğu gibi sağlık alanında da hızla gelişmektedir. Geleceğin bakım vericileri olan hemşirelik öğrencileri, yapay zekayla çalışma konusunda yetkin olmalıdır. Bu bağlamda hemşirelik öğrencilerinin yapay zeka bilgi ve becerilerinin geliştirilmesi için mevcut duruma yönelik çalışmalar önerilmektedir. Bu çalışma hemşirelik öğrencilerinin yapay zeka tutumu, özyeterliliği ve okuryazarlık düzeylerinin ve belirleyicilerinin incelenmesi amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Araştırma kesitsel ve ilişki arayıcı tasarımla, Ankara'da bulunan iki üniversitede 939 hemşirelik öğrencisi ile gerçekleştirildi. Veriler Kişisel Bilgi Formu, Yapay Zekaya Yönelik Genel Tutum Ölçeği Kısa Form, Yapay Zeka Genel Öz Yeterlilik Ölçeği Kısa Form ve Yapay Zeka Okuryazarlığı Ölçeği ile Mart-Haziran 2025 tarihleri arasında elde edildi. Araştırmanın yürütülebilmesi için etik kurul onayı, bilgilendirilmiş onam ve kurum izinleri alındı. Verilerin analizinde sayı, yüzde, ortalama, standart sapma ve çoklu doğrusal regresyon analizi kullanıldı.
Bulgular: Katılımcıların %84.5'inin kadın, %27.3'ünün üçüncü sınıf, %80.4'ünün geliri orta düzeyde, %55.8'inin teknoloji kullanma becerisinin iyi olduğu, %90'ının yapay zeka araçlarını kullandığı, %85'inin yapay zeka araçlarını yararlı bulduğu belirlendi. Yapay zekaya yönelik genel tutum ölçeği ortalama puanı 29.52±7.43, yapay zeka genel öz-yeterlilik ölçeği ortalama puanı 25.46±5.62 ve yapay zekâ okuryazarlığı ölçeği ortalama puanı 45.60±6.39 olup ölçekler arasında anlamlı pozitif ilişkiler olduğunu belirlendi. Birden fazla yapay zeka aracı kullananlarda yapay zeka tutumu ve özyeterliliğinin daha yüksek olduğu; yapay zeka araçlarını yararlı bulmayan ve kararsız olanlarda yapay zeka okuryazarlığı düzeylerinin daha düşük olduğu bulundu.
Sonuç: Hemşirelik öğrencilerini yapay zeka ortamlarına hazırlamak için yapay zeka tutumu, yapay zeka özyeterliliği ve yapay zeka okuryazarlığı düzeylerini ve belirleyicilerini ele alan çok boyutlu müdahalelerin tasarlanması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Tutum, Özyeterlilik, Okuryazarlık, Hemşirelik, Öğrenci

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB119. Artificial Intelligence Attitudes, Self-Efficacy, and Literacy Levels of Nursing Students

Ayşegül Akca[1], Zeynep Ebrar Salcan[2], Hava Nur Şener[3]
Ankara Yıldırım Beyazıt University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing

Introduction and Aim: Artificial intelligence is rapidly developing in the healthcare field, as in many other areas. Nursing students, who will be the caregivers of the future, should be competent in working with artificial intelligence. In this context, studies addressing the current situation are recommended to improve nursing students' knowledge and skills regarding artificial intelligence. This study was conducted to examine nursing students' attitudes toward artificial intelligence, self-efficacy, literacy levels, and related determinants.
Methods: This cross-sectional and correlational study was conducted with 939 nursing students from two universities in Ankara. Data were collected between March and June 2025 using the Personal Information Form, General Attitudes Toward Artificial Intelligence Scale–Short Form, General Artificial Intelligence Self-Efficacy Scale–Short Form, and Artificial Intelligence Literacy Scale. Ethical approval, informed consent, and institutional permissions were obtained for conducting the study. Data were analyzed using descriptive statistics (number, percentage, mean, and standard deviation) and multiple linear regression analysis.
Results: Among the participants, 84.5% were female, 27.3% were third-year students, 80.4% had a moderate income level, 55.8% reported good technology usage skills, 90% used artificial intelligence tools, and 85% considered artificial intelligence tools useful. The mean score of the General Attitudes Toward Artificial Intelligence Scale was 29.52±7.43, the mean score of the General Artificial Intelligence Self-Efficacy Scale was 25.46±5.62, and the mean score of the Artificial Intelligence Literacy Scale was 45.60±6.39. Significant positive relationships were found among the scales. Students who used more than one artificial intelligence tool had higher artificial intelligence attitudes and self-efficacy levels. Artificial intelligence literacy levels were lower among students who did not find artificial intelligence tools useful or who were undecided about their usefulness.
Conclusion: To prepare nursing students for artificial intelligence environments, it is recommended to design multidimensional interventions addressing artificial intelligence attitudes, artificial intelligence self-efficacy, artificial intelligence literacy levels, and their determinants.
Keywords: Artificial Intelligence, Attitude, Self-Efficacy, Literacy, Nursing, Student.

HSB120. 65 Yaş Üzeri Diyabetik Retinopatili Hastalarda Hastalığa Uyumun Görme ile İlişkili Yaşam Kalitesine Etkisi

İlknur Bodur[1], Duygu Bulut[2], Meral Çayırtepe[3]
SBÜ Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim ve Araştırma Hastanesi

Giriş-Amaç: 65 yaş üzeri bireylerde diyabetik retinopati, görme kaybına yol açarak yaşam kalitesini önemli ölçüde etkileyen kronik bir komplikasyondur. Hastalığın yönetiminde tedaviye uyum, düzenli izlem ve yaşam tarzı değişiklikleri belirleyici rol oynamaktadır. Ancak ileri yaş grubunda uyum düzeyi çeşitli faktörlerden etkilenebilmektedir. Bu çalışma, 65 yaş üzeri diyabetik retinopatili hastalarda hastalığa uyum düzeyini belirlemek ve görme ile ilişkili yaşam kalitesiyle ilişkisini incelemek amacıyla planlanmıştır.

Gereç-Yöntem: Araştırma tanımlayıcı ve kesitsel tiptedir. Araştırma verileri 15.02.2026-15.04.2026 tarihleri arasında Ankara'da bir eğitim araştırma hastanesinde toplanmıştır. Veriler araştırmacı tarafından hazırlanan sosyodemografik bilgi formu, Kronik Hastalıklara Uyumu Değerlendirme Ölçeği, Ulusal Göz Sağlığı Enstitüsü Görme İşlevi Ölçeği (NEI-VFQ 25) kullanılarak toplanmıştır. Verilerin analiz SPSS paket programı kullanılarak yapılmıştır.

Bulgular: Katılımcıların yaş ortancası 70'tir. Katılımcıların %60,6'sı kadın, %76,3'ü evli, %62'si ilkokul mezunu ve %45,1'i oral antidiyabetik kullanmaktadır. Örneklemin %74,6'sında ek hastalık bulunmakta olup diyabetik retinopati süresi ortalama 5,58 yıldır. Cinsiyete göre kronik hastalığa uyum ölçeğinin psikolojik alt boyutu ($p=0,025$) ve manevi alt boyutunda ($p<0,001$) anlamlı fark saptanmıştır. Her iki alt boyutta kadınların puanları erkeklere göre daha yüksektir. Medeni duruma göre kronik hastalığa uyum ölçeği toplam puanı açısından anlamlı fark saptanmıştır ($p=0,03$). Evli bireylerin toplam puanı bekârlara göre daha yüksektir. Ek hastalık varlığına göre kronik hastalığa uyum ölçeği toplam puanı anlamlı fark saptanmıştır. Ek hastalığı olan bireylerin puanları, ek hastalığı olmayanlara göre daha yüksektir yani daha uyumludur. Göz yaşam kalitesi ölçeği toplam puanı ek hastalığı olanlarda olmayanlara göre, evli bireylerde ise bekârlara göre daha yüksek bulunmuştur. Kronik hastalığa uyum ile göz yaşam kalitesi arasında pozitif yönde, orta düzeyde ve anlamlı ilişki saptanmıştır ($r=0,591$; $p<0,001$). Hastalığa uyumun göz yaşam kalitesi üzerinde pozitif yönde ve anlamlı etkisi olduğu belirlenmiştir ($\beta=0,589$; $p<0,001$). Regresyon modeli istatistiksel olarak anlamlı bulunmuş ($F=187,147$; $p<0,001$) ve varyansın %34,7'sini açıklamıştır ($R^2=0,347$).

Sonuç: Bu çalışmada 65 yaş üzeri diyabetik retinopatili bireylerde hastalığa uyum ile göz yaşam kalitesi arasında anlamlı ve pozitif ilişki olduğu belirlenmiştir. Hastalığa uyumun göz yaşam kalitesini anlamlı düzeyde yordadığı ve yaşam kalitesindeki değişimin önemli bir bölümünü açıkladığı saptanmıştır. Bu doğrultuda, hastalığa uyumu artırmaya yönelik hasta eğitimi, düzenli izlem ve multidisipliner yaklaşımın güçlendirilmesi önerilmektedir. Ayrıca, ileri yaş grubuna özgü müdahale programlarının geliştirilmesi ve daha geniş örneklem ve karşılaştırmalı çalışmaların yapılması önerilmektedir.

Anahtar kelimeler: diyabetik retinopati, görme yaşam kalitesi, hastalığa uyum

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB120. The Effect of Disease Adaptation on Vision-Related Quality of Life in Patients Over 65 Years of Age with Diabetic Retinopathy

İlknur Bodur[1], Duygu Bulut[2], Meral Çayırtepe[3]
SBÜ Dışkapı Yıldırım Beyazıt Training and Research Hospital

Introduction-Aim: Diabetic retinopathy in individuals over 65 years of age is a chronic complication that significantly affects quality of life by causing vision loss. Treatment adherence, regular follow-up, and lifestyle modifications play a key role in disease management. However, adaptation levels may be influenced by various factors in older adults. This study was planned to determine the level of disease adaptation in patients over 65 years of age with diabetic retinopathy and to examine its relationship with vision-related quality of life.
Materials and Methods: This descriptive and cross-sectional study was conducted between February 15, 2026 and April 15, 2026 at a training and research hospital in Ankara. Data were collected using a sociodemographic information form prepared by the researchers, the Adaptation to Chronic Illness Scale, and the National Eye Institute Visual Function Questionnaire (NEI-VFQ-25). Data analysis was performed using the SPSS statistical package program.
Results: The median age of the participants was 70 years. Of the participants, 60.6% were female, 76.3% were married, 62% were primary school graduates, and 45.1% used oral antidiabetic medication. Additional comorbidities were present in 74.6% of the sample, and the mean duration of diabetic retinopathy was 5.58 years. Significant differences were found according to gender in the psychological subscale ($p=0.025$) and spiritual subscale ($p<0.001$) of the Adaptation to Chronic Illness Scale. Female participants had higher scores than males in both subscales. A significant difference was found in the total score of the Adaptation to Chronic Illness Scale according to marital status ($p=0.03$). Married individuals had higher total scores compared with single individuals. A significant difference was also found in the total score of the Adaptation to Chronic Illness Scale according to the presence of comorbidities. Individuals with additional diseases had higher scores, indicating better adaptation, compared with those without comorbidities. The total vision-related quality of life score was higher among individuals with comorbidities and among married individuals compared with those without comorbidities and single individuals, respectively. A positive, moderate, and statistically significant relationship was found between adaptation to chronic illness and vision-related quality of life ($r=0.591$; $p<0.001$). Disease adaptation was found to have a positive and significant effect on vision-related quality of life ($\beta=0.589$; $p<0.001$). The regression model was statistically significant ($F=187.147$; $p<0.001$) and explained 34.7% of the variance ($R^2=0.347$).
Conclusion: This study demonstrated a significant and positive relationship between disease adaptation and vision-related quality of life in individuals over 65 years of age with diabetic retinopathy. Disease adaptation was found to significantly predict vision-related quality of life

HSB121. Hemşirelerde Yengeç Sepeti Sendromu; Sistematik Derleme

Abide AKSUNGUR
Ankara Üniversitesi Haymana Meslek Yüksekokulu

Amaç: Bu sistematik derleme, hemşirelerde yengeç sepeti sendromunu; meslektaşın başarısını, gelişimini, görünürlüğünü veya yükselmesini engellemeye yönelik aşağı çekici tutum ve davranışlar bağlamında incelemeyi amaçlamaktadır. Ayrıca bu kavramın hemşireler arasındaki mesleki ilişkiler, ekip içi güven, çalışma motivasyonu, kariyer gelişimi ve örgütsel aidiyet üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesi hedeflenmiştir.
Yöntem: Çalışma sistematik derleme olarak tasarlanmıştır. PubMed, Scopus, Web of Science, ScienceDirect, EBSCO ve Google Scholar veri tabanları "crab bucket syndrome", "crab mentality", "crab-bucket effect", "nurses", "nursing" ve "nursing profession" anahtar kelimeleri kullanılarak taranmıştır. Araştırma süreci PRISMA rehberi doğrultusunda yürütülmüştür. Dahil edilme kriterleri; hemşirelik alanında yengeç sepeti sendromunu doğrudan ele alan, tam metnine erişilebilen Türkçe ve İngilizce çalışmalar olarak belirlenmiştir. Kavramı açık biçimde incelemeyen ya da yalnızca mobbing, yatay şiddet veya tükenmişlik konularına odaklanan çalışmalar dışlanmıştır. Uygun çalışmalar anlatımsal sentez yöntemi ile değerlendirilmiştir.
Bulgular: Bulgular, sendromun; meslektaş başarısının küçümsenmesi, akademik ve klinik gelişimin desteklenmemesi, görünür hemşirelerin eleştirilmesi ve terfi ya da liderlik girişimlerinin engellenmesi gibi davranışlarla ortaya çıktığını göstermektedir. Bu davranışlar ekip içi güveni zayıflatmakta, dayanışmayı azaltmakta ve mesleki motivasyonu olumsuz etkilemektedir. Sendromun yalnızca bireysel kıskançlıkla açıklanamayacağı; hiyerarşik yapı, sınırlı kariyer olanakları, adaletsiz görev dağılımı ve destekleyici olmayan yönetim kültürü ile ilişkili olduğu belirlenmiştir. Ayrıca özgüven kaybı, sessizleşme, yenilikçi girişimlerden kaçınma, örgütsel bağlılıkta azalma ve meslekten uzaklaşma eğilimi gibi sonuçlara yol açtığı saptanmıştır.
Sonuç: Yengeç sepeti sendromu, hemşirelik mesleğinde bireysel başarıyı ve mesleki gelişimi engelleyen önemli bir örgütsel davranış sorunu olarak değerlendirilebilir. Bu kavram, hemşireler arasındaki sıradan rekabetten farklı olarak, bir meslektaşın ilerlemesini engelleme veya onu mevcut düzeyde tutma eğilimini ifade etmektedir. Hemşirelik hizmetlerinde destekleyici ekip kültürünün geliştirilmesi, başarı ve gelişimin tehdit değil ortak mesleki kazanım olarak görülmesi, adil kariyer fırsatlarının sunulması ve yönetici hemşirelerin olumlu rol model davranışları sergilemesi bu sendromun azaltılmasına katkı sağlayabilir. Bu nedenle hemşirelerde yengeç sepeti sendromunun görünür kılınması hem çalışan iyilik halinin hem de hemşirelik mesleğinin gelişiminin desteklenmesi açısından önemlidir.
Anahtar Kelimeler: Sağlık Yönetimi, Yengeç Sepeti Sendromu, Mesleki Rekabet, Örgütsel Davranış, Kariyer Gelişimi

HSB121. Crab Bucket Syndrome Among Nurses: A Systematic Review

Abide Aksungur
Ankara University Haymana Vocational School

Aim: This systematic review aims to examine crab bucket syndrome among nurses within the context of downward attitudes and behaviors intended to hinder colleagues' success, development, visibility, or advancement. In addition, it aims to evaluate the effects of this concept on professional relationships among nurses, team trust, work motivation, career development, and organizational commitment.

Methods: This study was designed as a systematic review. PubMed, Scopus, Web of Science, ScienceDirect, EBSCO, and Google Scholar databases were searched using the keywords "crab bucket syndrome," "crab mentality," "crab-bucket effect," "nurses," "nursing," and "nursing profession." The review process was conducted in accordance with the PRISMA guidelines. Inclusion criteria were defined as full-text Turkish and English studies directly addressing crab bucket syndrome in the field of nursing. Studies that did not explicitly examine the concept or focused only on issues such as mobbing, horizontal violence, or burnout were excluded. Eligible studies were evaluated using narrative synthesis.

Results: The findings indicate that the syndrome manifests through behaviors such as undermining colleagues' achievements, failing to support academic and clinical development, criticizing visible nurses, and obstructing promotion or leadership initiatives. These behaviors weaken trust within teams, reduce solidarity, and negatively affect professional motivation. The syndrome cannot be explained solely by individual jealousy; rather, it is associated with hierarchical structures, limited career opportunities, unfair task distribution, and unsupportive management cultures. It has also been found to lead to outcomes such as decreased self-confidence, withdrawal from participation, avoidance of innovative initiatives, reduced organizational commitment, and tendencies to leave the profession.

Conclusion: Crab bucket syndrome can be considered an important organizational behavioral problem that prevents individual success and professional development in nursing. Unlike ordinary competition among nurses, this concept refers to the tendency to prevent a colleague's advancement or keep them at their current level. Developing a supportive team culture in nursing services, viewing success and professional growth as shared achievements rather than threats, providing fair career opportunities, and encouraging nurse managers to demonstrate positive role-model behaviors may contribute to reducing this syndrome. Therefore, making crab bucket syndrome visible among nurses is important for supporting both employee well-being and the development of the nursing profession.

Keywords: Health Management, Crab Bucket Syndrome, Professional Competition, Organizational Behavior, Career Development.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB122. Prematüre Bebeklerde Oral Motor Müdahale (PIOMI) Araştırmalarının Bibliyometrik Analizi

Emine Kapan[1], Dilek Konukbay[2], Dilek Yıldız[3]
SBÜ, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Hemşireliği ABD, Ankara

Amaç: Prematüre bebeklerde oral beslenmeye geçiş, emme–yutma–solunum koordinasyonunun immatüritesine bağlı olarak sıklıkla gecikmekte; bu durum uzamış hastanede kalış süresi, enteral beslenme süresinde uzama ve büyüme geriliği gibi önemli klinik sorunlara yol açabilmektedir. Yenidoğan yoğun bakım ünitelerinde uygulanan oral motor müdahaleler, beslenmeye geçiş sürecini hızlandırarak klinik sonuçların iyileştirilmesinde kritik bir rol oynamaktadır. Bu çalışmanın amacı, prematüre bebeklerde Premature Infant Oral Motor Intervention (PIOMI) ve ilişkili oral motor müdahalelere yönelik araştırma eğilimlerini, bilimsel üretkenliği ve iş birliği ağlarını bibliyometrik olarak değerlendirmektir.

Yöntem: Çalışmada Web of Science Core Collection veri tabanı kullanılmıştır. TS=("PIOMI" OR "Premature Infant Oral Motor Intervention" OR "oral motor intervention" OR "oral stimulation" OR "feeding intervention" OR "oral motor therapy") AND TS=(preterm OR "premature infant" OR neonat* OR "low birth weight") arama stratejisi ile 2010–2026 yılları arasında yayımlanan çalışmalar taranmıştır. PIOMI'ye özgü çalışmaların sınırlı olması nedeniyle analiz kapsamı ilişkili oral motor ve beslenme müdahalelerini içerecek şekilde genişletilmiştir. Dahil edilme kriterleri uygulanarak toplam 158 çalışma analize alınmıştır. Veriler dışa aktarılmış ve yayın eğilimleri, ülke ve kurum iş birliği, atıf analizi ve anahtar kelime eş-oluşum ağları VOSviewer (v1.6.20) yazılımı ile analiz edilmiştir.

Bulgular: İlk taramada 191 yayına ulaşılmış, filtreleme sonrası 179 makale ve derleme belirlenmiş, zaman aralığı sınırlandırıldığında 158 çalışma analiz kapsamına alınmıştır. Yayınların yıllara göre dağılımında artış eğilimi gözlenmiş, en yüksek yayın sayısı 2023 yılında (n=18) saptanmıştır. 2024 ve 2025 yıllarında yayın sayısı eşit olup (n=15), artış eğiliminin devam ettiği görülmüştür. En üretken yazar Brenda Lessen Knoll olup toplam 9 yayına sahiptir. Ülke bazında en fazla yayın Amerika Birleşik Devletleri'ne ait olup Hindistan ikinci sıradadır. Kurum bazında Illinois Wesleyan University 8 yayın ile öne çıkmıştır. Anahtar kelime analizi, literatürün üç temel tematik kümede yoğunlaştığını göstermiştir: oral motor stimülasyon ve gelişim, beslenmeye geçiş ve beslenme performansı, yenidoğan yoğun bakım uygulamaları. En sık kullanılan anahtar kelimeler "oral stimulation", "preterm infant" ve "feeding intervention" olup, PIOMI teriminin daha sınırlı kullanıldığı belirlenmiştir.

Sonuç: Prematüre bebeklerde PIOMI ve ilişkili oral motor müdahalelere yönelik literatürün son yıllarda artış gösterdiği, ancak çalışmaların belirli yazar, ülke ve kurumlar etrafında yoğunlaştığı görülmektedir. Bulgular, gelecekte daha geniş örneklemli, çok merkezli ve standardize çalışmaların gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Anahtar kelimeler: prematüre bebek, PIOMI, oral motor müdahale, bibliyometrik analiz, yenidoğan yoğun bakım ünitesi.

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB122. Bibliometric Analysis of Studies on Premature Infant Oral Motor Intervention (PIOMI) in Preterm Infants

Emine Kapan[1], Dilek Konukbay[2], Dilek Yıldız[3]
SBÜ, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Pediatric Nursing, Ankara

Aim: Transition to oral feeding in preterm infants is frequently delayed due to the immaturity of suck–swallow–breathing coordination, leading to significant clinical problems such as prolonged hospitalization, extended duration of enteral feeding, and growth retardation. Oral motor interventions applied in neonatal intensive care units play a critical role in improving clinical outcomes by accelerating the transition to oral feeding. This study aimed to bibliometrically evaluate research trends, scientific productivity, and collaboration networks regarding Premature Infant Oral Motor Intervention (PIOMI) and related oral motor interventions in preterm infants.

Methods: The Web of Science Core Collection database was used in this study. Studies published between 2010 and 2026 were searched using the search strategy: TS=("PIOMI" OR "Premature Infant Oral Motor Intervention" OR "oral motor intervention" OR "oral stimulation" OR "feeding intervention" OR "oral motor therapy") AND TS=(preterm OR "premature infant" OR neonat* OR "low birth weight"). Since studies specifically focusing on PIOMI were limited, the analysis scope was expanded to include related oral motor and feeding interventions. A total of 158 studies were included in the analysis after applying the inclusion criteria. Exported data were analyzed using VOSviewer (version 1.6.20) software for publication trends, country and institutional collaborations, citation analysis, and keyword co-occurrence networks.

Results: The initial search identified 191 publications. After filtering, 179 articles and reviews were determined, and 158 studies were included in the analysis after applying the time range limitation. An increasing trend was observed in the distribution of publications over the years, with the highest number of publications recorded in 2023 (n=18). The number of publications in 2024 and 2025 was equal (n=15), indicating that the increasing trend has continued. The most productive author was Brenda Lessen Knoll, with a total of 9 publications. The United States had the highest number of publications by country, followed by India. At the institutional level, Illinois Wesleyan University ranked first with 8 publications. Keyword analysis showed that the literature was concentrated in three main thematic clusters: oral motor stimulation and development, transition to feeding and feeding performance, and neonatal intensive care practices. The most frequently used keywords were “oral stimulation,” “preterm infant,” and “feeding intervention,” while the term PIOMI was found to be used less frequently.

Conclusion: The literature on PIOMI and related oral motor interventions in preterm infants has increased in recent years; however, studies remain concentrated around specific authors, countries, and institutions. The findings highlight the need for larger-scale, multicenter, and standardized studies in the future.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB123. Hemşirelik Öğrencilerinde Yapay Zekâ Okuryazarlığı ile Yapay Zekâ Bağımlılığı Arasındaki İlişkinin İncelenmesi

Ozan Nakişci[1], Tuba Kablan[2], Ercan Özpolat[3], Bilge Dilek Soyaslan[4]
Ankara Medipol Üniversitesi

Amaç: Bu araştırma hemşirelik öğrencilerinin yapay zekâ(YZ) okuryazarlığı ile YZ'ya yönelik bağımlılık düzeyleri arasındaki ilişkiyi belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Tanımlayıcı tipteki bu çalışmaya bir özel üniversiteden 238 hemşirelik öğrencisi katılmış, veriler 01.01.2026–15.04.2026 tarihleri arasında Google Forms üzerinden Demografik Özellikler Formu, Yapay Zekâya Bağımlılık Ölçeği ve Meta-Yapay Zekâ Okuryazarlığı Ölçeği kullanılarak toplanmıştır. Veriler SPSS 26.0 programında; tanımlayıcı istatistikler, bağımsız örneklem t-testi, tek yönlü ANOVA, Pearson korelasyon ve çoklu regresyon analizleri ile değerlendirilmiş ve anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edilmiştir.
Bulgular: Bu araştırmada katılımcıların %89,7 oranını kadınlar, %37,3'ünü ikinci sınıf öğrenciler oluşturdu.YZ araçlarını kullanım sıklığına bakıldığında katılımcıların haftada birkaç kez (%27,8) ve hemen her gün (%23,0) kullandıkları belirlendi.En sık kullanılan YZ araçları ChatGPT(%95,6) ve Gemini(%81,7) idi. YZ araçları en çok ders çalışmak/ödev hazırlamak(%85,3) ve günlük yaşama ilişkin sorulara yanıt bulmak (%83,3) amacıyla kullanılırken, bunu sınavlara hazırlanma(%73,0), araştırma/literatür taraması(%65,9) ve sosyal/sohbet amaçlı kullanım(%36,1) izledi. Ayrıca ChatGPT kullananlarda ve YZ'yı günlük yaşama ilişkin sorulara yanıt aramak için kullananlarda YZ bağımlılığı puanı anlamlı daha yüksek bulundu. Hemşirelik öğrencilerinin genel YZ okuryazarlığı orta-yüksek düzeyde(221,65±50,09) ve YZ bağımlılığı düşük-orta düzeyde olduğu saptandı(13,16±4,62).YZ okuryazarlığı boyutları birlikte, YZ bağımlılığındaki değişimin yaklaşık %20'sini($\Delta R2=0,202$) açıklamaktadır. Öğrencilerin YZ kullanımı, uygulama ve anlama becerileri arttıkça bağımlılık eğilimlerinin anlamlı arttığı saptandı. Buna karşın, öz-yetkinlik, ikna okuryazarlığı ve duygu düzenleme becerileri yüksek olan bireylerde bağımlılık düzeyi daha düşük bulundu. Kullanma ve uygulama($\beta=0,25$) ile öğrenme ve güncel kalma($\beta=0,17$) becerilerinin bağımlılığı pozitif yönde ve YZ öz-yetkinliği($\beta=-0,49$), duygu düzenleme($\beta=-0,27$) ve ikna okuryazarlığı($\beta=-0,23$) becerilerinin negatif yönde etkilediği bulundu.
Sonuç: Araştırma, hemşirelik öğrencilerinde teknik YZ becerilerinin artmasının bağımlılık puanlarını yükseltirken öz-yetkinlik ve duygu düzenleme gibi psikososyal becerilerin bu riski sınırlayan koruyucu etmenler olduğunu göstermektedir. Bu bulgular, YZ okuryazarlığının bağımlılık üzerinde anlamlı fakat sınırlı yordayıcı olduğunu, dolayısıyla YZ bağımlılığının çok boyutlu yapı sergilediğini düşündürmektedir. Bu nedenle, YZ kullanımını kısıtlamaktan ziyade güvenli,dengeli ve öz-düzenlemeyi destekleyen eğitim yaklaşımlarının geliştirilmesi önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Bağımlılık, Okuryazarlık, Hemşirelik Öğrencileri

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB123. Investigation of the Relationship Between Artificial Intelligence Literacy and Artificial Intelligence Addiction Among Nursing Students

Ozan Nakişci[1], Tuba Kablan[2], Ercan Özpolat[3], Bilge Dilek Soyaslan[4]
Ankara Medipol University

Objective: This study was conducted to determine the relationship between artificial intelligence (AI) literacy and the level of AI addiction among nursing students.
Methods: This descriptive study included 238 nursing students from a private university. Data were collected between January 1, 2026, and April 15, 2026, via Google Forms using the Demographic Characteristics Form, Artificial Intelligence Addiction Scale, and Meta-Artificial Intelligence Literacy Scale. Data were analyzed using SPSS 26.0 through descriptive statistics, independent samples t-test, one-way ANOVA, Pearson correlation, and multiple regression analyses. The significance level was accepted as $p<0.05$.
Results: In this study, 89.7% of the participants were female and 37.3% were second-year students. Regarding the frequency of AI tool use, participants reported using AI tools several times a week (27.8%) and almost every day (23.0%). The most frequently used AI tools were ChatGPT (95.6%) and Gemini (81.7%). AI tools were mostly used for studying/preparing assignments (85.3%) and finding answers to daily life-related questions (83.3%), followed by exam preparation (73.0%), research/literature review (65.9%), and social/chat purposes (36.1%). AI addiction scores were significantly higher among students who used ChatGPT and those who used AI tools to seek answers to daily life-related questions. Nursing students' overall AI literacy was found to be at a moderate-to-high level (221.65±50.09), while AI addiction levels were low-to-moderate (13.16±4.62). AI literacy dimensions together explained approximately 20% of the variance in AI addiction ($\Delta R^2=0.202$). As students' AI usage, application, and understanding skills increased, their tendency toward AI addiction significantly increased. Conversely, individuals with higher self-efficacy, persuasion literacy, and emotion regulation skills had lower addiction levels. Usage and application ($\beta=0.25$) and learning and staying updated ($\beta=0.17$) skills positively affected addiction, whereas AI self-efficacy ($\beta=-0.49$), emotion regulation ($\beta=-0.27$), and persuasion literacy ($\beta=-0.23$) negatively affected addiction.
Conclusion: The study demonstrates that while increased technical AI skills among nursing students are associated with higher AI addiction scores, psychosocial skills such as self-efficacy and emotion regulation act as protective factors limiting this risk. These findings suggest that AI literacy is a significant but limited predictor of AI addiction, indicating that AI addiction has a multidimensional structure. Therefore, rather than restricting AI use, it is recommended to develop educational approaches that support safe, balanced, and self-regulated AI use.
Keywords: Artificial Intelligence, Addiction, Literacy, Nursing Students

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB36. Kadınlarda Saygılı Annelik Bakımı Algısı: Bir Kapsam Derlemesi

Nisa Berfin Berk[1], Melike Civelek[2], Fatma Bay[3]
KTO Karatay Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Ebelik Anabilim Dalı, Konya[1]
Bağımsız Araştırmacı[2]
KTO Karatay Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, Konya[3]

Amaç: Bu derlemede, kadınlarda saygılı annelik bakımına ilişkin yürütülen çalışmaların incelenmesi amaçlanmaktadır.
Yöntem: Bu çalışmada "saygılı annelik bakımı", "kadınlar", "gebeler", "korelasyon", "kesitsel" "respectful maternity care", "women", "pregnant women", "correlation", "cross-sectional" anahtar kelimeleri Türkçe ve İngilizce olarak 18-20 Nisan 2026 tarihleri arasında Google Scholar, PubMed ve Scopus veri tabanlarında taranmıştır. Araştırmaya, son 5 yıl içinde yayımlanan kadınlarda saygılı annelik bakımını inceleyen tanımlayıcı, kesitsel ve korelasyonel çalışmalar dahil edilmiştir.
Bulgular: Anahtar kelimelerle yapılan taramalar sonucunda toplam 517 çalışmaya ulaşılmış, dahil edilme kriterlerini karşılayan ve tam metnine erişilebilen 8 çalışma araştırmaya dahil edilmiştir (Tablo 1.). Çalışmaların Türkiye, İsrail ve Nepal gibi farklı coğrafyalarda yürütüldüğü görülmektedir. Çalışmalar incelendiğinde, kadınların saygılı annelik bakımını çoğunlukla olumlu düzeyde algıladığı belirtilmektedir. Bununla birlikte birçok çalışmada saygısız bakım ve kötü muamele deneyimlerinin yaygın olduğu dikkat çekmektedir. Saygılı annelik bakımının; sosyodemografik özellikler, destekleyici bakım, etkili iletişim, bilgilendirme, mahremiyetin korunması ve özerkliğin sağlanması gibi faktörlerle anlamlı ve pozitif yönde ilişkili olduğu belirtilmektedir. Özellikle doğumda özerkliğin düşük olduğu durumlarda bakım algısının olumsuz etkilendiği, özerklik arttıkça ise anlamlı şekilde iyileştiği görülmektedir. Ayrıca saygılı annelik bakımı algısının doğum memnuniyeti ve annelik öz güveni ile pozitif; doğum travması ve doğum korkusu ile negatif yönde ilişkili olduğu görülmektedir. Bunun yanında pandemi gibi özel koşulların da bakım deneyimini ve algıyı etkileyebileceği vurgulanmaktadır.
Sonuç ve Öneriler: Saygılı annelik bakımının kadınlar tarafından genel olarak olumlu algılandığı, ancak saygısız bakım ve kötü muamele uygulamalarının önemli bir sorun olmaya devam ettiği görülmektedir. Saygılı bakımın güçlendirilmesinde iletişim, kadınların doğum sürecine aktif katılımı ve özerkliği, mahremiyet sağlanması, bakım kalitesinin artırılması gibi unsurlar önemli rol oynamaktadır. Bu doğrultuda, sağlık çalışanlarının saygılı bakım konusunda eğitimlerinin artırılması, klinik uygulamalarda kadın merkezli yaklaşımların benimsenmesi ve bu alanda daha geniş örneklemli çalışmaların yapılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Doğum, kadınlar, mahremiyet, saygılı annelik bakımı, özerklik.

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB36. Women's Perceptions of Respectful Maternity Care: A Scoping Review

Nisa Berfin Berk[1], Melike Civelek[2], Fatma Bay[3]
KTO Karatay University, Graduate Education Institute, Midwifery Department, Konya[1]
Independent Researcher[2]
KTO Karatay University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery, Konya[3]

Objective: This review aims to examine studies conducted on women's perceptions of respectful maternity care.

Methods: In this study, the keywords "respectful maternity care," "women," "pregnant women," "correlation," and "cross-sectional" in both Turkish and English were searched in the Google Scholar, PubMed, and Scopus databases between April 18–20, 2026. Descriptive, cross-sectional, and correlational studies published within the last five years that investigated respectful maternity care among women were included.

Results: A total of 517 studies were identified through keyword searches, and 8 studies that met the inclusion criteria and had accessible full texts were included in the review (Table 1). The studies were conducted in different geographical regions, including Türkiye, Israel, and Nepal. The reviewed studies indicated that women generally perceived respectful maternity care positively. However, experiences of disrespectful care and mistreatment were reported as common in many studies. Respectful maternity care was found to be significantly and positively associated with factors such as sociodemographic characteristics, supportive care, effective communication, provision of information, preservation of privacy, and ensuring autonomy. Particularly, when autonomy during childbirth was limited, perceptions of care were negatively affected, whereas increased autonomy was associated with significant improvements in care perceptions. In addition, perceptions of respectful maternity care were positively associated with birth satisfaction and maternal self-confidence, and negatively associated with birth trauma and fear of childbirth. Furthermore, special conditions such as pandemics may also influence care experiences and perceptions.

Conclusion and Recommendations: Respectful maternity care is generally perceived positively by women; however, disrespectful care and mistreatment remain significant issues. Communication, active participation of women in the childbirth process, promotion of autonomy, ensuring privacy, and improving care quality play important roles in strengthening respectful maternity care. Therefore, it is recommended to increase healthcare professionals' training on respectful care, adopt woman-centered approaches in clinical practice, and conduct studies with larger sample sizes in this field.

Keywords: Childbirth, women, privacy, respectful maternity care, autonomy.

HSB124. Endometriozis Tanısı Alan Kadınlarda Ağrı ve Yaşam Kalitesinin Yönetiminde Non-Farmakolojik Hemşirelik Girişimleri

Gülşah Kök[1], Merve Ertuğrul[2]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi

Amaç: Endometriozis, üreme çağındaki kadınların yaklaşık %10'unu etkileyen, östrojene bağımlı kronik inflamatuar bir hastalık olup, sıklıkla pelvik ağrı ve yaşam kalitesinde azalma ile ilişkilidir. Hastalığın yönetiminde çoğunlukla medikal ve cerrahi tedavilere kullanılsa da son yıllarda farmakolojik olmayan tedavilere olan ilgi artmıştır. Bu derlemenin amacı, endometriozis tanısı alan kadınlarda ağrı ve yaşam kalitesinin iyileştirilmesinde non-farmakolojik hemşirelik girişimlerinin etkinliğini incelemektir.
Bulgular: Literatür incelendiğinde, hemşirelik uygulamaları kapsamında verilen eğitimin bireylerin bilgi düzeyini artırdığı, öz-bakım uygulamalarını (diyet, egzersiz, stres yönetimi) desteklediği ve yaşam kalitesi, ağrı ve yorgunluk düzeylerinde anlamlı iyileşme sağladığı görülmektedir. Sürekli bakım modeli ile yürütülen hemşirelik izleminin, bireylerin ağrı ile başa çıkma stratejilerini güçlendirdiği, pelvik ağrı şiddetini azalttığı ve cinsel yaşam kalitesini artırdığı belirlenmiştir. Ayrıca kadınların sıklıkla ısı uygulaması, dinlenme ve diyet değişiklikleri gibi öz-bakım yöntemlerini kullandıkları ve bu yöntemleri etkili buldukları; ancak hemşirelerden bu konuda daha fazla bilgi ve destek bekledikleri saptanmıştır.
Sonuç: Endometriozis tanısı alan kadınların tedavi yönetiminde hemşire liderliğinde yürütülen eğitim, sürekli izlem, öz-bakım rehberliği ve psikososyal destek önemli bir yer tutmaktadır. Isı uygulamaları, beslenme düzenlemeleri, fiziksel aktivite, gevşeme teknikleri ile akupunktur ve TENS gibi non-farmakolojik yöntemler, farmakolojik ve cerrahi tedavilere tamamlayıcı olarak ağrı ve yaşam kalitesinde iyileşme sağlayabilmektedir. Mevcut kanıtlar sınırlı olmakla birlikte, non-farmakolojik yaklaşımların ağrı yönetimi ve yaşam kalitesinin iyileştirilmesinde anlamlı katkılar sağladığı görülmekte olup, bu yöntemlerin hemşirelik bakımına bütüncül bir yaklaşımla entegre edilmesi önem arz etmektedir.
Anahtar Kelimeler: endometriozis, farmakolojik olmayan müdahaleler, ağrı, yaşam kalitesi, randomize kontrollü çalışmalar.

HSB124. Non-Pharmacological Nursing Interventions in the Management of Pain and Quality of Life in Women Diagnosed with Endometriosis

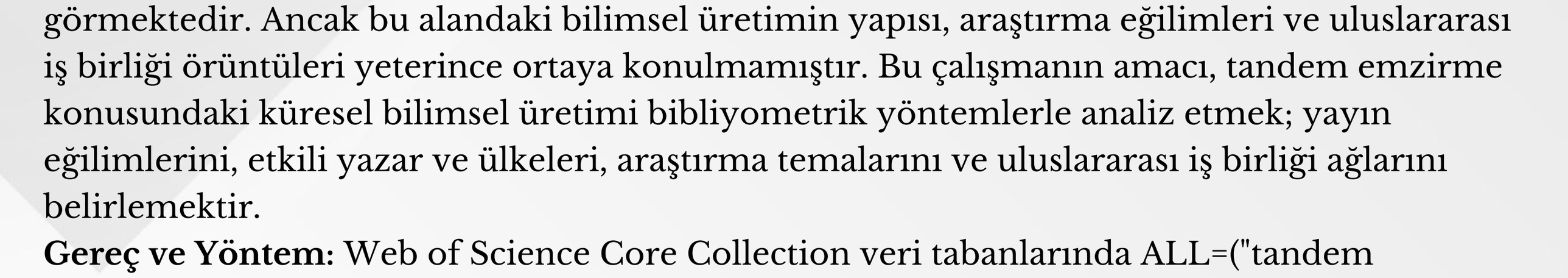
Gülşah Kök[1], Merve Ertuğrul[2]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Nursing

Objective: Endometriosis is a chronic estrogen-dependent inflammatory disease affecting approximately 10% of women of reproductive age and is frequently associated with pelvic pain and reduced quality of life. Although medical and surgical treatments are commonly used in disease management, interest in non-pharmacological treatments has increased in recent years. This review aims to examine the effectiveness of non-pharmacological nursing interventions in improving pain and quality of life among women diagnosed with endometriosis.

Results: The literature indicates that education provided within the scope of nursing interventions increases individuals' knowledge levels, supports self-care practices (diet, exercise, stress management), and provides significant improvements in quality of life, pain, and fatigue levels. Nursing follow-up conducted through a continuous care model has been found to strengthen individuals' coping strategies with pain, reduce pelvic pain severity, and improve sexual quality of life. In addition, women frequently use self-care methods such as heat application, rest, and dietary modifications and consider these methods effective; however, they expect more information and support from nurses regarding these approaches.

Conclusion: Nurse-led education, continuous monitoring, self-care guidance, and psychosocial support have an important role in the treatment management of women diagnosed with endometriosis. Non-pharmacological methods such as heat application, nutritional modifications, physical activity, relaxation techniques, acupuncture, and TENS may improve pain management and quality of life as complementary approaches to pharmacological and surgical treatments. Although current evidence is limited, non-pharmacological approaches appear to provide significant contributions to pain management and quality of life improvement. Therefore, integrating these methods into nursing care with a holistic approach is of great importance.

Keywords: Endometriosis, non-pharmacological interventions, pain, quality of life, randomized controlled trials.

HSB125. Tandem Emzirme Araştırmalarının Bibliyometrik Analizi: Bir Literatür İncelemesi

Emine Kapan[1], Dilek Konukbay[2], Dilek Yıldız[3]
SBÜ, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Hemşireliği ABD, Ankara

Amaç: Tandem emzirme, yeni doğan bir bebeğin ve daha büyük bir çocuğun aynı anda emzirilmesi olarak tanımlanmakta olup, anne ve çocuk sağlığı alanında giderek artan bir ilgi görmektedir. Ancak bu alandaki bilimsel üretimin yapısı, araştırma eğilimleri ve uluslararası iş birliği örüntüleri yeterince ortaya konulmamıştır. Bu çalışmanın amacı, tandem emzirme konusundaki küresel bilimsel üretimi bibliyometrik yöntemlerle analiz etmek; yayın eğilimlerini, etkili yazar ve ülkeleri, araştırma temalarını ve uluslararası iş birliği ağlarını belirlemektir.
Gereç ve Yöntem: Web of Science Core Collection veri tabanlarında ALL=("tandem breastfeeding" OR "breastfeeding during pregnancy") AND ALL=(nursing OR neonatology OR "maternal health" OR pediatric) arama operatörü kullanılarak 2010-2026 tarihleri arasında yayımlanan çalışmalar taranmıştır. Dahil edilme kriterleri uygulanarak toplam 32 makale analiz edilmiştir. Elde edilen bibliyografik veriler dışa aktarılmış ve yıllara göre yayın dağılımı, en üretken ülkeler ve kurumlar, en çok atıf alan çalışmalar ile anahtar kelime eş-oluşum ağları VOSviewer (version 1.6.20) programı kullanılarak analiz edilmiştir. En sık kullanılan anahtar kelimeler arasında “tandem breastfeeding”, “breastfeeding during pregnancy”, “lactation”, “maternal health”, “nursing”, “neonatal health”, “infant growth”, “breastfeeding attitudes” ve “breastfeeding support” yer almaktadır. Bu anahtar kelimelerin birlikte kullanımının özellikle anne sütü beslenmesi, gebelikte emzirme süreci ve sağlık profesyonellerinin destekleyici rolleri etrafında yoğunlaştığı görülmüştür.
Sonuç: Tandem emzirme alanındaki bilimsel üretimin son yıllarda artış gösterdiği, ancak genel literatürün hâlen gelişmekte olan bir araştırma alanı olduğu belirlenmiştir. Ülkeler ve kurumlar düzeyinde sınırlı sayıda merkezde yoğunlaşan yayın üretimi, uluslararası iş birliği ağlarının giderek genişlediğini ancak hâlen bölgesel kümelenmelerin baskın olduğunu göstermektedir. Anahtar kelime analizleri, araştırmaların özellikle anne sütü beslenmesi, gebelikte emzirme, yenidoğan sağlığı ve sağlık profesyonellerinin destekleyici rolleri etrafında yoğunlaştığını ortaya koymuştur. Elde edilen bulgular, tandem emzirme alanında multidisipliner çalışmaların ve uluslararası iş birliklerinin artırılmasının gerekliliğini göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: Tandem emzirme, gebelikte emzirme, bibliyometrik analiz.

HSB125. Bibliometric Analysis of Tandem Breastfeeding Research: A Literature Review

Emine Kapan[1], Dilek Konukbay[2], Dilek Yıldız[3]
SBU, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Child Health and Pediatric Nursing, Ankara, Türkiye

Objective: Tandem breastfeeding, defined as the simultaneous breastfeeding of a newborn infant and an older child, has attracted increasing attention in the field of maternal and child health. However, the structure of scientific production, research trends, and international collaboration patterns in this area have not been sufficiently explored. This study aimed to analyze the global scientific output on tandem breastfeeding using bibliometric methods and to identify publication trends, influential authors and countries, research themes, and international collaboration networks.

Materials and Methods: Studies published between 2010 and 2026 were retrieved from the Web of Science Core Collection database using the search query: ALL=("tandem breastfeeding" OR "breastfeeding during pregnancy") AND ALL=(nursing OR neonatology OR "maternal health" OR pediatric). After applying the inclusion criteria, a total of 32 articles were included in the analysis. Bibliographic data were exported and analyzed using VOSviewer (version 1.6.20) to examine annual publication trends, the most productive countries and institutions, the most cited studies, and keyword co-occurrence networks. The most frequently used keywords included “tandem breastfeeding,” “breastfeeding during pregnancy,” “lactation,” “maternal health,” “nursing,” “neonatal health,” “infant growth,” “breastfeeding attitudes,” and “breastfeeding support.” The co-occurrence analysis revealed that these keywords were primarily clustered around breastfeeding practices, breastfeeding during pregnancy, and the supportive roles of healthcare professionals.

Conclusion: Scientific production in the field of tandem breastfeeding has increased in recent years; however, the literature remains an emerging area of research. Publication output is concentrated in a limited number of countries and institutions, while international collaboration networks are expanding despite the continued dominance of regional clusters. Keyword analyses demonstrated that research has primarily focused on breastfeeding, breastfeeding during pregnancy, neonatal health, and the supportive roles of healthcare professionals. These findings highlight the need for increased multidisciplinary research and stronger international collaborations in the field of tandem breastfeeding.

Keywords: Tandem breastfeeding, breastfeeding during pregnancy, bibliometric analysis.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB126. Bir Eğitim ve Araştırma Hastanesinin Anestezi ve Reanimasyon Yoğun Bakım Ünitesinde Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyonların Sürveyansı: Yıllara Göre Enfeksiyon Hızları ve Etken Mikroorganizmaların Değerlendirilmesi

Ela Unay[1], Gülçin Kurt[2], Tenzile Koçer[3], Süreyya Yılmaz[4], Sevgül Usanoğlu[5]
SBÜ Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Komitesi

Amaç: Bu araştırmada anestezi ve reanimasyon yoğun bakım ünitesinde sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyon hızlarının ve etken mikroorganizmaların yıllara göre dağılımının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Bu retrospektif tanımlayıcı çalışmada 2022–2025 yılları arasında anestezi ve reanimasyon yoğun bakım ünitesinde izlenen hastalara ait sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyon verileri değerlendirilmiştir. Veriler Halk Sağlığı Yönetim Sistemi (HSYS) Infline sürveyans veri tabanından elde edilmiştir. Enfeksiyon hızı, toplam enfeksiyon sayısının toplam hasta sayısına bölünmesiyle yüzde olarak hesaplanmıştır.
Bulgular: Çalışmada 2022–2025 yılları arasında anestezi ve reanimasyon yoğun bakım ünitelerinde izlenen hastalara ait enfeksiyon verileri değerlendirilmiştir. İncelenen dönemde toplam hasta sayısı 2022 yılında 1023, 2023 yılında 1307, 2024 yılında 1286 ve 2025 yılında 1059 olarak belirlenmiştir. Aynı yıllara ait toplam enfeksiyon sayıları sırasıyla 127, 155, 123 ve 181 olarak saptanmıştır. Toplam hasta sayıları dikkate alınarak hesaplanan enfeksiyon hızları 2022 yılında %12.41, 2023 yılında %11.86, 2024 yılında %9.56 ve 2025 yılında %17.09 olarak bulunmuştur. Yıllara göre değerlendirildiğinde 2022–2024 yılları arasında enfeksiyon hızında azalma eğilimi görülürken, 2025 yılında enfeksiyon hızında belirgin bir artış saptanmıştır.
Etken mikroorganizmaların dağılımı incelendiğinde tüm yıllarda gram negatif bakterilerin baskın olduğu görülmüştür. En sık izole edilen mikroorganizmalar arasında Klebsiella pneumoniae, Pseudomonas aeruginosa, Enterococcus türleri ve Acinetobacter baumannii yer almıştır. Yıllar genelinde en sık izole edilen etkenin Klebsiella pneumoniae olduğu, bunu Pseudomonas aeruginosa ve Enterococcus türlerinin izlediği saptanmıştır.
Sonuç: Enfeksiyon hızlarında 2022–2024 yılları arasında azalma eğilimi izlenirken, 2025 yılında artış gözlenmiştir. Bu bulgular doğrultusunda yoğun bakım ünitelerinde sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonların önlenmesi amacıyla sürveyans çalışmalarının sürdürülmesi, enfeksiyon kontrol önlemlerinin güçlendirilmesi ve etken mikroorganizmaların düzenli olarak izlenmesi önem taşımaktadır.
Anahtar Kelimeler: Yoğun bakım ünitesi, sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonlar, enfeksiyon sürveyansı, mikroorganizmalar

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB126. Surveillance of Healthcare-Associated Infections in the Anesthesiology and Reanimation Intensive Care Unit of a Training and Research Hospital: Evaluation of Infection Rates and Causative Microorganisms by Years

Ela Unay[1], Gülçin Kurt[2], Tenzile Koçer[3], Süreyya Yılmaz[4], Sevgül Usanoğlu[5]
Ankara Training and Research Hospital, University of Health Sciences, Infection Control Committee, Ankara, Türkiye

Objective: This study aimed to evaluate healthcare-associated infection rates and the distribution of causative microorganisms over the years in the anesthesiology and reanimation intensive care unit.

Methods: In this retrospective descriptive study, healthcare-associated infection data of patients monitored in the anesthesiology and reanimation intensive care unit between 2022 and 2025 were evaluated. Data were obtained from the Public Health Management System (HSYS) Infline surveillance database. Infection rates were calculated as percentages by dividing the total number of infections by the total number of patients.

Results: Infection data of patients monitored in the anesthesiology and reanimation intensive care units between 2022 and 2025 were analyzed. During the study period, the total number of patients was 1,023 in 2022, 1,307 in 2023, 1,286 in 2024, and 1,059 in 2025. The total numbers of infections in the corresponding years were 127, 155, 123, and 181, respectively. Based on the total number of patients, infection rates were calculated as 12.41% in 2022, 11.86% in 2023, 9.56% in 2024, and 17.09% in 2025. While a decreasing trend in infection rates was observed between 2022 and 2024, a marked increase was detected in 2025.

When the distribution of causative microorganisms was examined, Gram-negative bacteria were found to predominate in all years. The most frequently isolated microorganisms included Klebsiella pneumoniae, Pseudomonas aeruginosa, Enterococcus species, and Acinetobacter baumannii. Overall, Klebsiella pneumoniae was identified as the most commonly isolated pathogen, followed by Pseudomonas aeruginosa and Enterococcus species.

Conclusion: Although infection rates showed a decreasing trend between 2022 and 2024, an increase was observed in 2025. These findings indicate the importance of maintaining surveillance activities, strengthening infection control measures, and regularly monitoring causative microorganisms to prevent healthcare-associated infections in intensive care units.

Keywords: Intensive care unit, healthcare-associated infections, infection surveillance, microorganisms.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB37. Gebelikte Pelvik Taban Kas Egzersizlerinin Etkileri: Güncel Literatürün Analizi

Esra Güneş[1], Nursemin Ünal[2], İlknur Münevver Gönenç[3]
Ankara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, Hacettepe Mahallesi Plevne Caddesi No:7, PK: 06230, Altındağ/Ankara

Amaç: Gebelik, anne ve fetüste çeşitli anatomik ve fizyolojik değişikliklerin meydana geldiği özel bir süreçtir. Bu süreçte pelvik taban kasları, hem maternal hem de fetal sağlığın korunmasında kritik bir rol oynamaktadır. Pelvik taban kas egzersizleri, gebelikte yaygın olarak önerilen, non-invaziv ve güvenli bir müdahale yöntemi olup antenatal bakım programlarının önemli bir bileşeni olarak değerlendirilmektedir. Bu derlemenin amacı, gebelik döneminde uygulanan pelvik taban kas egzersizlerinin anne sağlığı, pelvik taban fonksiyonları ve fetal iyilik hali üzerindeki etkilerini güncel literatür doğrultusunda incelemek ve pelvik taban egzersizlerinin perineal travma, üriner inkontinans ve yaşam kalitesi üzerindeki etkilerini değerlendirmektir.
Yöntem: Bu çalışma, literatür taramasına dayalı bir derleme niteliğindedir. Araştırma kapsamında, 2019–2026 yılları arasında yayımlanmış ulusal ve uluslararası bilimsel makaleler sistematik olarak incelenmiştir. Akademik veri tabanlarında "pelvik taban kas egzersizleri", "gebelik", "üriner inkontinans", "perineal travma" ve "fetal iyilik hali" anahtar kelimeleri kullanılarak tarama yapılmıştır. Elde edilen çalışmalar, pelvik taban kas egzersizlerinin gebelik süreci üzerindeki etkileri açısından değerlendirilmiş, bulgular tematik olarak sınıflandırılarak analiz edilmiştir.
Bulgular: Literatür bulguları, pelvik taban kas egzersizlerinin pelvik taban kas fonksiyonunu güçlendirdiğini, üriner inkontinansı azalttığını, özellikle gebeliğin ileri dönemlerinde perineal travmaları önlemede etkili olduğunu ve vajinal doğumu olumlu yönde etkilediğini bildirmektedir. Ayrıca pelvik taban kas egzersizlerinin umbilikal arter kan akışını artırarak fetal dolaşımı destekleyebileceği saptanmıştır. Doğum sonrası dönemde ise pelvik taban yetersizlikleri ve pelvik ağrının kontrolünde etkili olduğu ve cinsel fonksiyona katkı sağlayabileceği bildirilmiştir. Bununla birlikte, karın kasları arasındaki açıklık üzerinde neredeyse hiçbir etkisinin olmadığı ve fetal nörogelişim üzerindeki uzun dönem etkilerine ilişkin kanıtların sınırlı olduğu saptanmıştır.
Sonuç: Pelvik taban kas egzersizleri, gebelik sürecinde güvenli ve etkili bir uygulama olup, annenin yaşam kalitesini artırmakta ve doğum sonuçlarını iyileştirmektedir. Pelvik taban kas egzersizleri antenatal bakım programlarına dahil edilerek, ebeler tarafından eğitim, danışmanlık ve izlem yoluyla desteklenmelidir. Ayrıca uzun dönem fetal etkilerinin belirlenmesi için geniş kapsamlı araştırmalara ihtiyaç duyulmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Ebelik, egzersiz, gebelik

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB37. Effects of Pelvic Floor Muscle Exercises During Pregnancy: An Analysis of the Current Literature

Esra Güneş[1], Nursemin Ünal[2], İlknur Münevver Gönenç[3]
Ankara University Faculty of Nursing, Hacettepe Neighborhood, Plevne Street No:7, P.O. Box: 06230, Altındağ/Ankara

Objective: Pregnancy is a unique period characterized by various anatomical and physiological changes in both the mother and the fetus. During this process, the pelvic floor muscles play a critical role in maintaining maternal and fetal health. Pelvic floor muscle exercises are widely recommended during pregnancy as a non-invasive and safe intervention and are considered an important component of antenatal care programs. This review aims to examine the effects of pelvic floor muscle exercises performed during pregnancy on maternal health, pelvic floor functions, and fetal well-being in light of current literature, and to evaluate their effects on perineal trauma, urinary incontinence, and quality of life.
Methods: This study is a literature review based on a comprehensive examination of the available evidence. National and international scientific articles published between 2019 and 2026 were systematically reviewed. Searches were conducted in academic databases using the keywords “pelvic floor muscle exercises,” “pregnancy,” “urinary incontinence,” “perineal trauma,” and “fetal well-being.” The identified studies were evaluated regarding the effects of pelvic floor muscle exercises on the pregnancy process, and the findings were analyzed through thematic classification.
Results: The literature indicates that pelvic floor muscle exercises strengthen pelvic floor muscle function, reduce urinary incontinence, are particularly effective in preventing perineal trauma during the later stages of pregnancy, and positively influence vaginal delivery outcomes. Additionally, pelvic floor muscle exercises may support fetal circulation by increasing umbilical artery blood flow. In the postpartum period, they have been reported to be effective in managing pelvic floor dysfunctions and pelvic pain and may contribute to improved sexual function. However, these exercises appear to have little to no effect on the separation of abdominal muscles, and evidence regarding their long-term effects on fetal neurodevelopment remains limited.
Conclusion: Pelvic floor muscle exercises are a safe and effective practice during pregnancy, improving maternal quality of life and enhancing birth outcomes. They should be incorporated into antenatal care programs and supported by midwives through education, counseling, and follow-up. Furthermore, large-scale studies are needed to determine their long-term effects on fetal outcomes.
Keywords: Midwifery, exercise, pregnancy.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB127. Yoğun Bakımda Kadın Hastalarda Psikososyal Destek ve Aile Katılımı: Hemşire ve Ebe Rolü

Sevgi Sayın[1], Esra Gül Ertürk Balcı[2]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Yoğun bakımda (YB) tedavi gören kadın hastalarda psikososyal destek ve aile katılımının önemini incelemek ve bu süreçte hemşire ve ebelerin rolünü literatür doğrultusunda değerlendirmektir.
Yöntem: Bu çalışma, 2015–2024 yılları arasında yayımlanmış ulusal ve uluslararası literatürün incelenmesiyle oluşturulmuş bir derlemedir. PubMed, Google Scholar ve ScienceDirect veri tabanlarında "intensive care", "psychosocial support", "family involvement", "nursing" ve "midwifery" anahtar kelimeleri kullanılarak ilgili çalışmalar taranmıştır.
Bulgular: Yoğun bakım üniteleri, ciddi hastalığı olan bireylerin tedavi ve bakımının kesintisiz sürdürüldüğü kritik birimlerdir. Bu süreçte hastalar; hayati risk algısı, hareket kısıtlılığı, ağrılı işlemler ve tanıdık çevreden uzak kalma gibi zorlayıcı durumlarla karşılaşmaktadır. Bu durumlar; kaygı, korku, öfke, güçsüzlük, çaresizlik, uyku sorunları ve uyum güçlüğü gibi psikososyal sorunlara yol açabilmektedir. Kadın hastalarda ise bakım verici rol kaybı ve toplumsal rollerin etkilenmesi nedeniyle bu etkiler daha belirgin olabilmektedir. Aile üyeleri için de YB süreci beklenmedik ve stresli olup aile dinamiklerini olumsuz etkileyebilir. Literatür, psikososyal destek uygulamalarının hastaların iyilik halini artırdığını ve tedaviye uyumu güçlendirdiğini göstermektedir. Aile katılımı ise hasta memnuniyetini artırmakta, stres düzeyini azaltmakta ve bakım kalitesini yükseltmektedir. Hemşireler, hastayla en fazla temas halinde olan profesyoneller olarak psikososyal gereksinimleri belirleme, terapötik iletişim kurma ve aile ile ekip arasında köprü olma rolünü üstlenir. Ebeler ise kadın sağlığına özgü bütüncül yaklaşımlarıyla mahremiyet, annelik rolü ve beden algısı gibi konularda bakımın bireyselleştirilmesine katkı sağlar. Bu iş birliği, bakım kalitesini artırmaktadır.
Sonuç: Psikososyal destek ve aile katılımı, hasta iyilik hali ve bakım kalitesi üzerinde doğrudan etkilidir. Hemşire ve ebelerin iş birliğiyle bu süreçlerin güçlendirilmesi ve klinik uygulamalarda standartlaştırılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Psikososyal Destek, Ebe , Hemşire

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB127. Psychosocial Support and Family Involvement for Female Patients in Intensive Care: The Role of Nurses and Midwives

Sevgi Sayın[1], Esra Gül Ertürk Balcı[2]
Etlik City Hospital

Objective: To examine the importance of psychosocial support and family involvement for female patients receiving treatment in intensive care units (ICUs) and to evaluate the roles of nurses and midwives in this process based on the current literature.
Methods: This study is a review based on national and international literature published between 2015 and 2024. Relevant studies were identified through searches of PubMed, Google Scholar, and ScienceDirect databases using the keywords “intensive care,” “psychosocial support,” “family involvement,” “nursing,” and “midwifery.”
Results: Intensive care units are critical settings where treatment and care for individuals with severe illnesses are continuously maintained. During this process, patients encounter challenging situations such as perceived life-threatening risks, restricted mobility, painful procedures, and separation from familiar surroundings. These circumstances may lead to psychosocial problems, including anxiety, fear, anger, feelings of helplessness, sleep disturbances, and difficulties with adaptation. Among female patients, these effects may be more pronounced due to the loss of caregiving roles and disruptions in social responsibilities. For family members, the ICU experience is also unexpected and stressful and may negatively affect family dynamics. The literature indicates that psychosocial support interventions improve patients’ well-being and strengthen treatment adherence. Family involvement increases patient satisfaction, reduces stress levels, and enhances the quality of care. Nurses, as the healthcare professionals who have the most direct contact with patients, play key roles in identifying psychosocial needs, establishing therapeutic communication, and serving as a bridge between families and the healthcare team. Midwives contribute to individualized care through their holistic approach to women’s health, addressing issues such as privacy, maternal roles, and body image. This collaborative approach enhances the quality of care.
Conclusion: Psychosocial support and family involvement have a direct impact on patient well-being and quality of care. Strengthening these processes through collaboration between nurses and midwives and standardizing them in clinical practice are recommended.
Keywords: Psychosocial Support, Midwife, Nurse

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB128. Adli Psikiyatri Hemşireliğinde Travma Bilgili Bakım Yaklaşımı: Hasta ve Hemşire Sonuçları Üzerine Bir İnceleme

Handan Özçılnak Ünver[1], Zehranur Aslan[2], Reyhan Doğan[3], Çiğdem Yüksel[4]
Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, Yüksek Güvenlikli Psikiyatri Hastanesi, Ankara[1]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Çocuk Ergen Psikiyatri Servisi, Ankara[2]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Psikiyatri Hemşireliği ABD, Ankara

Amaç: Adli psikiyatri hastaları ruhsal hastalığın yanında ihmal, istismar, şiddet, damgalanma gibi çoklu ve tekrarlayan travmatik deneyimlere maruz kalabilmektedir. Bu deneyimler, yalnızca geçmiş yaşantılarla sınırlı kalmamakta; sağlık ve ceza sisteminde de yeniden travmatizasyon riski ile birleşerek ruhsal yükü artırabilmektedir. Travma Bilgili Bakım (TBB), adli psikiyatri hastalarının travma öykülerini ve travmanın etkilerini merkeze alan, eşitlik sağlanmasını, yeniden travmatizasyonun önlenmesini ve güçlendirmeyi hedefleyen hasta merkezli bir yaklaşımdır. Bu çalışma adli psikiyatri hemşireliğinde TBB uygulamalarının hasta ve hemşire perspektifinden sonuçlarına ilişkin literatürü kapsamlı bir şekilde incelemeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: Çalışmalara ulaşmak amacıyla Pubmed, Web of Science, Science Direct, Wiley Online Library, Dergi Park veri tabanlarından yararlanılmıştır. Veri tabanlarında Türkçe ve İngilizce "psikiyatri, adli psikiyatri, travma, travma bilgili bakım, hemşirelik, psychiatry, forensic psychiatry, trauma, trauma-informed care, nursing " anahtar kelimeleri ile 01.02.2026-15.04.2026 tarihleri arasında tarama yapılmıştır.

Bulgular: Travma bilgili bakım, adli psikiyatride hasta ve hemşire perspektifinden çok boyutlu ve klinik açıdan anlamlı iyileşmelerle ilişkilidir. Hasta perspektifinden, TBB'nin verilmesi hastaların tecrit ve izolasyon gibi zorlayıcı müdahalelere daha az maruz kalmasına, duygu düzenleme becerilerinde artışa, yeniden travmatizasyon riskinin azalmasına, ruhsal belirti yükünün hafiflemesine ve tedavi sürecine aktif katılmalarına olanak sağlamaktadır. Hemşire perspektifinden ise; TBB'nin sekonder travmayı azalttığı, terapötik iletişimi güçlendirdiği, hemşirenin öz farkındalığını, güvenli bakım ortamlarında etkinliğini ve mesleki doyumunu artırdığı ve merhamet kapasitesini desteklediği görülmektedir.

Sonuç: Adli psikiyatri hastalarının hemşirelik bakımına TBB'nin entegre edilmesi ruhsal iyileşmenin yanı sıra insan onuruna dayalı bakımın sürdürülebilirliği açısından kritik öneme sahiptir. TBB yalnızca hastaların iyilik halini gözetmesi ile değil; hemşirenin profesyonel rolünü ve bakımın terapötik etkisini güçlendiren bir yaklaşımdır. Bu araştırmanın bulguları, Türkiye'de adli psikiyatri hemşireliği uygulamalarında TBB'nin entegrasyonunun; travmaya duyarlı, hasta katılımını güçlendiren ve bakım kalitesini artıran bir yaklaşım olarak önceliklendirilmesi gerektiğine işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Adli psikiyatri, Travma, Travma Bilgili Bakım, Adli Psikiyatri Hemşireliği

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB128. Trauma-Informed Care Approach in Forensic Psychiatric Nursing: A Review of Patient and Nurse Outcomes

Handan Özçılnak Ünver[1], Zehranur Aslan[2], Reyhan Doğan[3], Çiğdem Yüksel[4]
Ankara Bilkent City Hospital, High Security Psychiatric Hospital, Ankara[1]
Ankara Etlik City Hospital, Child and Adolescent Psychiatry Service, Ankara[2]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Psychiatric Nursing, Ankara

Objective: In addition to mental illness, forensic psychiatric patients may be exposed to multiple and recurrent traumatic experiences such as neglect, abuse, violence, and stigma. These experiences are not limited to past events; they may also increase psychological burden through the risk of re-traumatization within healthcare and criminal justice systems. Trauma-Informed Care (TIC) is a patient-centered approach that focuses on patients' trauma histories and the effects of trauma, aiming to promote equity, prevent re-traumatization, and empower individuals. This study aims to comprehensively review the literature regarding the outcomes of TIC practices in forensic psychiatric nursing from both patient and nurse perspectives.
Methods: PubMed, Web of Science, ScienceDirect, Wiley Online Library, and DergiPark databases were used to identify relevant studies. Searches were conducted between February 1, 2026, and April 15, 2026, using the Turkish and English keywords: "psychiatry," "forensic psychiatry," "trauma," "trauma-informed care," "nursing," and their Turkish equivalents.
Results: Trauma-informed care is associated with multidimensional and clinically significant improvements from both patient and nurse perspectives in forensic psychiatry. From the patient perspective, the implementation of TIC enables patients to experience fewer restrictive interventions such as seclusion and isolation, improves emotional regulation skills, reduces the risk of re-traumatization, alleviates psychiatric symptom burden, and promotes active participation in the treatment process. From the nurse perspective, TIC has been shown to reduce secondary trauma, strengthen therapeutic communication, enhance nurses' self-awareness, increase their effectiveness in maintaining safe care environments and professional satisfaction, and support their capacity for compassion.
Conclusion: Integrating TIC into the nursing care of forensic psychiatric patients is critically important not only for psychological recovery but also for sustaining care based on human dignity. TIC is an approach that not only promotes patient well-being but also strengthens the nurse's professional role and the therapeutic impact of care. The findings of this review indicate that the integration of TIC into forensic psychiatric nursing practices in Türkiye should be prioritized as a trauma-sensitive approach that enhances patient participation and improves the quality of care.
Keywords: Forensic psychiatry, Trauma, Trauma-Informed Care, Forensic Psychiatric Nursing

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB129. Psikiyatri Hemşireliğinde Mentalizasyon Temelli Yaklaşım: Aile ile Terapötik İlişkinin Güçlendirilmesi

Handan Özçılnak Ünver[1], Zehranur Aslan[2], Reyhan Doğan[3], Çiğdem Yüksel[4]
Ankara Bilkent Şehir Hastanesi, Yüksek Güvenlikli Psikiyatri Hastanesi, Ankara[1]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Çocuk Ergen Psikiyatri Servisi, Ankara[2]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi, Psikiyatri Hemşireliği ABD, Ankara

Amaç: Mentalizasyon, bireyin kendisinin ve başkalarının davranışlarının ardında yatan duygu, düşünce ve inanç gibi zihinsel durumları anlamlandırabilme kapasitesidir. Aile, bireyin mentalizasyon kapasitesinin temel olarak şekillendiği birincil sosyal sistemdir. Aile içi etkileşimler ve terapötik ilişkiler bu kapasitenin gelişiminde belirleyici rol oynamaktadır. Mentalizasyon kapasitesi gelişen birey, empati kurma, duygusal düzenleme becerilerinde gelişim ve sağlıklı ilişkiler kurabilme gibi önemli kazanımlar elde eder. Psikiyatri hemşireleri, mentalizasyon temelli terapi (MBT) ilkeleri aracılığıyla bu stratejileri aileye taşıyabilecek ve aileyi güçlendirebilecek etkin bir rol üstlenmektedir. Bu çalışma psikiyatri hemşireliğinde MBT uygulamalarının aile perspektifinden sonuçlarını inceleyen literatürü kapsamlı bir şekilde incelemeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Çalışmalara ulaşmak amacıyla Pubmed, Web of Science, Science Direct, Wiley Online Library, Dergi Park veri tabanlarından yararlanılmıştır. Veri tabanlarında Türkçe ve İngilizce "psikiyatri, aile, mentalizasyon temelli terapi, psychiatry, family, mentalization-based therapy" anahtar kelimeleri ile 10.04.2026-20.04.2026 tarihleri arasında tarama yapılmıştır.
Bulgular: Mevcut literatür, aile odaklı psikiyatri hemşireliği uygulamalarında mentalizasyon temelli yaklaşımın iyileşmeyi desteklemede etkili olduğunu ortaya koymaktadır. MBT'nin aile ile bütünleştirilmesi, aile içi iletişim kalitesinin ve empatinin artışı ilişkilendirilmiştir. Aile içi mentalizasyon becerilerinin güçlenmesini, duygu düzenleme kapasitesitesinin artmasını, çatışma çözüm becerilerinin gelişmesini ve sağlıklı aile içi iletişimi desteklemektedir. Bununla birlikte, MBT ile Aile içi epistemik güvenin artması (bireyin diğerinden gelen bilgiyi güvenilir ve kendisi için anlamlı kabul etme kapasitesi) ilişki dayanıklılığı ve aile uyumunu pekiştiren önemli bir mekanizma olarak öne çıkmaktadır.
Sonuç: Birey ve ailelerin ruh sağlığının korunması ve sürdürülmesinde aile içi süreçlerin sistematik ve kanıta dayalı yaklaşımlarla güçlendirilmesi gerekmektedir. MBT, yalnızca bireyin değil ailenin de işlevselliğini artıran etkili bir müdahale aracıdır. Psikiyatri hemşirelerinin aile odaklı bakımda MBT'yi aktif kullanmaları önerilmekte, bu yaklaşımın koruyucu ruh sağlığı hizmetlerine önemli katkılar sunacağını düşünülmektedir.
Anahtar Kelimeler: Mentalizasyon Temelli Terapi, Psikiyatri Hemşireliği, Aile Odaklı Bakım, Mentalizasyon

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB129. Mentalization-Based Approach in Psychiatric Nursing: Strengthening the Therapeutic Relationship with the Family

Handan Özçılnak Ünver[1], Zehranur Aslan[2], Reyhan Doğan[3], Çiğdem Yüksel[4]
Ankara Bilkent City Hospital, High Security Psychiatric Hospital, Ankara[1]
Ankara Etlik City Hospital, Child and Adolescent Psychiatry Service, Ankara[2]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Psychiatric Nursing, Ankara

Objective: Mentalization is the capacity to understand the mental states, such as emotions, thoughts, and beliefs, that underlie one's own and others' behaviors. The family is the primary social system in which an individual's mentalization capacity is fundamentally shaped. Family interactions and therapeutic relationships play a decisive role in the development of this capacity. Individuals with enhanced mentalization capacity gain important abilities such as empathy, improved emotional regulation, and the establishment of healthy relationships. Psychiatric nurses play an active role in transferring these strategies to families and empowering them through the principles of Mentalization-Based Therapy (MBT). This study aims to comprehensively review the literature examining the outcomes of MBT practices in psychiatric nursing from the family perspective.
Methods: PubMed, Web of Science, ScienceDirect, Wiley Online Library, and DergiPark databases were used to identify relevant studies. Searches were conducted between April 10, 2026, and April 20, 2026, using the Turkish and English keywords: "psychiatry," "family," "mentalization-based therapy," and their Turkish equivalents.
Results: Current literature demonstrates that the mentalization-based approach is effective in supporting recovery within family-focused psychiatric nursing practices. The integration of MBT into family interventions has been associated with improved family communication quality and increased empathy. It supports the strengthening of family mentalization skills, enhances emotional regulation capacity, improves conflict-resolution abilities, and promotes healthy family communication. Furthermore, increased epistemic trust within the family through MBT—the capacity of an individual to perceive information received from others as reliable and personally meaningful—has emerged as an important mechanism that reinforces relationship resilience and family cohesion.
Conclusion: The protection and maintenance of the mental health of individuals and families require the strengthening of family processes through systematic and evidence-based approaches. MBT is an effective intervention that enhances not only individual functioning but also family functioning. Psychiatric nurses are encouraged to actively utilize MBT in family-focused care, as this approach is expected to make significant contributions to preventive mental health services.
Keywords: Mentalization-Based Therapy, Psychiatric Nursing, Family-Focused Care, Mentalization

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB130. Ruhsal Bozukluklarda Fiziksel Hastalık Yükü ve Belirleyicileri

Tuğba Aşkan[1], Birgül Özkan[2]
Ankara Bilkent Şehir Hastanesi[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi[2]

Amaç: Kronik fiziksel ve ruhsal hastalıklar giderek artan bir küresel hastalık yükü oluşturmaktadır. Sağlık hizmetleri özellikle ruhsal bozuklukları olan kişilerin ihtiyaçlarına yeterince yanıt verememektedir. Bu durum, ruhsal bozuklukların genellikle kronik fiziksel hastalıklarla ilişkili olması ve daha ağır fiziksel sonuçlara yol açması nedeniyle önem kazanmaktadır. Bu doğrultuda, bu çalışmanın amacı ruhsal bozukluklarda fiziksel hastalıkların artmış yükü ve belirleyicilerinin incelenmesidir.
Yöntem: Çalışma kapsamında ilgili literatür incelenerek elde edilen çalışmalar değerlendirilmiş ve bulgular özetlenmiştir.
Bulgular: Ruhsal bozukluklar ve kronik fiziksel hastalıklar arasında multimorbiditeye yol açan karşılıklı bir ilişki bulunmaktadır. Ruhsal bozukluklar kronik fiziksel sağlık sorunlarının gelişme riskini artırmakta, klinik seyrini etkilemekte; fiziksel hastalıklar ise ruhsal bozukluk gelişme riskini artırmaktadır. Fiziksel ve ruhsal hastalıklarda çift yönlü riskin olası açıklamaları, ortak genetik ve biyolojik yollar ve yaşam tarzı davranışlarını içerebilmektedir. Ayrıca hastaların fiziksel sağlığı genellikle kendini ihmal ile ilişkili olabildiği gibi çevrelerindeki insanlar ve sağlık sistemleri tarafından da göz ardı edilebilmektedir. Bununla birlikte ciddi ruhsal hastalıklarda fiziksel hastalık riski ilaç tedavisi ile de ilişkilendirilmektedir. Ciddi ruhsal hastalığı olan bireyler, genel popülasyona göre ortalama 2–3 kat daha yüksek mortaliteye sahiptir; bu durum yaşam beklentisinde 10–20 yıllık bir azalmaya yol açmaktadır. Kronik fiziksel hastalığı olan bireylerde ruhsal bozuklukların toplam prevalansının %36,6 olduğu ve bu bireylerde ruhsal bozukluk görülme olasılığının yaklaşık üç kat arttığı bildirilmektedir. Yüksek komorbidite düzeyi; tedaviye uyumda azalma, artmış mortalite ve sağlık hizmeti kullanımı ve maliyetlerinde artış ile ilişkilendirilmektedir.
Sonuç: Sonuç olarak, ruhsal hastalığı olan bireylerde fiziksel sağlık sorunlarının yaygınlığı ve öneminin anlaşılması, ruh sağlığı hizmetlerinde fiziksel sağlığın iyileştirilmesine yönelik müdahalelerin planlanmasında etkili olabilir. Kronik hastalık yönetiminde ilaç tedavisi ve psikoterapiye ek olarak, eşlik eden hastalıklara yönelik yaşam tarzı müdahaleleri, işbirlikçi bakım modelleri ve dijital teknolojilerin kullanımı gibi müdahalelerin yaygınlaştırılması önerilmektedir.
Anahtar kelimeler: Kronik hastalık; komorbidite; ruhsal bozukluk; risk faktörleri

HSB130. Burden and Determinants of Physical Illness in Mental Disorders

Tuğba Aşkan[1], Birgül Özkan[2]
Ankara Bilkent City Hospital[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt University[2]

Objective: Chronic physical and mental illnesses constitute an increasing global burden of disease. Healthcare services are often unable to adequately meet the needs of individuals with mental disorders. This issue is particularly important because mental disorders are frequently associated with chronic physical illnesses and may lead to more severe physical health outcomes. Accordingly, the aim of this study is to examine the increased burden and determinants of physical illnesses in individuals with mental disorders.
Methods: Relevant literature was reviewed, and the identified studies were evaluated and summarized.
Results: There is a reciprocal relationship between mental disorders and chronic physical illnesses that leads to multimorbidity. Mental disorders increase the risk of developing chronic physical health problems and influence their clinical course, while physical illnesses increase the risk of developing mental disorders. Possible explanations for this bidirectional relationship include shared genetic and biological pathways as well as lifestyle behaviors. In addition, the physical health of patients may be neglected due to self-neglect and may also be overlooked by those around them and by healthcare systems. Furthermore, the increased risk of physical illness in individuals with severe mental disorders is associated with pharmacological treatment. Individuals with severe mental illness have a mortality rate that is approximately two to three times higher than that of the general population, resulting in a reduction of life expectancy by 10–20 years. The overall prevalence of mental disorders among individuals with chronic physical illnesses has been reported to be 36.6%, and the likelihood of developing a mental disorder is approximately three times higher in these individuals. High levels of comorbidity are associated with reduced treatment adherence, increased mortality, and greater healthcare utilization and costs.
Conclusion: Understanding the prevalence and significance of physical health problems among individuals with mental disorders may contribute to the planning of interventions aimed at improving physical health within mental health services. In addition to pharmacological treatment and psychotherapy, the expansion of interventions such as lifestyle modifications targeting comorbid conditions, collaborative care models, and the use of digital technologies is recommended in the management of chronic diseases.
Keywords: Chronic disease; comorbidity; mental disorder; risk factors

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB131. Atıktan Veriye: Menstrüel Biyobelirteçlerin Hemşirelik Bakım Yönetiminde Kullanımı

Beyza Başpınar[1], Zeynep Daşıkan[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi - Ege Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Kadın Sağlığı ve Hastalıkları Hemşireliği Doktora Programı[1]
Ege Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Kadın Sağlığı ve Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı[2]

Amaç: Bu derlemenin amacı, menstrüel kanın yalnızca "atık" bir materyal olarak değil, zengin biyolojik veriler içeren bir kaynak olarak değerlendirilmesini ve menstrüel biyobelirteçlerin hemşirelik bakım yönetimindeki kullanım potansiyelini incelemektir. Ayrıca, bu verilerin hemşirenin bağımsız rolünü nasıl güçlendirdiğini ortaya koymak amaçlanmaktadır.
Yöntem: Bu çalışma, menstrüel biyobelirteçler, dijital sağlık teknolojileri ve kadın sağlığına ilişkin güncel literatürün incelenmesine dayanan bir derlemedir. Bu kapsamda hormonlar, inflamatuar belirteçler, metabolik göstergeler ve inovatif veri toplama araçlarına yönelik çalışmalar analiz edilerek kavramsal bir çerçeve oluşturulmuştur.
Bulgular: Literatür; menstrüel kanın hormon düzeyleri (FSH, LH, östrojen), sitokinler ve metabolik parametreler açısından kritik bilgiler sunduğunu göstermektedir. Akıllı menstrüel kaplar, biyosensörlü pedler ve yapay zekâ destekli uygulamalar sayesinde kanama miktarı ve biyobelirteçler objektif olarak ölçülebilmektedir. Bu veriler doğrultusunda hemşireler; "Sıvı Volüm Eksikliği Riski", "Akut Ağrı" ve "Etkisiz Sağlık Yönetimi" gibi hemşirelik tanılarını daha erken ve kanıta dayalı biçimde belirleyebilmektedir. Ayrıca bakım planlarının bireyselleştirilmesi, erken risk saptama ve uygun yönlendirme süreçleri ile yaşam kalitesini artıran proaktif müdahalelere imkân tanımaktadır.
Sonuç: Menstrüel biyobelirteçlerin kullanımı, hemşirelik bakımını subjektif değerlendirmeden objektif ve veri temelli bir yaklaşıma dönüştürmektedir. Bu durum hemşirenin klinik karar verme özerkliğini artırmakta ve erken müdahale imkânı sağlamaktadır. Bununla birlikte, veri gizliliğinin sağlanması, bu teknolojilere erişimde eşitliğin gözetilmesi ve bireylerin sağlık okuryazarlığı düzeylerinin desteklenmesi gibi etik ve pratik konular önemini korumaktadır. Sonuç olarak, menstrüel biyobelirteçler kadın sağlığında erken tanı ve bakımın iyileştirilmesi açısından umut verici bir araçtır.
Anahtar Kelimeler: Menstrüel biyobelirteçler, hemşirelik, erken tanı, dijital sağlık teknolojileri, kadın sağlığı

HSB131. From Waste to Data: The Use of Menstrual Biomarkers in Nursing Care Management

Beyza Başpınar[1], Zeynep Daşıkan[2]
Ankara Etlik City Hospital – Ege University Institute of Health Sciences, PhD Program in Women's Health and Diseases Nursing[1]
Ege University Faculty of Nursing, Department of Women's Health and Diseases Nursing[2]

Objective: The aim of this review is to evaluate menstrual blood not merely as a waste material but as a source containing rich biological data and to examine the potential use of menstrual biomarkers in nursing care management. Furthermore, it aims to reveal how these data can strengthen the independent role of nurses.
Methods: This study is a review based on an examination of the current literature on menstrual biomarkers, digital health technologies, and women's health. Studies focusing on hormones, inflammatory markers, metabolic indicators, and innovative data collection tools were analyzed to establish a conceptual framework.
Results: The literature indicates that menstrual blood provides critical information regarding hormone levels (FSH, LH, estrogen), cytokines, and metabolic parameters. Through smart menstrual cups, biosensor-equipped sanitary pads, and artificial intelligence-supported applications, bleeding volume and biomarkers can be measured objectively. Based on these data, nurses can identify nursing diagnoses such as "Risk for Deficient Fluid Volume," "Acute Pain," and "Ineffective Health Management" at an earlier stage and in an evidence-based manner. In addition, these technologies enable individualized care planning, early risk detection, appropriate referrals, and proactive interventions that improve quality of life.
Conclusion: The use of menstrual biomarkers transforms nursing care from a subjective assessment process into an objective, data-driven approach. This transformation enhances nurses' clinical decision-making autonomy and provides opportunities for early intervention. However, ethical and practical issues such as ensuring data privacy, promoting equitable access to these technologies, and supporting individuals' health literacy levels remain important considerations. In conclusion, menstrual biomarkers represent a promising tool for improving early diagnosis and care in women's health.
Keywords: Menstrual biomarkers, nursing, early diagnosis, digital health technologies, women's health

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB132. Geçiş Dönemi Bakım Programlarının Kronik Hastalığı Olan Bireylerde Yeniden Yatış Oranlarına Etkisi: Bir Literatür Analizi

Tuğba Karataş[1], Ülkü Polat[2]
Gazi Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, İç Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı, Ankara, 06490, Türkiye

Amaç. Bu literatür analizi, kronik hastalığı olan bireylerde uygulanan geçiş dönemi bakım programlarının 30 günlük hastaneye yeniden yatış oranları üzerindeki etkisini incelemek amacıyla gerçekleştirilmiştir.
Yöntem. Çalışma, 2017-2026 yılları arasında yayınlanan ve PubMed, CINAHL, Cochrane Library ve Web of Science veri tabanları taranarak ulaşılmış olan sistematik derleme, meta analiz ve randomize kontrollü çalışmaları kapsamaktadır. Tarama sürecinde kullanılan anahtar kelimeler; “transitional care”, “chronic disease”, “hospital readmission”, “care transition”, “post-discharge care” şeklindedir. Veri tabanlarının taranması sonucunda 52 çalışma ön değerlendirmeye alınmış, başlık-özet ve tam metin incelemesi sonrası dahil edilme kriterlerini karşılayan 9 çalışma (4 randomize kontrollü çalışma, 4 sistematik derleme ve 1 meta analiz) dahil edilmiştir. İnceleme kapsamındaki müdahaleler; "Düşük Yoğunluklu" (sadece telefon takibi) ve "Yüksek Yoğunluklu" (taburculuk öncesi eğitim, ev ziyareti ve ilaç yönetimi) olarak kategorize edilmiştir.
Bulgular. Çalışmalar, özellikle taburculuk öncesi ve sonrası yüksek yoğunluklu müdahalelerin yeniden yatışları anlamlı şekilde azalttığını göstermiştir. Bununla birlikte geçiş dönemi bakım programlarının bakım sürekliliğini artırarak komplikasyonları azalttığı görülmektedir. Kapsamlı geçiş dönemi bakım programlarının standart bakıma oranla özellikle 30 günlük yeniden yatışları %20-40 arasında anlamlı şekilde azalttığı saptanmıştır. En güçlü klinik çıktıların müdahalenin hastanede başlayıp evde devam eden modellerde olduğu görülmüştür. İlaç ve semptom yönetimi konusunda verilen eğitimlerinin acil servise başvuruları doğrudan azalttığı belirlenmiştir. hemşire liderliğinde yürütülen geçiş dönemi bakım programlarının multidipliner koordinasyonu daha iyi sağladığı ve hasta uyumunu da artırdığı görülmüştür. bununla birlikte geçiş dönemi desteği bireylerin öz yönetim becerilerini de geliştirerek yaşam kalitesine olumlu yansıdığı bir diğer bulgu olmuştur.
Sonuç. Bu literatür analizi, geçiş dönemi bakım programlarının kronik hastalığı olan bireylerde yeniden yatış oranlarını azaltmada genel olarak etkili olduğunu göstermektedir. Ancak etkinlik; müdahalenin içeriği, süresi ve multidisipliner yaklaşım düzeyine bağlı olarak değişmektedir. Özellikle yoğun, uzun süreli ve koordineli bakım modellerinin daha başarılı olduğu görülmektedir. Standartlaştırılmış protokoller ve yüksek kaliteli randomize çalışmaların artırılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimler: Geçiş Dönemi, Bakım

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB132. The Effect of Transitional Care Programs on Hospital Readmission Rates in Individuals with Chronic Diseases: A Literature Review

Tuğba Karataş[1], Ülkü Polat[2]
Gazi University Faculty of Nursing, Department of Internal Medicine Nursing, Ankara, 06490, Türkiye

Objective. This literature review was conducted to examine the effects of transitional care programs on 30-day hospital readmission rates among individuals with chronic diseases.
Methods. The review included systematic reviews, meta-analyses, and randomized controlled trials published between 2017 and 2026, identified through searches of the PubMed, CINAHL, Cochrane Library, and Web of Science databases. The keywords used in the search were “transitional care,” “chronic disease,” “hospital readmission,” “care transition,” and “post-discharge care.” A total of 52 studies were initially identified. Following title, abstract, and full-text screening, 9 studies met the inclusion criteria and were included in the review (4 randomized controlled trials, 4 systematic reviews, and 1 meta-analysis). The interventions were categorized as low-intensity (telephone follow-up only) and high-intensity (pre-discharge education, home visits, and medication management).
Results. The findings demonstrated that high-intensity interventions implemented before and after discharge significantly reduced hospital readmissions. Transitional care programs also improved continuity of care and reduced complications. Comprehensive transitional care programs were associated with a significant 20–40% reduction in 30-day hospital readmission rates compared with standard care. The strongest clinical outcomes were observed in care models initiated during hospitalization and continued at home. Education on medication and symptom management was found to directly reduce emergency department visits. Nurse-led transitional care programs provided better multidisciplinary coordination and enhanced patient adherence. Furthermore, transitional care support improved patients’ self-management skills and contributed positively to their quality of life.
Conclusion. This literature review indicates that transitional care programs are generally effective in reducing hospital readmission rates among individuals with chronic diseases. However, their effectiveness depends on the content, duration, and level of multidisciplinary collaboration of the intervention. Intensive, long-term, and well-coordinated care models appear to produce the most favorable outcomes. Further high-quality randomized controlled trials and the development of standardized transitional care protocols are recommended.
Keywords: Transitional Care, Chronic Disease, Hospital Readmission, Continuity of Care.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB38. Vazomotor Semptomlarla Mücadelede Kullanılan Tamamlayıcı, Alternatif Ve/Veya Bütünleyici Tıp Yaklaşımları

Aslıhan Turan[1], Merve Yazar[2]
KTO Karatay Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, Konya, Türkiye

Vazomotor semptomlar, sıcak basması ve gece terlemeleri ile karakterize olup menopozal dönemde kadınların yaşam kalitesini olumsuz etkileyen en yaygın semptomlar arasında yer almaktadır. Bu derlemede, menopozal kadınların vazomotor semptomlarını hafifletmeye yönelik kullanılan tamamlayıcı, alternatif ve/veya bütünleyici tıp yaklaşımları incelemek amaçlanmıştır. Literatür doğrultusunda fitoöstrojenler, vitamin E ve kara yılanotu gibi doğal ürünlerin yanı sıra yoga, bilişsel davranışçı terapi, aromaterapi, refleksoloji ve akupunktur gibi zihin–beden ve manipülatif uygulamaların vazomotor semptomların hafifletilmesinde potansiyel yarar sağlayabileceği belirlenmiştir. Bununla birlikte, mevcut çalışmaların bir kısmında kanıt düzeyinin sınırlı olması, örneklem büyüklüklerinin yetersizliği ve yöntemsel farklılıklar nedeniyle bulguların genellenebilirliğinin kısıtlı olduğu görülmektedir. Uluslararası kılavuzlar, bazı tamamlayıcı, alternatif ve/veya bütünleyici tıp (CAIM) uygulamalarının rutin kullanımını destekleyecek yeterli kanıt bulunmadığını vurgulamaktadır. Bu durum, söz konusu yaklaşımların tek başına bir tedavi alternatifi olmaktan ziyade tamamlayıcı nitelikte değerlendirilmesi gerektiğini göstermektedir. Sonuç olarak, CAIM uygulamalarının etkinliğinin daha güçlü kanıtlarla ortaya konulabilmesi için randomize kontrollü, uzun dönem izlemli çalışmalara gereksinim duyulmaktadır. Ayrıca, sağlık profesyonellerinin, özellikle ebeler ve kadın sağlığı hemşirelerinin, bu yaklaşımlar konusunda güncel kanıta dayalı bilgiye sahip olması ve danışmanlık rollerini güçlendirmesi ve kadınlara yönelik güvenli kullanım odaklı eğitim programlarının geliştirilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Vazomotor Semptom, Tanımlayıcı Tıp

ESB38. Complementary, Alternative, and/or Integrative Medicine Approaches Used in the Management of Vasomotor Symptoms

Aslıhan Turan[1], Merve Yazar[2]
KTO Karatay University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery, Konya, Türkiye

Vasomotor symptoms, characterized by hot flashes and night sweats, are among the most common symptoms that negatively affect women's quality of life during the menopausal period. This review aimed to examine complementary, alternative, and/or integrative medicine approaches used to alleviate vasomotor symptoms in menopausal women. In line with the literature, it was determined that natural products such as phytoestrogens, vitamin E, and black cohosh, as well as mind–body and manipulative practices such as yoga, cognitive behavioral therapy, aromatherapy, reflexology, and acupuncture, may provide potential benefits in alleviating vasomotor symptoms. However, due to the limited level of evidence in some existing studies, insufficient sample sizes, and methodological differences, the generalizability of the findings appears to be limited. International guidelines emphasize that there is insufficient evidence to support the routine use of some complementary, alternative, and/or integrative medicine (CAIM) practices. This indicates that these approaches should be evaluated as complementary rather than as alternative stand-alone treatment options. In conclusion, randomized controlled studies with long-term follow-up are needed to demonstrate the effectiveness of CAIM practices with stronger evidence. Additionally, healthcare professionals, particularly midwives and women's health nurses, are recommended to have up-to-date evidence-based knowledge about these approaches, strengthen their counseling roles, and develop safe-use-focused educational programs for women.

Keywords: Vasomotor Symptom, Descriptive Medicine.

HSB133. Psikiyatri Kliniklerinde Atak Dönemlerinin Gerçek Zamanlı İzlenmesi: CNN ve OpenPose Tabanlı Şiddet Riski Karar Destek Sistemi

Burak Şirin[1], Tuba Karabey[2], Ahmet Altun[3]
Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi
Sivas Cumhuriyet Üniversitesi[3]

Psikiyatrik hastalıkların atak dönemlerinde hastaların klinik durumunun anlık ve objektif olarak değerlendirilmesi, tedavinin seyri ve hasta güvenliği açısından kritik öneme sahiptir. Geleneksel klinik gözlem yöntemleri, sağlık profesyonellerinin deneyimine ve subjektif değerlendirmelerine dayanmakta olup, 7/24 kesintisiz veri takibinde kısıtlılıklar yaşanmaktadır. Bu çalışma, klinik ortamda hastaların yüz ifadelerini ve motor hareketlerini yapay zeka algoritmaları ile gerçek zamanlı analiz eden, özellikle şiddet olasılığını öngörerek sağlık profesyonellerinin klinik karar verme süreçlerine destek olacak yenilikçi bir izleme sistemi geliştirmeyi amaçlamaktadır.

Çalışmada, klinik ortamda yatan psikiyatri hastalarının atak dönemlerini gerçek zamanlı olarak izlemek amacıyla multimodal bir veri işleme mimarisi kurgulanmıştır. Bu mimaride, klinik oda içi kamera sistemlerinden alınan ham görüntüler, ilk aşamada OpenPose algoritması aracılığıyla işlenerek hastanın iskelet yapısı çıkarılmakta ve motor hareket anomalileri ile ajitasyon düzeyleri nicel parametrelerle saptanmaktadır. Eş zamanlı olarak, eğitilmiş bir Evrişimli Sinir Ağı (CNN) modeli üzerinden hastanın yüz ifadeleri analiz edilerek, negatif duygular sınıflandırılmakta ve tanımlanan zaman pencereleri içerisinde skorlanmaktadır. Sistemin temel başarısı, hareket anomalileri ile negatif duygu skorlarını füzyon yöntemleriyle birleştirerek şiddet olasılığını hesaplayan bir risk algoritmasına sahip olmasıdır. Son aşamada, hastanın anlık duygu durumu, hareket anomalileri ve hesaplanan şiddet riski, geçmiş eğilimlerle birleştirilerek sağlık profesyonellerine kapsamlı özet raporlar sunulmaktadır.

Geliştirilen sistemin, hastanın duygusal durumundaki nüans değişimlerini ve ani motor hareket farklılıklarını geleneksel yöntemlere göre daha erken aşamada tespit edebileceği öngörülmektedir. Özellikle hareket ve duygu verilerinin korelasyonu üzerinden hesaplanan şiddet olasılığı skoru, klinik bir uyarı eşiği oluşturarak atak öncesi dönemlerin prodromal belirtiler saptanmasında yüksek bir hassasiyet sunmaktadır. Hastanın en son duygusal durumu, risk skoru ve değişim grafiğini içeren raporlar, klinik bakım planlarının dinamik olarak optimize edilmesine ve erken müdahale imkanına olanak tanımaktadır. Sistem, sağlık profesyonellerinin iş yükünü azaltırken, objektif veri setleriyle şiddet riskini öngörme ve klinik karar verme süreçlerini güçlendirme noktasında kritik bir rol oynamaktadır. Ayrıca sistemin dijital bir gözlemci olarak kullanılabilirliğini ortaya koymaktadır. Gelecek çalışmalarda, modelin farklı psikiyatrik tanılar üzerinde doğruluğunun artırılması ve elektronik sağlık kayıtları ile entegre edilmesi planlanmaktadır. Ayrıca hasta mahremiyeti ve etik standartların en üst düzeyde korunması bu çalışmanın en önemli etkenleri arasındadır.

Anahtar Kelimeler: Psikiyatri Kliniği, Atak, Karar Destek Sistemi

HSB133. Real-Time Monitoring of Episodes in Psychiatric Clinics: A CNN and OpenPose-Based Violence Risk Decision Support System

Burak Şirin[1], Tuba Karabey[2], Ahmet Altun[3]
Tokat Gaziosmanpaşa University
Sivas Cumhuriyet University[3]

The real-time and objective assessment of patients' clinical conditions during episodes of psychiatric disorders is of critical importance for the course of treatment and patient safety. Traditional clinical observation methods rely on the experience and subjective evaluations of healthcare professionals, and limitations are encountered in continuous 24/7 data monitoring. This study aims to develop an innovative monitoring system that analyzes patients' facial expressions and motor movements in real time using artificial intelligence algorithms in a clinical setting, particularly predicting the probability of violence and supporting healthcare professionals' clinical decision-making processes.

In this study, a multimodal data processing architecture was designed to monitor the episodes of hospitalized psychiatric patients in real time within the clinical environment. In this architecture, raw images obtained from in-room clinical camera systems are initially processed using the OpenPose algorithm to extract the patient's skeletal structure, and motor movement abnormalities and agitation levels are detected using quantitative parameters. Simultaneously, patients' facial expressions are analyzed through a trained Convolutional Neural Network (CNN) model, negative emotions are classified, and scores are assigned within defined time windows. The primary strength of the system is its risk algorithm, which calculates the probability of violence by combining movement abnormalities and negative emotion scores through fusion methods. In the final stage, the patient's current emotional state, movement abnormalities, and calculated violence risk are integrated with historical trends to provide healthcare professionals with comprehensive summary reports.

The developed system is expected to detect subtle changes in patients' emotional states and sudden variations in motor movements at an earlier stage compared with traditional methods. Particularly, the violence probability score calculated through the correlation of movement and emotion data provides high sensitivity in identifying prodromal symptoms of pre-episode periods by establishing a clinical alert threshold. Reports including the patient's latest emotional state, risk score, and change graph enable dynamic optimization of clinical care plans and facilitate early intervention opportunities. The system reduces the workload of healthcare professionals while playing a critical role in predicting violence risk through objective datasets and strengthening clinical decision-making processes. Furthermore, it demonstrates the feasibility of using the system as a digital observer. Future studies are planned to improve the accuracy of the model across different psychiatric diagnoses and integrate it with electronic health records. In addition, ensuring the highest level of patient privacy and ethical standards is among the most important aspects of this study.

Keywords: Psychiatric Clinic, Episode, Decision Support System.

HSB134. Yapay Zeka Destekli Cinsel Sağlık Danışmanlığı: Dijital Dönüşümün Klinik Güvenlik, Etik ve Hemşirelik Pratiğine Yansımaları

Gözde Gülfiye Çakmak[1], Tuba Çıtak[2]
Samsun Şehir Hastanesi

Sağlık iletişiminde yapay zeka (YZ) uygulamalarının yükselişi, cinsel sağlık gibi damgalanma ve mahremiyet kaygılarının yoğun olduğu alanlarda bireylerin bilgiye erişim ve yardım arama davranışlarını etkilemektedir.

Amaç: Bu derleme, YZ tabanlı cinsel sağlık bilgi sistemlerinin klinik güvenlik, etik sınırlar ve hemşirelik uygulamalarına yansımalarını değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: PubMed, Scopus ve Google Scholar veri tabanlarında 2016–2026 yılları arasında yayımlanan çalışmalar "artificial intelligence", "sexual health", "digital health" ve "nursing" anahtar kelimeleri ile taranmıştır. Konu ile ilişkili araştırmalar, derlemeler ve rehberler incelenmiş; bulgular tematik olarak sentezlenmiştir.

Bulgular: YZ destekli uygulamaların cinsel sağlık danışmanlığında bilgiye erişimi artırarak özellikle mahremiyet kaygısı yüksek bireylerde danışmanlık arama davranışını desteklediğini göstermektedir. Beraberinde, bu sistemlerin sunduğu bilgilerin doğruluğu, klinik geçerliliği ve bireye özgü yaklaşımı değişkenlik gösterebilmektedir. Bu durum klinik güvenlik açısından önemli bir risk alanı oluşturmaktadır.

Etik açıdan değerlendirildiğinde; veri gizliliği, mahremiyetin korunması ve algoritmik yanlılık, YZ tabanlı danışmanlık süreçlerinin temel tartışma alanlarını oluşturmaktadır. Ayrıca bireylerin YZ sistemlerine aşırı güven geliştirmesi, yanlış yönlendirme riskini artırabilmektedir.

Hemşirelik rolleri açısından değerlendirildiğinde, hemşirelerin yapay zekâ (YZ) destekli cinsel sağlık danışmanlığı süreçlerinde yalnızca hizmet sunucusu değil; aynı zamanda hasta eğitimini yönlendiren, dijital sistemlerden elde edilen bilgileri klinik açıdan değerlendiren ve gerektiğinde bu bilgileri doğrulayan profesyonel bir konumda olduğu vurgulanmaktadır. Bu kapsamda hemşireler, YZ tabanlı uygulamalardan gelen önerilerin kanıta dayalı hemşirelik bilgisi ile uyumluluğunu değerlendirme, hastaya yanlış veya eksik bilgilerin düzeltilmiş versiyonunu sunma ve bireyi güvenilir sağlık kaynaklarına yönlendirme sorumluluğunu taşımaktadır. Ayrıca mahremiyetin korunması, etik ilkelerin gözetilmesi ve hasta güvenliğinin sürdürülmesi süreçlerinde aktif denetleyici rol üstlenmektedir.

Hemşireler bu süreçte YZ çıktılarının klinik doğruluğunu değerlendiren, yanlış bilgiyi düzelten, hasta eğitimini yönlendiren ve bireyi güvenilir kaynaklara yönlendiren profesyoneller olarak kritik rol üstlenmektedir.

Sonuç: YZ destekli cinsel sağlık bilgi sistemleri erişimi artırmakla birlikte klinik güvenlik ve etik açıdan dikkatle yönetilmelidir. Hemşireler, bu teknolojilerin güvenli, etik ve hasta yararına kullanımında kilit profesyonel aktördür.

Anahtar kelimeler: Yapay zeka, cinsel sağlık, dijital danışmanlık, hemşirelik

HSB134. Artificial Intelligence-Supported Sexual Health Counseling: Reflections of Digital Transformation on Clinical Safety, Ethics, and Nursing Practice

Gözde Gülfiye Çakmak[1], Tuba Çıtak[2]
Samsun City Hospital

The rise of artificial intelligence (AI) applications in health communication affects individuals' access to information and help-seeking behaviors, particularly in areas such as sexual health where stigma and privacy concerns are prominent.

Objective: This review aims to evaluate the reflections of AI-based sexual health information systems on clinical safety, ethical boundaries, and nursing practices.

Methods: Studies published between 2016 and 2026 in the PubMed, Scopus, and Google Scholar databases were searched using the keywords "artificial intelligence," "sexual health," "digital health," and "nursing." Relevant research studies, reviews, and guidelines were examined, and the findings were synthesized thematically.

Results: AI-supported applications in sexual health counseling have been shown to increase access to information and support counseling-seeking behaviors, particularly among individuals with high privacy concerns. However, the accuracy, clinical validity, and individualized approach of the information provided by these systems may vary. This situation represents an important area of risk in terms of clinical safety.

From an ethical perspective, data privacy, protection of confidentiality, and algorithmic bias constitute the main areas of discussion in AI-based counseling processes. In addition, individuals' excessive reliance on AI systems may increase the risk of misinformation and inappropriate guidance.

Regarding nursing roles, it is emphasized that nurses are not only service providers in AI-supported sexual health counseling processes but also professionals who guide patient education, clinically evaluate information obtained from digital systems, and verify this information when necessary. In this context, nurses are responsible for assessing the compatibility of recommendations generated by AI-based applications with evidence-based nursing knowledge, providing patients with corrected versions of inaccurate or incomplete information, and directing individuals toward reliable health resources. Furthermore, nurses undertake an active supervisory role in maintaining privacy, ensuring ethical principles, and sustaining patient safety.

In this process, nurses play a critical role as professionals who evaluate the clinical accuracy of AI outputs, correct misinformation, guide patient education, and direct individuals toward reliable resources.

Conclusion: Although AI-supported sexual health information systems increase accessibility, they should be carefully managed in terms of clinical safety and ethical considerations. Nurses are key professional actors in ensuring the safe, ethical, and patient-centered use of these technologies.

Keywords: Artificial Intelligence, Sexual Health, Digital Counseling, Nursing.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB135. Yanık Yaralanmalarında Ruh Sağlığı: Halk Sağlığı Perspektifi Ve Toplum Temelli Rehabilitasyon Yaklaşımı

Amine Arslanoğlu[1], Ayşegül Akca[2]
Ankara Bilkent Şehir Hastanesi[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü[2]

Yanıklar, tarihteki en eski travmatik durumlardan biri olup, günümüzde önemli bir halk sağlığı sorunu olmaya devam etmektedir. Yanık yaralanmaları, hafif hasarlardan ölümle sonuçlanabilen ciddi klinik tablolara kadar geniş bir spektrumda ortaya çıkabilmektedir. Yanık yaralanmalarında karşılaşılan başlıca sorunlar arasında; kaşıntı, fonksiyon kaybı, dayanıklılıkta azalma, rol değişiklikleri, işe uyum problemleri, beden imajı sorunları, cinsel problemler yer almaktadır. Ayrıca yanık yaralanması olan bireylerde travma sonrası stres bozukluğu (TSSB), sosyal anksiyete ve depresyon gelişebilir. Yanık tedavisinde ilk aşama olan fiziksel yaralanmaların tıbbi olarak ele alınmasının ardından bireyin günlük yaşamına uyum sağlamasını ve topluma yeniden katılımını desteklemek amacıyla psikososyal rehabilitasyon süreci başlamaktadır. Halk sağlığı perspektifinde, korunma düzeylerinde yaklaşımlar ön plana çıkmaktadır. Birincil koruma düzeyinde, yanıkların önlenmesi amacıyla toplumun bilinçlendirilmesi, güvenli yaşam alanlarının oluşturulması ve iş sağlığı önlemlerinin alınması yer almaktadır. İkincil koruma düzeyinde, erken müdahale programlarının standart bakıma entegre edilmesi ve yanık sonrası süreçte bireylerin psikolojik durumlarının düzenli olarak değerlendirilmesi önerilmektedir. Üçüncül koruma düzeyinde rehabilitasyon sürecinde ise fiziksel tedaviye ek olarak psikososyal destek hizmetlerinin sunulması önem taşımaktadır. Yanık yaralanmalarında toplum temelli rehabilitasyonda danışmanlık hizmetleri, sosyal beceri eğitimleri, destek grupları, aile içi dinamiklerin güçlendirilmesi, toplumsal farkındalık çalışmaları, bireyin fiziksel durumuna uygun mesleki ergonomik düzenlemeler gibi yaklaşımlar yer almaktadır. Halk sağlığı hemşireleri, yanık sonrası ruh sağlığı sorunlarının erken dönemde belirlenmesi ve uygun müdahalelerin planlanması, ev ziyaretleri aracılığıyla bireyin bakım sürecinin izlenmesi, sosyal izolasyon ve damgalanmanın önlenmesine yönelik farkındalık çalışmaları, sağlık eğitimi ve danışmanlık faaliyetlerinin yürütülmesinde aktif role sahiptir. Sonuç olarak yanık yönetimi, bireyin toplumsal yaşama yeniden katılımını destekleyen, yaşam kalitesinin geliştiren ve psikolojik iyilik halini destekleyen bütüncül bir yaklaşımı içermelidir.

Anahtar kelimeler: Yanık Yaralanmaları, Ruh Sağlığı, Hemşirelik, Halk Sağlığı, Rehabilitasyon

HSB135. Mental Health in Burn Injuries: A Public Health Perspective and Community-Based Rehabilitation Approach

Amine Arslanoğlu[1], Ayşegül Akca[2]
Ankara Bilkent City Hospital[1]
Ankara Yıldırım Beyazıt University Faculty of Health Sciences Department of Nursing[2]

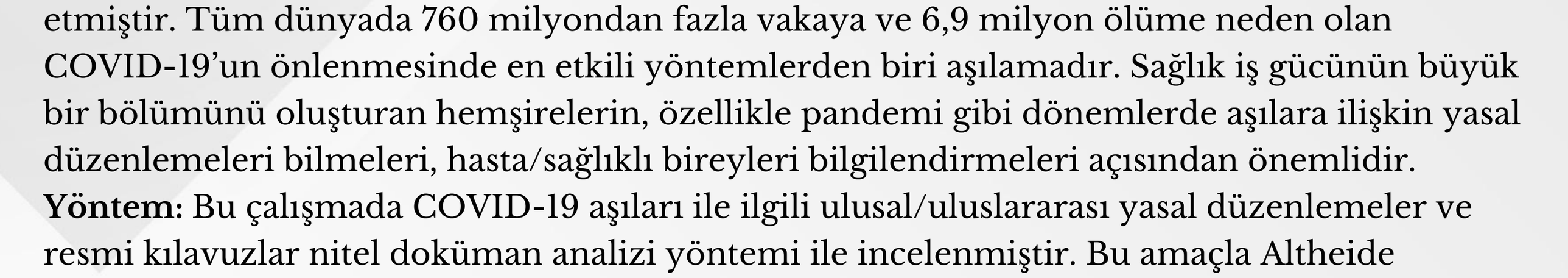
Burns are among the oldest traumatic conditions in history and continue to be an important public health problem today. Burn injuries may occur across a wide spectrum, ranging from mild damage to severe clinical conditions that can result in death. Major problems encountered in individuals with burn injuries include itching, loss of function, decreased endurance, role changes, difficulties adapting to work, body image problems, and sexual problems. In addition, post-traumatic stress disorder (PTSD), social anxiety, and depression may develop in individuals with burn injuries.

Following the medical management of physical injuries, which is the first stage of burn treatment, the psychosocial rehabilitation process begins to support individuals' adaptation to daily life and reintegration into society. From a public health perspective, approaches based on levels of prevention come to the forefront. At the primary prevention level, raising community awareness to prevent burns, creating safe living environments, and implementing occupational health measures are included. At the secondary prevention level, integrating early intervention programs into standard care and regularly evaluating individuals' psychological conditions during the post-burn period are recommended. At the tertiary prevention level, during the rehabilitation process, providing psychosocial support services in addition to physical therapy is of great importance.

Community-based rehabilitation in burn injuries includes approaches such as counseling services, social skills training, support groups, strengthening family dynamics, community awareness activities, and occupational ergonomic adjustments appropriate to the individual's physical condition. Public health nurses play an active role in the early identification of mental health problems following burns and planning appropriate interventions, monitoring individuals' care processes through home visits, conducting awareness activities aimed at preventing social isolation and stigma, and providing health education and counseling services.

In conclusion, burn management should involve a holistic approach that supports individuals' reintegration into social life, improves quality of life, and promotes psychological well-being.

Keywords: Burn Injuries, Mental Health, Nursing, Public Health, Rehabilitation.

HSB136. COVID-19 Aşıları ile İlgili Ulusal/Uluslararası Yasal Düzenlemelerin ve Resmi Kılavuzların İncelenmesi: Nitel Doküman Analizi

Handan Özdemir
Hacettepe Üniversitesi İhsan Doğramacı Çocuk Hastanesi

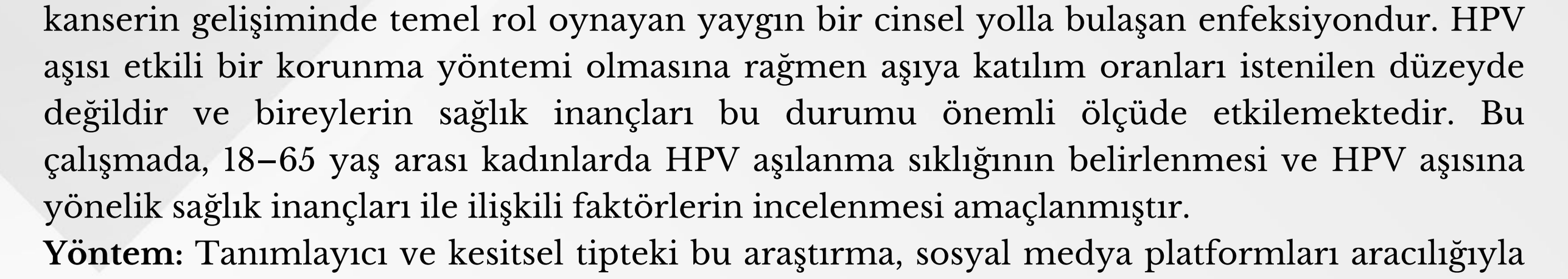
Amaç: COVID-19 (Koronavirüs Hastalığı), SARS-CoV-2 koronavirüsünün neden olduğu bir hastalıktır. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) Mart 2020'de COVID-19'u pandemi olarak ilan etmiştir. Tüm dünyada 760 milyondan fazla vakaya ve 6,9 milyon ölüme neden olan COVID-19'un önlenmesinde en etkili yöntemlerden biri aşılamadır. Sağlık iş gücünün büyük bir bölümünü oluşturan hemşirelerin, özellikle pandemi gibi dönemlerde aşılara ilişkin yasal düzenlemeleri bilmeleri, hasta/sağlıklı bireyleri bilgilendirmeleri açısından önemlidir.
Yöntem: Bu çalışmada COVID-19 aşıları ile ilgili ulusal/uluslararası yasal düzenlemeler ve resmi kılavuzlar nitel doküman analizi yöntemi ile incelenmiştir. Bu amaçla Altheide (1996)'nin altı basamaklı doküman analizi yöntemi kullanılmıştır; (1) dökümanların dahil edilmesine ilişkin kriterler belirlenmiş, (2) veriler toplanmış, (3) temel analiz alanları belirlenmiş, (4) dökümanlar kodlanmış, (5) doğrulanmış, (6) analiz edilmiştir. Çalışmaya, 2020 yılından itibaren yayınlanan dökümanlar dahil edilmiştir.
Bulgular: COVID-19 aşılarına ilişkin yasal veya resmi kılavuz niteliğinde 21 uluslararası doküman elde edilmiştir. Bu dökümanların; Avrupa İlaç Ajansı, DSÖ, Amerikan İlaç ve Gıda Dairesi, Amerika Birleşik Devletleri Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri, Birleşik Krallık, Çin Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezi, Avrupa Komisyonu tarafından yayınlandığı belirlenmiştir. Türkiye'de Sağlık Bakanlığı tarafından yayınlanan rehber ve genelgelere ulaşılmıştır. Dökümanların; aşının geliştirilmesi, uygulanması, ruhsatlandırılması, aşıya erişim ve aşı sonrası istenmeyen etkilerin raporlanması gibi bilgiler içerdiği saptanmıştır.
Sonuç: Pandemi gibi dönemlerde aşılara yönelik düzenlemeler hızlı biçimde yayınlanabilmekte ya da değişikliğe uğrayabilmektedir. Hemşirelerin yasal düzenlemeleri takip edebilecekleri güvenilir kaynakları bilmeleri ve değişiklikleri takip etmeleri sağlık hizmeti sundukları sağlıklı/hasta bireylerin doğru bilgilendirilmesi açısından önem taşımaktadır.
Anahtar Kelimeler: COVID-19 aşısı, yasa, kılavuz, hemşirelik

HSB136. Examination of National/International Legal Regulations and Official Guidelines Regarding COVID-19 Vaccines: A Qualitative Document Analysis

Handan Özdemir
Hacettepe University İhsan Doğramacı Children's Hospital

Objective: COVID-19 (Coronavirus Disease) is a disease caused by the SARS-CoV-2 coronavirus. The World Health Organization (WHO) declared COVID-19 a pandemic in March 2020. Vaccination is one of the most effective methods for preventing COVID-19, which has caused more than 760 million cases and 6.9 million deaths worldwide. It is important for nurses, who constitute a large proportion of the healthcare workforce, to be aware of legal regulations regarding vaccines, especially during periods such as pandemics, in order to inform patients/healthy individuals appropriately.
Methods: In this study, national/international legal regulations and official guidelines regarding COVID-19 vaccines were examined using the qualitative document analysis method. For this purpose, Altheide's (1996) six-step document analysis method was used: (1) criteria for the inclusion of documents were determined, (2) data were collected, (3) main analysis areas were identified, (4) documents were coded, (5) verified, and (6) analyzed. Documents published since 2020 were included in the study.
Results: A total of 21 international documents with legal or official guideline characteristics regarding COVID-19 vaccines were identified. These documents were published by the European Medicines Agency, WHO, the U.S. Food and Drug Administration, the United States Centers for Disease Control and Prevention, the United Kingdom, the China Center for Disease Control and Prevention, and the European Commission. Guidelines and circulars published by the Ministry of Health in Türkiye were also identified. The documents were found to include information regarding vaccine development, administration, licensing, access to vaccines, and reporting of adverse effects following vaccination.
Conclusion: During periods such as pandemics, regulations regarding vaccines may be rapidly issued or subject to change. It is important for nurses to know reliable sources through which they can follow legal regulations and monitor updates in order to provide accurate information to healthy individuals and patients receiving healthcare services.
Keywords: COVID-19 Vaccine, Law, Guideline, Nursing.

ESB41. 18-65 Yaş Arası Kadınlarda HPV Aşılanma Sıklığı ve HPV Aşısına Yönelik Sağlık İnanç Düzeyleri ile İlişkili Faktörler

Pınar Dündar Ağaoğlu[1], Şükran Başgöl[2]
Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Ebelik Ana Bilim Dalı[1]
Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü[2]

Giriş ve Amaç: İnsan papilloma virüsü (HPV), serviks kanseri başta olmak üzere birçok kanserin gelişiminde temel rol oynayan yaygın bir cinsel yolla bulaşan enfeksiyondur. HPV aşısı etkili bir korunma yöntemi olmasına rağmen aşıya katılım oranları istenilen düzeyde değildir ve bireylerin sağlık inançları bu durumu önemli ölçüde etkilemektedir. Bu çalışmada, 18–65 yaş arası kadınlarda HPV aşılanma sıklığının belirlenmesi ve HPV aşısına yönelik sağlık inançları ile ilişkili faktörlerin incelenmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Tanımlayıcı ve kesitsel tipteki bu araştırma, sosyal medya platformları aracılığıyla ulaşılan 18–65 yaş arası kadınlarla yürütülmüştür. Verilerin toplanmasında "Kişisel Bilgi Formu" ve "HPV Enfeksiyonu ve Aşılamasına İlişkin Sağlık İnanç Modeli Ölçeği (HPVA-SİMÖ)" kullanılmıştır. Veriler SPSS 23.0 programı ile analiz edilerek $p<0.05$ anlamlı kabul edilmiştir.
Bulgular: Çalışmada kadınların %91.3'ünün HPV aşısını yaptırmadığı belirlenmiştir. Aşı yaptırmama nedenleri arasında en sık bilgi eksikliği (%37.6), aşıya ihtiyaç duymama (%23.8), evli/tek eşli olma (%22.7) ve maliyet (%19.1) yer almaktadır. HPVA-SİMÖ alt boyut puan ortalamaları ciddiyet (2.93±0.71), yarar (2.73±0.75), duyarlılık (2.56±0.83) ve engel (2.08±0.55) olarak saptanmıştır. Medeni durum, eğitim durumu, çalışma durumu, yaşanılan yer ve HPV aşısını duyma durumuna göre ölçek puanlarının anlamlı farklılık gösterdiği belirlenmiştir ($p<0.05$). Bekâr, daha yüksek eğitim düzeyine sahip, çalışan, il merkezinde yaşayan ve HPV aşısını duyan kadınların ciddiyet, yarar ve duyarlılık algılarının daha yüksek olduğu bulunmuştur. Yaş ve çocuk sayısı arttıkça bu algıların azaldığı saptanmıştır ($p<0.05$).
Sonuç: Kadınların HPV aşısına yönelik sağlık inançlarının orta düzeyde olduğu; ancak bilgi eksikliği ve erişim engellerinin aşılanmayı sınırladığı görülmektedir. Hedef gruplara yönelik eğitim ve danışmanlık girişimlerinin artırılması, HPV aşısının ulusal bağışıklama programına dahil edilmesi ve sağlık profesyonellerinin danışmanlık rollerinin güçlendirilmesi, aşılanma ve tarama oranlarının artırılmasına katkı sağlayabilir.
Anahtar Kelimeler: İnsan Papilloma Virüsü, HPV, HPV Aşısı, Sağlık İnanç Modeli, Kadın Sağlığı, Serviks Kanseri

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB41. HPV Vaccination Frequency and Factors Associated with Health Belief Levels Regarding HPV Vaccination Among Women Aged 18–65 Years

Pınar Dündar Ağaoğlu[1], Şükran Başgöl[2]
Ondokuz Mayıs University, Graduate School of Education, Department of Midwifery[1]
Ondokuz Mayıs University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[2]

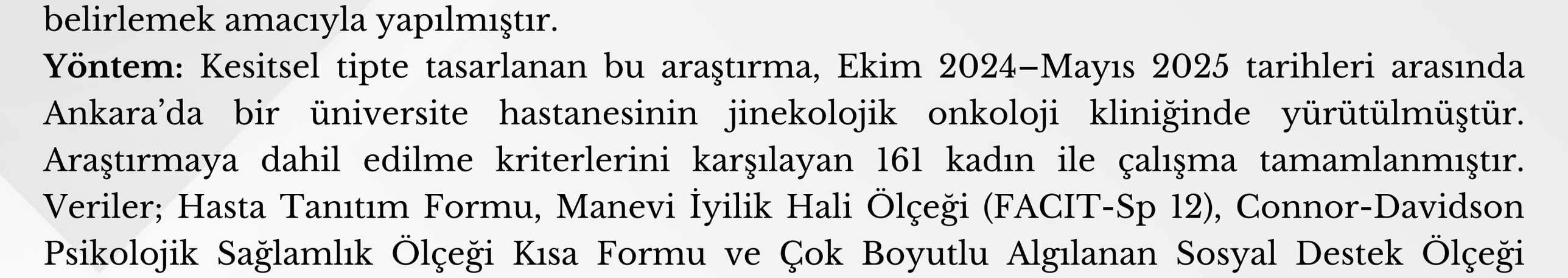
Introduction and Objective: Human papillomavirus (HPV) is a common sexually transmitted infection that plays a major role in the development of various cancers, particularly cervical cancer. Although HPV vaccination is an effective prevention method, vaccination rates remain below the desired level, and individuals' health beliefs significantly influence this situation. This study aimed to determine the frequency of HPV vaccination among women aged 18–65 years and to examine the factors associated with health beliefs regarding HPV vaccination.

Methods: This descriptive and cross-sectional study was conducted with women aged 18–65 years reached through social media platforms. Data were collected using the "Personal Information Form" and the "Health Belief Model Scale for HPV Infection and Vaccination (HPVA-HBMS)." The data were analyzed using the SPSS 23.0 program, and $p<0.05$ was considered statistically significant.

Results: In the study, it was determined that 91.3% of women had not received the HPV vaccine. The most common reasons for not being vaccinated were lack of information (37.6%), not considering the vaccine necessary (23.8%), being married/monogamous (22.7%), and cost (19.1%). The mean scores of the HPVA-HBMS subscales were determined as perceived severity (2.93±0.71), perceived benefits (2.73±0.75), perceived susceptibility (2.56±0.83), and perceived barriers (2.08±0.55). It was determined that scale scores differed significantly according to marital status, educational status, employment status, place of residence, and awareness of HPV vaccination ($p<0.05$). Single women, women with higher education levels, employed women, women living in provincial centers, and women who had heard of the HPV vaccine were found to have higher perceptions of severity, benefits, and susceptibility. These perceptions were found to decrease as age and number of children increased ($p<0.05$).

Conclusion: Women's health beliefs regarding HPV vaccination were found to be at a moderate level; however, lack of information and access barriers limit vaccination uptake. Increasing education and counseling interventions targeting specific groups, including HPV vaccination in the national immunization program, and strengthening the counseling roles of healthcare professionals may contribute to increasing vaccination and screening rates.

Keywords: Human Papillomavirus, HPV, HPV Vaccine, Health Belief Model, Women's Health, Cervical Cancer.

HSB138. Jinekolojik Kanserli Kadınlarda Algılanan Sosyal Destek İle Psikolojik Dayanıklılık Arasındaki İlişkide Manevi İyilik Halinin Aracı Rolü

Tülay Kaşaltı[1], Fatma Uslu Şahan[2]
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi

Amaç: Bu çalışma, jinekolojik kanserli kadınlarda algılanan sosyal destek ile psikolojik dayanıklılık arasındaki ilişkiyi incelemek ve bu ilişkide manevi iyilik halinin aracı rolünü belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Kesitsel tipte tasarlanan bu araştırma, Ekim 2024–Mayıs 2025 tarihleri arasında Ankara'da bir üniversite hastanesinin jinekolojik onkoloji kliniğinde yürütülmüştür. Araştırmaya dahil edilme kriterlerini karşılayan 161 kadın ile çalışma tamamlanmıştır. Veriler; Hasta Tanıtım Formu, Manevi İyilik Hali Ölçeği (FACIT-Sp 12), Connor-Davidson Psikolojik Sağlamlık Ölçeği Kısa Formu ve Çok Boyutlu Algılanan Sosyal Destek Ölçeği kullanılarak yüz yüze toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, bağımsız örneklem t-testi, varyans analizi ve Pearson korelasyon analizi kullanılmıştır. Manevi iyilik halinin aracılık rolü PROCESS makrosu ile bootstrap yöntemi (5000 örneklem, %95 güven aralığı) kullanılarak test edilmiştir.
Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 55.82±10.45 olup, çoğunluğu evli, çalışmayan ve orta gelir düzeyine sahiptir. Psikolojik dayanıklılık düzeyinin orta, algılanan sosyal destek ve manevi iyilik hali düzeylerinin ise yüksek olduğu belirlenmiştir. Psikolojik dayanıklılık ile algılanan sosyal destek ($r=0.699$, $p<0.001$) ve manevi iyilik hali ($r=0.672$, $p<0.001$) arasında pozitif yönde anlamlı ilişkiler saptanmıştır. Aracılık analizi sonuçlarına göre, algılanan sosyal desteğin psikolojik dayanıklılık üzerindeki etkisinde manevi iyilik halinin kısmi aracı rol oynadığı belirlenmiştir (indirekt etki=0.170, %95 GA [0.098–0.248]).
Sonuç: Bulgular, jinekolojik kanserli kadınlarda psikolojik dayanıklılığın yalnızca sosyal destekle değil, aynı zamanda manevi iyilik hali ile ilişkili olduğunu göstermektedir. Manevi iyilik hali, sosyal destek ile psikolojik dayanıklılık arasındaki ilişkiyi açıklayan önemli bir mekanizma olarak değerlendirilebilir. Bu bulgular doğrultusunda, hemşirelik bakımında yalnızca sosyal destek kaynaklarının değil, aynı zamanda hastaların anlam, huzur ve inanç boyutlarını içeren manevi gereksinimlerinin de bütüncül bir yaklaşımla ele alınması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Jinekolojik Kanser, Sosyal Destek.

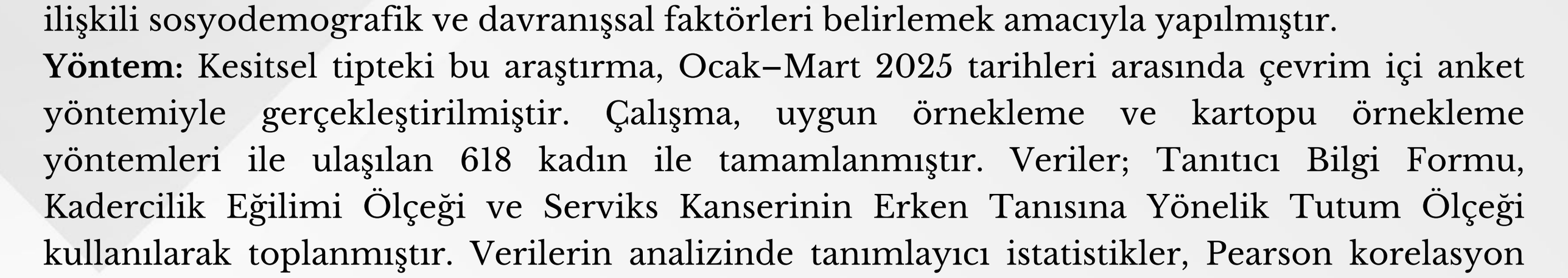
ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB138. The Mediating Role of Spiritual Well-Being in the Relationship Between Perceived Social Support and Psychological Resilience Among Women with Gynecological Cancer

Tülay Kaşaltı[1], Fatma Uslu Şahan[2]
Hacettepe University Faculty of Nursing

Objective: This study was conducted to examine the relationship between perceived social support and psychological resilience among women with gynecological cancer and to determine the mediating role of spiritual well-being in this relationship.
Methods: This cross-sectional study was conducted between October 2024 and May 2025 in the gynecologic oncology clinic of a university hospital in Ankara. The study was completed with 161 women who met the inclusion criteria. Data were collected face-to-face using the Patient Information Form, Functional Assessment of Chronic Illness Therapy–Spiritual Well-Being Scale (FACIT-Sp 12), Connor-Davidson Resilience Scale Short Form, and Multidimensional Scale of Perceived Social Support. Descriptive statistics, independent samples t-test, analysis of variance, and Pearson correlation analysis were used for data analysis. The mediating role of spiritual well-being was tested using the PROCESS macro with the bootstrap method (5000 samples, 95% confidence interval).
Results: The mean age of the participants was 55.82±10.45 years, and the majority were married, unemployed, and had a moderate income level. Psychological resilience levels were found to be moderate, whereas perceived social support and spiritual well-being levels were high. Significant positive correlations were found between psychological resilience and perceived social support ($r=0.699$, $p<0.001$) and spiritual well-being ($r=0.672$, $p<0.001$). According to the mediation analysis results, spiritual well-being was found to have a partial mediating role in the effect of perceived social support on psychological resilience (indirect effect=0.170, 95% CI [0.098–0.248]).
Conclusion: The findings indicate that psychological resilience among women with gynecological cancer is associated not only with social support but also with spiritual well-being. Spiritual well-being may be considered an important mechanism explaining the relationship between social support and psychological resilience. In line with these findings, it is recommended that nursing care should address not only social support resources but also patients' spiritual needs, including dimensions of meaning, peace, and faith, through a holistic approach.
Keywords: Gynecological Cancer, Social Support.

HSB139. Serviks Kanserinin Erken Tanısına Yönelik Tutumlar İle Kadercilik Eğilimi Arasındaki İlişki: Türkiye'de 18–65 Yaş Arası Kadınlarda Kesitsel Bir Çalışma

Tülay Kaşaltı[1], Merve Mert Karadş[2], Sevda Yıldırım[3], Fatma Uslu Şahan[4]
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi

Amaç: Bu çalışma, Türkiye'de 18–65 yaş arası kadınlarda kadercilik eğilimi ile serviks kanserinin erken tanısına yönelik tutumlar arasındaki ilişkiyi incelemek ve bu tutumlarla ilişkili sosyodemografik ve davranışsal faktörleri belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Kesitsel tipteki bu araştırma, Ocak–Mart 2025 tarihleri arasında çevrim içi anket yöntemiyle gerçekleştirilmiştir. Çalışma, uygun örnekleme ve kartopu örnekleme yöntemleri ile ulaşılan 618 kadın ile tamamlanmıştır. Veriler; Tanıtıcı Bilgi Formu, Kadercilik Eğilimi Ölçeği ve Serviks Kanserinin Erken Tanısına Yönelik Tutum Ölçeği kullanılarak toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, Pearson korelasyon analizi ve hiyerarşik regresyon analizi kullanılmıştır.
Bulgular: Katılımcıların serviks kanserinin erken tanısına yönelik tutum puan ortalaması 88.32±11.87, kadercilik eğilimi puan ortalaması ise 73.78±11.66 olarak bulunmuştur. Kadercilik eğilimi ile erken tanıya yönelik tutumlar arasında orta düzeyde, negatif yönlü anlamlı ilişki saptanmıştır ($r=-0.346$, $p<0.001$). Hiyerarşik regresyon analizinde, modelin son aşamasında kadercilik eğiliminin ($\beta=-0.329$, $p<0.001$) ve HPV aşılanma durumunun ($\beta=0.132$, $p=0.001$) erken tanıya yönelik tutumların anlamlı yordayıcıları olduğu belirlenmiştir. Modele kadercilik değişkeninin eklenmesi açıklanan varyansı %5.1'den %15.5'e yükseltmiştir.
Sonuç: Bu çalışma, kadercilik eğiliminin kadınların serviks kanserinin erken tanısına yönelik tutumlarını olumsuz yönde etkileyen önemli bir faktör olduğunu göstermektedir. Bulgular, erken tanı davranışlarının geliştirilmesinde yalnızca bilgi temelli değil, aynı zamanda inanç ve kültürel değerleri dikkate alan yaklaşımların önemini ortaya koymaktadır. Bu doğrultuda, halk sağlığı müdahalelerinde kadercilik gibi bilişsel ve kültürel engellerin ele alınması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Serviks kanseri, erken tanı, kadercilik

HSB139. The Relationship Between Attitudes Toward Early Detection of Cervical Cancer and Fatalism Tendency: A Cross-Sectional Study Among Women Aged 18–65 Years in Türkiye

Tülay Kaşaltı[1], Merve Mert Karadş[2], Sevda Yıldırım[3], Fatma Uslu Şahan[4]
Hacettepe University Faculty of Nursing

Objective: This study was conducted to examine the relationship between fatalism tendency and attitudes toward early detection of cervical cancer among women aged 18–65 years in Türkiye and to determine the sociodemographic and behavioral factors associated with these attitudes.

Methods: This cross-sectional study was conducted between January and March 2025 using an online survey method. The study was completed with 618 women reached through convenience sampling and snowball sampling methods. Data were collected using the Introductory Information Form, Fatalism Tendency Scale, and Attitudes Toward Early Detection of Cervical Cancer Scale. Descriptive statistics, Pearson correlation analysis, and hierarchical regression analysis were used for data analysis.

Results: The mean score of participants' attitudes toward early detection of cervical cancer was found to be 88.32±11.87, while the mean fatalism tendency score was 73.78±11.66. A moderate, negative, and statistically significant relationship was found between fatalism tendency and attitudes toward early detection ($r=-0.346$, $p<0.001$). In the final stage of the hierarchical regression analysis, fatalism tendency ($\beta=-0.329$, $p<0.001$) and HPV vaccination status ($\beta=0.132$, $p=0.001$) were determined to be significant predictors of attitudes toward early detection. The addition of the fatalism variable to the model increased the explained variance from 5.1% to 15.5%.

Conclusion: This study demonstrates that fatalism tendency is an important factor negatively affecting women's attitudes toward early detection of cervical cancer. The findings reveal the importance of approaches that consider not only knowledge-based factors but also beliefs and cultural values in improving early detection behaviors. Accordingly, addressing cognitive and cultural barriers such as fatalism is recommended in public health interventions.

Keywords: Cervical Cancer, Early Detection, Fatalism.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB42. Doğumda Sürekli Ebe Desteğinin Sonuçları: Meta-Analiz Ve Sistematik Derlemelerin Derlemesi

Yağmur Biray[1], Şebnem Rüzgar[2]
Ondokuz Mayıs Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Ebelik Anabilim Dalı[1]
Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü[2]

Giriş-Amaç: Doğum sürecinde destekleyici bakım, ebelerin öncelikli rollerinden biridir. Dünya Sağlık Örgütü`nün Doğum Bakım Rehberinin ikinci bölümünde destekleyici bakıma yer verilerek destekleyici bakımın sürekli sağlanması gerektiği vurgulanmaktadır. Doğum sürecinde gebelere sürekli destek verilmesi, kadınların memnuniyetini olumsuz etkileyen davranışları azaltmaya ve saygılı doğum bakımını teşvik etmeye yardımcı olabilir ayrıca doğum destekçisi kadının savunucusu olarak hareket edebilir ve potansiyel olarak kadının memnuniyetini olumsuz etkileyen tutum ve davranışların iyileştirilmesine katkı sağlayabileceği bilinmektedir. Bu çalışma, ebeler tarafından sağlanan sürekli doğum desteğinin sonuçlarına ilişkin meta-analiz ve sistematik derlemelerin bulgularını bütüncül olarak değerlendirmeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Şubat-Nisan 2026 tarihleri arasında PubMed, Cochrane, Science Direct, Google Scholar, Web of Science veri tabanlarında 'Continuous labor support or Continuous intrapartum support or Support during childbirth and Systematic review and Meta-analysis' anahtar kelimeleri kullanılarak kapsamlı bir literatür taraması yapılmıştır.
Bulgular: Ebeler genellikle tıbbi ve rutin işlemlere odaklanmaları nedeniyle kesintisiz destek göstermekte zorlanabilirler. Doğum sürecinde sağlanan sürekli destekle ilgili kadınların deneyimlerine ait bireysel çalışmalara bakıldığında; doğum sırasında sürekli destek konusundaki algıları, destek veren kişinin özelliklerinin yanı sıra sağlanan destekleyici bakım türlerinden; fiziksel, bilgilendirici, duygusal ve savunuculuk desteğinden etkilendiği belirlenmiştir. Bu desteğin, vajinal doğum yapma olasılığını %8 arttırırken sezaryen riskini %22-25 oranında azaltıp müdahaleli vajinal doğum riski %10 oranında düşürmekte ve analjezi kullanımı %10 oranında azalttığı saptanmıştır. Doğum sonrası depresyon riskini ve doğum sırasındaki kaygıyı azaltırken, doğum memnuniyetini artırmaktadır. Doğumda sürekli desteğin hem anne hem de bebek için fayda sağladığını ve tüm kadınların doğum süreci boyunca bu desteği alması gerektiğini vurgulanmaktadır.
Sonuç: Doğumun ayrılmaz bir parçası olan sürekli destek istisnadan ziyade standart bir bakım modeli olmalıdır. Doğum sırasında desteğin sürekliliği çoğu kadın tarafından değerli bulunmuştur. Ebelerin sağladığı sürekli desteğin ulusal politika ve yönergelere dahil edilmesi gerektiği önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Continuous labor support, Continuous intrapartum support, Support during childbirth, Systematic review, Meta-analysis

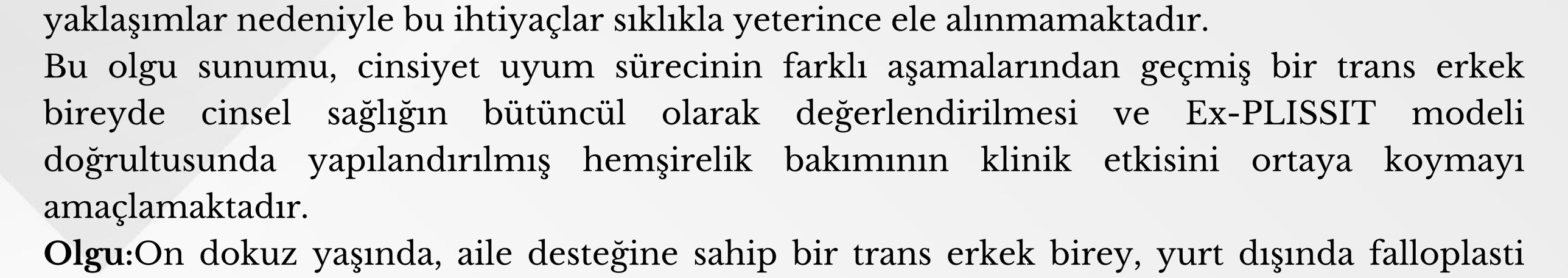
ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB42. Outcomes of Continuous Midwifery Support During Childbirth: An Overview of Meta-Analyses and Systematic Reviews

Yağmur Biray[1], Şebnem Rüzgar[2]
Ondokuz Mayıs University Graduate School of Education, Department of Midwifery[1]
Ondokuz Mayıs University Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[2]

Introduction-Aim: Supportive care during the childbirth process is one of the primary roles of midwives. The second part of the World Health Organization's Intrapartum Care Guidelines emphasizes supportive care and highlights that supportive care should be provided continuously. Providing continuous support to pregnant women during childbirth may help reduce behaviors that negatively affect women's satisfaction and promote respectful maternity care. In addition, birth supporters can act as advocates for women and may contribute to improving attitudes and behaviors that potentially negatively affect women's satisfaction. This study aimed to comprehensively evaluate the findings of meta-analyses and systematic reviews regarding the outcomes of continuous labor support provided by midwives.
Methods: A comprehensive literature review was conducted between February and April 2026 in the PubMed, Cochrane, ScienceDirect, Google Scholar, and Web of Science databases using the keywords "Continuous labor support or Continuous intrapartum support or Support during childbirth and Systematic review and Meta-analysis."
Results: Midwives may have difficulty providing uninterrupted support due to their focus on medical and routine procedures. When individual studies examining women's experiences related to continuous support during childbirth were evaluated, it was determined that women's perceptions of continuous support during labor were influenced by the characteristics of the support provider as well as the types of supportive care provided, including physical, informational, emotional, and advocacy support. This support was found to increase the likelihood of vaginal birth by 8%, reduce the risk of cesarean section by 22–25%, decrease the risk of instrumental vaginal birth by 10%, and reduce analgesic use by 10%. It reduces the risk of postpartum depression and anxiety during childbirth while increasing birth satisfaction. It is emphasized that continuous support during childbirth provides benefits for both mothers and babies and that all women should receive this support throughout the childbirth process.
Conclusion: Continuous support, which is an integral part of childbirth, should be a standard care model rather than an exception. The continuity of support during childbirth has been valued by most women. It is recommended that continuous support provided by midwives should be included in national policies and guidelines.
Keywords: Continuous labor support, Continuous intrapartum support, Support during childbirth, Systematic review, Meta-analysis.

HSB140. Transgender Erkek Bireyde Cinsel Sağlığın Yönetimi: Ex-PLISSIT Modeli Temelli Bir Olgu Sunumu

Gözde Gülfiye Çakmak[1], Gülten Güvenç[2]
Samsun Şehir Hastanesi[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi[2]

Trans bireyler, cinsiyet uyum sürecinde cinsel sağlık dahil olmak üzere çok boyutlu bakım gereksinimlerine sahip olmalarına rağmen, sağlık hizmetlerinde kapsayıcı olmayan yaklaşımlar nedeniyle bu ihtiyaçlar sıklıkla yeterince ele alınmamaktadır.

Bu olgu sunumu, cinsiyet uyum sürecinin farklı aşamalarından geçmiş bir trans erkek bireyde cinsel sağlığın bütüncül olarak değerlendirilmesi ve Ex-PLISSIT modeli doğrultusunda yapılandırılmış hemşirelik bakımının klinik etkisini ortaya koymayı amaçlamaktadır.

Olgu: On dokuz yaşında, aile desteğine sahip bir trans erkek birey, yurt dışında falloplasti ameliyatı geçirmiş olup devam eden cerrahi sürecinde bir şehir hastanesinde total abdominal histerektomi ve bilateral salpingo-ooferektomi (TAH+BSO) uygulanmıştır. Ameliyat sonrası erken dönemde Düzey 2 yoğun bakım ünitesinde izlenen hasta, klinik stabilizasyonuna rağmen servis yerine yoğun bakım ortamında izole edilerek takibine devam edilmiştir. Bu süreçte bireyin fiziksel iyilik halinin yanı sıra ruhsal ve cinsel sağlık gereksinimleri de değerlendirilmiş; hemşirelik bakım planı Ex-PLISSIT modeli temel alınarak yapılandırılmıştır.

Bulgular: Değerlendirme sonucunda bireyin cinsel deneyim yaşama isteği ile birlikte cinsel işlev kaygısı, beden algısına ilişkin hassasiyetler ve güvenli cinsel uygulamalara yönelik bilgi eksikliği olduğu belirlenmiştir. Bu durumun bireyi potansiyel olarak riskli cinsel girişimlere yönlendirebileceği öngörülmüştür. Uygulanan hemşirelik müdahaleleri kapsamında kapsayıcı ve onaylayıcı iletişim kurulmuş, güvenli cinsel pratikler hakkında eğitim verilmiş, beden farkındalığı desteklenmiş ve psikososyal destek sağlanmıştır. Müdahale sonrası bireyin cinsel sağlıkla ilgili bilgi düzeyinde artış, kaygı düzeyinde azalma ve güvenli davranış geliştirme eğiliminde iyileşme gözlenmiştir.

Sonuç: Bu olgu, trans bireylerde cinsel sağlığın yalnızca fizyolojik değil, aynı zamanda psikososyal ve kimlik temelli boyutlarıyla ele alınması gerektiğini göstermektedir. Ex-PLISSIT modeli doğrultusunda yapılandırılan hemşirelik bakımı, cinsel sağlıkla ilişkili riskli davranışların önlenmesinde ve güvenli cinsel deneyimlerin desteklenmesinde etkili bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Trans erkek, cinsiyet uyumu, cinsel sağlık, Ex-PLISSIT modeli, bütüncül bakım

HSB140. Management of Sexual Health in a Transgender Man: A Case Report Based on the Ex-PLISSIT Model

Gözde Gülfiye Çakmak[1], Gülten Güvenç[2]
Samsun City Hospital[1]
Health Sciences University[2]

Although transgender individuals have multidimensional care needs, including sexual health, during the gender affirmation process, these needs are often inadequately addressed in healthcare services due to non-inclusive approaches.

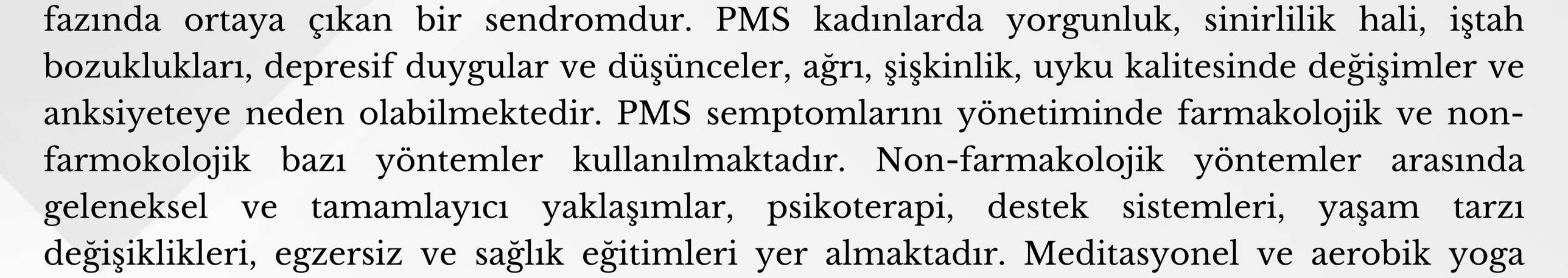
This case report aims to present the comprehensive assessment of sexual health in a transgender man who has undergone different stages of the gender affirmation process and to demonstrate the clinical impact of nursing care structured according to the Ex-PLISSIT model.

Case: A 19-year-old transgender man with family support had undergone phalloplasty surgery abroad and subsequently underwent total abdominal hysterectomy and bilateral salpingo-oophorectomy (TAH+BSO) at a city hospital as part of the ongoing surgical process. The patient was monitored in the Level 2 intensive care unit during the early postoperative period and continued to be followed in an isolated intensive care environment rather than a regular ward despite clinical stabilization. During this process, the individual's physical well-being as well as psychological and sexual health needs were evaluated, and the nursing care plan was structured based on the Ex-PLISSIT model.

Results: The assessment revealed that the individual had a desire to experience sexual activity, along with concerns regarding sexual functioning, sensitivities related to body image, and a lack of knowledge about safe sexual practices. It was anticipated that this situation could potentially lead the individual toward risky sexual behaviors. Within the scope of the nursing interventions, inclusive and affirming communication was established, education on safe sexual practices was provided, body awareness was supported, and psychosocial support was offered. Following the intervention, an increase in the individual's level of knowledge regarding sexual health, a decrease in anxiety levels, and improvement in the tendency to develop safe behaviors were observed.

Conclusion: This case demonstrates that sexual health in transgender individuals should be addressed not only from a physiological perspective but also through psychosocial and identity-related dimensions. Nursing care structured according to the Ex-PLISSIT model was found to be effective in preventing risky sexual behaviors related to sexual health and supporting safe sexual experiences.

Keywords: Transgender Man, Gender Affirmation, Sexual Health, Ex-PLISSIT Model, Holistic Care.

HSB141. Premenstrüel Sendrom Semptomlarının Yönetiminde Kahkaha Yogası

Elif Birce Somuncuoğlu[1], Şengül Yaman Sözbir[2]
Kapadokya Üniversitesi[1]
Gazi Üniversitesi[2]

Premenstruel sendrom (PMS) dünyada ve Türkiye'de oldukça yaygın görülen, kadınları fiziksel, davranışsal ve psikolojik açıdan olumsuz yönde etkileyen, menstruel dönemin luteal fazında ortaya çıkan bir sendromdur. PMS kadınlarda yorgunluk, sinirlilik hali, iştah bozuklukları, depresif duygular ve düşünceler, ağrı, şişkinlik, uyku kalitesinde değişimler ve anksiyeteye neden olabilmektedir. PMS semptomlarını yönetiminde farmakolojik ve non-farmokolojik bazı yöntemler kullanılmaktadır. Non-farmakolojik yöntemler arasında geleneksel ve tamamlayıcı yaklaşımlar, psikoterapi, destek sistemleri, yaşam tarzı değişiklikleri, egzersiz ve sağlık eğitimleri yer almaktadır. Meditasyonel ve aerobik yoga türlerinin bireylerin ruhsal iyilik hâlinde olumlu etkileri olduğu bildirilmektedir. Yoga uygulamalarının, immünoglobulin A düzeyini düzenleyerek ve zararlı salgıların azalmasına katkıda bulunarak, stresin bağışıklık sistemi üzerindeki olumsuz etkilerini hafiflettiği; bu mekanizma aracılığıyla PMS'li kadınlarda rahatlama sağladığı bildirilmektedir. Kahkaha yogası ise simüle kahkaha, hafif hareket/esneme, ritmik nefes alma ve meditasyon içeren bir tür grup temelli kahkaha egzersizi şeklinde tanımlanmaktadır. Dünya çapında giderek popülerlik kazanan kahkaha yogası, ruhsal iyilik ve esenliğin sağlanması için düşük maliyetli, düşük riskli ve az zaman alan bir müdahale olarak ortaya konulmuş olup, simüle kahkahanın insan vücudu üzerinde gerçek kahkaha ile benzer şekilde stresle ilgili hormon seviyelerini azalttığı ifade edilmektedir. Kahkahanın epinefrin, kortizol ve 3,4-dihidrofenilasetik asit (başlıca dopamin kataboliti) biyoaktivitelerini baskılayarak stres azaltıcı yönde etkiler gösterdiği belirtilmektedir. Kahkaha yogasının terapötik etkileri hem yoganın hem de kahkahanın aynı vücut sistemleri üzerindeki etkileri yoluyla ortaya çıkmaktadır. Literatürde grup ortamında yapılarak gerçek ve bulaşıcı kahkahaların birbirini tetiklemesi ve grupça yapılan kahkahalarla sosyal bağların güçlenebileceği ve ruhsal iyilik halinin sağlanabileceği belirtilmektedir. Yoga temelli uygulamaların PMS semptomlarının yönetiminde etkili olduğu ve son yıllarda kahkaha yogasının depresif duygulanım, anksiyete, yorgunluk, ağrı, şişkinlik, iştah ve uyku değişiklikleri üzerinde etkili olduğu yapılan çalışmalarda belirtilmiştir. Bu kapsamda PMS semptomlarıyla baş etmede kahkaha yogası etkili bir yöntem olabilir.

Anahtar Kelimeler: Premenstrüel Sendrom, Kahkaha Yogası.

HSB141. Laughter Yoga in the Management of Premenstrual Syndrome Symptoms

Elif Birce Somuncuoğlu[1], Şengül Yaman Sözbir[2]
Kapadokya University[1]
Gazi University[2]

Premenstrual syndrome (PMS) is a highly prevalent syndrome worldwide and in Türkiye that occurs during the luteal phase of the menstrual cycle and negatively affects women physically, behaviorally, and psychologically. PMS may cause fatigue, irritability, appetite disturbances, depressive emotions and thoughts, pain, bloating, changes in sleep quality, and anxiety in women.

Pharmacological and non-pharmacological methods are used in the management of PMS symptoms. Non-pharmacological methods include traditional and complementary approaches, psychotherapy, support systems, lifestyle modifications, exercise, and health education. It has been reported that meditative and aerobic yoga practices have positive effects on individuals' psychological well-being. Yoga practices have been reported to alleviate the negative effects of stress on the immune system by regulating immunoglobulin A levels and contributing to the reduction of harmful secretions, thereby providing relaxation in women with PMS through this mechanism.

Laughter yoga is defined as a type of group-based laughter exercise that includes simulated laughter, gentle movements/stretching, rhythmic breathing, and meditation. Gaining increasing popularity worldwide, laughter yoga has been introduced as a low-cost, low-risk, and time-efficient intervention for promoting psychological well-being and wellness. Simulated laughter has been reported to reduce stress-related hormone levels in the human body in a manner similar to genuine laughter. Laughter has been stated to have stress-reducing effects by suppressing the bioactivities of epinephrine, cortisol, and 3,4-dihydroxyphenylacetic acid (the main dopamine catabolite).

The therapeutic effects of laughter yoga occur through the combined effects of both yoga and laughter on the same body systems. The literature indicates that performing laughter yoga in group settings may trigger genuine and contagious laughter, strengthen social bonds through collective laughter, and contribute to psychological well-being. Studies have reported that yoga-based practices are effective in managing PMS symptoms and that laughter yoga has recently been shown to have effects on depressive mood, anxiety, fatigue, pain, bloating, appetite changes, and sleep disturbances. Within this context, laughter yoga may be an effective method for coping with PMS symptoms.

Keywords: Premenstrual Syndrome, Laughter Yoga.

HSB142. Kronik Hastalıklarda Palyatif Bakımın Stratejik Rolü: Yaşam Boyu Bakım, Maliyet Etkinliği ve Sağlık Politikalarına Yansımalar

Tuba Zamantıoğlu
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Kronik hastalıkların artışı, bireylerin yaşam kalitesiyle sağlık sistemlerinin sürdürülebilirliği üzerindeki yükü önemli ölçüde arttırmaktadır. Bu durum, sağlık sistemlerinde yönetsel ve ekonomik baskıları da beraberinde getirmektedir. Bu bağlamda palyatif bakım; kronik hastalıklarla yaşayan bireylerin ve ailelerinin yaşam kalitesini, fiziksel, psikososyal ve ruhsal gereksinimlerinin erken tanılanması ve etkili sağlık yönetimi yoluyla iyileştirmeyi amaçlayan bütüncül bir yaklaşım olarak öne çıkmaktadır. Bu çalışmada, palyatif bakımın kronik hastalık yönetimindeki bu çok boyutlu rolü; yaşam boyu bakım yaklaşımı, sağlık yönetimi, maliyet etkinliği ve politika boyutları çerçevesinde ele alınmaktadır.

Yöntem: Bu çalışma 2016-2026 yılları arasında yapılan, literatür taramasına dayalı betimleyici bir araştırmadır. PubMed, ScienceDirect, Dergipark, YÖKTEZ veri tabanlarında yer alan bilimsel yayınlar, belirlenen anahtar kelimeler doğrultusunda sistematik olarak incelenmiştir.

Bulgular: Kronik hastalıklarda palyatif bakımın erken entegrasyonu hasta sonuçlarıyla birlikte sağlık hizmetlerinin yönetimini de doğrudan etkilediğini göstermektedir. Kronik hastalıklarda palyatif bakımın erken dönemde sağlık hizmetlerine entegre edilmesi; hastane yatışlarını, acil servis başvurularını ve yoğun bakım kullanımını azaltarak sağlık hizmetlerinde kaynakların daha verimli kullanılmasına, sistem sürdürülebilirliğinin güçlenmesine katkı sağlamaktadır. Multidisipliner ekip yaklaşımı, kronik hastalıkların uzun süreli ve karmaşık doğası göz önünde bulundurulduğunda bakım koordinasyonunu güçlendirirken hizmet sunumunda sürekliliği artırmaktadır. Gereksiz tetkik ve müdahalelerin azaltılması, maliyet kontrolüne katkı sunmaktadır. Ancak kronik hastalıkların yönetiminde hizmetlerin organizasyonu, insan gücü planlaması ve palyatif bakımın birinci basamak ile entegrasyonu konusunda önemli yönetsel sınırlılıklar bulunduğu dikkat çekmektedir.

Sonuç: Palyatif bakım, yalnızca klinik bir destek değil, aynı zamanda sağlık sisteminin etkinliğini artıran yönetsel bir araçtır. Bu kapsamda; palyatif bakım hizmetlerinin birinci basamak ve evde bakım sistemleriyle entegre edilmesi, sevk ve yönlendirme kriterlerinin standartlaştırılması, multidisipliner ekip yapısının güçlendirilmesi ve insan gücü planlamasının bu doğrultuda yapılması gerekmektedir. Sağlık profesyonellerine yönelik eğitim programlarının yaygınlaştırılması, performans ve kalite göstergelerinin geliştirilmesi ve geri ödeme sistemlerinin palyatif bakımı teşvik edecek şekilde düzenlenmesi önerilmektedir. Dijital sağlık uygulamaları ve uzaktan bakım modelleri kullanılarak bakım koordinasyonunun artırılması ve hizmet sürekliliğinin sağlanması mümkün olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Palyatif Bakım, Yaşam Boyu Bakım

HSB142. The Strategic Role of Palliative Care in Chronic Diseases: Lifelong Care, Cost-Effectiveness, and Implications for Health Policies

Tuba Zamantıoğlu
Ankara Etlik City Hospital

Objective: The increasing prevalence of chronic diseases significantly increases the burden on individuals' quality of life and the sustainability of healthcare systems. This situation also brings managerial and economic pressures to healthcare systems. In this context, palliative care emerges as a holistic approach aimed at improving the quality of life of individuals living with chronic diseases and their families through the early identification and effective management of physical, psychosocial, and spiritual needs. This study addresses the multidimensional role of palliative care in chronic disease management within the framework of lifelong care approaches, health management, cost-effectiveness, and policy dimensions.
Methods: This study is a descriptive research based on a literature review conducted between 2016 and 2026. Scientific publications available in the PubMed, ScienceDirect, Dergipark, and YÖKTEZ databases were systematically reviewed according to predetermined keywords.
Results: The early integration of palliative care in chronic diseases has been shown to directly affect both patient outcomes and the management of healthcare services. Integrating palliative care into healthcare services at an early stage in chronic diseases contributes to more efficient use of healthcare resources and strengthens system sustainability by reducing hospital admissions, emergency department visits, and intensive care utilization. Considering the long-term and complex nature of chronic diseases, a multidisciplinary team approach strengthens care coordination and increases continuity in service delivery. Reducing unnecessary examinations and interventions contributes to cost control. However, significant managerial limitations remain regarding the organization of services, workforce planning, and the integration of palliative care with primary healthcare in chronic disease management.
Conclusion: Palliative care is not only a clinical support service but also a managerial tool that enhances the effectiveness of healthcare systems. Within this scope, palliative care services should be integrated with primary healthcare and home care systems, referral and guidance criteria should be standardized, multidisciplinary team structures should be strengthened, and workforce planning should be carried out accordingly. Expanding educational programs for healthcare professionals, developing performance and quality indicators, and regulating reimbursement systems to encourage palliative care are recommended. Increasing care coordination and ensuring continuity of services will be possible through the use of digital health applications and remote care models.
Keywords: Palliative Care, Lifelong Care.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB143. Dijital Psikolojik Destek Uygulamalarının Anksiyete Yönetimindeki Rolü

Dilara Yıldızoğlu[1], Arzu Aydoğan[2]
Yüksek İhtisas Üniversitesi

Giriş ve Amaç: Teknolojik ilerlemeler ve küresel sağlık krizleri, ruh sağlığı hizmetlerini dijital platformlara taşıyarak elektronik ruh sağlığı (e-ruh sağlığı) uygulamalarını klinik pratiklerin ayrılmaz bir parçası haline getirmiştir. Geleneksel yöntemlere kıyasla daha erişilebilir ve etkin maliyetli alternatifler sunan bu dijital müdahaleler, özellikle anksiyete semptomlarının yönetilmesinde kritik rol oynamaktadır. Bu sistematik derlemenin amacı, dijital psikolojik destek uygulamalarının anksiyete yönetimi ve kullanıcı deneyimi üzerindeki etkililiğini kapsamlı şekilde incelemektir.
Yöntem: PRISMA rehberine uygun yürütülen bu çalışmada; Google Akademik, PubMed ve Science Direct veri tabanlarında Ocak 2021–Nisan 2026 tarihleri arasında "digital psychological support", "mobile health", "e-mental health", ve "anxiety management" anahtar kelimeleriyle tarama yapılmıştır. Tarama sonucunda 775 çalışmaya ulaşılmış olup belirlenen kriterleri karşılayan 12 çalışma analize dahil edilmiştir. Analize; dijital araçlarla anksiyete yönetimini hedefleyen sistematik derlemeler, randomize kontrollü veya klinik deney tasarımına sahip, tam metnine erişilebilen, Türkçe/İngilizce dillerinde yayımlanmış çalışmalar dahil edilmiştir.
Bulgular: Çalışmalar; anksiyete bozukluğu, depresyon, travma sonrası stres bozukluğu, obezite, kanser hastaları ve onların aile bakıcıları ile şizofreni tanılı bireyleri kapsamaktadır. Dijital ruh sağlığı müdahalelerinin anksiyete semptomlarını azaltmada ve öz yönetimi geliştirmede yüz yüze terapilerle benzer düzeyde klinik etkililik sağladığı saptanmıştır. Özellikle biyofeedback ve sanal gerçeklik temelli uygulamaların duygu düzenleme üzerinde yüksek düzeyde olumlu etkileri görülürken, obezite tanılı bireylerde kısa vadeli vücut ağırlığı azalışı sağladığı belirlenmiştir. Bazı araştırmalarda ise uzun vadeli yaşam kalitesi ve klinik çıktılar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmamıştır.
Sonuç: Dijital psikolojik destek uygulamaları; psikolojik esenlik, öz yönetim becerilerinin geliştirilmesi, anksiyete ve stres yönetimi üzerinde olumlu etkilere sahiptir. Ancak müdahale başarısı kullanılan teknolojik altyapıya ve hedef kitleye göre değişkenlik göstermektedir. Literatürde dijital terapilerin uzun vadeli etkilerini bütüncül değerlendiren çalışmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Bu nedenle, dijital müdahalelerin sürdürülebilirliğini kanıtlamak adına daha geniş örneklemli ve uzun süreli yeni çalışmalara ihtiyaç duyulmaktadır

Anahtar Kelimeler: dijital psikolojik destek, mobil sağlık, e-ruh sağlığı, anksiyete yönetimi

HSB143. The Role of Digital Psychological Support Applications in Anxiety Management

Dilara Yıldızoğlu[1], Arzu Aydoğan[2]
Yüksek İhtisas University

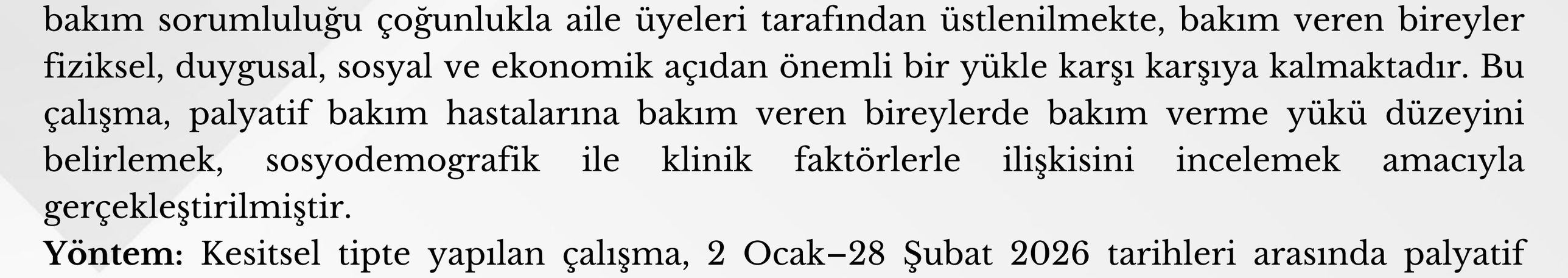
Introduction and Objective: Technological advancements and global health crises have moved mental health services to digital platforms, making electronic mental health (e-mental health) applications an integral part of clinical practices. Compared with traditional methods, these digital interventions offer more accessible and cost-effective alternatives and play a critical role, particularly in the management of anxiety symptoms. The aim of this systematic review is to comprehensively examine the effectiveness of digital psychological support applications on anxiety management and user experience.

Methods: This study was conducted in accordance with the PRISMA guidelines. Searches were performed in Google Scholar, PubMed, and ScienceDirect databases between January 2021 and April 2026 using the keywords “digital psychological support,” “mobile health,” “e-mental health,” and “anxiety management.” A total of 775 studies were identified, and 12 studies meeting the specified criteria were included in the analysis. The analysis included systematic reviews and studies with randomized controlled or clinical trial designs that targeted anxiety management through digital tools, had accessible full texts, and were published in Turkish or English.

Results: The studies included individuals with anxiety disorders, depression, post-traumatic stress disorder, obesity, cancer patients and their family caregivers, and individuals diagnosed with schizophrenia. Digital mental health interventions were found to provide clinical effectiveness similar to face-to-face therapies in reducing anxiety symptoms and improving self-management. While biofeedback and virtual reality-based applications demonstrated highly positive effects on emotion regulation, they were also found to provide short-term weight reduction in individuals with obesity. However, some studies found no statistically significant differences between long-term quality of life and clinical outcomes.

Conclusion: Digital psychological support applications have positive effects on psychological well-being, improvement of self-management skills, and anxiety and stress management. However, the success of interventions varies depending on the technological infrastructure used and the target population. The literature indicates that studies comprehensively evaluating the long-term effects of digital therapies are limited. Therefore, further studies with larger samples and longer follow-up periods are needed to demonstrate the sustainability of digital interventions.

Keywords: Digital Psychological Support, Mobile Health, E-Mental Health, Anxiety Management.

HSB144. Palyatif Bakımda Bakım Verme Yükünün Belirleyicileri: Sosyodemografik ve Klinik Faktörlerin Analizi

Tuba Zamantıoğlu
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

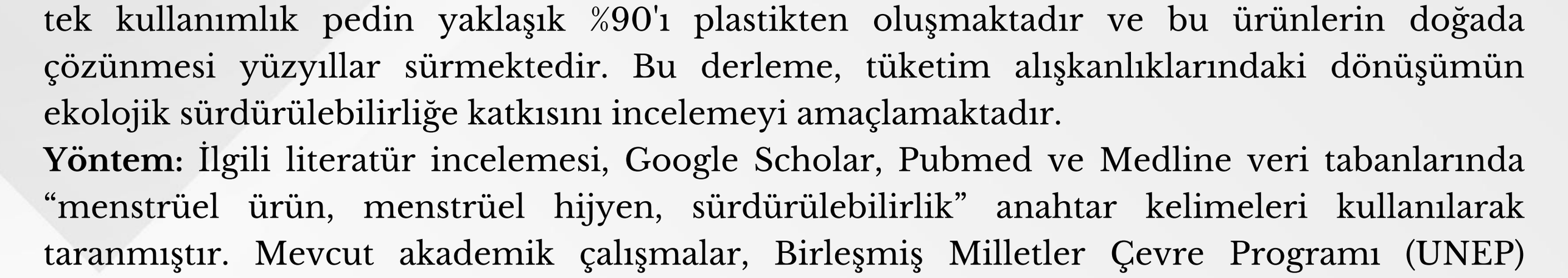
Amaç: Palyatif bakım, yaşamı tehdit eden hastalıklarla yaşayan bireylerin ve ailelerinin yaşam kalitesini artırmayı hedefleyen bütüncül bir bakım yaklaşımıdır. Bu süreçte hastaların bakım sorumluluğu çoğunlukla aile üyeleri tarafından üstlenilmekte, bakım veren bireyler fiziksel, duygusal, sosyal ve ekonomik açıdan önemli bir yükle karşı karşıya kalmaktadır. Bu çalışma, palyatif bakım hastalarına bakım veren bireylerde bakım verme yükü düzeyini belirlemek, sosyodemografik ile klinik faktörlerle ilişkisini incelemek amacıyla gerçekleştirilmiştir.
Yöntem: Kesitsel tipte yapılan çalışma, 2 Ocak–28 Şubat 2026 tarihleri arasında palyatif bakım servisinde yürütülmüştür. Araştırmaya, serviste yatan 60 yaş ve üzeri bireylere bakım veren 80 aile üyesi dahil edilmiştir. Veri toplama aracı olarak sosyodemografik özellikleri içeren veri formu ve Bakım Verme Yükü Ölçeği kullanılmıştır. Çalışmaya, 18 yaş üzeri, gönüllü katılım gösteren, palyatif bakım hastasına bakım veren bireyler dahil edilmiş; iletişim engeli, psikiyatrik veya bilişsel bozukluğu olan bireyler dışlanmıştır.
Bulgular: Araştırmaya katılan bireylerin yaş ortalaması 49.43±10.5 olup orta yaş grubunda yoğunlaştığı görülmektedir. Katılımcıların çoğunluğunu erkekler (%58,8) oluştururken, büyük bir kısmı evlidir (%75). Eğitim düzeyi açısından en yüksek oranı lise mezunları (%32,5) oluşturmakta, önemli bir bölümünün işsiz (%26,3) ve emekli (%23,8) olduğu belirlenmiştir. Katılımcıların kronik hastalıkları incelendiğinde en sık hipertansiyon (%15) ve diyabet (%13,8) görülmektedir. Bakım verilen bireylerin çoğunlukla birinci derece yakınlar olduğu, anne-baba (%62,5) bakımının öne çıktığı belirlenmiştir. Bakım verilen kişilerin yaş ortalaması 78.44±9.1 olup ileri yaş grubunda yoğunlaştığı görülmektedir. Bu bireylerde en sık kardiyovasküler (%60), nörolojik (%51,2) ve metabolik (%45) hastalıkların bulunduğu saptanmıştır. Bakım verme süresinin ortalama 20.63±30,22 ay olduğu, palyatif bakım merkezinde kalış süresinin 2.51±1,94 ay olduğu belirlenmiştir. Katılımcıların bakım verme yükü ortalama puanı 45.62±12.34'tür.
Sonuç: Palyatif bakım hastalarına bakım veren bireylerde bakım verme yükü orta düzeydedir ve bireysel farklılıklar göstermektedir. Uzun bakım süreleri, hastaların ileri yaşta olması ve çoklu kronik hastalık varlığı bakım yükünü artıran önemli faktörlerdir. Bu doğrultuda bakım verenlere yönelik eğitim programlarının geliştirilmesi, psikososyal destek hizmetlerinin güçlendirilmesi, dinlenme hizmetlerinin yaygınlaştırılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Bakım Verme Yükü, Bakım

HSB144. Determinants of Caregiver Burden in Palliative Care: Analysis of Sociodemographic and Clinical Factors

Tuba Zamantıoğlu
Ankara Etlik City Hospital

Objective: Palliative care is a holistic care approach that aims to improve the quality of life of individuals living with life-threatening illnesses and their families. In this process, the responsibility of patient care is mostly undertaken by family members, and caregivers face significant physical, emotional, social, and economic burdens. This study was conducted to determine the level of caregiver burden among individuals providing care for palliative care patients and to examine its relationship with sociodemographic and clinical factors.
Methods: This cross-sectional study was conducted in a palliative care unit between January 2 and February 28, 2026. The study included 80 family members providing care for individuals aged 60 years and older hospitalized in the unit. A data collection form containing sociodemographic characteristics and the Caregiver Burden Scale were used as data collection tools. Individuals aged 18 years and older who voluntarily participated and provided care for palliative care patients were included in the study; individuals with communication barriers or psychiatric or cognitive disorders were excluded.
Results: The mean age of the participants was 49.43±10.5 years, and they were mostly concentrated in the middle-age group. The majority of participants were male (58.8%), and a large proportion were married (75%). Regarding educational level, high school graduates constituted the highest proportion (32.5%), while a significant number of participants were unemployed (26.3%) and retired (23.8%). When participants' chronic diseases were examined, hypertension (15%) and diabetes (13.8%) were the most common conditions. It was determined that the individuals receiving care were mostly first-degree relatives, with care for parents being prominent (62.5%). The mean age of the individuals receiving care was 78.44±9.1 years, and they were mostly in the older age group. The most common diseases among these individuals were cardiovascular (60%), neurological (51.2%), and metabolic (45%) diseases. The mean duration of caregiving was 20.63±30.22 months, and the length of stay in the palliative care center was 2.51±1.94 months. The mean caregiver burden score of the participants was 45.62±12.34.
Conclusion: The caregiver burden among individuals providing care for palliative care patients is at a moderate level and varies among individuals. Long caregiving periods, advanced age of patients, and the presence of multiple chronic diseases are important factors increasing caregiver burden. Accordingly, the development of educational programs for caregivers, strengthening psychosocial support services, and expanding respite care services are recommended.
Keywords: Caregiver Burden, Caregiving.

ESB44. Geleceğe Bir Katkı: Sürdürülebilir Menstrüel Hijyen Yönetimi ve Çevresel Etkileri

Asiye Tuğsa Uludağ[1], Didem Berra Aktürk[2], Miray Acuner[3], Nurgül Şimal Yavuz[4]
Lokman Hekim Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü Lisans Öğrencisi
Lokman Hekim Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü[4]

Giriş: Menstrüel hijyen yönetimi, küresel ölçekte kadın sağlığının temel bir bileşeni olmasının yanı sıra, ciddi bir çevresel atık sorununu da beraberinde getirmektedir. Tipik bir tek kullanımlık pedin yaklaşık %90'ı plastikten oluşmaktadır ve bu ürünlerin doğada çözünmesi yüzyıllar sürmektedir. Bu derleme, tüketim alışkanlıklarındaki dönüşümün ekolojik sürdürülebilirliğe katkısını incelemeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: İlgili literatür incelemesi, Google Scholar, Pubmed ve Medline veri tabanlarında "menstrüel ürün, menstrüel hijyen, sürdürülebilirlik" anahtar kelimeleri kullanılarak taranmıştır. Mevcut akademik çalışmalar, Birleşmiş Milletler Çevre Programı (UNEP) raporları ve ürün bazlı karbon ayak izi analizleri taranarak; tek kullanımlık ürünler ile yeniden kullanılabilir alternatifler (menstrüel kap, tekstil ürünleri) karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiştir.
Bulgular: Yapılan analizler, bir bireyin yaşam boyu ortalama 11.000 ila 15.000 adet ped veya tampon kullandığını göstermektedir. Bu durum, kişi başı yıllık yaklaşık 5.3 kg karbon salınımına ve devasa bir plastik atık yüküne tekabül etmektedir. Buna karşılık, tıbbi sınıf silikondan üretilen menstrüel kapların 10 yıllık kullanımı, tek kullanımlık ürünlere kıyasla atık miktarını %99 oranında azaltmaktadır. Ayrıca, sürdürülebilir ürünlerin uzun vadede bireysel bütçeye sağladığı katkı, geleneksel ürün maliyetlerinin yaklaşık %5'ine kadar düşmektedir.
Sonuç: Sürdürülebilir menstrüel ürünlere geçiş, plastik kirliliğini azaltmak ve iklim değişikliğiyle mücadele etmek için kritik bir adımdır. Politika yapıcıların ve sağlık kuruluşlarının bu ürünlere erişimi kolaylaştırması ve farkındalık çalışmalarını artırması gerekmektedir. Döngüsel ekonomi modellerinin bu alanda uygulanması hem ekosistem sağlığını hem de toplumsal refahı destekleyecektir.
Anahtar Kelimeler: Sürdürülebilir Menstrüel Hijyen, Çevresel Etki.

ESB44. A Contribution to the Future: Sustainable Menstrual Hygiene Management and Environmental Impacts

Asiye Tuğsa Uludağ[1], Didem Berra Aktürk[2], Miray Acuner[3], Nurgül Şimal Yavuz[4]
Lokman Hekim University Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery Undergraduate Student
Lokman Hekim University Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[4]

Introduction: Menstrual hygiene management is not only a fundamental component of women's health globally but also brings about a significant environmental waste problem. Approximately 90% of a typical disposable sanitary pad consists of plastic, and these products take centuries to decompose in nature. This review aims to examine the contribution of changes in consumption habits to ecological sustainability.
Methods: The relevant literature was reviewed by searching the Google Scholar, PubMed, and Medline databases using the keywords "menstrual products, menstrual hygiene, sustainability." Existing academic studies, United Nations Environment Programme (UNEP) reports, and product-based carbon footprint analyses were examined, and disposable products were comparatively evaluated with reusable alternatives (menstrual cups, textile products).
Results: Analyses indicate that an individual uses approximately 11,000 to 15,000 sanitary pads or tampons throughout their lifetime. This corresponds to approximately 5.3 kg of annual carbon emissions per person and a substantial plastic waste burden. In contrast, the use of menstrual cups made from medical-grade silicone for 10 years reduces waste by 99% compared with disposable products. Additionally, sustainable products provide long-term financial benefits for individuals, reducing costs to approximately 5% of traditional product expenses.
Conclusion: The transition to sustainable menstrual products is a critical step in reducing plastic pollution and combating climate change. Policymakers and healthcare organizations should facilitate access to these products and increase awareness efforts. The implementation of circular economy models in this field will support both ecosystem health and social well-being.
Keywords: Sustainable Menstrual Hygiene, Environmental Impact.

ESB45. Kadınların Gebelikte Mobil Uygulama Kullanım Durumlarının İncelenmesi

Ayşe İlayda Eracar[1], Nurgül Şimal Yavuz[2]
Lokman Hekim Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü Lisans Öğrencisi[1]
Lokman Hekim Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü[2]

Giriş: Gebelik sürecinde kadınlar sağlık bilgisine hızlı erişim, öz izlem ve destek ihtiyacı nedeniyle dijital kaynaklara yönelmektedir. Özellikle mobil sağlık (mHealth) uygulamaları, gebelerin bilgi edinme, fetal gelişimi takip etme ve yaşam tarzını düzenleme süreçlerinde önemli araçlar haline gelmiştir. Literatürde gebelikte mobil uygulama kullanımının yaygınlaştığı, ancak içerik güvenilirliği ve kullanım farklılıklarının devam ettiği bildirilmektedir. Türkiye'de ise bu alandaki çalışmalar sınırlı olup genellikle tanımlayıcı niteliktedir.
Yöntem: Bu çalışma, gebelikte mobil uygulama kullanımına ilişkin ulusal ve uluslararası araştırmaların incelendiği bir literatür derlemesidir. PubMed, Web of Science ve Google Scholar veri tabanlarında "pregnancy", "mobile application", "mHealth" anahtar kelimeleri kullanılarak 2016–2026 yılları arasında yayımlanan çalışmalar taranmıştır.
Bulgular: İncelenen çalışmalar, gebelerde mobil uygulama kullanım oranının %35 ile %94 arasında değiştiğini göstermektedir. Çin'de yapılan geniş örneklemli bir çalışmada gebelerin %75'inden fazlasının en az bir uygulama kullandığı belirlenmiştir. Benzer şekilde Avustralya'da kullanım oranı %94,2 olarak bulunmuştur. Türkiye'de yapılan bir çalışmada ise gebelerin yaklaşık yarısının mobil uygulama kullandığı bildirilmiştir. Kullanım amaçları arasında en sık sağlık bilgisi edinme, fetal gelişimi izleme ve randevu takibi yer almaktadır. Ayrıca mobil uygulama kullanımının prenatal bağlanmayı artırdığı ve stres düzeyini azalttığı gösterilmiştir. Bununla birlikte bazı çalışmalarda içerik güvenilirliği ve dijital okuryazarlık düzeyinin kullanım üzerinde belirleyici olduğu vurgulanmıştır. Bazı kaynaklarda ise denetlenmeyen mobil uygulamaların oluşturacağı bilgi kirliliği nedeniyle gebede anksiyeteyi tetikleyebileceğine dikkat çekilmiştir.
Sonuç: Gebelikte mobil uygulama kullanımı yaygın olmakla birlikte toplumlar arasında farklılık göstermektedir. Bu uygulamalar gebelerin bilgiye erişimini kolaylaştırmakta ve psikososyal uyumunu desteklemektedir. Ancak içerik güvenilirliği ve kullanım farkındalığı önemli sorunlar arasında yer almaktadır. Türkiye'de bu alanda daha geniş örneklemli ve çok merkezli çalışmalara ihtiyaç bulunmaktadır.
Anahtar Kelimler: Gebelik, Mobil Uygulama.

ESB45. Investigation of Mobile Application Usage Among Women During Pregnancy

Ayşe İlayda Eracar[1], Nurgül Şimal Yavuz[2]
Lokman Hekim University Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery Undergraduate Student[1]
Lokman Hekim University Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[2]

Introduction: During pregnancy, women tend to use digital resources due to the need for rapid access to health information, self-monitoring, and support. In particular, mobile health (mHealth) applications have become important tools in processes such as obtaining information, monitoring fetal development, and regulating lifestyle behaviors among pregnant women. The literature indicates that the use of mobile applications during pregnancy has become widespread; however, concerns regarding content reliability and differences in usage patterns continue. In Türkiye, studies in this field are limited and are generally descriptive in nature.

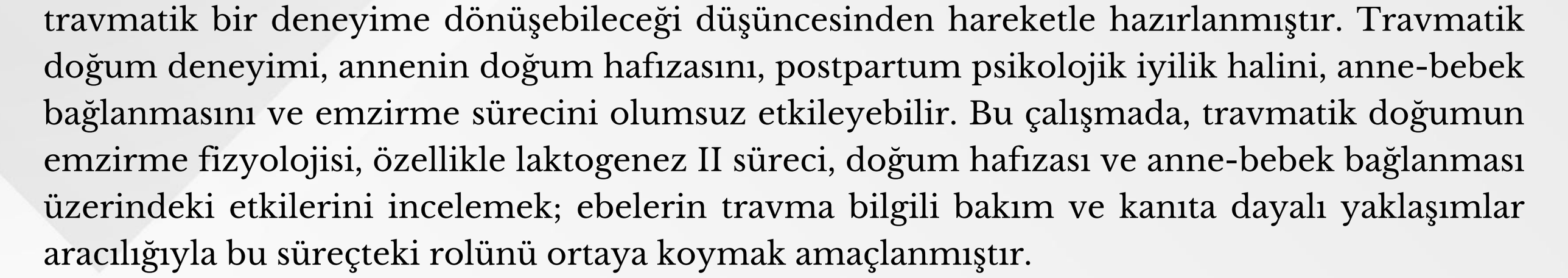
Methods: This study is a literature review examining national and international studies on mobile application use during pregnancy. Studies published between 2016 and 2026 were searched in PubMed, Web of Science, and Google Scholar databases using the keywords “pregnancy,” “mobile application,” and “mHealth.”

Results: The reviewed studies show that the rate of mobile application use among pregnant women varies between 35% and 94%. A large-scale study conducted in China found that more than 75% of pregnant women used at least one application. Similarly, the usage rate in Australia was reported as 94.2%. In a study conducted in Türkiye, approximately half of pregnant women were reported to use mobile applications. The most common purposes of use include obtaining health information, monitoring fetal development, and tracking appointments. Additionally, mobile application use has been shown to increase prenatal attachment and reduce stress levels. However, some studies emphasize that content reliability and digital literacy levels are determining factors in application use. Some sources also highlight that uncontrolled mobile applications may trigger anxiety in pregnant women due to information overload and misinformation.

Conclusion: Although mobile application use during pregnancy is widespread, it varies among populations. These applications facilitate pregnant women’s access to information and support psychosocial adaptation. However, content reliability and awareness of appropriate use remain important challenges. In Türkiye, larger-scale and multicenter studies are needed in this field.

Keywords: Pregnancy, Mobile Application.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB46. Doğumun İzi, Emzirmenin Gücü: Travma Sonrası Dönemde Ebelik Bakımı

Zahra Saeidi Mofrad[1], Aslı Er Korucu[2], İlknur Münevver Gönenç[3]
Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Ebelik Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye[1]
Ankara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Ebelik Bölümü, Ankara, Türkiye

Amaç: Bu derleme, fizyolojik, psikolojik ve sosyal boyutları olan doğumun; omuz distosisi, acil sezaryen, kontrol kaybı, yetersiz iletişim ve beklenmedik obstetrik müdahalelerle travmatik bir deneyime dönüşebileceği düşüncesinden hareketle hazırlanmıştır. Travmatik doğum deneyimi, annenin doğum hafızasını, postpartum psikolojik iyilik halini, anne-bebek bağlanmasını ve emzirme sürecini olumsuz etkileyebilir. Bu çalışmada, travmatik doğumun emzirme fizyolojisi, özellikle laktogenez II süreci, doğum hafızası ve anne-bebek bağlanması üzerindeki etkilerini incelemek; ebelerin travma bilgili bakım ve kanıta dayalı yaklaşımlar aracılığıyla bu süreçteki rolünü ortaya koymak amaçlanmıştır.

Yöntem: Bu literatür derlemesinde, 2016–2026 yılları arasında yayımlanan çalışmalar Web of Science, PubMed, Google Scholar ve TR Dizin veri tabanlarında "traumatic birth", "breastfeeding", "birth memory", "midwifery care", "trauma-informed care" ve Türkçe karşılıkları kullanılarak taranmıştır. Travmatik doğum deneyiminin emzirme fizyolojisi, laktogenez II süreci, doğum hafızası, anne-bebek bağlanması ve postpartum psikolojik iyilik hali üzerindeki etkilerini ele alan çalışmalar değerlendirmeye alınmıştır.

Bulgular: İncelenen çalışmalar, travmatik doğum deneyiminin maternal stres yanıtını artırarak oksitosin salınımı ve süt salınım refleksi üzerinde olumsuz etkiler oluşturabileceğini ortaya koymaktadır. Bu durumun laktogenez II'nin gecikmesi, emzirmeye geç başlama, emzirme öz-yeterliliğinde azalma ve emzirmenin erken sonlandırılması ile ilişkili olduğu bildirilmektedir. Travma bilgili bakım yaklaşımı ise güvenlik, seçim, iş birliği, güçlenme ve otonomiyi merkeze alan iyileştirici bir bakım çerçevesi sunmaktadır.

Sonuç: Travmatik doğum deneyimi, emzirmenin fizyolojik, psikolojik ve ilişkisel boyutlarını etkileyebilen önemli bir postpartum risk faktörüdür. Ebeler, travma sonrası dönemde annenin doğum hafızasını anlamlandırmasına ve emzirme sürecini güçlendirmesine destek olan temel bakım sağlayıcılardır. Klinik uygulamalarda travma bilgili bakım, erken ten tene temas, terapötik iletişim ve bireyselleştirilmiş emzirme desteği önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Travmatik doğum, emzirme, doğum hafızası, travma bilgili bakım, ebelik bakımı.

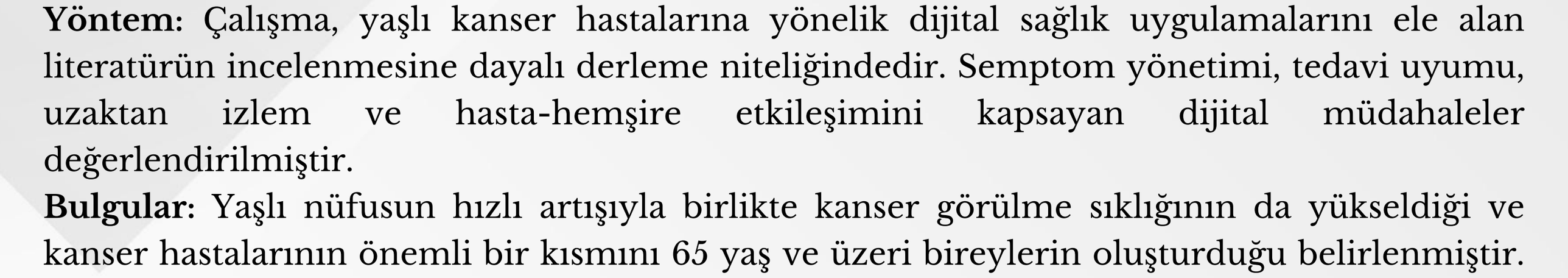
ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB46. The Trace of Birth, the Power of Breastfeeding: Midwifery Care in the Post-Traumatic Period

Zahra Saeidi Mofrad[1], Aslı Er Korucu[2], İlknur Münevver Gönenç[3]
Ankara University Institute of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[1]
Ankara University Faculty of Nursing, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye

Objective: This review was prepared based on the perspective that childbirth, which has physiological, psychological, and social dimensions, may transform into a traumatic experience due to conditions such as shoulder dystocia, emergency cesarean section, loss of control, inadequate communication, and unexpected obstetric interventions. A traumatic birth experience may negatively affect the mother's birth memory, postpartum psychological well-being, mother–infant bonding, and breastfeeding process. This study aims to examine the effects of traumatic birth on breastfeeding physiology, particularly the lactogenesis II process, birth memory, and mother–infant bonding, and to reveal the role of midwives in this process through trauma-informed care and evidence-based approaches.
Methods: In this literature review, studies published between 2016 and 2026 were searched in the Web of Science, PubMed, Google Scholar, and TR Index databases using the keywords "traumatic birth," "breastfeeding," "birth memory," "midwifery care," "trauma-informed care," and their Turkish equivalents. Studies addressing the effects of traumatic birth experiences on breastfeeding physiology, the lactogenesis II process, birth memory, mother–infant bonding, and postpartum psychological well-being were included in the evaluation.
Results: The reviewed studies indicate that traumatic birth experiences may negatively affect oxytocin release and the milk ejection reflex by increasing the maternal stress response. This condition has been reported to be associated with delayed lactogenesis II, delayed initiation of breastfeeding, decreased breastfeeding self-efficacy, and early cessation of breastfeeding. The trauma-informed care approach provides a healing care framework centered on safety, choice, collaboration, empowerment, and autonomy.
Conclusion: A traumatic birth experience is an important postpartum risk factor that can affect the physiological, psychological, and relational dimensions of breastfeeding. Midwives are key healthcare providers who support mothers in making sense of their birth experiences after trauma and strengthening the breastfeeding process. Trauma-informed care, early skin-to-skin contact, therapeutic communication, and individualized breastfeeding support are recommended in clinical practice.
Keywords: Traumatic birth, breastfeeding, birth memory, trauma-informed care, midwifery care.

HSB145.Yaşlı Kanser Hastalarında Artan Bakım İhtiyacına Alternatif Çözüm: Dijitalleşme

Sümeyye Başoğlu
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışma, artan yaşlı kanser hastası yükü karşısında sağlık bakım hizmetlerinde dijitalleşmenin sunduğu alternatif çözümleri incelemeyi ve bu uygulamaların bakım süreçlerine katkılarını ortaya koymayı amaçlamaktadır.
Yöntem: Çalışma, yaşlı kanser hastalarına yönelik dijital sağlık uygulamalarını ele alan literatürün incelenmesine dayalı derleme niteliğindedir. Semptom yönetimi, tedavi uyumu, uzaktan izlem ve hasta-hemşire etkileşimini kapsayan dijital müdahaleler değerlendirilmiştir.
Bulgular: Yaşlı nüfusun hızlı artışıyla birlikte kanser görülme sıklığının da yükseldiği ve kanser hastalarının önemli bir kısmını 65 yaş ve üzeri bireylerin oluşturduğu belirlenmiştir. Dijital sağlık uygulamalarının; elektronik hasta bildirimli sistemler, uzaktan izlem platformları, akıllı ilaç hatırlatıcıları ve giyilebilir teknolojiler aracılığıyla semptomların erken tespiti ve yönetiminde etkili olduğu saptanmıştır. Bu uygulamaların, tedaviye bağlı yan etkilerin erken belirlenmesine katkı sağladığı, hasta ve sağlık profesyonelleri arasındaki iletişimi güçlendirdiği ve bakım sürekliliğini desteklediği görülmüştür. Ayrıca fiziksel erişim engellerini azaltarak özellikle hareket kısıtlılığı olan yaşlı bireyler için bakım hizmetlerine erişimi kolaylaştırdığı ve psiko-sosyal açıdan destekleyici rol oynadığı belirlenmiştir. Bununla birlikte, dijital çözümlerin klinik uygulamalara entegrasyonunda çeşitli sınırlılıklar bulunduğu ve özellikle Türkiye'de bu uygulamaların çoğunlukla prototip aşamasında kaldığı dikkat çekmektedir.
Sonuç: Dijital sağlık uygulamaları, yaşlı kanser hastalarının bakım süreçlerinin daha etkin, erişilebilir ve sürdürülebilir hale getirilmesinde önemli bir potansiyele sahiptir. Bu dönüşüm, onkoloji hemşirelerinin bakım süreçlerini daha bireyselleştirilmiş ve sürekli şekilde yürütmesine katkı sağlamaktadır. Ancak dijital çözümlerin yaygın ve etkin kullanımı için klinik entegrasyonun güçlendirilmesi gerekmektedir.
Anahtar Kelimeler: Yaşlılık, Kanser, Dijital Sağlık, Onkoloji Hemşireliği, Uzaktan İzlem

HSB145. An Alternative Solution to the Increasing Care Needs of Older Cancer Patients: Digitalization

Sümeyye Başoğlu
Ankara Etlik City Hospital

Objective: This study aims to examine alternative solutions offered by digitalization in healthcare services in response to the increasing burden of older cancer patients and to reveal the contributions of these applications to care processes.
Methods: This study is a review based on the examination of literature addressing digital health applications for older cancer patients. Digital interventions including symptom management, treatment adherence, remote monitoring, and patient–nurse interaction were evaluated.
Results: With the rapid increase in the older population, the incidence of cancer has also increased, and a significant proportion of cancer patients consists of individuals aged 65 years and older. Digital health applications have been found to be effective in the early detection and management of symptoms through electronic patient-reported outcome systems, remote monitoring platforms, smart medication reminders, and wearable technologies. These applications contribute to the early identification of treatment-related side effects, strengthen communication between patients and healthcare professionals, and support continuity of care. Additionally, they reduce physical access barriers, facilitate access to healthcare services especially for older individuals with mobility limitations, and provide psychosocial support. However, various limitations exist regarding the integration of digital solutions into clinical practice, and it is noteworthy that these applications remain mostly at the prototype stage in Türkiye.
Conclusion: Digital health applications have significant potential to make care processes for older cancer patients more effective, accessible, and sustainable. This transformation contributes to oncology nurses' ability to provide more individualized and continuous care. However, strengthening clinical integration is necessary for the widespread and effective use of digital solutions.
Keywords: Aging, Cancer, Digital Health, Oncology Nursing, Remote Monitoring.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB146. İnkontinansla Ilişkili Dermatit Önleme Algoritmasının Hemşire İş Gücü Maliyeti Üzerine Etkisi

Tuba Yılmazer[1], Hilal Tüzer[2], Gülçin Güleşen[3]
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü
Etlik Şehir Hastanesi[3]

Giriş: İnkontinansla ilişkili dermatit (İAD), yoğun bakım ünitelerinde yaygın olarak görülen ve hemşire iş yükü ile bakım maliyetlerini artıran önemli bir sorundur. İAD ve buna bağlı gelişebilen sekonder enfeksiyonlar, hasta bakım süreçlerini olumsuz etkileyerek maliyet artışına neden olmaktadır. Bu durum, İAD'nin önlenmesine yönelik etkili stratejilerin uygulanmasını gerekli kılmaktadır.
Amaç: Bu araştırma, inkontinansla ilişkili dermatit önleme algoritmasının hemşire iş gücü maliyeti üzerine etkisini belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Bu prospektif müdahale araştırması, bir cerrahi yoğun bakım ünitesinde görev yapan 47 hemşire ve inkontinansı olan 281 hasta ile yürütülmüştür. Araştırma; algoritma öncesi dönem (Eylül 2024–Kasım 2024) ve algoritma sonrası dönem (Aralık 2024–Şubat 2025) olmak üzere iki aşamada gerçekleştirilmiştir. Algoritma öncesi dönemde inkontinansı olan 108 hastanın verileri toplanmıştır. Ardından, 47 hemşireye algoritmanın uygulanmasına yönelik eğitim verilmiş ve bakım süreçleri bu algoritma doğrultusunda yürütülmüştür. Algoritma sonrası dönemde ise inkontinansı olan 173 hastanın verileri izlenmiştir. Çalışma sonunda, dönemler arasında İAD görülme sıklığı ve hemşire iş gücü maliyetleri karşılaştırılmıştır.
Bulgular: İnkontinansla ilişkili dermatit görülme sıklığı, algoritma öncesi dönemde 1000 hasta günü başına 27,78 iken, algoritma sonrası dönemde 11,56 olarak saptanmıştır. Bu azalma istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur ($p<0,05$). Üç aylık toplam hemşire iş gücü maliyeti, algoritma öncesi dönemde 691,0 $ iken algoritma sonrası dönemde 518,5 $ olarak belirlenmiştir. Bu farkın da istatistiksel olarak anlamlı olduğu görülmüştür ($p<0,05$).
Sonuç: İnkontinansla ilişkili dermatit önleme algoritmasının, İAD görülme sıklığını ve hemşire iş gücü maliyetini azaltmada etkili olduğu belirlenmiştir. Bu doğrultuda, İAD önleme algoritmalarının klinik uygulamalarda yaygınlaştırılması ve hemşire iş gücü maliyetleri üzerindeki etkilerini inceleyen daha fazla çalışmanın yapılması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: İnkontinans, Dermatit ,İş Gücü Maliyeti

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB146. The Effect of an Incontinence-Associated Dermatitis Prevention Algorithm on Nursing Workforce Costs

Tuba Yılmazer[1], Hilal Tüzer[2], Gülçin Güleşen[3]
Ankara Yıldırım Beyazıt University Faculty of Health Sciences, Department of Nursing
Etlik City Hospital[3]

Introduction: Incontinence-associated dermatitis (IAD) is a common problem in intensive care units that increases nursing workload and care costs. IAD and secondary infections that may develop as a result negatively affect patient care processes and lead to increased costs. Therefore, effective strategies for preventing IAD are required.
Objective: This study was conducted to determine the effect of an incontinence-associated dermatitis prevention algorithm on nursing workforce costs.
Methods: This prospective intervention study was conducted with 47 nurses working in a surgical intensive care unit and 281 patients with incontinence. The study was carried out in two phases: the pre-algorithm period (September 2024–November 2024) and the post-algorithm period (December 2024–February 2025). During the pre-algorithm period, data from 108 patients with incontinence were collected. Subsequently, 47 nurses received training on the implementation of the algorithm, and care processes were conducted according to this algorithm. During the post-algorithm period, data from 173 patients with incontinence were monitored. At the end of the study, the incidence of IAD and nursing workforce costs were compared between the two periods.
Results: The incidence of incontinence-associated dermatitis was 27.78 per 1000 patient-days in the pre-algorithm period and decreased to 11.56 per 1000 patient-days in the post-algorithm period. This reduction was statistically significant ($p<0.05$). The total three-month nursing workforce cost was determined as $691.0 in the pre-algorithm period and $518.5 in the post-algorithm period. This difference was also statistically significant ($p<0.05$).
Conclusion: The incontinence-associated dermatitis prevention algorithm was found to be effective in reducing both the incidence of IAD and nursing workforce costs. Accordingly, it is recommended that IAD prevention algorithms be expanded in clinical practice and that further studies examining their effects on nursing workforce costs be conducted.
Keywords: Incontinence, Dermatitis, Workforce Cost.

ESB47. Jinekolojik Kanserlerde Evde Bakımda Teknoloji Temelli Uygulamaların Rolü

Nuray Tungüç[1], Sema Yılmaz[2]
Selçuk Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ebelik Bölümü Yüksek Lisans Öğrencisi[1]
Selçuk Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, Öğretim Üyesi[2]

Amaç: Bu bildiride, jinekolojik kanserli kadınların evde bakım sürecinde ebelik bakımının ve teknoloji temelli uygulamaların rolünün incelenmesi, mobil sağlık uygulamalarının bakım süreçleri üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Bu çalışma derleme niteliğinde olup, jinekolojik kanserlerde evde bakım, ebelik bakımı ve mobil sağlık uygulamalarına ilişkin güncel ulusal ve uluslararası literatür taranarak hazırlanmıştır. Literatür taramasında PubMed, Google Scholar, DergiPark ve Scopus veri tabanları kullanılmıştır. Taramada "evde bakım", "jinekolojik kanserlerde bakım", "ebelik bakımı" ve "evde bakımda teknoloji kullanımı" anahtar kelimeleri ile arama yapılmıştır. Çalışmaya 2020 yılı ve sonrasında yayımlanan, tam metnine erişilebilen, Türkçe veya İngilizce dilindeki ve konu ile doğrudan ilişkili yayınlar dahil edilmiştir. İlişkili olmayan, tam metnine ulaşılamayan ve tekrar eden çalışmalar dışlanmıştır.
Bulgular: Jinekolojik kanserlerde uygulanan cerrahi, kemoterapi ve radyoterapi gibi tedavi yöntemlerinin kadınların fiziksel, psikolojik ve sosyal iyilik halini olumsuz etkilediği ve yaşam kalitesini azalttığı bildirilmektedir. Evde bakım sürecinde semptom yönetimi, bilgiye erişim ve danışmanlık gereksinimlerinin arttığı belirlenmiştir. Ebelik bakımının öz bakım gücünü desteklediği, semptom kontrolünü kolaylaştırdığı ve bakım sürecine uyumu artırdığı saptanmıştır. Ayrıca mobil sağlık uygulamaları ve tele-sağlık hizmetlerinin sağlık hizmetlerine erişimi kolaylaştırdığı, semptom izlemine katkı sağladığı ve tedaviye uyumu artırdığı ortaya konmuştur.
Sonuç: Jinekolojik kanserli kadınların evde bakım sürecinde ebelik bakımı ve teknoloji destekli uygulamalar tamamlayıcı bir rol üstlenmektedir. Mobil sağlık uygulamalarının bakım süreçlerine entegrasyonu, bakımın sürekliliğini sağlamada ve yaşam kalitesinin iyileştirilmesinde önemli katkılar sunmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Jinekolojik kanserler, evde bakım, mobil sağlık uygulamaları, tele-sağlık, ebelik bakımı

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB47. The Role of Technology-Based Applications in Home Care for Gynecological Cancers

Nuray Tungüç[1], Sema Yılmaz[2]
Selçuk University, Institute of Health Sciences, Department of Midwifery, Master's Student[1]
Selçuk University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery, Faculty Member[2]

Objective: This study aims to examine the role of midwifery care and technology-based applications in the home care process of women with gynecological cancers and to evaluate the effects of mobile health applications on care processes.
Methods: This study is a review prepared by examining current national and international literature on home care, midwifery care, and mobile health applications in gynecological cancers. The literature search was conducted using PubMed, Google Scholar, DergiPark, and Scopus databases. The keywords "home care," "care in gynecological cancers," "midwifery care," and "technology use in home care" were used in the search. Publications directly related to the topic, published in 2020 and later, available in full text, and written in Turkish or English were included. Unrelated studies, studies without full-text access, and duplicate studies were excluded.
Results: Treatment methods such as surgery, chemotherapy, and radiotherapy applied in gynecological cancers have been reported to negatively affect women's physical, psychological, and social well-being and reduce their quality of life. During the home care process, the need for symptom management, access to information, and counseling services increases. Midwifery care has been found to support self-care abilities, facilitate symptom control, and improve adaptation to the care process. In addition, mobile health applications and telehealth services have been shown to facilitate access to healthcare services, contribute to symptom monitoring, and increase treatment adherence.
Conclusion: Midwifery care and technology-supported applications play a complementary role in the home care process of women with gynecological cancers. The integration of mobile health applications into care processes provides important contributions to ensuring continuity of care and improving quality of life.
Keywords: Gynecological cancers, home care, mobile health applications, telehealth, midwifery care.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB147. Kemoterapi Alan Meme Kanserli Kadınlara Uygulanan Web Tabanlı Derin Gevşeme Egzersizlerinin Umut Düzeyi, Stresle Başa Çıkma Tutumları ve Sağlığı Değiştirmeye Yönelik Motivasyonlarına Etkisi

Gökçe Banu Acar Gül[1], Huri Seval Gönderen Çakmak[2], Ebru Yıldırım[3], Tülay Eren[4]
Çankırı Karatekin Üniversitesi
Etlik Şehir Hastanesi - Onkoloji Hastanesi[4]

Giriş: Kanser dünya genelindeki her ülkede önde gelen ölüm nedeni ve yaşam süresinin artmasına engel olan önemli bir faktördür. Yaşam tarzına bağlı risk faktörleri nedeniyle bu hastalığın görülme oranı her geçen gün artmaktadır. Dünyada ve ülkemizde kadınlar arasında en sık görülen kanser türü meme kanseridir.
Amaç: Bu araştırmanın amacı, kemoterapi alan meme kanserli kadınlara yönelik web tabanlı derin gevşeme egzersizlerinin, katılımcıların umut düzeyi, stresle başa çıkma tutumları ve sağlığı değiştirmeye yönelik motivasyonları üzerindeki etkilerini incelemektir.
Yöntem: Araştırmanın Ankara Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji binası yetişkin ayaktan kemoterapi ünitesinde, randomize kontrollü çalışma deseninde yürütülmüştür. Evrenini, ilgili kurumda meme kanseri tanısı almış, birinci kür kemoterapisine başlayacak olan kadınlar oluşturmaktadır. Araştırmanın verileri, kişisel bilgi formu, sürekli umut ölçeği, stresle başa çıkma ölçeği, sağlığı değiştirmeye yönelik motivasyon ve tutum ölçeği kullanılarak toplanmıştır. Müdahale grubunda kemoterapi boyunca (en az 6 hafta) web tabanlı derin gevşeme egzersiz videosundaki yönergelere uyarak egzersizi yapmaları istenerek takibi sağlanmıştır. Veri analizi IBM SPSS Statistics, Windows versiyon 20.0 paket programı kullanılarak yapılmıştır.
Bulgular: Müdahale ve kontrol grupları arasında başlangıçta sürekli umut, stresle başa çıkma ve sağlığı değiştirmeye yönelik motivasyon ölçeği toplam ve alt puanları açısından anlamlı fark bulunmamıştır ($p>0,05$). Girişim sonrası müdahale grubunda sürekli umut ile stresle başa çıkma toplam ve alt puanlarında, sağlığı değiştirmeye motivasyon ve tutum ölçeğinin istek ve uğraşmaya değer alt boyutlarında anlamlı artış görülürken ($p<0,05$), kontrol grubunda anlamlı bir fark saptanmamıştır.
Sonuç: Elde edilen bulgular, uygulanan girişimin kadınların sürekli umut düzeyleri, stresle başa çıkma becerileri ve sağlığı değiştirmeye yönelik motivasyonlarını artırmada etkili olduğunu göstermektedir. Çalışmanın bu anlamda literatüre katkı sağlayacağı, psikososyal destek sağlayarak kemoterapiye bağlı oluşabilecek semptomları azaltacağı, ulusal bazda sağlık bakım maliyetlerinin artışında iyileşme sağlayacağı düşünülmektedir.
Anahtar Kelimeler: Kemoterapi, Derin Gevşeme Egzersizleri.

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB147. The Effects of Web-Based Deep Relaxation Exercises Applied to Women with Breast Cancer Receiving Chemotherapy on Hope Levels, Coping Attitudes with Stress, and Motivation to Change Health Behaviors

Gökçe Banu Acar Gül[1], Huri Seval Gönderen Çakmak[2], Ebru Yıldırım[3], Tülay Eren[4]
Çankırı Karatekin University
Etlik City Hospital - Oncology Hospital[4]

Introduction: Cancer is a leading cause of death worldwide and a major factor limiting the increase in life expectancy. The incidence of this disease continues to rise due to lifestyle-related risk factors. Breast cancer is the most frequently diagnosed type of cancer among women both globally and in Türkiye.
Aim: This study aimed to investigate the effects of web-based deep relaxation exercises designed for women with breast cancer receiving chemotherapy on their levels of hope, coping attitudes with stress, and motivation to change health-related behaviors.
Methods: The study was conducted as a randomized controlled trial in the adult outpatient chemotherapy unit of the Oncology Building at Ankara Etlik City Hospital. The study population consisted of women diagnosed with breast cancer who were scheduled to begin their first cycle of chemotherapy at the relevant institution. Data were collected using a personal information form, the Dispositional Hope Scale, the Coping with Stress Scale, and the Motivation and Attitude Scale for Health Behavior Change. Participants in the intervention group were instructed to perform the exercises according to the guidelines provided in the web-based deep relaxation exercise video throughout their chemotherapy period (for at least 6 weeks), and their adherence was monitored. Data analysis was performed using IBM SPSS Statistics for Windows version 20.0.
Results: At baseline, no statistically significant differences were found between the intervention and control groups in terms of total and subscale scores of dispositional hope, coping with stress, and motivation for health behavior change ($p>0.05$). Following the intervention, significant increases were observed in the intervention group in dispositional hope, total and subscale scores of coping with stress, and the willingness and effort subdimensions of the Motivation and Attitude Scale for Health Behavior Change ($p<0.05$), whereas no significant differences were detected in the control group.
Conclusion: The findings demonstrate that the intervention was effective in increasing women's levels of dispositional hope, stress coping skills, and motivation toward health behavior change. It is considered that this study will contribute to the literature by providing psychosocial support, reducing chemotherapy-related symptoms, and potentially improving the increase in healthcare costs at the national level.
Keywords: Chemotherapy, Deep Relaxation Exercises.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB148. Hemşirelikte Yapay Zeka

Büşra Can Avcı
Gaziantep İl Sağlık Müdürlüğü

Amaç: Çağımızda devrim niteliğinde değişimler yaratan yapay zeka (YZ) teknolojilerinin, hemşirelik süreçlerindeki etkilerini incelemek ve hemşirelik eğitiminde bu teknolojilerin entegrasyonunun önemini vurgulamaktır.
Yöntem: Çalışma, literatür taraması yöntemine dayalı bir sistematik inceleme niteliğindedir.
Bulgular: Yapılan literatür taraması sonucunda elde edilen bulgular üç ana kategoride toplanmıştır:
1-Klinik Karar Destek ve Erken Uyarı:YZ algoritmalarının, hastaların hayati bulgularını sürekli izleyerek kritik durumları manuel takipten %30 daha erken öngördüğü saptanmıştır.
2-İdari İş Yükünün Azaltılması:Hemşirelerin dokümantasyon süresini %20 oranında azalttığı ve bu sürenin doğrudan hasta bakımına aktarılabildiği gözlemlenmiştir.
3-Hata Payının Minimize Edilmesi:YZ destekli sistemlerin, insan kaynaklı ilaç uygulama hatalarını anlamlı düzeyde düşürdüğü belirlenmiştir.
Sonuç: Yapay zeka, hemşirelerin yerini alacak bir unsur değil; aksine, hemşirenin klinik muhakemesini güçlendiren ve zaman yönetimini optimize eden güçlü bir yardımcıdır.YZ sağlığın dijital yardımcısıdır. Gelecekte, hemşirelerin "YZ ile iş birliği" kültürünü benimsemeleri, sağlık hizmetlerinin kalitesini ve hasta odaklı bakımın sürdürülebilirliğini artıracaktır. Hemşirelik müfredatlarına "Bilişim ve Yapay Zeka" derslerinin entegrasyonu bir gereklilik haline gelecektir.
Anahtar Sözcükler: Yapay zeka, hemşirelik, bakım, sağlık sistemi.

HSB148. Artificial Intelligence in Nursing

Büşra Can Avcı
Gaziantep Provincial Directorate of Health

Aim: This study aims to examine the effects of artificial intelligence (AI) technologies, which have created revolutionary changes in our era, on nursing processes and to emphasize the importance of integrating these technologies into nursing education.
Methods: This study is a systematic review based on the literature review method.
Results: The findings obtained from the literature review were grouped into three main categories:
1- Clinical Decision Support and Early Warning: AI algorithms were found to predict critical conditions by continuously monitoring patients' vital signs approximately 30% earlier than manual monitoring methods.
2- Reduction of Administrative Workload: It was observed that AI reduced nurses' documentation time by 20%, allowing this time to be directly allocated to patient care.
3- Minimization of Error Rates: AI-supported systems were determined to significantly reduce human-related medication administration errors.
Conclusion: Artificial intelligence is not a factor that will replace nurses; rather, it is a powerful assistant that strengthens nurses' clinical judgment and optimizes time management. AI serves as a digital assistant in healthcare. In the future, nurses' adoption of a culture of "collaboration with AI" will improve the quality of healthcare services and the sustainability of patient-centered care. Integrating "Health Informatics and Artificial Intelligence" courses into nursing curricula will become a necessity.

Keywords: Artificial intelligence, nursing, care, healthcare system.

HSB149. Psikiyatri Hemşirelerinin Eğitim İhtiyaçları, Tercihleri Ve Önceliklerinin Belirlenmesi: Karma Nitel Bir Çalışma

Nermin Erdoğan[1], Kerime Küçükaydın[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışma, psikiyatri kliniklerinde çalışan hemşirelerin eğitim ihtiyaçlarını, tercihlerini ve önceliklerini belirlemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Çalışma, fenomenolojik desende tasarlanmış nitel bir çalışmadır. Çalışmanın etik kurul izni Ankara Etlik Şehir Hastanesi Bilimsel Araştırmalar Değerlendirme ve Etik kurulundan alınmıştır. Ankara Etlik Şehir Hastanesi Psikiyatri Kliniklerinde görev yapan 22 hemşire, deneyim ve eğitim durumlarına göre dört gruba ayrılmıştır. Veriler; kişisel bilgi formu ve yarı yapılandırılmış görüşme formu eşliğinde, her grup ile ardışık olarak gerçekleştirilen odak grup görüşmeleri ve Nominal Grup Tekniği (NGT) kullanılarak toplanmıştır. Odak grup verileri içerik analizi ile, NGT verileri ise puanlama ve önceliklendirme yöntemiyle analiz edilmiştir.
Bulgular: Çalışmaya katılan hemşirelerin yaş ortalaması 26 olup, meslekteki çalışma süresi 2.62 yıl ve psikiyatri kliniğinde çalışma süresi 2.26 yıl olarak belirlenmiştir. Odak grup görüşmelerinin içerik analizi sonucunda dört ana tema ve on alt tema belirlenmiştir: "Eğitim İhtiyaçları" (teorik bilgi ve uygulamada yeterlilik/yetersizlikler, bakımda zorlanılan alanlar, iletişim, tedavi süreçleri), "Eğitim Tercihleri" (eğitim süresi, içeriği ve şekilleri), "Öğrenmeyi Etkileyen Faktörler" (motive eden ve zorlaştıran faktörler) ve "Eğitimin Pratiğe Yansıması" (koordinasyon). Nominal Grup Tekniği ile her grubun öncelikli eğitim ihtiyaçları belirlenmiştir. Birinci grupta 21, ikinci grupta 13, üçüncü grupta 13 ve dördüncü grupta 19 eğitim konusu üretilmiş olup, her grubun öncelikli beş eğitim ihtiyacı saptanmıştır. İki grubun en öncelikli eğitim ihtiyacı temel ve ileri yaşam desteği iken, diğer iki grubun ihtiyacının psikofarmakoloji bilgisi olduğu saptanmıştır.
Sonuç: Çalışma bulguları, psikiyatri hemşirelerinin deneyim ve eğitim düzeylerine göre farklılaşan ancak spesifik alanlarda yoğunlaşan eğitim ihtiyaçlarını ortaya koymaktadır. Özellikle temel ve ileri yaşam desteği ile psikofarmakoloji konuları en öncelikli eğitim gereksinimleri olarak belirlenmiştir. Eğitimlerin klinik yoğunluktan bağımsız, vaka odaklı, interaktif ve simülasyon temelli yapılandırılması, mesleki özerkliğin desteklenmesi ve kurumsal engellerin minimize edilmesi, eğitimin pratiğe aktarılmasında kritik öneme sahiptir.
Anahtar kelimeler: Psikiyatri hemşireliği. Eğitim ihtiyaçları, Mesleki gelişim

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB149. Determining the Educational Needs, Preferences, and Priorities of Psychiatric Nurses: A Mixed-Methods Study

Nermin Erdoğan[1], Kerime Küçükaydın[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Objective: This study was conducted to determine the educational needs, preferences, and priorities of nurses working in psychiatric clinics.
Methods: This study was designed as a qualitative study using a phenomenological approach. Ethical approval was obtained from the Scientific Research Evaluation and Ethics Committee of Ankara Etlik City Hospital. Twenty-two nurses working in the psychiatric clinics of Ankara Etlik City Hospital were divided into four groups according to their professional experience and educational background. Data were collected using a personal information form and a semi-structured interview form through sequential focus group interviews with each group and the Nominal Group Technique (NGT). Focus group data were analyzed using content analysis, while NGT data were analyzed through scoring and prioritization.
Results: The mean age of the participants was 26 years. The mean duration of professional experience was 2.62 years, and the mean duration of employment in psychiatric clinics was 2.26 years. Content analysis of the focus group interviews identified four main themes and sixteen subthemes: "Educational Needs" (theoretical knowledge and competencies/deficiencies in practice, challenging areas of care, communication, and treatment processes), "Educational Preferences" (duration, content, and methods of education), "Factors Affecting Learning" (motivating and hindering factors), and "Translation of Education into Practice" (coordination). Using the Nominal Group Technique, the priority educational needs of each group were identified. Twenty-one educational topics were generated in the first group, 13 in the second group, 13 in the third group, and 19 in the fourth group, and the top five educational priorities for each group were determined. The highest-priority educational need in two groups was basic and advanced life support, whereas psychopharmacology was identified as the highest-priority need in the other two groups.
Conclusion: The findings demonstrate that psychiatric nurses have educational needs that vary according to their level of experience and educational background but converge on specific areas. In particular, basic and advanced life support and psychopharmacology emerged as the highest-priority educational needs. Developing educational programs that are independent of clinical workload and are case-based, interactive, and simulation-oriented, while supporting professional autonomy and minimizing institutional barriers, is essential for facilitating the translation of education into clinical practice.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN, TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB48. Obstetrik Şiddetten Saygılı Bakıma: Doğumda Dönüşümün Anahtarı

Şüheda Çifci[1], Birsen Arıkan[2], Gamze Acavut[3]
Ankara Medipol Üniversitesi
Bağımsız Araştırmacı[3]

Amaç: Bu derlemenin amacı, saygılı annelik bakımının doğum hizmetlerinde bakım kalitesi, kadın onuru ve güvenli doğum deneyimi açısından önemini incelemek; obstetrik şiddetin önlenmesine yönelik dönüşümde bu bakım yaklaşımının yerini literatür doğrultusunda değerlendirmektir.
Yöntem: Bu çalışma, ulusal ve uluslararası literatürün incelenmesine dayanan bir derlemedir. Literatür taraması Türkçe ve İngilizce olarak; "saygılı annelik bakımı", "obstetrik şiddet", "saygısız bakım" ve "doğum deneyimi" anahtar kelimeleri kullanılarak yapılmıştır. İncelenen kaynaklarda saygılı bakımın temel bileşenleri ve obstetrik şiddetin önlenmesindeki rolü ele alınmıştır.
Bulgular: Literatürde saygılı annelik bakımının; kadının onurunu, mahremiyetini, bireysel tercihlerini ve karar süreçlerine katılımını koruyan bir bakım yaklaşımı olduğu belirtilmektedir. Bu yaklaşımın, doğum sürecinde kadının kendini güvende, desteklenmiş ve değerli hissetmesine katkı sağladığı; olumlu doğum deneyimi ve bakım kalitesi açısından önemli olduğu bildirilmektedir. Saygılı bakımın yeterince sağlanamadığı durumlarda bilgilendirme eksikliği, mahremiyetin korunamaması, iletişim sorunları ve kadının karar sürecine yeterince katılamaması gibi durumlar görülebilmektedir. Bu durumlar, doğum deneyimini olumsuz etkileyerek kadınların sağlık hizmetlerine güvenini azaltabilmektedir. Mevcut kanıtlar, saygılı annelik bakımının yalnızca bireysel tutumla sınırlı olmadığını; sağlık profesyonellerinin eğitimi, kurum kültürü, iletişim becerileri ve sağlık sistemi düzeyindeki düzenlemelerle desteklenmesi gerektiğini göstermektedir.
Sonuç: Saygılı annelik bakımının yaygınlaştırılması, doğum hizmetlerinde bakım kalitesinin artırılması ve kadınların olumlu doğum deneyimi yaşaması açısından önemlidir. Bu süreçte ebeler, kadınla sürekli iletişim kuran ve doğum bakımını doğrudan yürüten sağlık profesyonelleri olarak önemli bir role sahiptir. Bu nedenle ebelik uygulamalarında saygılı bakım ilkelerinin güçlendirilmesi; kadın haklarını temel alan, güvenli ve nitelikli doğum hizmetlerinin geliştirilmesine katkı sunacaktır.
Anahtar Kelimeler: Saygılı annelik bakımı, obstetrik şiddet, doğum hizmetleri, ebelik

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

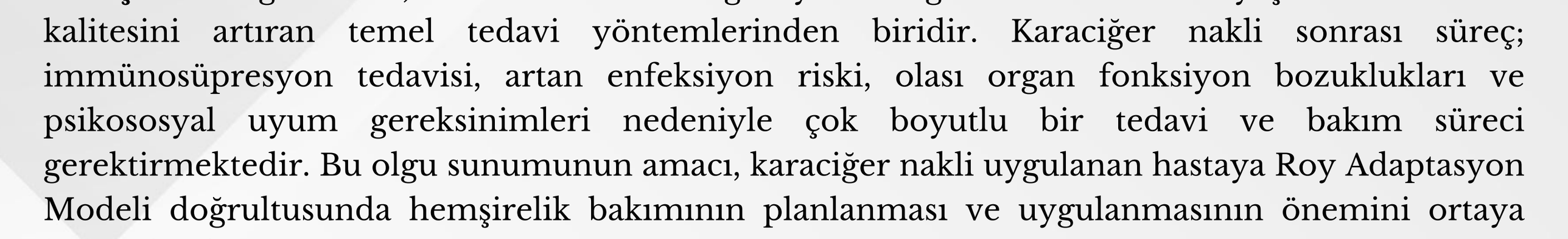

ESB48. From Obstetric Violence to Respectful Maternity Care: The Key to Transformation in Childbirth

Şüheda Çifci[1], Birsen Arıkan[2], Gamze Acavut[3]
Ankara Medipol University
Bağımsız Araştırmacı[3]

Objective: This review aims to examine the importance of respectful maternity care in terms of quality of care, women's dignity, and safe childbirth experiences, and to evaluate the role of this care approach in preventing obstetric violence based on the current literature.
Methods: This study is a literature review based on an examination of national and international publications. The literature search was conducted in both Turkish and English using the keywords "respectful maternity care," "obstetric violence," "disrespectful care," and "childbirth experience." The reviewed studies focused on the fundamental components of respectful maternity care and its role in preventing obstetric violence.
Results: The literature indicates that respectful maternity care is an approach that protects women's dignity, privacy, individual preferences, and participation in decision-making throughout childbirth. This approach contributes to women feeling safe, supported, and valued during labor and is considered essential for a positive childbirth experience and high-quality maternity care. When respectful care is not adequately provided, problems such as insufficient information, lack of privacy, poor communication, and inadequate involvement of women in decision-making may occur. These issues can negatively affect the childbirth experience and reduce women's trust in healthcare services. Current evidence suggests that respectful maternity care should not be limited to individual professional attitudes but should also be supported through healthcare professionals' education, institutional culture, effective communication skills, and healthcare system-level policies.
Conclusion: Expanding the implementation of respectful maternity care is essential for improving the quality of childbirth services and ensuring positive birth experiences for women. Midwives play a crucial role in this process as healthcare professionals who maintain continuous communication with women and provide direct maternity care. Therefore, strengthening the principles of respectful maternity care in midwifery practice will contribute to the development of safe, high-quality, and rights-based maternity services.
Keywords: Respectful maternity care, obstetric violence, childbirth services, midwifery.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB150. Karaciğer Nakli Sonrası Hastanın Hemşirelik Bakımı: Roy Adaptasyon Modeli Işığında Bir Olgu Sunumu

Hasan Arı[1], Günay Öge[2], Nursemin Ünal[3]
Özel Ankara Güven Hastanesi, Transplantasyon Kliniği[1]
Ankara Medipol Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü[2]
Ankara Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi, Ebelik Bölümü[3]

Amaç: Karaciğer nakli, son dönem karaciğer yetmezliği olan hastalarda yaşam süresini ve kalitesini artıran temel tedavi yöntemlerinden biridir. Karaciğer nakli sonrası süreç; immünosüpresyon tedavisi, artan enfeksiyon riski, olası organ fonksiyon bozuklukları ve psikososyal uyum gereksinimleri nedeniyle çok boyutlu bir tedavi ve bakım süreci gerektirmektedir. Bu olgu sunumunun amacı, karaciğer nakli uygulanan hastaya Roy Adaptasyon Modeli doğrultusunda hemşirelik bakımının planlanması ve uygulanmasının önemini ortaya koymaktadır.
Yöntem: Roy Adaptasyon Modeli, bireyi fizyolojik, benlik kavramı, rol fonksiyonu ve karşılıklı bağlılık olmak üzere dört uyum modu üzerinden bütüncül olarak ele alan kuramsal bir çerçevedir. Bu olgu sunumu kapsamında, hastanın sözlü ve yazılı onamı alındıktan sonra hastaya ilişkin veriler toplanmıştır. Elde edilen veriler Roy Adaptasyon Modeli'nin uyum modları doğrultusunda değerlendirilmiş, hemşirelik tanıları belirlenmiş ve uygun bakım girişimleri planlanmıştır.
Bulgular : Türkiye'de bir özel hastanede izlenen 56 yaşındaki Iraklı erkek hastaya, siroza bağlı karaciğer yetmezliği tanısı nedeniyle canlı donörden karaciğer nakli uygulanmıştır. Hastanın uyumunu etkileyen odak uyaran karaciğer nakli ve buna bağlı gelişen komplikasyonlar olarak belirlenirken; etkileyen uyaranlar immünosupresif tedavi, hastanede yatış süreci ve fiziksel fonksiyonlardaki değişikliklerdir. Olası uyaranlar ise hastanın geçmiş hastalık deneyimleri, ölüm ve organ reddi korkusu ile ilişkili bulunmuştur. Hastanın fizyolojik uyum alanı değerlendirildiğinde; ağrı, sıvı-elektrolit dengesizliği, yorgunluk, fiziksel mobilitede bozulma, uyku örüntüsünde bozulma, enfeksiyon riski ve kanama riski hemşirelik tanıları ele alınmıştır. Benlik kavramı alanında beden imajında bozulma ve anksiyete; rol fonksiyonu alanında ise aile içi süreçlerin devamlılığında bozulma hemşirelik tanıları saptanmıştır. Hastaya uygulanan immünosupresif tedavi nedeniyle tek kişilik odada olması ve ziyaretçi sınırlaması karşılıklı bağlılık alanında, yalnızlık riskini ve sosyal etkileşimde bozulma tanısını ortaya koymaktadır.
Sonuç: Karaciğer nakli sonrası çok sayıda komplikasyon gelişen bu hastada, Roy Adaptasyon Modeli doğrultusunda hemşirelik bakımı sunulması, hastanın uyum sürecini desteklemeye yönelik müdahalelerin sistematik biçimde planlamasına olanak sağlamıştır. Bulgular, Roy Adaptasyon Model'inin transplantasyon hemşireliğinde bütüncül, hastayı ve ailesini merkeze alan bakımın planlaması için etkili bir kuramsal çerçeve sunduğunu göstermektedir.
Anahtar Kelimeler: Hasta uyumu, hemşirelik bakımı, Karaciğer nakli, Roy Adaptasyon Modeli.

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB150. Nursing Care of a Patient After Liver Transplantation: A Case Report in the Light of the Roy Adaptation Model

Hasan Arı[1], Günay Öge[2], Nursemin Ünal[3]
Private Ankara Güven Hospital, Transplantation Clinic[1]
Ankara Medipol University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[2]
Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Midwifery[3]

Objective: Liver transplantation is one of the primary treatment methods that improves survival and quality of life in patients with end-stage liver failure. The post-liver transplantation process requires a multidimensional treatment and care approach due to immunosuppressive therapy, increased risk of infection, potential organ dysfunctions, and psychosocial adaptation needs. The aim of this case report is to demonstrate the importance of planning and implementing nursing care for a patient undergoing liver transplantation in accordance with the Roy Adaptation Model.
Methods: The Roy Adaptation Model is a theoretical framework that addresses individuals holistically through four adaptation modes: physiological needs, self-concept, role function, and interdependence. Within the scope of this case report, data were collected from the patient after obtaining verbal and written informed consent. The collected data were evaluated according to the adaptation modes of the Roy Adaptation Model, nursing diagnoses were identified, and appropriate nursing interventions were planned.
Results: A 56-year-old Iraqi male patient followed up in a private hospital in Türkiye underwent living donor liver transplantation due to liver failure caused by cirrhosis. The focal stimulus affecting the patient's adaptation was identified as liver transplantation and related complications, while contextual stimuli included immunosuppressive therapy, the hospitalization process, and changes in physical functions. Residual stimuli were associated with the patient's previous disease experiences, fear of death, and fear of organ rejection. In the assessment of the physiological adaptation mode, nursing diagnoses including pain, fluid-electrolyte imbalance, fatigue, impaired physical mobility, disturbed sleep pattern, risk of infection, and risk of bleeding were addressed. In the self-concept mode, impaired body image and anxiety were identified, while impaired continuity of family processes was determined in the role function mode. Due to immunosuppressive therapy, the patient's placement in a single room and visitor restrictions revealed the risk of loneliness and impaired social interaction within the interdependence mode.
Conclusion: Providing nursing care based on the Roy Adaptation Model for this patient who developed multiple complications after liver transplantation enabled systematic planning of interventions aimed at supporting the patient's adaptation process. The findings indicate that the Roy Adaptation Model provides an effective theoretical framework for planning holistic, patient- and family-centered care in transplantation nursing.
Keywords: Patient adaptation, nursing care, liver transplantation, Roy Adaptation Model.

ESB49. Non-Stres Test Sırasında Gebe Kadınlarda Stresin Azaltılmasına Yönelik Müdahalelerin Etkinliği

Serpil Sena Çelik[1], Zeynep Ahsen Özdemir[2], Burcu Sahra Güler[3], Nurgül Şimal Yavuz[4]
Lokman Hekim Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü

Giriş: Non-stres test (NST), fetal iyilik halinin değerlendirilmesinde yaygın olarak kullanılan non-invaziv bir yöntemdir. Bununla birlikte, NST süreci gebelerde belirsizlik ve sonuç kaygısı nedeniyle anksiyeteye yol açabilmektedir. Artan maternal stresin hem anne hem de fetüs üzerinde olumsuz etkileri olabileceği bilinmektedir. Bu nedenle NST sırasında stresin azaltılmasına yönelik girişimlerin değerlendirilmesi önem taşımaktadır.
Yöntem: Bu çalışmada, NST sırasında stres ve anksiyeteyi azaltmaya yönelik uygulamaları inceleyen ulusal ve uluslararası deneysel ve yarı deneysel çalışmalar literatür taraması yoluyla değerlendirilmiştir. PubMed, ScienceDirect ve Google Scholar veri tabanlarında "non-stress test", "anxiety", "music therapy", "relaxation", "virtual reality" anahtar kelimeleri kullanılarak ilgili çalışmalar seçilmiştir.
Bulgular: Literatürde en sık incelenen müdahalenin müzik terapisi olduğu görülmektedir. Randomize kontrollü çalışmalarda müzik dinletilen gebelerde anksiyete düzeyinin anlamlı şekilde azaldığı ve fetal parametrelerin olumlu etkilendiği bildirilmiştir. Gevşeme eğitimi uygulamalarının da maternal anksiyeteyi azalttığı ve fetal kalp hızı üzerine olumlu etkiler sağladığı gösterilmiştir. Çevresel düzenlemeler kapsamında yapılan çalışmalarda, renkli NST örtüsü kullanımı ve ışık yoğunluğunun azaltılmasının stres düzeylerini düşürdüğü belirlenmiştir. Ayrıca sanal gerçeklik uygulamalarının anksiyete ve yorgunluğu azalttığı, hasta memnuniyetini artırdığı saptanmıştır. Bunun yanında video destekli eğitim ve dikkat dağıtıcı araçların da stres üzerinde olumlu etkileri olduğu bildirilmektedir.
Sonuç: NST sırasında uygulanan stres azaltıcı girişimlerin maternal anksiyete üzerinde olumlu etkileri olduğu görülmektedir. Özellikle müzik terapisi, çevresel düzenlemeler ve gevşeme teknikleri etkili ve uygulanabilir yöntemlerdir. Gelecekte yapılacak daha geniş örneklemli randomize kontrollü çalışmalar ile bu müdahalelerin etkinliğinin daha güçlü kanıtlarla desteklenmesi önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Gebe, Stres.

ESB49. Effectiveness of Interventions to Reduce Stress in Pregnant Women During Non-Stress Testing

Serpil Sena Çelik[1], Zeynep Ahsen Özdemir[2], Burcu Sahra Güler[3], Nurgül Şimal Yavuz[4]
Lokman Hekim University, Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery

Introduction: Non-stress test (NST) is a widely used non-invasive method for evaluating fetal well-being. However, the NST process may cause anxiety in pregnant women due to uncertainty and concerns about the results. Increased maternal stress is known to have negative effects on both the mother and the fetus. Therefore, evaluating interventions aimed at reducing stress during NST is of great importance.
Methods: In this study, national and international experimental and quasi-experimental studies examining interventions to reduce stress and anxiety during NST were evaluated through a literature review. Relevant studies were selected from PubMed, ScienceDirect, and Google Scholar databases using the keywords "non-stress test," "anxiety," "music therapy," "relaxation," and "virtual reality."
Results: The literature indicates that music therapy is the most frequently studied intervention. Randomized controlled studies have reported that anxiety levels significantly decreased among pregnant women who listened to music and that fetal parameters were positively affected. Relaxation training interventions have also been shown to reduce maternal anxiety and have positive effects on fetal heart rate. Studies evaluating environmental modifications have demonstrated that the use of colorful NST covers and reduced light intensity decrease stress levels. In addition, virtual reality applications have been found to reduce anxiety and fatigue while increasing patient satisfaction. Furthermore, video-based education and distraction tools have been reported to have positive effects on stress levels.
Conclusion: Stress-reduction interventions applied during NST appear to have positive effects on maternal anxiety. In particular, music therapy, environmental modifications, and relaxation techniques are effective and feasible approaches. Future randomized controlled studies with larger sample sizes are recommended to provide stronger evidence regarding the effectiveness of these interventions.
Keywords: Pregnant women, stress.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB50. Gebeliğe Bağlı Kaygı İle Siberkondri Arasındaki İlişkide E-Sağlık Okuryazarlığının Düzenleyici Rolü: Kesitsel Bir Çalışma

Edanur Karayel[1], Fatma Uslu Şahan[2]
Ankara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Ebelik Bölümü, Ankara, Türkiye[1]
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye[2]

Amaç: Bu çalışma, gebelerde gebeliğe bağlı kaygı, siberkondri ve e-sağlık okuryazarlığı düzeylerini araştırmayı ve e-sağlık okuryazarlığının gebeliğe bağlı kaygı ile siberkondri arasındaki ilişkiyi düzenleyip düzenlemediğini incelemeyi amaçlamıştır.
Yöntem: Bu kesitsel çalışma, Ankara, Türkiye'de bir üniversite hastanesinin ayaktan hasta kliniğinden kolayda örnekleme yöntemiyle seçilen, gebeliğinin 14. haftasında veya daha ileri haftalarında olan 194 gebeyi içermektedir. Veriler, Gebeliğe Bağlı Kaygı Ölçeği-Revize 2, Siberkondri Şiddet Ölçeği-Kısa Form ve e-Sağlık Okuryazarlığı Ölçeği kullanılarak toplanmıştır. Moderasyon analizi, sosyodemografik ve gebeliğe ilişkin kovaryatlar kontrol edilerek Hayes'in PROCESS Macro (Model 1) yöntemi kullanılarak gerçekleştirilmiştir.
Bulgular: Bulgular, gebeliğe bağlı kaygının siberkondri ile pozitif yönde ($r = .452$, $p < .001$) ve e-sağlık okuryazarlığı ile negatif yönde ($r = -.376$, $p < .001$) ilişkili olduğunu göstermiştir. Model, varyansın %37,1'ini açıklamıştır ($R^2 = .371$, $F(10, 183) = 10.817$, $p < .001$). Etkileşim terimi anlamlı bulunmuştur ($B = -0.020$, $SE = 0.008$, $p = .010$) ve bu durum, daha yüksek e-sağlık okuryazarlığının bu ilişkiyi zayıflattığını göstermektedir. Johnson-Neyman analizi, anlamlılık eşiğini 37.334 e-sağlık okuryazarlığı puanı olarak belirlemiştir.
Sonuç: E-sağlık okuryazarlığı, gebeliğe bağlı kaygı ile siberkondri arasındaki ilişkiyi zayıflatan anlamlı bir düzenleyici olarak işlev görmekte ve siberkondrik davranışların azaltılmasına yardımcı olabilir.
Anahtar Kelimeler: gebeliğe bağlı kaygı; siberkondri; e-sağlık okuryazarlığı; moderasyon

ESB50. The Moderating Role of e-Health Literacy in the Relationship Between Pregnancy-Related Anxiety and Cyberchondria: A Cross-Sectional Study

Edanur Karayel[1], Fatma Uslu Şahan[2]
Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[1]
Hacettepe University, Faculty of Nursing, Department of Obstetrics and Gynecological Nursing, Ankara, Türkiye[2]

Objective: This study aimed to investigate the levels of pregnancy-related anxiety, cyberchondria, and e-health literacy among pregnant women and to examine whether e-health literacy moderates the relationship between pregnancy-related anxiety and cyberchondria.

Methods: This cross-sectional study included 194 pregnant women who were at 14 or more weeks of gestation and were selected using convenience sampling from the outpatient clinic of a university hospital in Ankara, Türkiye. Data were collected using the Pregnancy-Related Anxiety Questionnaire-Revised 2, the Cyberchondria Severity Scale-Short Form, and the e-Health Literacy Scale. Moderation analysis was conducted using Hayes' PROCESS Macro (Model 1), controlling for sociodemographic and pregnancy-related covariates.

Results: The findings showed that pregnancy-related anxiety was positively associated with cyberchondria ($r = .452$, $p < .001$) and negatively associated with e-health literacy ($r = -.376$, $p < .001$). The model explained 37.1% of the variance ($R^2 = .371$, $F(10, 183) = 10.817$, $p < .001$). The interaction term was found to be significant ($B = -0.020$, $SE = 0.008$, $p = .010$), indicating that higher levels of e-health literacy weakened this relationship. The Johnson–Neyman analysis identified an e-health literacy score of 37.334 as the threshold for significance.

Conclusion: E-health literacy functions as a significant moderator that weakens the relationship between pregnancy-related anxiety and cyberchondria and may contribute to reducing cyberchondriac behaviors.

Keywords: Pregnancy-related anxiety; cyberchondria; e-health literacy; moderation.

HSB151. Somali'deki Üniversite Öğrencilerinde Kültürel Algılar, İnternet ve Dijital Teknoloji Kullanımı ile E-Sağlık Okuryazarlığı Düzeyleri: Kesitsel Bir Çalışma

Serpil Özdemir[1], Dercan Gencbaş[2], Leyla Yaman Üzümcü[3], Yasmin Mohamud Jama[4]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Hemşirelik Fakültesi Halk Sağlığı Hemşireliği Anabilim Dalı
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Somali Mogadişu Recep Tayyip Erdoğan Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü[4]

Amaç: Hemşireler ve ebeler, Somali gibi kaynakları sınırlı ülkelerde dijital sistemlerin benimsenmesinde aracı bir rol üstlenerek bu sistemlerin etkili kullanımını desteklemektedir. Bu nedenle hemşirelik ve ebelik öğrencilerinin mezuniyet öncesinde e-sağlık okuryazarlık düzeylerinin değerlendirilmesi ve geliştirilmesi gerekmektedir. Ancak, öğrencilerin dijital teknoloji kullanımı, sağlıkla ilişkili kültürel özellikleri, okuryazarlık düzeyleri ve bu değişkenler arasındaki ilişkilere yönelik kanıtlar sınırlıdır. Bu çalışma, Somali'deki üniversite öğrencilerinin kültür ve sağlık arasındaki ilişkiye yönelik algılarını, dijital teknoloji kullanım örüntülerini ve e-sağlık okuryazarlığı düzeylerini incelemeyi ve e-sağlık okuryazarlığı ile ilişkili faktörleri belirlemeyi amaçlamıştır

Yöntem: Bu kesitsel çalışma, 6–15 Haziran 2025 tarihleri arasında Somali'deki bir üniversitede öğrenim gören hemşirelik ve ebelik öğrencileri ile yürütülmüştür. Araştırma verileri, Kişisel Bilgi Formu ve Adölesanlar için E-Sağlık Okuryazarlığı Ölçeği ile toplanmıştır. İstatistiksel analizlerde bağımsız gruplarda t testi, Mann–Whitney U testi, tek yönlü ANOVA ve Kruskal–Wallis testi kullanılmıştır. Çalışma değişkenleri ile eHEALS puanları arasındaki ilişkilerde Spearman korelasyon analizi yapılmıştır.

Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 21,71±1,79 yıl olarak bulunmuştur. Somali kültürel özelliklerine ilişkin bilgi düzeyi puan ortalaması 6,95±2,56; bu özelliklerin kişisel yaşamları üzerindeki etkisine ilişkin puan ortalaması 6,42±2,77'dir. Katılımcıların çevrim içi sağlık bilgilerini Somali kültürüne uygun biçimde günlük yaşamda uygulayabilme düzeyi 5,92±2,67; Somali kültürünün toplum sağlığı üzerindeki algılanan etkisi ise 6,67±2,64 olarak değerlendirildi. E-sağlık okuryazarlığı puan ortalaması (orta düzey) 23,08±5,63'tür. Katılımcıların e-sağlık okuryazarlığı puanları ile sosyodemografik özellikleri, dijital teknoloji kullanımları ve sağlıkla ilişkili kültürel algıları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmamıştır ($p>0,05$). Çalışmada incelenen sağlıkla ilişkili kültürel özellikler arasında ise istatistiksel olarak anlamlı korelasyonlar belirlenmiştir ($p<0,05$).

Sonuç: Bu çalışma, Somali'deki hemşirelik ve ebelik öğrencilerinin dijital teknoloji kullanımı, e-sağlık okuryazarlığı ve sağlıkla ilişkili kültürel özelliklerine yönelik önemli bilgiler sunmaktadır. Bulgular, sağlık bilgisinin etkili kullanımının yalnızca teknik ya da bilişsel bir beceri olmadığını; bireylerin yorumları, sosyal etkileşimleri ve kültürel maruziyetleri tarafından şekillenen bir süreç olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kültür, e-sağlık okuryazarlığı, dijital teknolojiler, Somali

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB151. Cultural Perceptions, Internet and Digital Technology Use, and e-Health Literacy Levels Among University Students in Somalia: A Cross-Sectional Study

Serpil Özdemir[1], Dercan Gencbaş[2], Leyla Yaman Üzümcü[3], Yasmin Mohamud Jama[4]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Nursing, Department of Public Health Nursing
University of Health Sciences, Somalia Mogadishu Recep Tayyip Erdoğan Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[4]

Objective: Nurses and midwives play a mediating role in the adoption of digital systems in resource-limited countries such as Somalia, supporting their effective use. Therefore, it is necessary to assess and improve the e-health literacy levels of nursing and midwifery students before graduation. However, evidence regarding students' digital technology use, health-related cultural characteristics, literacy levels, and the relationships among these variables is limited. This study aimed to examine university students' perceptions of the relationship between culture and health, patterns of digital technology use, and e-health literacy levels in Somalia, and to determine factors associated with e-health literacy.

Methods: This cross-sectional study was conducted between June 6 and 15, 2025, with nursing and midwifery students studying at a university in Somalia. Data were collected using a Personal Information Form and the e-Health Literacy Scale for Adolescents. Independent samples t-test, Mann–Whitney U test, one-way ANOVA, and Kruskal–Wallis test were used for statistical analyses. Spearman correlation analysis was performed to examine the relationships between study variables and eHEALS scores.

Results: The mean age of the participants was 21.71±1.79 years. The mean score for knowledge level regarding Somali cultural characteristics was 6.95±2.56, while the mean score regarding the impact of these characteristics on personal lives was 6.42±2.77. The participants' ability to apply online health information in daily life in accordance with Somali culture was evaluated with a mean score of 5.92±2.67, and the perceived impact of Somali culture on community health was 6.67±2.64. The mean e-health literacy score was 23.08±5.63, indicating a moderate level of e-health literacy. No statistically significant relationship was found between participants' e-health literacy scores and sociodemographic characteristics, digital technology use, or health-related cultural perceptions ($p>0.05$). However, statistically significant correlations were identified among the health-related cultural characteristics examined in the study ($p<0.05$).

Conclusion: This study provides important information regarding digital technology use, e-health literacy, and health-related cultural characteristics among nursing and midwifery students in Somalia. The findings indicate that effective use of health information is not only a technical or cognitive skill but also a process shaped by individuals' interpretations, social interactions, and cultural experiences.

Keywords: Culture, e-health literacy, digital technologies, Somalia.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB51. Ebelikte Klinik Karar Verme ve Yasal Sorumluluk Eğitiminde Oyunlaştırma Stratejileri

Sultan Deveci[1], Nazan Karahan[2]
Sağlık Bakanlığı, Eğitim ve Sertifikasyon Daire Başkanlığı[1]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü[2]

Giriş: Ebelik mesleği; gebelik, doğum ve doğum sonrası süreçlerde kadına bütüncül bakım sağlayan, otonomisi yüksek ve yasal sorumlulukları bulunan bir alandır. Mesleğin doğası gereği karşılaşılan yasal ve etik karmaşıklıklar, ebelerin malpraktis davalarıyla karşılaşma sıklığını artırmaktadır.
Yöntem: Bu çalışma, ebelik eğitiminde malpraktis farkındalığının artırılması ve klinik karar verme becerilerinin geliştirilmesinde yenilikçi öğretim teknolojilerinin rolünü incelemek amacıyla hazırlanmıştır. Literatür taramada; Google Scholar, PubMed ve Cochrane Library veri tabanları üzerinden Midwifery Education, Gamification, Malpractice Awareness ve Clinical Decision Making anahtar kelimeleri kullanılarak, 2016-2026 yılları arasında yayımlanmış akademik çalışmalar incelenmiştir.
Bulgular: Ebelik mesleğinin adölesan gebelikler, kadına yönelik şiddet ve karmaşık doğum eylemleri gibi çok boyutlu yasal süreçleri içermesi sebebiyle, ebelerin malpraktis davalarıyla karşılaşma sıklığının diğer sağlık profesyonellerine oranla anlamlı düzeyde yüksek olduğunu belirtmiştir. Bu vakalar sadece hukuki bir süreçle sınırlı kalmayıp, ebeler üzerinde "İkinci Mağdur" kapsamında şiddetli suçluluk duygusu ve mesleki tükenmişliğe yol açarak nitelikli sağlık personelinin meslekten uzaklaşmasına ve kamu bütçesi üzerinde ağır tazminat yüklerine neden olmaktadır. Bir diğer kritik bulgu ise sahada yerleşmiş hatalı uygulamaların zamanla normalleştirilerek "klinik körlük" oluşturmasıdır, bu riske karşı en etkin müdahalenin mesleki bilgi ve becerilerin öğrenildiği lisans eğitimi yıllarında yapılması gerektiği saptanmıştır. Geleneksel didaktik yöntemlerin malpraktis gibi kaygı düzeyi yüksek konuları teorik düzlemde bıraktığı görülürken, "Senaryo Tabanlı Dallanan Hikâye" ve oyunlaştırma modellerinin öğrenciye sunduğu "deneyimsel hafiflik" sayesinde bilişsel yükü dengelediği belirlenmiştir.
Sonuç: Ebelik öğrencilerinin riskli durumlarda karar verme mekanizmalarını tetikleyen, hatanın yasal sonuçlarını güvenli bir dijital ortamda deneyimleten oyunlaştırma modellerinin, eğitim müfredatı için önemi görülmüştür. Ebelerin bu tür yenilikçi dijital Ar-Ge modelleriyle donatılması; hem anne-bebek güvenliğinin sağlanmasında hem de sağlık bütçesi üzerindeki malpraktis kaynaklı ekonomik yüklerin azaltılmasında kritik bir rol oynayacaktır.
Anahtar Kelimeler: ebelik eğitimi, malpraktis, oyunlaştırma, klinik karar verme

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB51. Gamification Strategies in Clinical Decision-Making and Legal Responsibility Education in Midwifery

Sultan Deveci[1], Nazan Karahan[2]
Ministry of Health, Department of Education and Certification[1]
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[2]

Introduction: Midwifery is a profession that provides holistic care to women during pregnancy, childbirth, and the postpartum period, with a high level of autonomy and legal responsibilities. Due to the nature of the profession, the legal and ethical complexities encountered in practice increase the likelihood of midwives facing malpractice lawsuits.
Methods: This study was prepared to examine the role of innovative educational technologies in increasing malpractice awareness and improving clinical decision-making skills in midwifery education. In the literature review, academic studies published between 2016 and 2026 were examined through Google Scholar, PubMed, and Cochrane Library databases using the keywords “Midwifery Education,” “Gamification,” “Malpractice Awareness,” and “Clinical Decision Making.”
Results: The literature indicates that the frequency of malpractice lawsuits among midwives is significantly higher compared with other healthcare professionals due to the multidimensional legal processes involved in midwifery practice, such as adolescent pregnancies, violence against women, and complicated labor cases. These cases are not limited to legal procedures but may also cause severe feelings of guilt and professional burnout among midwives within the scope of the “Second Victim” phenomenon, leading qualified healthcare professionals to leave the profession and creating substantial compensation burdens on public budgets. Another critical finding is that incorrect practices established in clinical settings may become normalized over time, resulting in “clinical blindness.” It has been determined that the most effective intervention against this risk should be implemented during undergraduate education, when professional knowledge and skills are acquired. While traditional didactic methods tend to leave high-anxiety topics such as malpractice at a theoretical level, scenario-based branching stories and gamification models have been found to balance cognitive load through the “experiential learning” opportunities they provide to students.
Conclusion: The importance of gamification models that trigger decision-making mechanisms in risky situations and allow midwifery students to experience the legal consequences of errors in a safe digital environment has been demonstrated for educational curricula. Equipping midwives with such innovative digital research and development models will play a critical role in ensuring maternal and newborn safety and reducing the economic burden of malpractice-related costs on healthcare systems.
Keywords: Midwifery education, malpractice, gamification, clinical decision-making.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB152. Sessiz Bir Tehdit Olarak Kateter İlişkili Üriner Sistem Enfeksiyonları: Üroonkoloji Hastalarında Hemşirelik Bakımının Kritik Rolü

Edanur Karataş[1], Damla Amasya[2]
Ankara Üniversitesi İbni Sina Araştırma ve Uygulama Hastanesi, Ankara, Türkiye[1]
Çankırı Karatekin Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, İç Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı, Çankırı, Türkiye[2]

Amaç: Kateter ilişkili üriner sistem enfeksiyonları (Kİ-ÜSE), sağlık hizmetiyle ilişkili enfeksiyonlar arasında en sık görülen türlerden biri olup, özellikle üroonkoloji hastalarında önemli bir klinik sorun olarak ortaya çıkmaktadır. Üroonkoloji hastaları; cerrahi girişimler, uzun süreli kateterizasyon, immünsüpresyon ve invaziv tedavilere maruz kalmaları nedeniyle Kİ-ÜSE gelişimi açısından yüksek risk altındadır. Bu enfeksiyonlar, hastanede kalış süresini uzatmakta, tedavi maliyetlerini artırmakta ve hasta yaşam kalitesini olumsuz yönde etkilemektedir. Bu derleme, üroonkoloji hastalarında Kİ-ÜSE'nin önlenmesinde hemşirelik bakımının rolünü vurgulamak amacıyla hazırlanmıştır.
Yöntem: Literatür taraması "üroonkoloji", "üriner sistem enfeksiyonları" ve "hemşirelik" anahtar kelimeleri kullanılarak ulusal ve uluslararası veri tabanlarında Türkçe ve İngilizce olarak gerçekleştirilmiş, ilgili derleme ve araştırma makaleleri incelenmiştir.
Bulgular: Kİ-ÜSE gelişiminde kateterizasyon süresi, aseptik tekniklere uyumsuzluk, yetersiz kateter bakımı ve hasta ile ilişkili faktörler belirleyici rol oynamaktadır. Üroonkoloji hastalarında bağışıklık sisteminin baskılanmış olması, enfeksiyonlara yatkınlığı artırarak bu süreci daha kritik hale getirmektedir. Bu nedenle, enfeksiyonların önlenmesinde hemşirelik bakımı temel bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Hemşireler; kateter endikasyonunun doğru değerlendirilmesi, gereksiz kateter kullanımının önlenmesi ve kateterin uygun zamanda çıkarılmasında aktif rol almaktadır. Kateter uygulaması sırasında aseptik tekniklerin sağlanması, el hijyenine uyum, kapalı drenaj sisteminin korunması ve idrar akışının kesintisiz sürdürülmesi enfeksiyon kontrolünde kritik hemşirelik girişimleridir. Ayrıca düzenli hasta izlemi, erken belirti ve bulguların tanılanması ile hasta ve aile eğitimlerinin verilmesi bakımın önemli bileşenleridir.
Sonuç: Kanıta dayalı uygulamalar ve sürekli eğitim programlarının etkin bir şekilde uygulanmasıyla Kİ-ÜSE'lerin büyük oranda önlenebilir olduğu bildirilmektedir. Sonuç olarak, üroonkoloji hastalarında Kİ-ÜSE'nin önlenmesinde etkili hemşirelik bakımı, hasta güvenliğinin sağlanması ve bakım kalitesinin artırılmasında önemli bir rol oynamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Üroonkoloji, üriner sistem enfeksiyonları, hemşirelik bakımı.

HSB152. Catheter-Associated Urinary Tract Infections as a Silent Threat: The Critical Role of Nursing Care in Uro-Oncology Patients

Edanur Karataş[1], Damla Amasya[2]
Ankara University İbni Sina Research and Application Hospital, Ankara, Türkiye[1]
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Internal Medicine Nursing, Çankırı, Türkiye[2]

Objective: Catheter-associated urinary tract infections (CAUTIs) are among the most common types of healthcare-associated infections and represent a significant clinical problem, particularly in uro-oncology patients. Uro-oncology patients are at high risk for developing CAUTIs due to surgical interventions, prolonged catheterization, immunosuppression, and exposure to invasive treatments. These infections prolong hospital stays, increase treatment costs, and negatively affect patients' quality of life. This review was prepared to emphasize the role of nursing care in preventing CAUTIs in uro-oncology patients.

Methods: A literature review was conducted in Turkish and English using the keywords "uro-oncology," "urinary tract infections," and "nursing" in national and international databases, and relevant review and research articles were examined.

Results: The duration of catheterization, non-compliance with aseptic techniques, inadequate catheter care, and patient-related factors play determining roles in the development of CAUTIs. In uro-oncology patients, immunosuppression increases susceptibility to infections, making this process more critical. Therefore, nursing care emerges as a fundamental component in infection prevention. Nurses play an active role in evaluating the appropriate indication for catheterization, preventing unnecessary catheter use, and ensuring timely catheter removal. Maintaining aseptic techniques during catheter insertion and care, adherence to hand hygiene, preservation of the closed drainage system, and maintaining uninterrupted urine flow are critical nursing interventions in infection control. In addition, regular patient monitoring, early identification of signs and symptoms, and providing education to patients and families are important components of care.

Conclusion: Evidence-based practices and continuous education programs are reported to enable the prevention of a large proportion of CAUTIs. In conclusion, effective nursing care plays an essential role in preventing CAUTIs among uro-oncology patients, ensuring patient safety, and improving the quality of care.

Keywords: Uro-oncology, urinary tract infections, nursing care.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB155. Hemşirelik Eğitiminde Dijital Dokümantasyon: Mevcut Sistemlerin Karşılaştırmalı İncelenmesi

Meltem Özduyan Kılıç[1], Fatoş Korkmaz[2]
Ankara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi[1]
Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi[2]

Özet: Sağlık hizmetlerinin dijitalleşme süreciyle birlikte elektronik sağlık kayıtları, hemşirelik bakımının yönetiminde ve hasta güvenliğinin sağlanmasında vazgeçilmez araçlar hâline gelmiştir. Ancak klinik ortamlarda dijital sistemlerin aktif kullanımı, hemşirelik bakımının kalitesi ve güvenliği açısından her zaman yeterli bir güvence oluşturmamaktadır. Hemşirelerin dijital yeterlilik düzeyleri ile elektronik ortamda yer alan veriyi klinik karar verme süreçlerine entegre etme becerileri arasında bir boşluk bulunduğu görülmektedir. Bu nedenle hemşirelik eğitiminin yürütüldüğü kurumlar, söz konusu boşluğu gidermek amacıyla hastanelerde yaygın olarak kullanılan bilgi yönetim sistemlerinin benzerlerini eğitim araçları olarak akademik süreçlerine entegre etmeye başlamıştır. Bu bağlamda, bu derlemede hemşirelik eğitiminde kullanılan dijital bakım planı ve elektronik sağlık kayıt sistemlerinin özellikleri karşılaştırmalı olarak incelenmiştir.

Literatürde yer alan çalışmaların önemli bir bölümünde sistemlerin standart hemşirelik terminolojileri (NANDA-I, NIC, NOC) ile bütünleşik olmadığı, karar destek mekanizmalarının sınırlı olduğu ya da bulunmadığı ve öğretim elemanı–öğrenci etkileşimini destekleyen bileşenlerin yetersiz kaldığı görülmektedir. Mevcut uygulamaların çoğunun simülasyon temelli, veri girişi odaklı veya hemşirelik sürecinin yalnızca belirli basamaklarını kapsayan parçalı yapılardan oluştuğu dikkat çekmektedir. Bu bulgular, öğrencilerin hasta verilerini analiz etme, uygun hemşirelik tanısı belirleme, girişimleri planlama ve bakım sonuçlarını değerlendirme gibi klinik akıl yürütme basamaklarını dijital ortamda bütüncül biçimde deneyimlemelerini sınırlayabilmektedir. Elde edilen sonuçlar, mevcut sistemlerin basit veri kayıt araçlarının ötesine geçerek klinik akıl yürütmeyi desteklemesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Bu kapsamda, uluslararası terminolojilerle entegre ve hemşirelik sürecini bütünüyle kapsayan öğrenme platformlarının geliştirilmesi kritik önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik eğitimi, elektronik sağlık kayıtları, dijital bakım planı, klinik karar verme

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB155. Digital Documentation in Nursing Education: A Comparative Examination of Current Systems

Meltem Özduyan Kılıç[1], Fatoş Korkmaz[2]
Ankara University, Faculty of Nursing[1]
Hacettepe University, Faculty of Nursing[2]

Abstract: With the digitalization of healthcare services, electronic health records have become indispensable tools in the management of nursing care and ensuring patient safety. However, the active use of digital systems in clinical settings does not always provide sufficient assurance in terms of the quality and safety of nursing care. A gap exists between nurses' levels of digital competency and their ability to integrate electronic data into clinical decision-making processes. Therefore, institutions providing nursing education have begun to integrate similar versions of information management systems commonly used in hospitals into their academic processes as educational tools to address this gap. In this context, this review comparatively examines the characteristics of digital care plan systems and electronic health record systems used in nursing education.

A significant proportion of studies in the literature indicate that these systems are not fully integrated with standardized nursing terminologies (NANDA-I, NIC, NOC), decision support mechanisms are limited or unavailable, and components supporting instructor–student interaction remain insufficient. It is noteworthy that most current applications consist of fragmented structures that are simulation-based, focused on data entry, or cover only certain stages of the nursing process. These findings may limit students' ability to holistically experience clinical reasoning steps in digital environments, such as analyzing patient data, identifying appropriate nursing diagnoses, planning interventions, and evaluating care outcomes. The findings demonstrate that existing systems should move beyond simple data recording tools and support clinical reasoning processes. In this regard, the development of learning platforms integrated with international terminologies and encompassing the entire nursing process is of critical importance.

Keywords: Nursing education, electronic health records, digital care plan, clinical decision-making.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB52. Bir Obstetrik Morbitide: Simfizis Pubis Disfonksiyonu

Uzman Ebe İlknur Sirkeci[1], Ebe Derya Koç[2], Nazan Karahan[3]
Sağlık Bakanlığı, İstatistik, Analiz, Raporlama ve Stratejik Yönetim Daire Başkanlığı[1]
Başkent Üniversitesi, Ankara Hastanesi[2]
Gülhane Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü[3]

Giriş: Simfizis pubis, pelvisin sağ ve sol hemipelvislerini ön yüzde ve midsagittal düzlemde birleştiren eklemdir. Bu eklemin pelvis stabilizasyonundaki rolünü yerine getirememesi ve etkili ağırlık taşıma işlevinin bozulması durumu simfizis pubis disfonksiyonu (SPD) olarak tanımlanmaktadır.

Yöntem: Bu bildiri, gebelikte simfizis pubis disfonksiyonuna (SPD) dikkat çekmek amacıyla hazırlanmıştır. Literatür taraması; PubMed, Google Scholar ve Cochrane Library veri tabanları üzerinden 'Pregnancy, ' Symphysis Pubis Dysfunction' ve 'pelvic girdle pain' anahtar kelimeleri kullanılarak, 2002-2024 yılları arasında yayımlanmış akademik çalışmalar incelenmiştir.

Bulgular: Pelvis eklemlerinin gebelik boyunca giderek artan laksisitesi, relaksin ve progesteron hormonlarının etkisiyle meydana gelen fizyolojik bir değişimdir. Simfizis pubis açıklığı gebe olmayan bir kadında 4–5 mm'dir. Bu açıklık gebeliğin son iki ayında relaksin ve progesteron hormonlarının etkisiyle artarak ortalama 7,7 mm'ye çıkar ve 3–20 mm aralığındadır. Simfizis pubis disfonksiyonu (SPD), eklemin pelvik kuşakta instabiliteye neden olacak kadar gevşediği durumlarda ortaya çıkar.

Simfizis pubis disfonksiyonu nadir görüldüğü düşünülse de bildirilmesinde ve teşhis edilmesinde aksaklıklar yaşanmaktadır. Bildirilen insidans %0,005 ile %31,7 arasındadır.

Simfizis pubis bölgesinde başlayan; hastalar tarafından yanıcı, batıcı, bıçak saplanır gibi veya morarma şeklinde tarif edilen, yürüme, merdiven inip çıkma, tek bacak üzerinde durma, bacakları iki yana ayırma, yatakta dönerken pozisyon değiştirme, araçtan inip binme ve ağırlık taşıma gibi pelvisin denge kurmasını gerektiren hareketlerde keskin şekilde artan ağrı ile karakterizedir.

Tedavi olarak; fizyoterapi uygulamaları (buz, TENS, egzersizler), pelvik destek kemerleri kullanımı, ağrı kesici ilaçlar ve günlük yaşam aktivitelerinin düzenlenmesini içeren konservatif yaklaşımlara dayanmakla birlikte en kesin ve doğal çözüm doğumun gerçekleşmesidir.

Sonuç: Gebelikte simfizis pubis disfonksiyonu, yaşam kalitesini ciddi oranda düşüren ancak sıklıkla ihmal edilen bir tablodur. Ebeler, prenatal kontrollerde hareket kısıtlılığı ve ağrı semptomlarını sorgulayarak gebelerin yaşam kalitesini arttırmak için tedavide multidisipliner bir yaklaşım benimsenmeli; gebenin günlük yaşam aktivitelerinin düzenlenmesi ve konservatif yöntemlerin etkin kullanımı konusunda danışmanlık yapmalıdırlar.

Anahtar Kelimeler: Obstetrik Morbitide, Simfizis Pubis Disfonksiyonu

ESB52. An Obstetric Morbidity: Symphysis Pubis Dysfunction

Expert Midwife İlknur Sirkeci[1], Midwife Derya Koç[2], Nazan Karahan[3]
Ministry of Health, Department of Statistics, Analysis, Reporting and Strategic Management[1]
Başkent University, Ankara Hospital[2]
Gülhane Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[3]

Introduction: The symphysis pubis is the joint that connects the right and left hemipelvises of the pelvis at the anterior aspect and in the midsagittal plane. The condition in which this joint fails to fulfill its role in pelvic stabilization and effective weight-bearing function is defined as symphysis pubis dysfunction (SPD).

Methods: This presentation was prepared to draw attention to symphysis pubis dysfunction (SPD) during pregnancy. A literature review was conducted using the keywords “Pregnancy,” “Symphysis Pubis Dysfunction,” and “pelvic girdle pain” through PubMed, Google Scholar, and Cochrane Library databases, examining academic studies published between 2002 and 2024.

Results: The increasing laxity of the pelvic joints throughout pregnancy is a physiological change caused by the effects of the hormones relaxin and progesterone. The symphysis pubis gap is 4–5 mm in a non-pregnant woman. During the last two months of pregnancy, this gap increases under the influence of relaxin and progesterone hormones, reaching an average of 7.7 mm and ranging between 3–20 mm. Symphysis pubis dysfunction (SPD) occurs when the joint becomes excessively relaxed, resulting in instability of the pelvic girdle.

Although symphysis pubis dysfunction is considered rare, difficulties exist in its recognition and diagnosis. The reported incidence ranges between 0.005% and 31.7%.

SPD is characterized by pain beginning in the symphysis pubis region, described by patients as burning, stabbing, knife-like, or bruising sensations, which intensifies sharply during movements requiring pelvic balance, such as walking, climbing stairs, standing on one leg, separating the legs, changing position while turning in bed, getting in and out of a vehicle, and carrying weight.

Treatment is based on conservative approaches, including physiotherapy applications (ice, TENS, exercises), the use of pelvic support belts, analgesic medications, and regulation of daily living activities. However, the most definitive and natural solution is the completion of childbirth.

Conclusion: Symphysis pubis dysfunction during pregnancy is a condition that significantly reduces quality of life but is often neglected. Midwives should adopt a multidisciplinary approach by questioning mobility limitations and pain symptoms during prenatal follow-ups to improve pregnant women’s quality of life. They should provide counseling regarding the regulation of daily living activities and the effective use of conservative methods.

Keywords: Obstetric morbidity, symphysis pubis dysfunction.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB156. Yoğun Bakım Hemşirelerinin Tıbbi Cihazla İlişkili Basınç Yaralanmalarına Yönelik Bilgi, Tutum ve Önleme Uygulamaları Arasındaki İlişkinin Yapısal Eşitlik Modeli ile İncelenmesi

Arzu Bahar[1], Sevil Olğun[2], Melek Çakır[3], Zalihe Yarkıner[4]
Çankırı Karatekin Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü[1]
Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi[2]
Necmettin Erbakan Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Hemşirelik Bölümü[3]
Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi[4]

Amaç: Bu çalışma, yoğun bakım hemşirelerinin tıbbi cihazla ilişkili basınç yaralanmalarına (TCİBY) yönelik bilgi düzeyi, tutumları ve önleme uygulamaları arasındaki ilişkileri incelemek ve bu değişkenler arasındaki yapısal ilişkileri Yapısal Eşitlik Modeli (YEM) ile değerlendirmek amacıyla gerçekleştirilmiştir.
Yöntem: Tanımlayıcı ve kesitsel tasarımda yürütülen araştırma, bir eğitim araştırma hastanesi yoğun bakım ünitelerinde çalışan 105 hemşire ile gerçekleştirilmiştir. Veriler; Hemşire Bilgi Formu, TCİBY Bilgi Ölçeği, TCİBY Tutum Ölçeği ve TCİBY Önleme Uygulamaları Anketi kullanılarak yüz yüze toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler, korelasyon analizleri ve Yapısal Eşitlik Modeli kullanılmıştır.
Bulgular: Hemşirelerin TCİBY bilgi puanı 15,81±1,92, tutum puanı 22,84±7,68 ve önleme uygulamaları puanı 52,36±7,55'tir. Katılımcıların %74,3'ünün önleme uygulamaları puanı yeterli düzeydedir. Önleme uygulamaları ile önleme tutumu arasında negatif yönde anlamlı ilişki ($r=-0,50$; $p<0,01$), bakım/tedavi tutumu ile negatif yönde anlamlı ilişki ($r=-0,39$; $p<0,01$) saptanmıştır. Önleme uygulamaları ile risk değerlendirme bilgisi arasında pozitif yönde zayıf ilişki bulunmuştur ($r=0,24$; $p<0,05$). Yapısal model analizinde risk değerlendirme bilgisinin önleme uygulamaları üzerindeki doğrudan etkisi anlamlı bulunmazken ($\beta=0,09$; $p>0,05$), önleme tutumu ($\beta=-0,34$; $p=0,002$) ve bakım/tedavi tutumu ($\beta=-0,22$; $p=0,048$) anlamlı etki göstermiştir.
Sonuç: Hemşirelerin TCİBY bilgileri orta düzeyde, tutumları olumlu ve önlenmesine yönelik uygulamaları kabul edilebilir düzeydedir. TCİBY'yi önleme uygulamalarının özellikle tutum değişkenleriyle güçlü bir ilişki gösterdiği saptanmıştır. TCİBY'nin önlenmesine yönelik girişimlerde hemşirelerin tutumlarını güçlendirmeye odaklanan eğitim programlarının planlanması ve klinik uygulamaların bu doğrultuda desteklenmesi önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Basınç yaralanması, hasta güvenliği, hemşirelik bakımı, önleme uygulamaları.

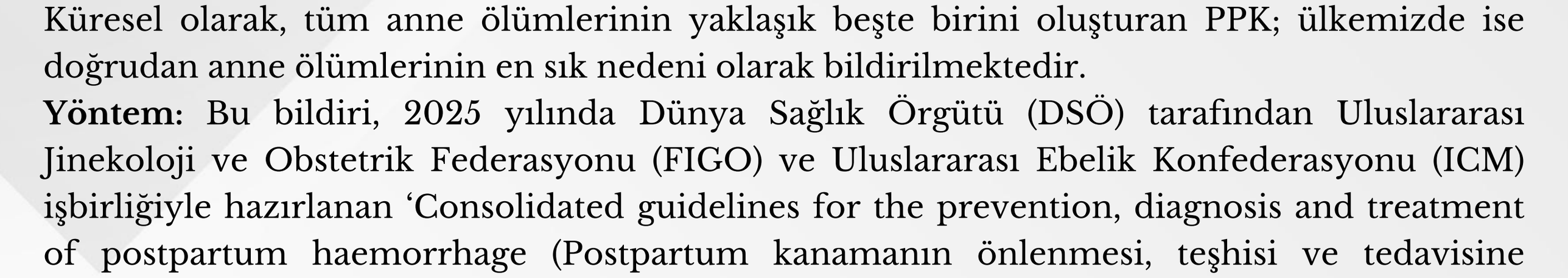
ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB156. Investigation of the Relationship Between Knowledge, Attitudes, and Prevention Practices of Intensive Care Nurses Regarding Medical Device-Related Pressure Injuries Using Structural Equation Modeling

Arzu Bahar[1], Sevil Olğun[2], Melek Çakır[3], Zalihe Yarkıner[4]
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Nursing[1]
Aydın Adnan Menderes University, Faculty of Nursing[2]
Necmettin Erbakan University, Institute of Health Sciences, Department of Nursing[3]
Cyprus International University[4]

Objective: This study was conducted to examine the relationships between intensive care nurses' levels of knowledge, attitudes, and prevention practices regarding medical device-related pressure injuries (MDRPIs) and to evaluate the structural relationships among these variables using Structural Equation Modeling (SEM).
Methods: This descriptive and cross-sectional study was conducted with 105 nurses working in the intensive care units of a training and research hospital. Data were collected face-to-face using the Nurse Information Form, MDRPI Knowledge Scale, MDRPI Attitude Scale, and MDRPI Prevention Practices Questionnaire. Descriptive statistics, correlation analyses, and Structural Equation Modeling were used for data analysis.
Results: The nurses' mean scores were 15.81±1.92 for MDRPI knowledge, 22.84±7.68 for attitude, and 52.36±7.55 for prevention practices. Among the participants, 74.3% had prevention practice scores at an adequate level. A significant negative correlation was found between prevention practices and prevention attitudes ($r=-0.50$; $p<0.01$), as well as between prevention practices and care/treatment attitudes ($r=-0.39$; $p<0.01$). A weak positive correlation was found between prevention practices and risk assessment knowledge ($r=0.24$; $p<0.05$). In the structural model analysis, the direct effect of risk assessment knowledge on prevention practices was not statistically significant ($\beta=0.09$; $p>0.05$), whereas prevention attitude ($\beta=-0.34$; $p=0.002$) and care/treatment attitude ($\beta=-0.22$; $p=0.048$) showed significant effects.
Conclusion: Nurses' knowledge regarding MDRPIs was at a moderate level, their attitudes were positive, and their prevention practices were at an acceptable level. Prevention practices for MDRPIs were found to be strongly associated with attitude-related variables. It is recommended that educational programs focusing on strengthening nurses' attitudes should be planned for MDRPI prevention, and clinical practices should be supported accordingly.
Keywords: Pressure injury, patient safety, nursing care, prevention practices.

ESB53. Postpartum Kanama Yönetimi: DSÖ, FIGO, ICM İşbirliğiyle

Uzman Ebe İlknur Sirkeci[1], Ebe Derya Koç[2], Nazan Karahan[3]
Sağlık Bakanlığı, İstatistik, Analiz, Raporlama ve Stratejik Yönetim Daire Başkanlığı[1]
Başkent Üniversitesi, Ankara Hastanesi[2]
Gülhane Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü[3]

Giriş: Postpartum kanama (PPK), doğumda en sık görülen komplikasyonlarından biridir. Küresel olarak, tüm anne ölümlerinin yaklaşık beşte birini oluşturan PPK; ülkemizde ise doğrudan anne ölümlerinin en sık nedeni olarak bildirilmektedir.
Yöntem: Bu bildiri, 2025 yılında Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) tarafından Uluslararası Jinekoloji ve Obstetrik Federasyonu (FIGO) ve Uluslararası Ebelik Konfederasyonu (ICM) işbirliğiyle hazırlanan 'Consolidated guidelines for the prevention, diagnosis and treatment of postpartum haemorrhage (Postpartum kanamanın önlenmesi, teşhisi ve tedavisine yönelik birleştirilmiş kılavuz)' önerileri incelenmiştir. Kılavuz PPK' nın önlenmesi, teşhisi, tedavisi, destekleyici bakımı ve sağlık sistemi müdahaleleri için toplam 51 öneri içermektedir.
Bulgular: Kılavuz doğum öncesinden sonrasına kadar uzanan kapsamlı bir yaklaşımı temel alır; gebelikte aneminin önlenmesi ve tedavisi için demir takviyeleri ile başlayan bu süreçte, tüm doğumlarda kanamayı önlemek amacıyla rutin epizyotomiden kaçınılması ve ilk tercih olarak oksitosin (veya duruma göre ısıya dayanıklı karbetosin ya da misoprostol) kullanılarak uterotonik profilaksisi yapılması tavsiye edilir. Kanamanın teşhisinde göz kararı tahmin yerine kan kaybının objektif araçlarla ölçülmesi ve ⩾300 mL kayıpla birlikte hemodinamik bozukluk (veya tek başına ⩾500 mL kayıp) görülmesi halinde anında teşhis konulması şart koşulurken; tedavi aşamasında uterus masajı, damar içi oksitosin, erken Traneksamik Asit (TXA) ve izotonik sıvı desteğinden oluşan "ilk yanıt tedavi paketinin" ayrı ayrı değil, eşzamanlı uygulanması gerektiği vurgulanmaktadır. Dirençli vakalarda ise bimanuel kompresyon, uterus içi balon tamponadı veya cerrahi müdahaleler gibi ileri yöntemlere vakit kaybetmeden geçilmesi önerilmektedir. PPK yönetiminin kurumlarda resmi protokoller ve simülasyon eğitimleriyle güvence altına alınması gerektiği vurgulanmaktadır.
Sonuç: Yeni küresel kılavuz, postpartum kanama yönetiminde antenatal dönemden postpartum sürece kadar uzanan proaktif bir yaklaşımı benimsemektedir. Kanama yönetiminde objektif ölçüm araçlarına geçilmesi ve müdahalelerin "ilk yanıt tedavi paketi" şeklinde eş zamanlı uygulanması gerektiği vurgulanmaktadır. Bu bağlamda ebelerin; objektif veri toplama, hızlı farmakolojik müdahale ve simülasyon temelli eğitimlerle yetkinliklerini güncel tutmaları, önlenebilir anne ölümlerini azaltmada etkili olacağı öngörülmektedir.
Anahtar Kelimeler: postpartum kanama, ebelik, anne ölümü

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB53. Postpartum Hemorrhage Management: In Collaboration with WHO, FIGO, and ICM

Expert Midwife İlknur Sirkeci[1], Midwife Derya Koç[2], Nazan Karahan[3]
Ministry of Health, Department of Statistics, Analysis, Reporting and Strategic Management[1]
Başkent University, Ankara Hospital[2]
Gülhane Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery[3]

Introduction: Postpartum hemorrhage (PPH) is one of the most common complications of childbirth. Globally, PPH accounts for approximately one-fifth of all maternal deaths, and in Türkiye, it is reported as the leading cause of direct maternal mortality.
Methods: This presentation examines the recommendations of the “Consolidated guidelines for the prevention, diagnosis and treatment of postpartum haemorrhage”, prepared in 2025 by the World Health Organization (WHO) in collaboration with the International Federation of Gynecology and Obstetrics (FIGO) and the International Confederation of Midwives (ICM). The guideline includes a total of 51 recommendations for the prevention, diagnosis, treatment, supportive care, and health system interventions related to PPH.
Results: The guideline is based on a comprehensive approach extending from the antenatal period to the postpartum period. This process begins with iron supplementation for the prevention and treatment of anemia during pregnancy. To prevent hemorrhage in all births, routine episiotomy is discouraged, and uterotonic prophylaxis using oxytocin as the first choice (or heat-stable carbetocin or misoprostol depending on the circumstances) is recommended. For the diagnosis of hemorrhage, objective measurement of blood loss rather than visual estimation is required. Immediate diagnosis is recommended when blood loss of ⩾300 mL is accompanied by hemodynamic instability or when blood loss alone reaches ⩾500 mL. During treatment, it is emphasized that the “first response treatment bundle,” consisting of uterine massage, intravenous oxytocin, early administration of tranexamic acid (TXA), and isotonic fluid support, should be applied simultaneously rather than separately. In resistant cases, advanced interventions such as bimanual compression, intrauterine balloon tamponade, or surgical procedures should be initiated without delay. The guideline emphasizes that PPH management should be ensured through formal institutional protocols and simulation-based training.
Conclusion: The new global guideline adopts a proactive approach to postpartum hemorrhage management, extending from the antenatal period to the postpartum process. It emphasizes the transition to objective measurement tools in hemorrhage management and the simultaneous implementation of interventions as a “first response treatment bundle.” In this context, it is anticipated that midwives maintaining their competencies through objective data collection, rapid pharmacological interventions, and simulation-based training will contribute effectively to reducing preventable maternal deaths.
Keywords: Postpartum hemorrhage, midwifery, maternal mortality.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB54. Telelaktasyon ve Dijital Ebeliğin Geleceği

Sema Erbaş[1], Aslı Er Korucu[2]
Ankara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ebelik Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye[1]
Ankara Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi, Ebelik Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye[2]

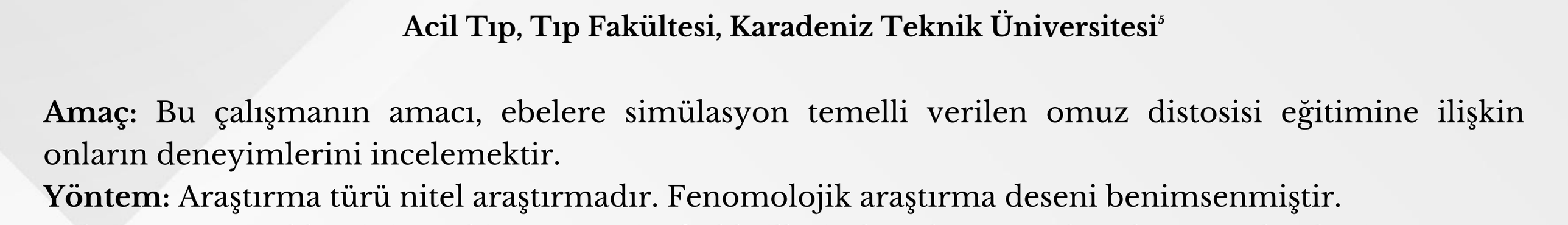
Amaç: Telelaktasyon, emzirme danışmanlığının tele-sağlık teknolojileri aracılığıyla sunulmasını ifade eden ve özellikle doğum sonrası dönemde bakımın sürekliliğini destekleyen yenilikçi bir yaklaşımdır. Bu derleme çalışmasının amacı, telelaktasyon uygulamalarının emzirme danışmanlığı, emzirme sonuçları ve dijital ebeliğin gelecekteki bakım modelleri üzerindeki etkilerini güncel literatür doğrultusunda incelemektir.
Yöntem: Bu literatür derlemesinde 2019–2025 yılları arasında yayımlanan çalışmalar Web of Science, PubMed ve Google Scholar veri tabanlarında "breastfeeding", "women's health", "telelactation", "lactation", "telehealth", "digital midwifery" ve "online breastfeeding support" anahtar kelimeleri kullanılarak taranmıştır. Telelaktasyonun emzirme danışmanlığı, emzirme sonuçları, anne memnuniyeti ve profesyonel desteğe erişim üzerindeki etkilerini ele alan çalışmalar değerlendirmeye alınmıştır.
Bulgular: İncelenen çalışmalar, telelaktasyonun annelerin profesyonel desteğe erişimini kolaylaştırabileceğini, emzirme özyeterliliğini ve anne memnuniyetini artırabileceğini, emzirme sorunlarına erken dönemde müdahale edilmesine olanak sağlayarak emzirmenin sürdürülmesini destekleyebileceğini göstermektedir. Telelaktasyon uygulamaları; video görüşmeleri, mobil sağlık uygulamaları, çevrim içi danışmanlık platformları ve mesajlaşma sistemleri aracılığıyla annelere bireyselleştirilmiş destek sunabilmektedir. Bu yönüyle telelaktasyon, özellikle kırsal bölgelerde, sağlık hizmetlerine erişimin sınırlı olduğu alanlarda ve doğum sonrası dönemde yüz yüze danışmanlığa ulaşmakta güçlük yaşayan anneler için önemli bir bakım modeli olarak değerlendirilmektedir. Bununla birlikte teknolojik altyapı yetersizlikleri, dijital okuryazarlık düzeyi, veri güvenliği, mahremiyet ve yüz yüze iletişimin sınırlı olması telelaktasyon uygulamalarının temel sınırlılıkları arasında yer almaktadır.
Sonuç: Telelaktasyon, dijitalleşen ebeliğin önemli bir bileşeni olarak emzirme danışmanlığında erişilebilir, sürdürülebilir ve anne merkezli bir bakım modeli sunmaktadır. Ebe ve hemşirelerin dijital sağlık teknolojilerini etkin kullanabilmeleri için mesleki yeterliliklerinin güçlendirilmesi, etik ve güvenli tele-sağlık uygulamalarına yönelik standart protokollerin geliştirilmesi ve telelaktasyonun doğum sonrası bakım hizmetlerine entegre edilmesi önerilmektedir.
Anahtar kelimeler: Telelaktasyon, emzirme danışmanlığı, dijital ebelik, tele-sağlık, emzirme özyeterliliği.

ESB54. Telelactation and the Future of Digital Midwifery

Sema Erbaş[1], Aslı Er Korucu[2]
Ankara University, Institute of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[1]
Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[2]

Objective: Telelactation is an innovative approach that refers to the provision of breastfeeding counseling through telehealth technologies and supports continuity of care, particularly during the postpartum period. This review aimed to examine the effects of telelactation practices on breastfeeding counseling, breastfeeding outcomes, and future care models of digital midwifery based on current literature.
Methods: In this literature review, studies published between 2019 and 2025 were searched in Web of Science, PubMed, and Google Scholar databases using the keywords “breastfeeding,” “women’s health,” “telelactation,” “lactation,” “telehealth,” “digital midwifery,” and “online breastfeeding support.” Studies addressing the effects of telelactation on breastfeeding counseling, breastfeeding outcomes, maternal satisfaction, and access to professional support were included.
Results: The reviewed studies indicate that telelactation may facilitate mothers’ access to professional support, increase breastfeeding self-efficacy and maternal satisfaction, and support breastfeeding continuation by enabling early intervention for breastfeeding problems. Telelactation practices can provide individualized support to mothers through video consultations, mobile health applications, online counseling platforms, and messaging systems. In this regard, telelactation is considered an important care model, particularly for mothers living in rural areas, regions with limited access to healthcare services, and those experiencing difficulties accessing face-to-face counseling during the postpartum period. However, technological infrastructure limitations, digital literacy levels, data security, privacy concerns, and restricted face-to-face communication are among the main limitations of telelactation practices.
Conclusion: Telelactation, as an important component of digital midwifery, offers an accessible, sustainable, and mother-centered care model in breastfeeding counseling. It is recommended that the professional competencies of midwives and nurses be strengthened to enable effective use of digital health technologies, that standard protocols for ethical and secure telehealth practices be developed, and that telelactation be integrated into postpartum care services.
Keywords: Telelactation, breastfeeding counseling, digital midwifery, telehealth, breastfeeding self-efficacy.

ESB55. Ebelerin Simülasyon Temelli Omuz Distosisi Eğitimine Yönelik Deneyimleri: Bir Fenomenolojik Çalışma

Songül Aktaş[1], Ahmet Kağan Özkaya[2], Ebru Turhal[3], Fulya Batmaz[4], Özgür Tatlı[5]
Ebelik Bölümü, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Karadeniz Teknik Üniversitesi[1]
Pediatri Anabilim Dalı, Tıp Fakültesi, Karadeniz Teknik Üniversitesi[2]
Eğitmen, İyi Hekimlik Uygulamaları ve Simülasyon Merkezi, Tıp Fakültesi, Karadeniz Teknik Üniversitesi[3]
Eğitmen, İyi Hekimlik Uygulamaları ve Simülasyon Merkezi, Tıp Fakültesi, Karadeniz Teknik Üniversitesi[4]
Acil Tıp, Tıp Fakültesi, Karadeniz Teknik Üniversitesi[5]

Amaç: Bu çalışmanın amacı, ebelere simülasyon temelli verilen omuz distosisi eğitimine ilişkin onların deneyimlerini incelemektir.
Yöntem: Araştırma türü nitel araştırmadır. Fenomolojik araştırma deseni benimsenmiştir. Çalışmanın örneklemini Türkiye'nin farklı illerinde çalışan 13 ebe oluşturmaktadır (2023-2024 yılları arası). Ebeler, tıbbi bir simülasyon merkezinde, simülasyon eğitiminde uzman eğitimciler tarafından teorik ve pratik bileşenlerden oluşan 4 saatlik simülasyon eğitimi almıştır. Simülasyon eğitiminde yüksek gerçeklikli bir doğum simülatörü kullanılmıştır.Simülasyon eğitimi 4-5 kişilik gruplar halinde gerçekleştirilmiştir. Teorik eğitim sonrası senaryo oynatılmıştır. Senaryonun ardından, moderatörün önderliğinde katılımcılarla çözümleme (debirifing) oturumu yapılmıştır. Bu eğitimden en az 1 ay sonra, ebelerin bu eğitime ilişkin görüşleri incelenmiştir. Çalışmada, “ebe tanıtım bilgi formu ve derinlemesine bireysel görüşme formu” kullanılarak veri toplanmıştır. Verilerin analizinde Braun ve Clarke'ın (2014) tematik analiz tekniği kullanıldı. Analizde MAXQDA nitel yazılım programı kullanıldı. Çalışma öncesi, etik kurul onayı (No: 2022/149) ve simülasyon merkezi kullanım izni (No: E-29434209-060.99-43852 /2023), katılımcılardan sözlü ve yazılı izin alındı. Veriler COREQ kontrol listesi kılavuzuna göre raporlanmıştır.
Bulgular: Çalışma beş ana tema ve on bir alt tema belirlemiştir. Ana temalar "yaşanan duygular", "olumlu öğrenme ortamı", "kazanımlar", "geçmişteki travmatik doğum deneyimlerini hatırlama" ve "beklentiler/öneriler" olarak sıralanmıştır. Katılımcıların büyük çoğunluğu, heyecan duyma, keyif alma, mutlu olma gibi duygular, iki katılımcı da stres yaşadığını belirtmiştir. Katılımcıların neredeyse tamamı öğrenme ortamını güvenli, gerçekçi, tatmin edici ve simülasyon merkezinin yeterli kaynaklara sahip olduğunu belirtmiştir. Katılımcıların çoğu, eğitimin özgüven ve farkındalık artması, akranlardan öğrenme ve empatik bir tutum geliştirme gibi kazanımlar sağladığını bildirmiştir. Çoğu katılımcı, bu eğitimin belirli aralıklarla tekrarlanmasını ve eğitime doğum hekimlerinin de katılmasını önermiştir.
Sonuç: Ebeler için simülasyon tabanlı omuz distosi eğitimi, olumlu bir öğrenme ortamı oluşturma, bilişsel ve psikomotor becerileri geliştirme ve akran öğrenimini teşvik etme gibi katkılar sağlamaktadır. Doğum ünitelerinde çalışan ebelere, mezuniyet sonrası periyodik aralıklarla omuz distosisi gibi simülasyon tabanlı obstetrik acil durum eğitimleri sağlamak, ebelerin iş memnuniyetini artırmak, obstetrik krizleri yönetmek, ekip çalışmasını sağlamak ve anne doğum travmasını önlemek açısından önemlidir.
Anahtar Kelimeler: Ebe, Fenomenolojik çalışma, Omuz distosisi, Simülasyon eğitimi, Vajinal doğum

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

ESB55. Experiences of Midwives Regarding Simulation-Based Shoulder Dystocia Training: A Phenomenological Study

Songül Aktaş[1], Ahmet Kağan Özkaya[2], Ebru Turhal[3], Fulya Batmaz[4], Özgür Tatlı[5]
Department of Midwifery, Faculty of Health Sciences, Karadeniz Technical University[1]
Department of Pediatrics, Faculty of Medicine, Karadeniz Technical University[2]
Instructor, Good Medical Practice and Simulation Center, Faculty of Medicine, Karadeniz Technical University[3]
Instructor, Good Medical Practice and Simulation Center, Faculty of Medicine, Karadeniz Technical University[4]
Department of Emergency Medicine, Faculty of Medicine, Karadeniz Technical University[5]

Objective: This study aimed to examine the experiences of midwives regarding simulation-based shoulder dystocia training.

Methods: This study was conducted using a qualitative research design. A phenomenological research approach was adopted. The sample consisted of 13 midwives working in different provinces of Türkiye between 2023 and 2024. The midwives received a 4-hour simulation training consisting of theoretical and practical components provided by expert simulation educators at a medical simulation center. A high-fidelity birth simulator was used during the simulation training. The simulation sessions were conducted in groups of 4–5 participants. After the theoretical training, the scenario was performed. Following the scenario, a debriefing session was conducted with the participants under the guidance of a moderator. At least one month after this training, the midwives' opinions regarding the training were examined. Data were collected using a "midwife introductory information form" and an "in-depth individual interview form." Braun and Clarke's (2014) thematic analysis method was used for data analysis. MAXQDA qualitative analysis software was used. Before the study, ethical approval (No: 2022/149) and permission to use the simulation center (No: E-29434209-060.99-43852/2023) were obtained, and verbal and written consent was received from the participants. The data were reported according to the COREQ checklist guidelines.

Results: The study identified five main themes and eleven subthemes. The main themes were categorized as "emotions experienced," "positive learning environment," "achievements," "recalling traumatic birth experiences from the past," and "expectations/suggestions." The majority of participants reported emotions such as excitement, enjoyment, and happiness, while two participants reported experiencing stress. Almost all participants stated that the learning environment was safe, realistic, and satisfying, and that the simulation center had adequate resources. Most participants reported that the training provided benefits such as increased self-confidence and awareness, peer learning, and development of an empathetic attitude. Most participants suggested that this training should be repeated at regular intervals and that obstetricians should also participate in the training.

Conclusion: Simulation-based shoulder dystocia training for midwives contributes to creating a positive learning environment, improving cognitive and psychomotor skills, and promoting peer learning. Providing periodic simulation-based obstetric emergency training, such as shoulder dystocia management, to midwives working in delivery units after graduation is important for increasing job satisfaction, managing obstetric crises, ensuring teamwork, and preventing maternal birth trauma.

Keywords: Midwife, phenomenological study, shoulder dystocia, simulation training, vaginal birth.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB56. Sezaryen Sonrası Erken Emzirme Başarısını Etkileyen Faktörler ve Ebelik Yaklaşımları

Zahra Saeidi Mofrad[1], İlknur Münevver Gönenç[2]
Yüksek Lisans Öğrencisi, Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Ebelik Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye[1]
Doç. Dr., Ankara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Ebelik Bölümü, Ankara, Türkiye[2]

Giriş ve Amaç: Dünya Sağlık Örgütü verilerine göre küresel ölçekte artan sezaryen doğum oranları, emzirmenin fizyolojik ve psikolojik başlatıcılarını olumsuz etkileyebilmektedir. Sezaryen sonrası cerrahi stres, postoperatif ağrı ve sınırlı mobilizasyon, laktogenez II (DOL II) sürecinde gecikmelere ve emzirme başarısında azalmaya yol açabilmektedir. Bu çalışmanın amacı, sezaryen sonrası emzirme sürecini etkileyen fizyolojik, psikolojik ve sistemsel bariyerleri incelemek ve kanıta dayalı ebelik uygulamaları ile baba katılımının etkisini değerlendirmektir
Yöntem: Çalışma, betimleyici nitelikte bir literatür derlemesidir. Veriler; PubMed, Google Scholar, Cochrane Library ve TR Dizin veri tabanlarında, Dünya Sağlık Örgütü, UNICEF ve American College of Obstetricians and Gynecologists rehberleri temel alınarak elde edilmiştir. Literatür taraması, "cesarean section", "breastfeeding", "midwifery care", "oxytocin massage" ve "paternal skin-to-skin contact" anahtar kelimeleri kullanılarak gerçekleştirilmiş; 2016–2026 yılları arasında yayımlanan Türkçe ve İngilizce çalışmalar değerlendirilmiştir.
Bulgular: Sezaryen sonrası emzirme sürecinin çok boyutlu engeller içerdiği belirlenmiştir. Maternal düzeyde insizyon ağrısı, mobilizasyon kısıtlılığı, meme ile ilgili sorunlar ve düşük emzirme öz-yeterliliği başlıca bariyerler olarak öne çıkmaktadır. Ayrıca laktogenez II gecikmesinin özellikle primipar kadınlarda daha sık olduğu belirlenmiştir. Psikolojik faktörler arasında stres ve anksiyete, emzirmeyi etkileyen önemli değişkenlerdir. Neonatal düzeyde anesteziye bağlı emme refleksi baskılanması ve düşük emme sıklığı dikkat çekmektedir. Sistemsel düzeyde ise erken ten tene temasın uygulanmaması, yetersiz oda paylaşımı ve sağlık personeli desteğinin sınırlı olması temel engeller arasında yer almaktadır. Buna karşılık, erken ten tene temas, kanguru bakımı, emzirme danışmanlığı ve oksitosin masajı gibi ebelik girişimlerinin laktasyonu desteklediği ve emzirme başarısını artırdığı saptanmıştır. Ayrıca babanın ten tene temas uygulamasının yenidoğanın emme davranışlarını desteklediği ve maternal stres düzeyini azalttığı görülmektedir. Alternatif emzirme pozisyonlarının emzirmenin sürdürülmesine katkı sağladığı belirlenmiştir.
Sonuç: Sezaryen sonrası emzirme başarısı çok faktörlüdür. Kanıta dayalı ebelik uygulamaları ve baba katılımı emzirme sonuçlarını iyileştirmektedir. Ebe merkezli ve multidisipliner yaklaşımlar emzirmenin başlatılması ve sürdürülmesinde kritik rol oynamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Sezaryen Doğum, Emzirme, Laktogenez II, Ebelik Bakımı

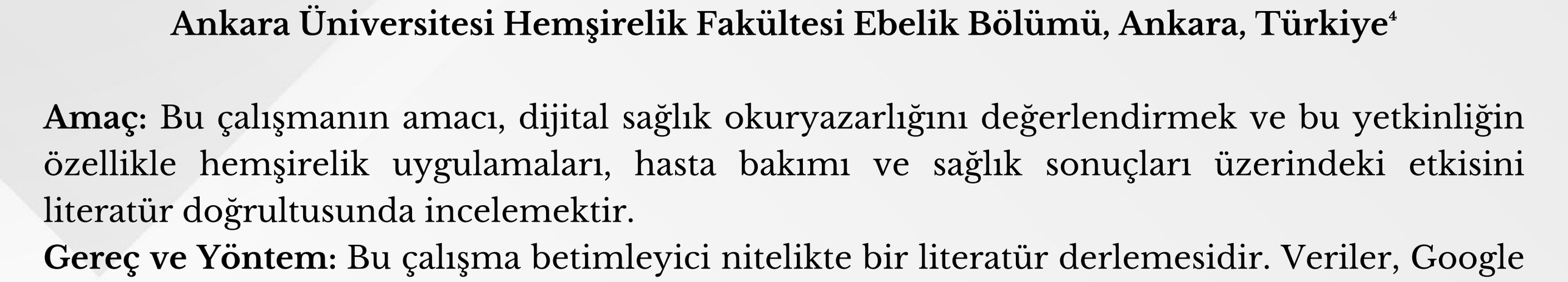

ESB56. Factors Affecting Early Breastfeeding Success After Cesarean Section and Midwifery Approaches

Zahra Saeidi Mofrad[1], İlknur Münevver Gönenç[2]
Master's Student, Ankara University, Institute of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[1]
Associate Professor, Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[2]

Introduction and Objective: According to the World Health Organization data, the globally increasing rates of cesarean births may negatively affect the physiological and psychological initiation processes of breastfeeding. Surgical stress, postoperative pain, and limited mobilization after cesarean section may lead to delays in lactogenesis II (DOL II) and decreased breastfeeding success. This study aimed to examine the physiological, psychological, and systemic barriers affecting the breastfeeding process after cesarean section and to evaluate the effects of evidence-based midwifery practices and paternal involvement.
Methods: This study is a descriptive literature review. Data were obtained from PubMed, Google Scholar, Cochrane Library, and TR Index databases based on the guidelines of the World Health Organization, UNICEF, and the American College of Obstetricians and Gynecologists. The literature search was conducted using the keywords "cesarean section," "breastfeeding," "midwifery care," "oxytocin massage," and "paternal skin-to-skin contact." Studies published in Turkish and English between 2016 and 2026 were evaluated.
Results: The breastfeeding process after cesarean section was found to involve multidimensional barriers. At the maternal level, incision pain, limited mobility, breast-related problems, and low breastfeeding self-efficacy were identified as major barriers. In addition, delayed lactogenesis II was found to be more common, particularly among primiparous women. Among psychological factors, stress and anxiety were identified as important variables affecting breastfeeding. At the neonatal level, suppression of the sucking reflex due to anesthesia and low frequency of sucking were notable factors. At the systemic level, lack of early skin-to-skin contact, insufficient rooming-in practices, and limited support from healthcare professionals were identified as major obstacles. Conversely, midwifery interventions such as early skin-to-skin contact, kangaroo care, breastfeeding counseling, and oxytocin massage were found to support lactation and improve breastfeeding success. In addition, paternal skin-to-skin contact was shown to support newborn sucking behaviors and reduce maternal stress levels. Alternative breastfeeding positions were also found to contribute to the continuation of breastfeeding.
Conclusion: Breastfeeding success after cesarean section is multifactorial. Evidence-based midwifery practices and paternal involvement improve breastfeeding outcomes. Midwife-centered and multidisciplinary approaches play a critical role in initiating and maintaining breastfeeding.
Keywords: Cesarean birth, breastfeeding, lactogenesis II, midwifery care.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB158. Dijital Sağlık Okuryazarlığı: Belirleyicileri Ve Hemşirelik Uygulamalarına Etkileri

Sıla Sönmez[1], Zeynep Yıldız[2], Burcu Çakmak[3], İlknur Münevver Gönenç[4]
Yüksek Lisans Öğrencisi, Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Ebelik Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye[1]
Doç. Dr., Ankara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Ebelik Bölümü, Ankara, Türkiye[2]
Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Ebelik Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye[3]
Ankara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Ebelik Bölümü, Ankara, Türkiye[4]

Amaç: Bu çalışmanın amacı, dijital sağlık okuryazarlığını değerlendirmek ve bu yetkinliğin özellikle hemşirelik uygulamaları, hasta bakımı ve sağlık sonuçları üzerindeki etkisini literatür doğrultusunda incelemektir.
Gereç ve Yöntem: Bu çalışma betimleyici nitelikte bir literatür derlemesidir. Veriler, Google Scholar veri tabanı kullanılarak 2025–2026 yılları arasında yayımlanan çalışmalardan elde edilmiştir. Literatür taraması sürecinde "dijital sağlık okuryazarlığı", "dijital sağlık" ve "hemşirelik" anahtar kelimeleri kullanılmıştır. Çalışmalar başlık ve özetlerine göre değerlendirilmiş, konu ile doğrudan ilişkili olan tam metin makaleler derlemeye dahil edilmiştir.
Bulgular: İncelenen çalışmalar doğrultusunda dijital sağlık okuryazarlığının yaş, cinsiyet, eğitim düzeyi ve dijital deneyim gibi değişkenlerle ilişkili olduğu belirlenmiştir. Türkiye'de internet (%88,8) ve mobil cihaz kullanımının (%93,8) yaygın olmasına rağmen, bireylerin çevrim içi sağlık bilgisi arama davranışlarının sınırlı olduğu saptanmıştır. E-sağlık okuryazarlığının; genç bireylerde, interneti aktif kullananlarda ve eğitim düzeyi yüksek olanlarda daha yüksek, yaşlı bireylerde ise daha düşük (20,82±9,15) olduğu görülmüştür. Kadınların çevrim içi sağlık bilgisi arama davranışlarının ve dijital yeterlilik düzeylerinin erkeklere kıyasla daha yüksek olduğu belirlenmiştir. Hemşirelerin dijital sağlık okuryazarlık düzeyinin orta seviyede (2,92±0,53) olduğu saptanmıştır. Ayrıca dijital teknolojilerin hemşirelik uygulamalarına entegrasyonunun, bakım kalitesini artırdığı ve klinik karar verme süreçlerini desteklediği belirlenmiştir.
Sonuç: Yüksek dijital sağlık okuryazarlığı, bireylerin daha bilinçli sağlık kararları almasını destekleyerek yaşam kalitesinin artmasına katkı sağlamaktadır. Dijital sağlık teknolojileri sağlık hizmetlerine erişimi kolaylaştırmaktadır. Hemşirelik uygulamalarında bu teknolojilerin kullanımı, klinik karar verme süreçlerini güçlendirmekte ve hasta güvenliği ile bakımın kalitesini artırmaktadır. Hemşirelerin eğitim ve danışmanlık rolleri bu süreçte daha da önem kazanmaktadır. Hem bireylerin hem de sağlık profesyonellerinin dijital sağlık okuryazarlığının geliştirilmesine yönelik eğitim ve uygulamaların yaygınlaştırılması, nitelikli, güvenli ve sürdürülebilir sağlık hizmetlerinin güçlendirilmesi açısından temel bir gereklilik olarak değerlendirilmektedir.
Anahtar Kelimeler: dijital sağlık okuryazarlığı, hemşirelik, dijital sağlık

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB158. Digital Health Literacy: Determinants and Its Effects on Nursing Practices

Sıla Sönmez[1], Zeynep Yıldız[2], Burcu Çakmak[3], İlknur Münevver Gönenç[4]
Master's Student, Ankara University, Institute of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[1]
Associate Professor, Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[2]
Ankara University, Institute of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[3]
Ankara University, Faculty of Nursing, Department of Midwifery, Ankara, Türkiye[4]

Objective: This study aimed to evaluate digital health literacy and examine the effects of this competency, particularly on nursing practices, patient care, and health outcomes based on the literature.

Materials and Methods: This study is a descriptive literature review. Data were obtained from studies published between 2025 and 2026 using the Google Scholar database. During the literature search process, the keywords "digital health literacy," "digital health," and "nursing" were used. Studies were evaluated according to their titles and abstracts, and full-text articles directly related to the topic were included in the review.

Results: Based on the reviewed studies, digital health literacy was found to be associated with variables such as age, gender, education level, and digital experience. Although internet (88.8%) and mobile device use (93.8%) are widespread in Türkiye, individuals' online health information-seeking behaviors were found to be limited. E-health literacy was higher among younger individuals, active internet users, and those with higher education levels, while it was lower among older individuals (20.82±9.15). Women were found to have higher online health information-seeking behaviors and digital competency levels compared to men. Nurses' digital health literacy levels were found to be at a moderate level (2.92±0.53). Furthermore, the integration of digital technologies into nursing practices was determined to improve the quality of care and support clinical decision-making processes.

Conclusion: High digital health literacy contributes to improving quality of life by supporting individuals in making more informed health decisions. Digital health technologies facilitate access to healthcare services. The use of these technologies in nursing practices strengthens clinical decision-making processes and improves patient safety and quality of care. Nurses' roles in education and counseling have become increasingly important in this process. Expanding education and practices aimed at improving digital health literacy among both individuals and healthcare professionals is considered essential for strengthening qualified, safe, and sustainable healthcare services.

Keywords: Digital health literacy, nursing, digital health.

POSTER BİLDİRİLER

HPB1. Yoğun Bakımda Yara Bakım ve Nütrisyon Hemşiresi İş Birliği Modeli

Emel Çaldır[1], Fatma Yontar[2], Gülden Sakci[3]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Kadın Doğum Hastanesi

Çalışmanın amacı, yoğun bakım ünitelerinde (YBÜ) basınç yarası gelişimini azaltmak ve yara iyileşme sürecini optimize etmek için yara bakım hemşiresi ile nutrisyon hemşiresi arasında geliştirilen iş birliği modelini tanımlamaktır. Bu model, malnütrisyonun erken tanılanması, uygun beslenme desteğinin sağlanması ve bütüncül yara yönetimi yaklaşımının güçlendirilmesini hedeflemektedir. Çalışma, YBÜ hastalarında basınç yarası riskini azaltmaya yönelik multidisipliner hemşirelik iş birliği modelini tanımlayan bir yaklaşımdır. Model; sistematik risk değerlendirmesi, beslenme taraması ve yara izleminin entegre edilmesi üzerine kurulmuştur. YBÜ hastaları, beslenme bozuklukları ve cilt bütünlüğünde bozulma açısından yüksek risk altındadır. Bu hastalarda basınç yarası ve malnütrisyon sıklıkla birlikte görülmekte, birbirini olumsuz etkileyen iki önemli klinik durum oluşturmaktadır. YBÜ hastalarında en önemli risk faktörlerinden biri immobilitedir. Uzun süreli yatak istirahati, basınç ve sürtünme kuvvetlerine maruziyeti artırarak doku perfüzyonunu azaltır ve basınç yarası gelişimini hızlandırır. Beslenme açısından, yetersiz enerji ve protein alımı önemli risk faktörlerindendir. Artan katabolik yanıt, protein yıkımını hızlandırır ve negatif azot dengesi oluşturur. Bu durum kas kaybı, immün sistem baskılanması ve yara iyileşmesinde gecikme ile sonuçlanır. Vitamin ve mineral eksiklikleri doku onarım süreçlerini olumsuz etkiler. Multidisipliner yaklaşım, yoğun bakım hemşireliğinde hasta güvenliği ve bakım kalitesinin artırılmasında temel bir gerekliliktir. Nutrisyon hemşiresi, hastanın beslenmesinin değerlendirilmesi, malnütrisyon riskinin belirlenmesi ve uygun beslenme planlanmasında kritik rol oynar. Beslenme intoleransı ve kesintilerinin yönetimi, rezidü takibi gibi süreçler nutrisyon hemşiresinin sorumluluğundadır. Uygun beslenme, doku iyileşmesini hızlandırarak basınç yarası oluşum riskini azaltır. Yara bakım hemşiresi cilt bütünlüğünün korunması, basınç yarası risk değerlendirmesi ve yara evrelemesinde aktif rol alır. Riskli hastalara önleyici bakım planları uygulanır. Pozisyonlama, destek yüzeylerinin kullanımı, nem yönetimi ve yara bakım ürünlerinin seçimi yara bakım hemşiresinin temel uygulamalarındandır. İki hemşirelik rolünün entegrasyonu, hastanın sistemik ve lokal gereksinimlerinin bütüncül olarak ele alınmasını sağlar. Beslenme durumu ile yara iyileşmesi arasındaki güçlü ilişki göz önüne alındığında, koordineli çalışma ile malnütrisyonun erken tanılanması ve basınç yarası gelişiminin önlenmesi mümkün olmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yara Bakım, Nütrisyon Hemşiresi

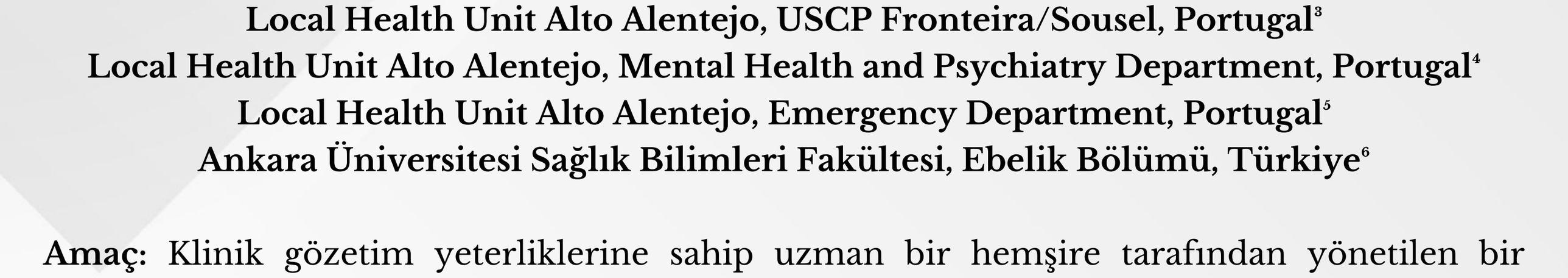
HPB1. A Collaborative Model Between Wound Care and Nutrition Nurses in Intensive Care Units

Emel Çaldır[1], Fatma Yontar[2], Gülden Sakci[3]
Ankara Etlik City Hospital, Women's Health Hospital[1]

This study aims to describe a collaborative model between wound care nurses and nutrition nurses developed to reduce the incidence of pressure injuries and optimize wound healing in intensive care units (ICUs). The model focuses on the early identification of malnutrition, provision of appropriate nutritional support, and strengthening a holistic approach to wound management. This study presents a multidisciplinary nursing collaboration model designed to reduce the risk of pressure injuries in ICU patients. The model is based on the integration of systematic risk assessment, nutritional screening, and wound monitoring. ICU patients are at high risk for both malnutrition and impaired skin integrity. Pressure injuries and malnutrition frequently coexist in these patients, representing two major clinical conditions that adversely affect one another. One of the most significant risk factors in ICU patients is immobility. Prolonged bed rest increases exposure to pressure and friction forces, reduces tissue perfusion, and accelerates the development of pressure injuries. From a nutritional perspective, inadequate energy and protein intake are major risk factors. The increased catabolic response accelerates protein breakdown and leads to a negative nitrogen balance, resulting in muscle loss, immune suppression, and delayed wound healing. In addition, deficiencies in vitamins and minerals negatively affect tissue repair processes. A multidisciplinary approach is essential for improving patient safety and the quality of care in intensive care nursing. The nutrition nurse plays a critical role in assessing nutritional status, identifying the risk of malnutrition, and planning appropriate nutritional support. Management of feeding intolerance, interruptions in nutritional therapy, and monitoring gastric residual volumes are among the nutrition nurse's primary responsibilities. Adequate nutritional support promotes tissue repair and reduces the risk of pressure injury development. The wound care nurse is actively involved in maintaining skin integrity, assessing pressure injury risk, and staging wounds. Preventive care plans are implemented for patients identified as high risk. Positioning strategies, the use of pressure-relieving support surfaces, moisture management, and the selection of appropriate wound care products constitute the core responsibilities of the wound care nurse. The integration of these two nursing roles ensures that both the systemic and local needs of the patient are addressed through a holistic approach. Considering the strong relationship between nutritional status and wound healing, coordinated collaboration enables the early identification of malnutrition and contributes to the prevention of pressure injury development.

Keywords: Wound Care, Nutrition Nurse

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB2. Palyatif Bakım Merkezi İçin Stratejik ve Operasyonel Plan: Klinik Hemşirelik Süpervizyonunun Rolü

Raul Cordeiro[1], Ana Pinto[2], Catarina Mendes[3], Ricardo Roque[4], Vítor Pires[5], Nursemin Ünal[6]

Portalegre Polytechnic University, CARE – Research Center on Health and Social Sciences, Portalegre, Portugal[1]

Local Health Unit Alto Alentejo, USF Nisa, Portugal[2]

Local Health Unit Alto Alentejo, USCP Fronteira/Sousel, Portugal[3]

Local Health Unit Alto Alentejo, Mental Health and Psychiatry Department, Portugal[4]

Local Health Unit Alto Alentejo, Emergency Department, Portugal[5]

Ankara Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, Ebelik Bölümü, Türkiye[6]

Amaç: Klinik gözetim yeterliklerine sahip uzman bir hemşire tarafından yönetilen bir Palyatif Bakım Merkezi için Stratejik ve Operasyonel Plan oluşturma önerisini eleştirel olarak analiz etmek.

Yöntem: Nitel, tanımlayıcı ve yansıtıcı bir yaklaşım benimsenmiş, stratejik önerinin eleştirel analizi ve güncel bilimsel literatür taraması (2020-2025) ile desteklenmiştir. Çalışmada, klinik süpervizyon, etik ve sağlık hizmeti organizasyonu alanlarında Avrupa Palyatif Bakım Derneği, Dünya Sağlık Örgütü ve ulusal hemşirelik düzenleyici kurumlarının klavuzlarını içermektedir.

Bulgular: Hemşireler palyatif bakıma eşit erişimin sağlanmasında merkezi stratejik rol oynamaktadır. Biçimlendirici, düzenleyici ve destekleyici işlevleri içeren yapılandırılmış klinik süpervizyon, bakım kalitesine katkıda bulunmakta, tükenmişliği azaltmakta ve ekipler arasında ahlaki sıkıntının hafifletilmesine yardımcı olmaktadır. Belirlenen SMART göstergeleri arasında sevk ile ilk değerlendirme arasındaki süre, önlenebilir hastaneye yatış oranı ve aile memnuniyet düzeyi yer almaktadır. Başarılı uygulama için uzmanlaşmış insan kaynakları, sürekli mesleki gelişim ve güçlü bilgi sistemleri gerekmektedir. Ayrıca klinik süpervizyon, yaşam sonu bakım bağlamında ortaya çıkan yasal ve etik risklerin azaltılmasına katkı sağlayan, önemli bir etik tartışma alanı olarak ortaya çıkmaktadır.

Sonuç: Klinik süpervizyon yeterliklerine sahip hemşireler tarafından yönetilen bir Palyatif Bakım Merkezi'nin hayata geçirilmesi, güncel sağlık hizmeti zorluklarına karşı güçlü, etik ve sürdürülebilir bir organizasyonel yanıt niteliği taşımaktadır. Bu model, önemli sağlık kazanımları sağlamayı, sistem verimliliğini artırmayı ve bakımın insancıl yönünü güçlendirmeyi teşvik etmektedir.

Anahtar kelimeler: klinik süpervizyon, palyatif bakım, hemşirelik, sağlık yönetimi, kalite göstergeleri

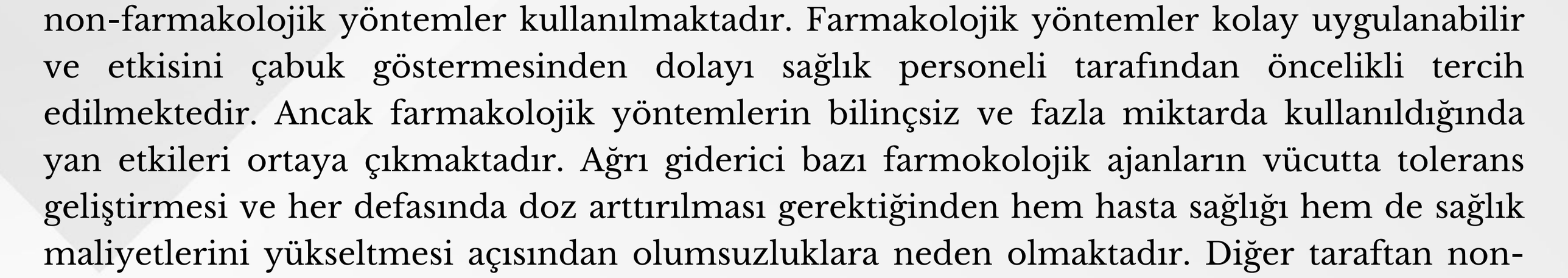
ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB2. Strategic and Operational Plan for a Palliative Care Center: The Role of Clinical Nursing Supervision

Raul Cordeiro[1], Ana Pinto[2], Catarina Mendes[3], Ricardo Roque[4], Vítor Pires[5], Nursemin Ünal[6]
Portalegre Polytechnic University, CARE – Research Center on Health and Social Sciences, Portalegre, Portugal[1]
Local Health Unit Alto Alentejo, USF Nisa, Portugal[2]
Local Health Unit Alto Alentejo, USCP Fronteira/Sousel, Portugal[3]
Local Health Unit Alto Alentejo, Mental Health and Psychiatry Department, Portugal[4]
Local Health Unit Alto Alentejo, Emergency Department, Portugal[5]
Faculty of Health Sciences, Department of Midwifery, Ankara University, Türkiye[6]

Objective: To critically analyze the proposal for developing a Strategic and Operational Plan for a Palliative Care Center led by an advanced practice nurse with competencies in clinical supervision.
Methods: A qualitative, descriptive, and reflective approach was adopted, supported by a critical analysis of the strategic proposal and a review of the current scientific literature published between 2020 and 2025. The study was informed by guidelines on clinical supervision, ethics, and healthcare organization issued by the European Association for Palliative Care (EAPC), the World Health Organization (WHO), and national nursing regulatory bodies.
Results: Nurses play a central strategic role in ensuring equitable access to palliative care. Structured clinical supervision, encompassing formative, normative, and restorative functions, contributes to improved quality of care, reduces professional burnout, and helps alleviate moral distress among healthcare teams. The identified SMART indicators include the time between referral and the initial assessment, the rate of preventable hospital admissions, and family satisfaction levels. Successful implementation requires specialized human resources, continuous professional development, and robust health information systems. Furthermore, clinical supervision emerges as an essential ethical forum that contributes to mitigating legal and ethical risks associated with end-of-life care.
Conclusion: The implementation of a Palliative Care Center led by nurses with competencies in clinical supervision represents a robust, ethical, and sustainable organizational response to contemporary healthcare challenges. This model has the potential to improve health outcomes, enhance system efficiency, and strengthen the humanistic dimension of care.
Keywords:clinical supervision, palliative care, nursing, healthcare management, quality indicators

HPB3. Abdominal Jinekolojik Cerrahi Sonrası Ağrı Yönetiminde Non-Farmakolojik Yöntemler

Meliha Dönmez[1], Canan Uçakcı Asalıoğlu[2]
Gazi Üniversitesi Sağlık Araştırma ve Uygulama Merkezi[1]
Gazi Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi[2]

Günümüzde abdominal jinekolojik cerrahi sonrasında ağrı yönetiminde farmakolojik ve non-farmakolojik yöntemler kullanılmaktadır. Farmakolojik yöntemler kolay uygulanabilir ve etkisini çabuk göstermesinden dolayı sağlık personeli tarafından öncelikli tercih edilmektedir. Ancak farmakolojik yöntemlerin bilinçsiz ve fazla miktarda kullanıldığında yan etkileri ortaya çıkmaktadır. Ağrı giderici bazı farmokolojik ajanların vücutta tolerans geliştirmesi ve her defasında doz arttırılması gerektiğinden hem hasta sağlığı hem de sağlık maliyetlerini yükseltmesi açısından olumsuzluklara neden olmaktadır. Diğer taraftan non-farmakolojik yöntemler; ağrının ilaç dışı herhangi bir yolla azaltılması ya da durdurulmasını sağlamaktadır. Non-farmakolojik yöntemler çoğunlukla ağrının duygusal, bilişsel, davranışsal ve sosyokültürel yönlerini etkileyerek ağrının azaltılmasını ya da dindirilmesini amaçlamaktadır. Postoperatif ağrı gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerde %47 ile %100 arasında görülmektedir. Postoperatif ağrı yönetiminde hemşirelerin ağrı yönetim becerileri önemlidir. Hemşirelerin postoperatif ağrı kesici yöntemlerini kullanımı; ağrıyı tanımada, değerlendirmede ve dindirmede bilgi, tutumuyla ilişkilidir. Postoperatif ağrı tedavisinde kullanılan non-farmakolojik yöntemler hemşirelerin rutin bakımına yardımcı olmakta ve yüksek dozda ilaç kullanımını azaltabilmektedir. Ağrı kontrolünde kullanılan non-farmakolojik yöntemler genel olarak fiziksel ve bilişsel-davranışsal olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Fiziksel yöntemler arasında; sıcak, soğuk uygulamalar, aromaterapi, refleksoloji, akupresur, bilişşsel-davranışsal yöntemler arasında; derin nefes alma ve progresif gevşeme teknikleri, hayal kurma, müzik terapisi yer almaktadır. Nefes teknikleri, imajinasyon, dikkati başka yöne çekme, sıcak/soğuk uygulamalar, akupresur, masaj, transkutan elektriksel sinir uyarımı (TENS) gibi uygulamalar non-farmakolojik yöntemlere örnek teşkil etmektedir. Bu uygulamalar, farmakolojik ajanlarla beraber aynı anda veya tek başına kullanılabilmektedir. Non-invaziv yöntemler olması, yan etkilerinin olmaması, analjezik kullanım miktarını azaltması, ekonomik olması ve hastanın yaşam kalitesini yükseltmesi non-farmakolojik yöntemlerin tercih edilme sebeplerindendir. Sonuç olarak, hemşirelerin ağrı yönetiminin uygulayıcısı olarak aktif rolleri bulunmaktadır. Hemşirelik mesleğinin felsefesinde hastanın konforunu artırmak ve ağrısını azaltmak/gidermek yer almaktadır. Postopretatif dönemde ağrının azaltılması, sağlığın geliştirilmesi, korunması, hastanın bakımı ve rehabilitasyonunda nonfarmakolojik yöntemlerin uygulanması temel hemşirelik rolleri arasında yer almaktadır.

Anahtar kelimeler: Ağrı, ağrı yönetimi, jinekolojik cerrahi, hemşirelik

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB3. Non-Pharmacological Methods in Pain Management After Abdominal Gynecological Surgery

Meliha Dönmez[1], Canan Uçakcı Asalıoğlu[2]
Gazi University Health Research and Application Center[1]
Gazi University Faculty of Nursing[2]

Pharmacological and non-pharmacological methods are currently used in pain management after abdominal gynecological surgery. Pharmacological methods are primarily preferred by healthcare professionals because they are easy to apply and provide rapid effects. However, adverse effects may occur when pharmacological methods are used excessively and without proper consideration. The development of tolerance to some analgesic agents and the need to increase the dose each time may cause negative consequences in terms of both patient health and healthcare costs. On the other hand, non-pharmacological methods provide pain reduction or relief through any approach other than medication. These methods generally aim to reduce or alleviate pain by affecting the emotional, cognitive, behavioral, and sociocultural dimensions of pain. Postoperative pain is reported to occur in 47% to 100% of patients in both developed and developing countries. Nurses' pain management skills are important in postoperative pain management. Nurses' use of postoperative pain relief methods is associated with their knowledge and attitudes regarding pain recognition, assessment, and relief. Non-pharmacological methods used in postoperative pain treatment support nurses' routine care and may reduce the use of high doses of medication. Non-pharmacological methods used in pain control are generally classified into two groups: physical and cognitive-behavioral methods. Physical methods include heat and cold applications, aromatherapy, reflexology, and acupressure. Cognitive-behavioral methods include deep breathing and progressive relaxation techniques, guided imagery, and music therapy. Applications such as breathing techniques, imagery, distraction, heat/cold applications, acupressure, massage, and transcutaneous electrical nerve stimulation (TENS) are examples of non-pharmacological methods.

These interventions can be used alone or simultaneously with pharmacological agents. Their non-invasive nature, lack of side effects, ability to reduce analgesic consumption, cost-effectiveness, and improvement of patients' quality of life are among the reasons why non-pharmacological methods are preferred.

In conclusion, nurses have active roles as practitioners of pain management. The philosophy of the nursing profession includes enhancing patient comfort and reducing or eliminating pain. The application of non-pharmacological methods during the postoperative period to reduce pain, promote and maintain health, and support patient care and rehabilitation is among the fundamental roles of nursing.

Keywords: Pain, pain management, gynecological surgery, nursing.

HPB4. Kan Bağışı Ama Hangisi? Erkek Öğrencilerin Menstrual Kan Bağışı Algısı

Merve Çağlak[1], Gamze Acavut[2]
Ankara Medipol Üniversitesi[1]
Bağımsız Araştırmacı[2]

Amaç: Bu araştırma, erkek üniversite öğrencilerinin menstrual kan bağışı konusundaki bilgi düzeylerini, algılarını ve olası önyargılarını belirlemek amacıyla yapıldı.
Yöntem: Tanımlayıcı ve kesitsel tipte tasarlanan araştırma, sağlıkla ilişkili alanlarda öğrenim gören 168 erkek öğrenci ile yürütüldü. Veriler, katılımcıların demografik özelliklerini içeren Tanıtıcı Bilgi Formu ve konuya yönelik tutumları değerlendiren Menstrual Kan Bağışı Farkındalık Formu kullanılarak Google Forms aracılığıyla toplandı. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistiklerden yararlanıldı.
Bulgular: Katılımcıların %52.4'ü 21–23 yaş grubunda, %56.5'i daha önce hiç kan bağışı yapmamış ve %57.7'si menstruasyonla ilgili eğitim almamıştır. Öğrencilerin %79.8'i menstrual kan bağışı kavramını ilk kez duyduğunu belirtmiştir. Katılımcıların %72.0'si eğitim verilmesi durumunda konuya daha bilinçli yaklaşacağını, %67.3'ü menstrual kanın laboratuvar koşullarında güvenle işlenebileceğini, %66.7'si araştırma amaçlı kullanımının etik olarak kabul edilebilir olduğunu ve %64.3'ü erkeklerin menstruasyonla ilgili bilimsel çalışmaları desteklemede aktif rol alması gerektiğini ifade etmiştir. Ayrıca %58.3'ü konu hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğini, %50.6'sı ise menstrual kan bağışının toplumda kabul görmesi gerektiğini düşünmektedir.
Sonuç: Erkek üniversite öğrencilerinin menstrual kan bağışı konusunda bilgi düzeyinin sınırlı olduğu ve konuya ilişkin kararsızlık yaşandığı görülmektedir. Eğitimle bilinç düzeyi artırılabilir; bu süreçte hemşirelerin eğitimci ve farkındalık geliştirici rolleri önem taşımaktadır.
Anahtar kelimeler: Menstrual kan bağışı, erkek öğrenciler, farkındalık, tutum, hemşirelik

HPB4. Which Blood Donation? Male Students' Perceptions of Menstrual Blood Donation

Merve Çağlak[1], Gamze Acavut[2]
Ankara Medipol University[1]
Independent Researcher[2]

Aim: This study was conducted to determine the knowledge levels, perceptions, and potential prejudices of male university students regarding menstrual blood donation.
Methods: This descriptive and cross-sectional study was conducted with 168 male students studying in health-related fields. Data were collected via Google Forms using the Introductory Information Form, which included participants' demographic characteristics, and the Menstrual Blood Donation Awareness Form, which evaluated attitudes toward the subject. Descriptive statistics were used for data analysis.
Results: Of the participants, 52.4% were in the 21–23 age group, 56.5% had never donated blood before, and 57.7% had not received education about menstruation. A total of 79.8% of the students stated that they had heard the concept of menstrual blood donation for the first time. Among the participants, 72.0% stated that they would approach the subject more consciously if education were provided, 67.3% believed that menstrual blood could be safely processed under laboratory conditions, 66.7% considered its use for research purposes ethically acceptable, and 64.3% stated that men should take an active role in supporting scientific studies related to menstruation. Additionally, 58.3% wanted to obtain more information about the subject, while 50.6% thought that menstrual blood donation should be accepted by society.
Conclusion: It was observed that male university students have limited knowledge about menstrual blood donation and experience uncertainty regarding the subject. Awareness levels can be increased through education; in this process, nurses' roles as educators and awareness developers are important.
Keywords: Menstrual blood donation, male students, awareness, attitude, nursing.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB5. Bilimle Güçlenen Güvenli Bakım: Yapay Zeka ve Karar Destek Sistemlerinin Hemşirelik Bakımında Güvenliğin Artırılmasındaki Rolü

Müslüme Durmaz[1], Melike Yıldız[2], Rana Hilal Metin[3]
Hacettepe Üniversitesi

Amaç: Sağlık hizmetleri, dijital teknolojilerin hızla gelişmesiyle birlikte köklü bir dönüşüm sürecine girmiştir. Günümüzde artan iş yükü ve uzun çalışma saatlerinin sonucu olan tıbbi hataların azaltılması gerekliliği konularında yapay zeka kritik önem taşımaktadır. Önümüzdeki yüzyılda da yapay zekanın sağlık hizmetlerinde daha bütüncül, entegre ve otonom sistemler şeklinde gelişmesi beklenmektedir. Bu bildirinin amacı, yapay zekanın hemşirelik bakımı, klinik karar verme ve hasta güvenliği üzerindeki etkilerini literatür ışığında incelemektir.

Yöntem :Çalışmada, hemşirelikte yapay zekâ , klinik karar verme ve hasta güvenliği anahtar kelimeleriyle bu konuyu ele alan son 2 yıldaki literatür incelenmiştir.(Google akademik, Pubmed) Özellikle sistematik derlemeler, kapsam incelemeleri ve kesitsel çalışmalar değerlendirilerek bulgular bütüncül şekilde ele alınmıştır.

Bulgular : İncelenen çalışmalar, dijital güçlendirme ve yapay zekâ uygulamalarının hemşirelik
bakımında önemli avantajlar sağladığını göstermektedir. Yapay zekâ destekli sistemlerin, özellikle basınç yarası gibi komplikasyonların erken tespitinde etkili olduğu ve klinik karar verme süreçlerini desteklediği belirlenmiştir. Başka bir çalışmada ise Yapay Zeka tabanlı sistemlerin, ilaç-ilaç ve ilaç-besin etkileşimlerini gerçek zamanlı tespit ederek hemşireleri %85'in üzerinde bir doğrulukla uyardığı saptanmıştır. Özellikle pediatrik ve yoğun bakım ünitelerinde, Yapay Zeka'nın manuel hesaplama hatalarını %40 oranında azalttığı görülmüştür. Elektronik sağlık kayıtları ve otomatik dokümantasyon sistemlerinin, hemşirelerin veri girişine ayırdığı zamanı %25–50 oranında azaltabildiği ve böylece hasta bakımına daha fazla zaman ayrılmasına olanak sağladığı saptanmıştır. Ayrıca, gerçek zamanlı veri entegrasyonu ve çoklu veri kaynaklarının kullanımı ile hastaların daha bütüncül izlenebildiği görülmüştür.

Sonuç : Dijital güçlendirme ve yapay zekâ uygulamaları, hemşirelik bakımının kalitesini artırarak klinik süreçlerin daha etkin yönetilmesini sağlamaktadır. Böylece, hemşireler, veri yönetimi, hasta izlem ve güvenli bakımın sürdürülmesinde kritik bir rol üstlenmektedir. Sonuç olarak, dijital güçlendirme hem bakım sonuçlarını iyileştirmekte hem de hemşirelik rollerinin dönüşümüne katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, Yapay Zeka, Klinik Karar Verme, Hasta Güvenliği

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB5. Safe Care Empowered by Science: The Role of Artificial Intelligence and Decision Support Systems in Enhancing Safety in Nursing Care

Müslüme Durmaz[1], Melike Yıldız[2], Rana Hilal Metin[3]
Hacettepe University

Aim: Healthcare services have undergone a significant transformation process with the rapid development of digital technologies. Today, artificial intelligence has become critically important in reducing medical errors resulting from increased workload and long working hours. It is expected that artificial intelligence will continue to develop in healthcare services in the form of more holistic, integrated, and autonomous systems in the coming century. The aim of this study is to examine the effects of artificial intelligence on nursing care, clinical decision-making, and patient safety in light of the literature.
Methods: In this study, the recent two-year literature on artificial intelligence in nursing, clinical decision-making, and patient safety was reviewed using these keywords (Google Scholar, PubMed). Findings were evaluated comprehensively by examining systematic reviews, scoping reviews, and cross-sectional studies.
Results: The reviewed studies demonstrate that digital empowerment and artificial intelligence applications provide significant advantages in nursing care. Artificial intelligence-supported systems have been found to be particularly effective in the early detection of complications such as pressure injuries and in supporting clinical decision-making processes. Another study showed that artificial intelligence-based systems detected drug–drug and drug–food interactions in real time and alerted nurses with an accuracy rate exceeding 85%. Particularly in pediatric and intensive care units, artificial intelligence applications were found to reduce manual calculation errors by 40%. Electronic health records and automated documentation systems were found to reduce the time nurses spend on data entry by 25–50%, thereby allowing more time to be allocated to patient care. Furthermore, real-time data integration and the use of multiple data sources enabled more comprehensive monitoring of patients.
Conclusion: Digital empowerment and artificial intelligence applications improve the quality of nursing care and enable more effective management of clinical processes. Thus, nurses play a critical role in data management, patient monitoring, and maintaining safe care. In conclusion, digital empowerment not only improves care outcomes but also contributes to the transformation of nursing roles.
Keywords: Nursing, artificial intelligence, clinical decision-making, patient safety.

HPB6. Klinik Nutrisyon Eğitiminin Hemşire ve Ebelerin Bilgi Düzeylerine Etkisi: Etlik Şehir Hastanesi Örneği

Zerrin Arıcı[1], Melek Bölükbaşı[2], Hülya Altun[3]
Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi, Nutrisyon Birimi
Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi Sağlık Bakım Hizmetleri Müdürlüğü[3]

Amaç: Sağlık profesyonellerinin klinik nutrisyon yönetimine dair bilgi düzeylerini artırmak, uygulama hatalarını minimize etmek ve eğitimin farkındalık üzerindeki etkinliğini değerlendirmektir.
Yöntem : Örneklem Ankara Etlik Şehir Hastanesi'nde çalışan ve eğitime katılmayı kabul eden 53 hemşire ve ebe
Uygulama Tarihi: 31 Mart – 6 Nisan 2026.
Veri Toplama Araçları: Klinik nutrisyon biriminde çalışan araştırmacılar tarafından oluşturulan veri toplama aracı
Eğitim İçeriği: Nutrisyonel değerlendirme (NRS-2002), klinik nutrisyon ünitesi işleyişi, enteral/parenteral beslenme yolları ve hemşirelik bakımı.
Bulgular : Eğitimden önce araştırmacılar tarafından hazırlanan veri toplama araçları, eğitime katılan 53 (hemşire & ebe) katılımcıya uygulandığında %75,9 oranında başarı gösterdiği, eğitim sonrası yapılan son testte %96,9 oranında başarı gösterdiği tespit edilmiştir. Yapılan araştırma sonucunda katılımcıların bilgi seviyesinde istatistiksel olarak anlamlı bir artış olduğu (%21) tespit edilmiştir.
Sonuç : Eğitim öncesi %75.9 olan başarı oranı, personelin temel bir altyapıya sahip olduğunu ancak spesifik klinik uygulamalarda (örneğin; tüp değişimi, GRV kontrolü) güncel bilgiye ihtiyaç duyduğunu göstermiştir. %96.9'luk son-test skoru, verilen eğitimin hedefe ulaştığını kanıtlamaktadır.
Öneri: Klinik nutrisyon eğitimlerinin "Bütünleşik Hemşirelik" vizyonuyla düzenli aralıklarla tekrarlanması, hasta güvenliği ve bakım kalitesini doğrudan artıracaktır.
Anahtar kelimeler: klinik nutrisyon, hemşirelik bakımı, malnütrisyon, beslenme yönetimi, bilgi düzeyi

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB6. The Effect of Clinical Nutrition Education on the Knowledge Levels of Nurses and Midwives: The Case of Etlik City Hospital

Zerrin Arıcı[1], Melek Bölükbaşı[2], Hülya Altun[3]
Etlik City Hospital Chest, Heart and Vascular Hospital, Nutrition Unit
Etlik City Hospital Chest, Heart and Vascular Hospital Directorate of Health Care Services[3]

Aim: The aim of this study is to increase healthcare professionals' knowledge levels regarding clinical nutrition management, minimize practice errors, and evaluate the effectiveness of education on awareness.

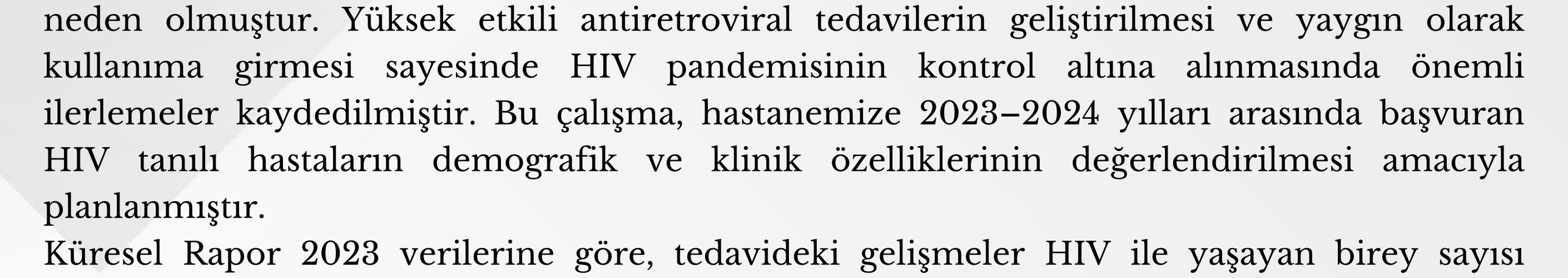
Methods: The sample consisted of 53 nurses and midwives working at Ankara Etlik City Hospital who agreed to participate in the training.
Implementation Date: March 31 – April 6, 2026.
Data Collection Tools: A data collection tool developed by researchers working in the Clinical Nutrition Unit.
Training Content: Nutritional assessment (NRS-2002), operation of the clinical nutrition unit, enteral/parenteral nutrition routes, and nursing care.

Results: When the data collection tools prepared by the researchers were administered to the 53 participants (nurses and midwives) before the training, a success rate of 75.9% was achieved. In the post-training evaluation, the success rate increased to 96.9%. As a result of the study, a statistically significant increase (21%) was determined in the participants' knowledge levels.

Conclusion: The pre-training success rate of 75.9% indicated that the staff had a basic level of knowledge but required updated information on specific clinical practices (e.g., tube replacement and gastric residual volume [GRV] monitoring). The post-test score of 96.9% demonstrated that the training achieved its objectives.
Recommendation: Repeating clinical nutrition training programs regularly within the framework of the "Integrated Nursing" vision will directly contribute to improving patient safety and quality of care.

Keywords: Clinical nutrition, nursing care, malnutrition, nutrition management, knowledge level.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB7. 2023-2024 Yıllarında Yeni Tanı Alan HIV Enfeksiyonu Hastalarının Analizi ve Erken Tanının Önemi

Merih Çetin Öztürk[1], Hilal Mendillioğlu[2], Semanur Kuzi[3]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

İnsan immün yetmezlik virüsü (HIV) enfeksiyonu ilk olarak 1983 yılında tanımlanmış olup, 2024 yılı itibarıyla dünya genelinde yaklaşık 44,1 milyon insanın hayatını kaybetmesine neden olmuştur. Yüksek etkili antiretroviral tedavilerin geliştirilmesi ve yaygın olarak kullanıma girmesi sayesinde HIV pandemisinin kontrol altına alınmasında önemli ilerlemeler kaydedilmiştir. Bu çalışma, hastanemize 2023–2024 yılları arasında başvuran HIV tanılı hastaların demografik ve klinik özelliklerinin değerlendirilmesi amacıyla planlanmıştır.

Küresel Rapor 2023 verilerine göre, tedavideki gelişmeler HIV ile yaşayan birey sayısı artmaya devam etmekte olup, 2024 yılında yaklaşık 40,8 milyon kişinin HIV ile yaşadığı ve 1,3 milyon yeni enfeksiyon geliştiği bildirilmektedir. Dünya genelinde 2024 yılında yeni HIV vakalarının %45'ini kadınlar ve kız çocukları oluşturmaktadır. Hastanemizde 2023–2024 yıllarında yeni tanı alan toplam 296 hastanın 37'si kadın, 259'u erkek olarak tespit edilmiştir. Yaş dağılımı incelendiğinde; 15–24 yaş aralığında 34 hasta, 25–54 yaş aralığında 194 hasta ve 55 yaş ve üzeri grupta 68 hasta olduğu belirlenmiştir.

Erken tanı ve tedavinin HIV enfeksiyonunun prognozu üzerine olumlu etkileri birçok çalışmada gösterilmiştir. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) ve Avrupa Hastalıkları Önleme ve Kontrol Merkezi HIV taşıyıcılarının mümkün olan en erken dönemde saptanmasını teşvik etmekte ve buna yönelik sağlık politikalarının geliştirilmesini önermektedir. Yeterli kaynakların sağlanması ve önleme ile tedavi hizmetlerindeki ilerlemeler sayesinde HIV'e bağlı mortalite oranlarında azalma görülmektedir. Ancak önleme ve tedavi hizmetleri hâlen milyonlarca kişiye ulaşamamaktadır.

HIV bakım kalitesinin temel göstergeleri arasında HIV pozitif bireylerin sağlık hizmetlerine yönlendirilmesi, tedavi süreçlerinin belgelenmesi ve tedavi alan hastalarda viral baskılanmanın sağlanması yer almaktadır. Başarılı bir HIV müdahalesi; multidisipliner ve hasta merkezli bakım yaklaşımının benimsenmesi, toplumda ve sağlık hizmeti ortamlarında önleme çalışmalarının güçlendirilmesi ile mümkündür. HIV ile yaşayan bireylerin klinik sonuçlarını iyileştirmenin toplum sağlığının geliştirilmesine ve küresel HIV pandemisinin seyrinin değiştirilmesine katkı sağlayacaktır. DSÖ, 2030 yılı için sıfır yeni HIV enfeksiyonu, sıfır ayrımcılık ve AIDS'e (Edinilmiş Bağışıklık Yetersizliği Sendromu) bağlı sıfır ölüm hedefini benimsemektedir.

Anahtar Kelimeler: HIV, Erken Tanı, Toplum Sağlığı

HPB7. Analysis of Newly Diagnosed HIV Infection Patients in 2023–2024 and the Importance of Early Diagnosis

Merih Çetin Öztürk[1], Hilal Mendillioğlu[2], Semanur Kuzi[3]
Ankara Etlik City Hospital

Human immunodeficiency virus (HIV) infection was first identified in 1983 and has caused approximately 44.1 million deaths worldwide as of 2024. Significant progress has been achieved in controlling the HIV pandemic through the development and widespread use of highly effective antiretroviral therapies. This study was planned to evaluate the demographic and clinical characteristics of patients diagnosed with HIV who were admitted to our hospital between 2023 and 2024.

According to the Global Report 2023 data, the number of individuals living with HIV continues to increase due to advances in treatment. In 2024, approximately 40.8 million people were reported to be living with HIV, and 1.3 million new infections occurred. Worldwide, women and girls accounted for 45% of new HIV cases in 2024. In our hospital, among a total of 296 newly diagnosed patients between 2023 and 2024, 37 were female and 259 were male. When the age distribution was examined, 34 patients were between 15–24 years old, 194 patients were between 25–54 years old, and 68 patients were aged 55 years and older.The positive effects of early diagnosis and treatment on the prognosis of HIV infection have been demonstrated in many studies. The World Health Organization (WHO) and the European Centre for Disease Prevention and Control encourage the identification of individuals living with HIV at the earliest possible stage and recommend the development of health policies accordingly. Through adequate resource allocation and advances in prevention and treatment services, a decrease in HIV-related mortality rates has been observed. However, prevention and treatment services still fail to reach millions of people.

Key indicators of HIV care quality include linking HIV-positive individuals to healthcare services, documenting treatment processes, and achieving viral suppression among individuals receiving treatment. Successful HIV management requires the adoption of a multidisciplinary and patient-centered care approach, as well as strengthening prevention efforts in both communities and healthcare settings. Improving clinical outcomes for individuals living with HIV will contribute to the advancement of public health and help alter the course of the global HIV pandemic. WHO has adopted the goal of achieving zero new HIV infections, zero discrimination, and zero AIDS-related deaths by 2030.

Keywords: HIV, early diagnosis, public health.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB8. El Hijyeni Uyumunda Mesleki Farklılıklar: Üç Yıllık Gözlemsel Değerlendirme

Tuğba Öz[1], Aysel Bal[2], Merve Kavutlu[3], Ganime Sevinç[4], Yunus Gürbüz[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Ekibi, Ankara

Amaç: 2023–2025 yılları arasında gerçekleştirilen bu retrospektif çalışmada hekim, hemşire ve diğer sağlık personelinin el hijyeni uyum düzeyleri değerlendirilmiştir. El hijyeni, sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonların önlenmesinde en temel ve etkili yöntemlerden biri olup, sağlık çalışanlarının bu uygulamalara uyumu enfeksiyon kontrol programlarının başarısını doğrudan etkilemektedir. Bu nedenle sağlık kurumlarında el hijyeni uygulamalarının izlenmesi ve değerlendirilmesi büyük önem taşımaktadır. Çalışmanın amacı, sağlık çalışanlarının el hijyeni uygulamalarına uyum oranlarını meslek gruplarına ve yıllara göre incelemek ve farkındalık düzeyini ortaya koymaktır.

Yöntem: Veriler, enfeksiyon kontrol hemşireleri tarafından haberli gözlemler yoluyla toplanmış ve gözlemler sırasında "El Hijyeni Gözlem Formu" kullanılmıştır. Değerlendirme, Dünya Sağlık Örgütü tarafından tanımlanan "El Hijyeninde Beş Endikasyon" kapsamında yapılmıştır. Bu endikasyonlar; hasta ile temas öncesi, aseptik işlemler öncesi, vücut sıvılarına maruziyet riski sonrası, hasta ile temas sonrası ve hasta çevresi ile temas sonrası olarak belirlenmiştir. Sağlık çalışanlarının bu durumlara uygun el hijyeni uygulayıp uygulamadıkları kayıt altına alınmış, veriler elektronik ortamda analiz edilmiştir.

Bulgular: Çalışma süresince hekimlerde 10983, hemşirelerde 11061, diğer sağlık personellerinde 9481 olmak üzere toplamda 31525 el hijyeni eylemi gözlemlenmiştir. Meslek gruplarında yıllara göre dağılımı incelendiğinde 2023 yılında doktorların%66,5, hemşirelerin%68,81, diğer sağlık çalışanının %65,38; 2024 yılında doktorların %67,83, hemşirelerin %69,64, diğer sağlık çalışanının %65,78; 2025 yılında doktorların%69,28, hemşirelerin%70,24, diğer sağlık çalışanının %67,04 uyum gösterdiği görülmüştür. Tüm meslek gruplarında vücut sıvıları ile temas sonrası ve aseptik işlemlerden sonra yapılan el hijyeni uyum oranı %70 üzeri, hasta çevresi ile temas sonrası yapılan el hijyeni uyum oranı %65 altı olduğu görülmüştür.

Sonuç: Endikasyon bazında değerlendirildiğinde en yüksek uyumun vücut sıvıları ile temas sonrası ve aseptik işlemler öncesinde, en düşük uyumun ise hasta çevresi ile temas sonrasında olduğu belirlenmiştir. Sonuç olarak, düzenli eğitimler ve sürekli gözlem uygulamalarının el hijyeni farkındalığını artırdığı ve uyumu olumlu yönde etkilediği görülmüştür. Özellikle düşük uyum gösterilen alanlara yönelik hedeflenmiş eğitimlerin sürdürülmesi ve eğitim sonrası gözlem çalışmalarının devam ettirilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: El hijyeni, Beş endikasyon, Uyum, Sağlık çalışanı

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB8. Occupational Differences in Hand Hygiene Compliance: A Three-Year Observational Evaluation

Tuğba Öz[1], Aysel Bal[2], Merve Kavutlu[3], Ganime Sevinç[4], Yunus Gürbüz[5]
Ankara Etlik City Hospital Chest, Heart and Vascular Hospital, Infection Control Team, Ankara

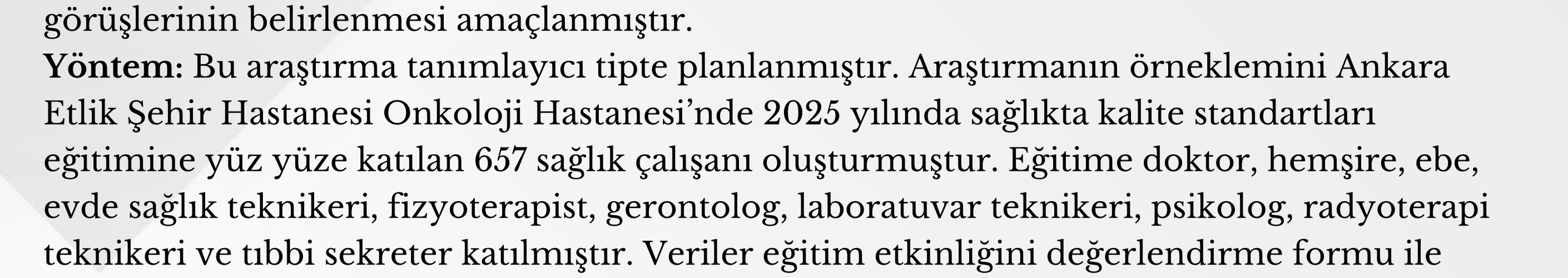
Aim: This retrospective study, conducted between 2023 and 2025, evaluated the hand hygiene compliance levels of physicians, nurses, and other healthcare personnel. Hand hygiene is one of the most fundamental and effective methods for preventing healthcare-associated infections, and healthcare workers' compliance with these practices directly affects the success of infection control programs. Therefore, monitoring and evaluating hand hygiene practices in healthcare institutions is of great importance. The aim of this study was to examine healthcare workers' hand hygiene compliance rates according to occupational groups and years and to determine their awareness levels.

Methods: Data were collected through announced observations conducted by infection control nurses, using the "Hand Hygiene Observation Form" during the observation process. The evaluation was performed within the scope of the World Health Organization's "Five Moments for Hand Hygiene." These moments were defined as: before touching a patient, before aseptic procedures, after the risk of exposure to body fluids, after touching a patient, and after touching the patient's surroundings. Whether healthcare workers performed hand hygiene appropriately in these situations was recorded, and the data were analyzed electronically.

Results: During the study period, a total of 31,525 hand hygiene actions were observed, including 10,983 among physicians, 11,061 among nurses, and 9,481 among other healthcare personnel. When the distribution by occupational groups and years was examined, compliance rates were as follows: in 2023, physicians 66.5%, nurses 68.81%, and other healthcare workers 65.38%; in 2024, physicians 67.83%, nurses 69.64%, and other healthcare workers 65.78%; and in 2025, physicians 69.28%, nurses 70.24%, and other healthcare workers 67.04%. In all occupational groups, hand hygiene compliance rates after contact with body fluids and before aseptic procedures were above 70%, whereas compliance after contact with the patient's surroundings was below 65%.

Conclusion: When evaluated according to indications, the highest compliance was observed after contact with body fluids and before aseptic procedures, while the lowest compliance was observed after contact with the patient's surroundings. In conclusion, regular training and continuous observation practices were found to increase hand hygiene awareness and positively affect compliance. It is recommended that targeted training programs for areas with lower compliance rates be continued and that post-training observation studies be maintained.

Keywords: Hand hygiene, Five moments, compliance, healthcare workers.

HPB9. Sağlık Çalışanlarının Sağlıkta Kalite Standartları Üzerine Eğitimlere Karşı Bakış Açısı: Bir Değerlendirme

Nilgün Işlak
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Eğitim Birimi

Amaç: Bu araştırma Ankara Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji Hastanesi'nde görev yapan sağlık çalışanlarının sağlıkta kalite standartları üzerine eğitim faaliyetlerine yönelik tutum ve görüşlerinin belirlenmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Bu araştırma tanımlayıcı tipte planlanmıştır. Araştırmanın örneklemini Ankara Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji Hastanesi'nde 2025 yılında sağlıkta kalite standartları eğitimine yüz yüze katılan 657 sağlık çalışanı oluşturmuştur. Eğitime doktor, hemşire, ebe, evde sağlık teknikeri, fizyoterapist, gerontolog, laboratuvar teknikeri, psikolog, radyoterapi teknikeri ve tıbbi sekreter katılmıştır. Veriler eğitim etkinliğini değerlendirme formu ile toplanmıştır. Elde edilen veriler analiz edilmiştir.
Bulgular: Araştırma bulgularına göre, katılımcıların %30,3'ü "Eğitim bana yeni bilgi ve beceri kazandırdı" ifadesine kesinlikle katıldığını, %59,1'i ise katıldığını, katılımcıların %32,7'si ''Eğitim sırasında var olan bilgilerimi düzeltme ve yenileme olanağı sağladım" ifadesine kesinlikle katıldığını, %59,6'sı ise katıldığını belirtmiştir. ''Eğitimin işimi daha iyi yapmama katkısı olabilir" ifadesine %29,7'si kesinlikle katıldığını, %58,8'i katıldığını ve %8,8 i kararsız olduğunu ifade etmiştir. Ayrıca ''eğitime zamanımı verdiğimi değdi" ifadesine %27,1'i kesinlikle katıldığını, %56,7'si katıldığını ve %11,4'ü kararsız kaldığını ifade etmiştir.
Sonuç: Elde edilen veriler, sağlık çalışanlarının sağlıkta kalite standartları gereği eğitimlere genel olarak olumlu bir yaklaşım sergilediğini ortaya koymaktadır. Katılımcıların önemli bir bölümü, bu eğitimlerin yeni bilgi ve beceriler edinmelerine katkı sağladığını, mevcut bilgilerini gözden geçirme ve güncelleme fırsatı sunduğunu ve mesleki performanslarını geliştirme potansiyeline sahip olduğunu ifade etmiştir. Ayrıca eğitim sürecine ayrılan zamanın büyük ölçüde karşılık bulduğu anlaşılmaktadır. Bununla birlikte, kararsız kalan katılımcıların varlığı, eğitim programlarının içerik, yöntem ve uygulanma biçimi açısından daha etkili hale getirilmesine ihtiyaç olduğunu düşündürmektedir. Bu kapsamda, sağlıkta kalite standartları gereği eğitimlerin çalışan beklenti ve gereksinimlerine uygun, daha fazla uygulama içeren ve katılımı destekleyen bir yaklaşımla planlanmasının yararlı olacağı değerlendirilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Eğitim, Sağlıkta Kalite Standartları, Sağlık Çalışanı

HPB9. Healthcare Professionals' Perspectives on Training Regarding Healthcare Quality Standards: An Evaluation

Nilgün Işlak
Ankara Etlik City Hospital Training Unit

Aim: This study aimed to determine the attitudes and opinions of healthcare professionals working at Ankara Etlik City Hospital Oncology Hospital regarding training activities on healthcare quality standards.
Methods: This descriptive study was conducted with 657 healthcare professionals who participated face-to-face in healthcare quality standards training at Ankara Etlik City Hospital Oncology Hospital in 2025. Physicians, nurses, midwives, home healthcare technicians, physiotherapists, gerontologists, laboratory technicians, psychologists, radiotherapy technicians, and medical secretaries participated in the training. Data were collected using the training evaluation form. The obtained data were analyzed.
Results: According to the findings, 30.3% of the participants strongly agreed with the statement "The training provided me with new knowledge and skills," while 59.1% agreed. Regarding the statement "The training provided me with the opportunity to correct and update my existing knowledge," 32.7% strongly agreed and 59.6% agreed. For the statement "The training may contribute to performing my job better," 29.7% strongly agreed, 58.8% agreed, and 8.8% were undecided. Additionally, for the statement "The time I spent on the training was worthwhile," 27.1% strongly agreed, 56.7% agreed, and 11.4% remained undecided.
Conclusion: The findings indicate that healthcare professionals generally have a positive approach toward training programs required within the scope of healthcare quality standards. A significant proportion of participants stated that these trainings contributed to acquiring new knowledge and skills, provided opportunities to review and update existing knowledge, and had the potential to improve professional performance. It was also understood that the time allocated to the training process was largely worthwhile. However, the presence of undecided participants suggests that training programs need to be made more effective in terms of content, methods, and implementation approaches. In this context, it is considered beneficial to plan healthcare quality standards training programs in a way that meets employees' expectations and needs, includes more practical applications, and encourages participation.
Keywords: Training, healthcare quality standards, healthcare professionals.

HPB10. Çevresel Sürveyanstan Klinik Güvenliğe: Hastane Su Sistemlerinde Legionella Pneumophila İzlemi

Aysel Bal[1], Merve Kavutlu[2], Ganime Sevinç[3], Tuğba Öz[4], Dilek Karamanlıoğlu[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Ekibi, Ankara

Amaç: Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi'nde gerçekleştirilen bu çalışmada, hastane su sistemlerinde Legionella pneumophila kolonizasyonunun çevresel sürveyans ve aktif vaka sürveyansı ile değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Legionella türleri, özellikle immünsüprese hastalarda ciddi pnömonilere neden olabilen önemli fırsatçı patojenlerdir. Hastane su sistemlerinde kolonize olabilmeleri nedeniyle düzenli çevresel izlem, erken tanı ve uygun dekontaminasyon yöntemlerinin uygulanması sağlık hizmeti ilişkili legionellozun önlenmesinde büyük önem taşımaktadır.

Yöntem: Hastanemizde çevresel sürveyans kapsamında alınan 17 farklı su ve sürüntü örneğinin 12'sinde Legionella pneumophila serogrup 1 üremesi saptanmıştır. Pozitiflik özellikle duş başlıkları, lavabo çıkışları ve sıcak su tankı çıkışlarında belirlenmiştir. En yüksek üreme 4. kat A blok 4106 numaralı oda duş başlığında 400 kob/100 ml olarak bulunmuştur.

Bulgular: Aktif vaka sürveyansında toplam 242 test değerlendirilmiş, yalnızca dört hastada pozitiflik saptanmıştır. Ancak bu hastaların tamamı toplum kökenli pnömoni olarak değerlendirilmiş ve sağlık hizmeti ilişkili legionella pnömonisi tanısı almamıştır.

Sonuç: Hastane su sistemlerinde Legionella pneumophila kolonizasyonunun erken dönemde saptanması ve uygun dekontaminasyon yöntemlerinin zamanında uygulanması, sağlık hizmeti ilişkili legionella pnömonisinin önlenmesinde kritik öneme sahiptir. Çevresel örneklerde üreme saptanmasına rağmen aktif vaka sürveyansında sağlık hizmeti ilişkili olgu görülmemesi; hiperklorizasyon, şoklama, süperheating ve düzenli ısı-klor takibi gibi önlemlerin etkinliğini göstermektedir. Özellikle yüksek riskli hasta gruplarının bulunduğu sağlık kurumlarında düzenli çevresel sürveyans ve hızlı enfeksiyon kontrol önlemleri vazgeçilmezdir.

Anahtar Kelimeler: Legionella, Çevresel Sürveyans, Hastane Su Sistemleri, Dekontaminasyon

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB10. From Environmental Surveillance to Clinical Safety: Monitoring Legionella pneumophila in Hospital Water Systems

Aysel Bal[1], Merve Kavutlu[2], Ganime Sevinç[3], Tuğba Öz[4], Dilek Karamanlıoğlu[5]
Ankara Etlik City Hospital Chest, Heart and Vascular Hospital, Infection Control Team, Ankara

Aim: This study, conducted at Ankara Etlik City Hospital Chest, Heart and Vascular Hospital, aimed to evaluate Legionella pneumophila colonization in hospital water systems through environmental surveillance and active case surveillance. Legionella species are important opportunistic pathogens that can cause severe pneumonia, particularly in immunocompromised patients. Since they can colonize hospital water systems, regular environmental monitoring, early diagnosis, and the implementation of appropriate decontamination methods are of great importance in preventing healthcare-associated legionellosis.

Methods: Within the scope of environmental surveillance, Legionella pneumophila serogroup 1 growth was detected in 12 of 17 different water and swab samples collected from our hospital. Positivity was identified particularly in shower heads, sink outlets, and hot water tank outlets. The highest bacterial growth was detected as 400 CFU/100 mL in the shower head of room 4106 on the 4th floor, Block A.

Results: In active case surveillance, a total of 242 tests were evaluated, and positivity was detected in only four patients. However, all of these patients were evaluated as having community-acquired pneumonia and were not diagnosed with healthcare-associated Legionella pneumonia.

Conclusion: Early detection of Legionella pneumophila colonization in hospital water systems and timely implementation of appropriate decontamination methods are critically important in preventing healthcare-associated Legionella pneumonia. Although growth was detected in environmental samples, the absence of healthcare-associated cases in active surveillance demonstrates the effectiveness of measures such as hyperchlorination, shock treatment, superheating, and regular temperature-chlorine monitoring. Regular environmental surveillance and rapid infection control measures are essential, especially in healthcare facilities caring for high-risk patient groups.

Keywords: Legionella, environmental surveillance, hospital water systems, decontamination.

EPB1. Eş Katılımlı Ebe Görüşmelerinin Gebe Kaygısı Ve Doğuma Hazırlık Üzerine Etkisi

Gözdenur Dinç Çoban[1], Hilal Tangal Tepe[2], Tülay Başer[3], Fergül Kocabey[4], Dilara Yılmaz[5]
Etlik Şehir Hastanesi

Bu çalışma, "Her Gebeye Bir Ebe" polikliniğinde gerçekleştirilen eş katılımlı ebe görüşmelerinin gebelerin doğum kaygısı ve doğuma hazırlık düzeyleri üzerindeki etkisini değerlendirmek amacıyla yapılmıştır. Kesitsel tipte planlanan araştırmaya toplam 50 gebe dahil edilmiştir. Veriler, 5'li Likert tipi anket formu ile toplanmıştır. Elde edilen bulgulara göre, katılımcıların büyük çoğunluğu eşlerinin doğum sürecine katılımının kendilerini daha güvende hissettirdiğini, kaygılarını azalttığını ve doğuma daha hazırlıklı hissetmelerini sağladığını ifade etmiştir. Tüm sorularda ortalama puanların 4.52 ile 4.92 arasında değiştiği görülmüş olup, bu durum eş katılımına yönelik yüksek düzeyde olumlu tutumu göstermektedir. Sonuç olarak, eş katılımlı ebe görüşmelerinin gebelik sürecinde psikolojik destek sağladığı ve doğum deneyimini olumlu yönde etkilediği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ebe Görüşmeleri, Eş, Gebe Kaygısı

EPB1. The Effect of Spouse-Participated Midwife Consultations on Pregnancy Anxiety and Birth Preparation

Gözdenur Dinç Çoban[1], Hilal Tangal Tepe[2], Tülay Başer[3], Fergül Kocabey[4], Dilara Yılmaz[5]
Etlik City Hospital

This study was conducted to evaluate the effects of spouse-participated midwife consultations carried out in the “One Midwife for Every Pregnant Woman” outpatient clinic on pregnant women’s birth anxiety and level of preparation for childbirth. A total of 50 pregnant women were included in this cross-sectional study. Data were collected using a 5-point Likert-type questionnaire.

According to the findings, the majority of participants stated that their spouses’ involvement in the birth process made them feel more secure, reduced their anxiety, and helped them feel more prepared for childbirth. The mean scores for all items ranged between 4.52 and 4.92, indicating a high level of positive attitudes toward spouse participation.

In conclusion, spouse-participated midwife consultations are considered to provide psychological support during pregnancy and positively influence the childbirth experience.

Keywords: Midwife consultations, spouse, pregnancy anxiety.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPBll. Sessiz Risk, Güçlü Korunma: Tüberküloz Pozitif Hastalarla Temas Eden Sağlık Personelinin Tarama Sonuçları

Aysel Bal[1], Tuğba Öz[2], Ganime Sevinç[3], Merve Kavutlu[4], Yunus Gürbüz[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Ekibi, Ankara

Giriş: 2022–2025 yılları arasında gerçekleştirilen bu çalışmada, aktif tüberküloz hastalarıyla temas eden sağlık personelinin tarama sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Tüberküloz, özellikle sağlık çalışanları açısından mesleki maruziyet riski taşıyan önemli bir hastalıktır. Aktif tüberküloz hastalarıyla yakın temas halinde bulunan sağlık personelinde enfeksiyon gelişme riski artmaktadır. Bu nedenle temaslı personelin düzenli olarak taranması, erken tanı, korunma ve enfeksiyon kontrol önlemlerinin etkinliğinin değerlendirilmesi açısından büyük önem taşımaktadır.
Amaç: Çalışma, Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi'nde 2022–2025 yılları arasında yatarak tedavi gören ve yatışı sırasında veya taburculuk sonrasında tüberküloz testi (ARB pozitifliği, PCR veya kültür) pozitif gelen hastalara bakım veren sağlık personeli verilerinin retrospektif olarak incelenmesiyle gerçekleştirilmiştir. Temaslı personel; temas öyküsü, çalışma birimi ve risk durumuna göre değerlendirilmiştir. Bulaştırıcı tüberküloz hastası ile enfeksiyon kontrol önlemleri alınmadan, N95 ya da FFP3/N97 maske kullanılmaksızın toplam 8 saat ve üzerinde kapalı ortamda bulunan kişiler yakın temaslı kabul edilmiştir. Tarama yöntemi olarak IGRA testleri kullanılmıştır.
Bulgular: Arena tipi yoğun bakım ünitesinde bakım verilen bir hastanın tüberküloz pozitif saptanması üzerine 10 hemşire, 3 doktor ve 3 temizlik personeli taramaya alınmıştır. Takip süreci; IGRA sonucu negatif, pozitif veya indetermine olmasına göre semptom sorgulaması ve kontrol testleri ile yürütülmüştür. 2022 yılında 3, 2023 yılında 12, 2024 yılında 10 ve 2025 yılında 16 olmak üzere toplam 41 tüberküloz pozitif hastaya bakım veren 573 hemşire, 242 doktor ve 132 temizlik personeli olmak üzere toplam 947 sağlık personeli değerlendirilmiştir.
Sonuç: Yıllar içinde yapılan taramalarda temaslı personel, IGRA pozitifliği veya tüberküloz enfeksiyonu saptanmamıştır. Bu durum enfeksiyon kontrol önlemlerinin etkinliğini göstermektedir. Düzenli tarama programlarının sürdürülmesi, riskli birimlerde ek korunma önlemlerinin uygulanması ve kişisel koruyucu ekipman kullanımına tam uyum sağlanması sağlık çalışanlarının korunmasında kritik öneme sahiptir.
Anahtar kelimeler: Tüberküloz, sağlık çalışanı, temaslı tarama, enfeksiyon kontrolü

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB11. Silent Risk, Strong Protection: Screening Results of Healthcare Workers Exposed to Tuberculosis-Positive Patients

Aysel Bal[1], Tuğba Öz[2], Ganime Sevinç[3], Merve Kavutlu[4], Yunus Gürbüz[5]
Ankara Etlik City Hospital Chest, Heart and Vascular Hospital, Infection Control Team, Ankara

Introduction: This study, conducted between 2022 and 2025, aimed to evaluate the screening results of healthcare workers who had contact with active tuberculosis patients. Tuberculosis is an important disease with occupational exposure risks, particularly for healthcare workers. The risk of infection increases among healthcare personnel who have close contact with active tuberculosis patients. Therefore, regular screening of exposed personnel is of great importance for early diagnosis, prevention, and evaluation of the effectiveness of infection control measures.

Aim: This study was conducted through a retrospective evaluation of healthcare personnel data who provided care to patients hospitalized in the Chest, Heart and Vascular Hospital between 2022 and 2025 and who were found to have positive tuberculosis tests (AFB positivity, PCR, or culture) during hospitalization or after discharge. Exposed personnel were evaluated according to contact history, working unit, and risk status. Individuals who were in a closed environment with an infectious tuberculosis patient for a total of 8 hours or more without infection control precautions and without the use of N95 or FFP3/N97 masks were considered close contacts. IGRA tests were used as the screening method.

Results: Following the detection of tuberculosis positivity in a patient cared for in the arena-type intensive care unit, 10 nurses, 3 physicians, and 3 cleaning staff members were included in the screening. The follow-up process was conducted according to IGRA results (negative, positive, or indeterminate) through symptom assessment and control tests. A total of 947 healthcare workers, including 573 nurses, 242 physicians, and 132 cleaning staff members, who provided care to 41 tuberculosis-positive patients (3 patients in 2022, 12 in 2023, 10 in 2024, and 16 in 2025) were evaluated.

Conclusion: No IGRA positivity or tuberculosis infection was detected among exposed personnel during screenings conducted over the years. This finding demonstrates the effectiveness of infection control measures. Maintaining regular screening programs, implementing additional protective measures in high-risk units, and ensuring full compliance with the use of personal protective equipment are critically important for protecting healthcare workers.

Keywords: Tuberculosis, healthcare workers, contact screening, infection control.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB12. Toplum Ruh Sağlığı Hemşireliğinde Koruyucu ve Önleyici Ruh Sağlığı Hizmetleri: Birincil, İkincil, Üçüncül Koruma Yaklaşımları

Pakizenur Vanlı
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Özet: Dünya Sağlık Örgütü'nün tanımına göre ruh sağlığı, insanın kendi kabiliyetlerinin farkında olduğu, yaşam stresörleriyle baş edebildiği, verimli ve üretken çalışabilmeyi sağlayan ruhsal ve bütüncül bir iyilik halidir. Bu tanım, ruh sağlığının yalnızca hastalığın olmaması değil, insanın iyilik halinin ve işlevselliğinin de bir göstergesi olduğuna işaret etmektedir. Bu derlemede, toplum ruh sağlığı hemşireliğinde koruma temelli ve önleyici nitelikte ruh sağlığı uygulamalarına, birincil, ikincil ve üçüncül koruma basamakları doğrultusunda yer verilmiştir. Birincil koruma, bireyde ruh sağlığı problemi gelişmeden önce yapılan koruyucu ve önleyici hizmetlere; ikincil koruma, erken tanı ve müdahaleye; üçüncül koruma ise rehabilitasyon ve hastalığın yeniden nüks etmesinin önlenmesine odaklıdır. Toplum ruh sağlığı hemşiresinin her seviyede üstlendiği sorumluluk literatür ışığında ele alınmış olup, toplum temelli yaklaşımın önemine değinilmiştir. Bu çalışma, koruma düzeylerinin etkin bir şekilde uygulanmasının ruh sağlığı hizmetlerinin sürdürülebilirliğini desteklediğini ortaya koymaktadır.

Anahtar kelimeler: Toplum ruh sağlığı hemşireliği, birincil koruma, ikincil koruma, üçüncül koruma, önleyici ruh sağlığı

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL

3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress

TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"

7–9 May 2026 , Ankara

HPB12. Preventive and Protective Mental Health Services in Community Mental Health Nursing: Primary, Secondary, and Tertiary Prevention Approaches

Pakizenur Vanlı
Ankara Etlik City Hospital

Abstract: According to the definition of the World Health Organization, mental health is a state of psychological and holistic well-being in which individuals recognize their own abilities, cope with life stressors, and maintain productive and effective functioning. This definition indicates that mental health is not only the absence of illness but also an indicator of an individual's well-being and functionality.

This review addresses protective and preventive mental health practices in community mental health nursing within the framework of primary, secondary, and tertiary prevention levels. Primary prevention focuses on protective and preventive services provided before the development of mental health problems; secondary prevention focuses on early diagnosis and intervention; and tertiary prevention focuses on rehabilitation and preventing disease recurrence.

The responsibilities undertaken by community mental health nurses at each level are discussed in light of the literature, and the importance of a community-based approach is emphasized. This study demonstrates that the effective implementation of prevention levels supports the sustainability of mental health services.

Keywords: Community mental health nursing, primary prevention, secondary prevention, tertiary prevention, preventive mental health.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

EPB2. Kadın Sağlığında Pelvik Taban

Yağmur Naz Erbey[1], Elif Avcı[2], Aleyna Özdemir Bektaş[3], Birsen Arıkan[4], Şüheda Çiftçi[5]
Ankara Medipol Üniversitesi

Amaç: Bu çalışma, kadın yaşam döngüsü boyunca pelvik taban sağlığını etkileyen temel işlevsel özellikleri, risk faktörlerini, pelvik taban disfonksiyonlarını, tanılama yaklaşımlarını, korunma ve tedavi yöntemlerini ve ebelik bakımının rolünü bütüncül bir çerçevede sunmak amacıyla hazırlanmıştır.
Yöntem: Bu çalışma, kadın sağlığında pelvik taban sağlığına ilişkin temel başlıkların kavramsal olarak ele alındığı derleme niteliğindedir. Çalışma içeriği; temel işlevler ve anatomi, risk faktörleri, disfonksiyonlar, tanı-tarama, yaşam dönemleri, etkiler ve sonuçları, korunma ve tedavi ile ebelik bakımı başlıkları doğrultusunda yapılandırılmıştır.
Bulgular: Pelvik taban sağlığı; organ desteği, kontinansın sağlanması, basınç yönetimi, cinsel işlev ve doğum mekanizması açısından kadın sağlığının temel bileşenlerinden biridir. Adölesan dönemden ileri yaşa kadar hormonal değişimler, gebelik ve doğum, obezite, kronik konstipasyon, kronik öksürük, yaşlanma ve bağ doku zayıflığı pelvik taban bozukluklarının gelişiminde öne çıkan risk faktörleridir. En sık görülen disfonksiyonlar pelvik organ prolapsusu, üriner inkontinans ve fekal inkontinanstır. Bu durumlar yalnızca fiziksel değil; psikososyal, cinsel ve günlük yaşam işlevleri üzerinde de olumsuz sonuçlar doğurmaktadır. Değerlendirme sürecinde anamnez, fizik muayene, pelvik değerlendirme, yaşam kalitesi ölçekleri ve gerekli durumlarda ileri incelemeler kullanılmaktadır. Korunma ve tedavide pelvik taban kas eğitimi, mesane eğitimi, kilo kontrolü, konstipasyonun önlenmesi, rehabilitasyon ve uygun tedaviye yönlendirme önem taşımaktadır. Ebelik bakımı; erken fark etme, eğitim, danışmanlık, psikososyal destek ve uygun yönlendirme boyutlarıyla öne çıkmaktadır.
Sonuç: Pelvik taban sağlığı, kadın sağlığı ve yaşam kalitesinin önemli bir parçasıdır. Yaşam döngüsü temelli, koruyucu ve bütüncül ebelik yaklaşımı; pelvik taban bozukluklarının önlenmesi, erken tanılanması ve yönetiminde önemli katkı sağlamaktadır.
Anahtar kelimeler: pelvik taban sağlığı, kadın sağlığı, ebelik bakımı, üriner inkontinans, prolapsus

EPB2. Pelvic Floor in Women's Health

Yağmur Naz Erbey[1], Elif Avcı[2], Aleyna Özdemir Bektaş[3], Birsen Arıkan[4], Şüheda Çiftçi[5]
Ankara Medipol University

Aim: This study was prepared to present the fundamental functional characteristics affecting pelvic floor health throughout the female life cycle, risk factors, pelvic floor dysfunctions, diagnostic approaches, prevention and treatment methods, and the role of midwifery care within a holistic framework.

Methods: This study is a review that conceptually addresses the main topics related to pelvic floor health in women's health. The content of the study was structured according to the following headings: basic functions and anatomy, risk factors, dysfunctions, diagnosis and screening, life stages, effects and outcomes, prevention and treatment, and midwifery care.

Results: Pelvic floor health is one of the fundamental components of women's health in terms of organ support, maintenance of continence, pressure management, sexual function, and childbirth mechanisms. From adolescence to advanced age, hormonal changes, pregnancy and childbirth, obesity, chronic constipation, chronic cough, aging, and connective tissue weakness are prominent risk factors in the development of pelvic floor disorders. The most common dysfunctions are pelvic organ prolapse, urinary incontinence, and fecal incontinence. These conditions cause not only physical but also psychosocial, sexual, and daily life-related consequences.

The assessment process includes medical history, physical examination, pelvic evaluation, quality of life scales, and advanced examinations when necessary. Pelvic floor muscle training, bladder training, weight management, prevention of constipation, rehabilitation, and appropriate referral are important in prevention and treatment. Midwifery care plays a significant role through early recognition, education, counseling, psychosocial support, and appropriate referral.

Conclusion: Pelvic floor health is an important component of women's health and quality of life. A life-cycle-based, preventive, and holistic midwifery approach provides significant contributions to the prevention, early diagnosis, and management of pelvic floor disorders.

Keywords: Pelvic floor health, women's health, midwifery care, urinary incontinence, prolapse.

HPB13. Saf Stres Üriner İnkontinanslı Kadınlarda Pelvik Taban Rehabilitasyonu ile Pelvik Taban Cerrahisinin Kısa Dönem Semptom Şiddetlerinin Karşılaştırılması

Buse Kaya[1], Didem Demir[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Saf stres üriner inkontinans tanısı alan kadınlarda pelvik taban rehabilitasyonu (PTRM) ve tension-free vaginal tape (TVT) cerrahisinin kısa dönem semptom şiddeti üzerindeki etkilerinin değerlendirilmesi amaçlandı.
Gereç ve Yöntem: Bu gözlemsel çalışmaya, pelvik taban rehabilitasyon merkezine başvuran, 25–45 yaş aralığında, premenopozal ve vücut kitle indeksi (VKİ) <40 kg/m² olan saf stres üriner inkontinanslı hastalar dahil edildi. Hastalar uygulanan tedavi yöntemine göre pelvik taban rehabilitasyonu (PTRM) ve TVT cerrahisi grubu olarak ikiye ayrıldı. Semptom şiddeti, tedavi öncesi ve tedavi sonrası 6. haftada Sandvik Severity Index kullanılarak değerlendirildi. Skorlar hafif (0), orta (1), şiddetli (2) ve çok şiddetli (3) olarak sınıflandırıldı. Grup içi karşılaştırmalarda Wilcoxon signed-rank testi, gruplar arası karşılaştırmalarda Mann–Whitney U testi kullanıldı. p<0,05 istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi.
Bulgular:Çalışmaya TVT cerrahisi uygulanan 27 hasta ve pelvik taban rehabilitasyonu (PTRM) uygulanan 20 hasta dahil edildi. İki grup arasında yaş, gravida, parite, normal spontan doğum sayısı, sezaryen sayısı ve vücut kitle indeksi açısından istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı (tüm p>0,05). Ek hastalık varlığı, sigara öyküsü, medikal tedavi kullanımı ve eşlik eden pelvik organ prolapsusu (POP) açısından da gruplar benzerdi (tüm p>0,05).
Tedavi öncesi Sandvik Severity Index kategorileri incelendiğinde, hafif/orta şiddette semptomlar TVT grubunda %70,4, PTRM grubunda %85 oranında; şiddetli semptomlar ise sırasıyla %29,6 ve %15 oranında saptandı ve gruplar arasında başlangıç semptom şiddeti açısından istatistiksel olarak anlamlı fark bulunmadı (p=0,242).
Sonuç: Pelvik taban rehabilitasyonu ve TVT cerrahisi, saf stres üriner inkontinanslı kadınlarda kısa dönemde semptom şiddetinde anlamlı azalma ile ilişkilidir. Kısa dönem sonuçlar açısından iki tedavi yöntemi arasında belirgin bir üstünlük saptanmamıştır.
Semptom şiddeti daha yüksek olan hastaların cerrahi tedaviye yönlendirilmiş olması dikkat çekicidir. Pelvik taban rehabilitasyonu, özellikle hafif ve orta şiddetli semptomları olan hastalarda non-invaziv bir ilk basamak tedavi seçeneği olarak değerlendirilebilir.
Anahtar Kelimeler: Stres üriner inkontinans, pelvik taban rehabilitasyonu, TVT, Sandvik Severity Index

HPB13. Comparison of Short-Term Symptom Severity Outcomes Between Pelvic Floor Rehabilitation and Pelvic Floor Surgery in Women with Pure Stress Urinary Incontinence

Buse Kaya[1], Didem Demir[2], Ayşe Gizem Yıldız[3], Sezin Ertürk Aksakal[4], Çağanay Soysal[5]
Etlik City Hospital

Aim: This study aimed to evaluate the effects of pelvic floor rehabilitation (PFR) and tension-free vaginal tape (TVT) surgery on short-term symptom severity in women diagnosed with pure stress urinary incontinence.

Materials and Methods: This observational study included patients with pure stress urinary incontinence who were admitted to the pelvic floor rehabilitation center, aged 25–45 years, premenopausal, and had a body mass index (BMI) <40 kg/m². Patients were divided into two groups according to the treatment method applied: pelvic floor rehabilitation (PFR) and TVT surgery groups. Symptom severity was evaluated using the Sandvik Severity Index before treatment and at the 6th week after treatment. Scores were classified as mild (0), moderate (1), severe (2), and very severe (3). The Wilcoxon signed-rank test was used for within-group comparisons, and the Mann–Whitney U test was used for between-group comparisons. A p-value <0.05 was considered statistically significant.

Results: A total of 47 patients were included in the study: 27 patients who underwent TVT surgery and 20 patients who received pelvic floor rehabilitation (PFR). No statistically significant differences were found between the two groups in terms of age, gravida, parity, number of spontaneous vaginal deliveries, number of cesarean sections, and body mass index (all p>0.05). The groups were also similar regarding the presence of comorbidities, smoking history, medication use, and concomitant pelvic organ prolapse (POP) (all p>0.05).

When pre-treatment Sandvik Severity Index categories were examined, mild/moderate symptoms were observed in 70.4% of the TVT group and 85% of the PFR group, while severe symptoms were observed in 29.6% and 15%, respectively. No statistically significant difference was found between the groups regarding baseline symptom severity (p=0.242).

Conclusion: Pelvic floor rehabilitation and TVT surgery are associated with a significant reduction in symptom severity in women with pure stress urinary incontinence in the short term. No clear superiority was identified between the two treatment methods in terms of short-term outcomes.

It is noteworthy that patients with higher symptom severity were more frequently directed toward surgical treatment. Pelvic floor rehabilitation may be considered a non-invasive first-line treatment option, particularly for patients with mild to moderate symptoms.

Keywords: Stress urinary incontinence, pelvic floor rehabilitation, TVT, Sandvik Severity Index.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB14. Hastanelerde Güvenli Hizmetin Anahtarı: "Doğru Hasta Kimliklendirme" Eğitiminin Bilgi Düzeyine Etkisi

Hatice Özkoçak[1], Senem Aslantaş[2], Gülcan Özdemir Mavi[3], Hülya Altun[4]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi

Amaç: Bu çalışmanın amacı; Etlik Şehir Hastanesi bünyesinde Göğüs Kalp ve Damar Hastanesinde görev yapan hemşire ve ebelere verilen "Hasta Kimliklendirme" eğitiminin, personelin bilgi düzeyindeki değişimini ölçmek ve eğitim etkinliğini değerlendirmektir.
Yöntem: Bu çalışma, Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi servislerinde görev yapan ve 1-8 Ekim 2025 tarihleri arasında düzenlenen 5 farklı oturuma katılan ve çalışmaya katılmayı kabul eden 287 hemşire ve ebe üzerinde gerçekleştirilen tanımlayıcı ve kesitsel türde bir çalışmadır. Eğitim öncesinde katılımcılara 8 soruluk "Hasta Kimliklendirme Bilgi Testi" (Ön Test) uygulanmıştır. Ardından konuyla ilgili güncel talimatları içeren eğitim verilmiş olup eğitim sonunda aynı sorularla "Son Test" gerçekleştirilmiştir. Eğitim değerlendirmesi ön test son test sonucuna göre Microsoft Office Excel programından analiz edilmiş, başarı toplam puan ortalamaları karşılaştırılmıştır.
Bulgular: Eğitim sonuçlarına göre katılımcıların bilgi düzeyinde anlamlı bir artış saptanmıştır:
• Ön Test Başarı Puan Ortalaması: 90.28
• Son Test Başarı Puan Ortalaması: 98.45
• Eğitim sonrası bilgi düzeyinde 8.1 puanlık bir artış gözlemlenmiştir.
• Özellikle riskli durumlar (alerji varlığında kırmızı bileklik kullanımı, bebek hasta kimliklendirme ve benzer isimli hastaların yönetimi) konularında farkındalığın arttığı görülmüştür.
Sonuç: Yapılan eğitim çalışması, hemşire ve ebelerin zaten yüksek olan bilgi düzeylerini mükemmele yakın bir seviyeye (98.45) taşımıştır. Bu durum; Kurumsal eğitimlerin sürekliliğinin hasta güvenliği kültürünü pekiştirdiğini, standart uygulama talimatlarının düzenli hatırlatılmasının hata payını minimize ettiğini göstermektedir. Sıfır hata hedefi için bu tür interaktif eğitimlerin belirli periyotlarla tekrarlanması önerilmektedir.
Anahtar Kelimeler: Hasta Güvenliği, Hasta Kimliklendirme, Hizmet İçi Eğitim

HPB14. The Key to Safe Healthcare Services in Hospitals: The Effect of "Correct Patient Identification" Training on Knowledge Level

Hatice Özkoçak[1], Senem Aslantaş[2], Gülcan Özdemir Mavi[3], Hülya Altun[4]
Ankara Etlik City Hospital Chest, Heart and Vascular Hospital

Aim: The aim of this study was to measure the change in the knowledge levels of nurses and midwives working at the Chest, Heart and Vascular Hospital within Etlik City Hospital after the "Patient Identification" training and to evaluate the effectiveness of the training.
Methods: This descriptive and cross-sectional study was conducted with 287 nurses and midwives working in the wards of Ankara Etlik City Hospital Chest, Heart and Vascular Hospital, who participated in five different sessions held between October 1–8, 2025, and agreed to participate in the study. Before the training, an 8-item "Patient Identification Knowledge Test" (pre-test) was administered to the participants. Afterwards, training containing current instructions on the subject was provided, and the same questions were applied as a "post-test" at the end of the training. The training evaluation was analyzed using Microsoft Office Excel based on pre-test and post-test results, and the total mean achievement scores were compared.
Results: According to the training results, a significant increase was observed in participants' knowledge levels:

- Pre-test mean achievement score: 90.28
- Post-test mean achievement score: 98.45
- An increase of 8.1 points was observed in knowledge level after the training.
- Increased awareness was particularly observed in high-risk situations, such as the use of red identification bracelets in the presence of allergies, infant patient identification, and the management of patients with similar names.

Conclusion: The training program increased the already high knowledge levels of nurses and midwives to a near-perfect level (98.45). This demonstrates that the continuity of institutional training reinforces the patient safety culture and that regular reminders of standard practice instructions minimize the margin of error. Repeating such interactive training programs at regular intervals is recommended to achieve the goal of zero errors.
Keywords: Patient safety, patient identification, in-service training.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB15. KOLON CERRAHİSİNDE CAE: HASTANEMİZ ULUSAL ORTALAMA İLE NEREDE? (2023 - 2025)

Büşra Sarıkaya[1], Hatice Çatalkaya[2], Damla Arslan Kılıç[3], Nesibe Korkmaz[4], Esengül Şendağ[5]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Cerrahi alan enfeksiyonları (CAE) önemli cerrahi komplikasyonların başında gelir. Hastanede kalış süresini uzatıp, morbidite, mortalite ve sosyoekonomik kayıplara neden olmakta; yaşam kalitesini bozmaktadır. Hasta ve cerrahi süreçle ilgili birçok faktör CAE gelişimini etkilemektedir. CAE'lar en yaygın sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonların başında gelir ve hastane enfeksiyonlarının yaklaşık üçte birini oluşturmaktadır. Bu enfeksiyonlar insizyonel yüzeyel ve derin ve organ/alan cerrahi alan enfeksiyonu olmak üzere üç gruba ayrılır. Bu çalışmada, SB Etlik Şehir Hastanesi Genel Hastane kulesinde 2023-2025 yıllarında KOLON cerrahisi ameliyat kategorisine göre CAE'lerin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: 2023-2025 yıllarında kolon cerrahisi girişimini yapan cerrahi kliniklerde aktif ve prospektif prosedür spesifik CAE sürveyansı yapılmıştır. Sürveyans, Ulusal Hastane Enfeksiyonları Sürveyans Ağı (USHİESA)'nın, "Türkiye Hastane Enfeksiyonları Sürveyans Rehberi" doğrultusunda yürütülmüştür. Tanı konulan olgular bu amaçla kullanılmakta olan bilgisayar programına uygun "Hastane enfeksiyonları hasta takip formu"na kayıt edilip, sürveyans yazılım programına online olarak girilmiştir. Sonuçlar İNFLİNE'dan analiz edilmiştir. Hesaplamalarda "İlgili dönemde seçilen NNIS kodunda gelişen CAE sayısı/Seçilen NNIS kodundaki cerrahi girişim sayısı x 100" formülü kullanılmıştır.

Bulgular: KOLON cerrahisi ameliyat kategorisinde 2023 yılında toplam 232 ameliyat yapılmış, 9 CAE tanısı konulmuş, 2024 yılında toplam 368 ameliyat yapılmış, 18 CAE tanısı konulmuş, 2025 yılında toplam 387 ameliyat yapılmış, 16 CAE tanısı konulmuştur. KOLON cerrahisi sonrası CAE hızı 2023 yılı USHİESA oranı % 5,2 iken hastanemizde % 3,9 gelişmiştir, 2024 yılında USHİESA oranı % 5,2 iken hastanemizde % 4,9 gelişmiştir ve 2025 yılında USHİESA oranı % 4,8 iken hastanemiz oranı %4,1 olarak hesaplanmıştır.

2023, 2024 ve 2025 yıllarında KOLON cerrahisi ameliyat kategorisinde CAE tanısı konulan olguların hepsinde mikroorganizma izole edilmiştir. 2023 yılında Escherichia coli %33,3'ar sıklıkla en sık izole edilen mikroorganizma olmuştur. 2024 yılında Escherichia coli %44,44'ar sıklıkla en sık izole edilen mikroorganizma olmuştur. 2025 yılında ise yine Escherichia coli %40,9'ar sıklıkla yine en sık izole edilen mikroorganizma olmuştur.

Sonuçlar: Kurumumuzda KOLON cerrahisi ameliyat kategorisinde CAE hızlarının ulusal ortalamanın altında olduğu görülmüştür. 2024 yılında bir artış görülse de 2025 yılında tekrar düşüş olmuştur. Çalışma yıllarında en sık izole edilen mikroorganizma Escherichia coli'dir ve etkenlerin büyük çoğunluğunu barsak florası oluşturmaktadır.

Kurumumuz KOLON cerrahisi hızlarının ulusal ortalamanın altında olması olumlu bir göstergedir. Ancak yıllar içindeki dalgalanmalar sürekli izlem mekanizmalarının olması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi Alan Enfeksiyonu, Etken, Kolon Cerrahi

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB15. SSI in Colon Surgery: Where Does Our Hospital Stand Compared to the National Average? (2023–2025)

Büşra Sarıkaya[1], Hatice Çatalkaya[2], Damla Arslan Kılıç[3], Nesibe Korkmaz[4], Esengül Şendağ[5]
Etlik City Hospital

Aim: Surgical site infections (SSIs) are among the most important complications of surgery. They prolong hospital stays, cause morbidity, mortality, and socioeconomic losses, and negatively affect quality of life. Many factors related to the patient and the surgical process influence the development of SSIs. SSIs are among the most common healthcare-associated infections and account for approximately one-third of hospital infections. These infections are classified into three groups: superficial incisional, deep incisional, and organ/space surgical site infections. This study aimed to evaluate SSIs according to the colon surgery procedure category at the General Hospital Tower of SB Etlik City Hospital between 2023 and 2025.

Materials and Methods: Active and prospective procedure-specific SSI surveillance was conducted in surgical clinics performing colon surgery procedures between 2023 and 2025. Surveillance was carried out in accordance with the "National Hospital Infection Surveillance Network (UHESA)" and the "Turkey Hospital Infection Surveillance Guide." Diagnosed cases were recorded in the "Hospital Infection Patient Follow-up Form" using the relevant computer program and entered online into the surveillance software system. Results were analyzed through INFLINE. Calculations were performed using the formula: "Number of SSIs developed in the selected NNIS code during the relevant period / Number of surgical procedures in the selected NNIS code × 100."

Results: In the colon surgery procedure category, a total of 232 surgeries were performed in 2023, with 9 SSIs diagnosed; 368 surgeries were performed in 2024, with 18 SSIs diagnosed; and 387 surgeries were performed in 2025, with 16 SSIs diagnosed.

The SSI rate after colon surgery was 3.9% in our hospital compared to the UHESA rate of 5.2% in 2023; 4.9% in our hospital compared to the UHESA rate of 5.2% in 2024; and 4.1% in our hospital compared to the UHESA rate of 4.8% in 2025.

A microorganism was isolated in all cases diagnosed with SSI in the colon surgery category during 2023, 2024, and 2025. In 2023, Escherichia coli was the most frequently isolated microorganism with a rate of 33.3%. In 2024, Escherichia coli was again the most frequently isolated microorganism with a rate of 44.44%. In 2025, Escherichia coli remained the most frequently isolated microorganism with a rate of 40.9%.

Conclusion: SSI rates in the colon surgery category at our institution were found to be below the national average. Although an increase was observed in 2024, a decrease occurred again in 2025. The most frequently isolated microorganism throughout the study years was Escherichia coli, and the majority of causative microorganisms were associated with intestinal flora.

The fact that SSI rates in colon surgery at our institution are below the national average is a positive indicator. However, fluctuations over the years demonstrate the need for continuous monitoring mechanisms.

Keywords: Surgical site infection, causative agent, colon surgery.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB16.Yoğun Bakım Ünitesinde SVK Takımında Önlem Paketine Uyumun Değerlendirilmesi

Büşra Sarıkaya[1], Büşra Öztürk[2], Hilal Akman[3], İrfan Şencan[4], Fadime Callak Oku[5]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç:İnvaziv alet kullanımına bağlı gelişen Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyonlar (SHİE) ülkemizde ve tüm dünyada önemli bir küresel sorundur. Tedavisi zor olan ve mortaliteye sebep olan bu enfeksiyonlar, enfeksiyon kontrol önlemlerine tam uyum sağlanması ile önlenebilmektedir. Literatürde enfeksiyon kontrol önlemlerinin ayrı ayrı uygulanması yerine birkaç önlemin bir arada (demet) uygulanmasıyla daha başarılı olunacağı bildirilmiştir. Bu çalışmada santral venöz kateter takım önlem demetleri kullanılarak yoğun bakım ünitesinde santral venöz kateter uygulamalarına mevcut durumun değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Ankara Etlik Şehir Hastanesi'nde 25 Kasım 2025-25 Şubat 2026 tarihleri arasında bir yoğun bakım ünitesinde santral venöz kateter takılan hastalarda santral venöz kateter takımı için belirlenen önlem paketi adımları izlenmiştir. Gözlemler santral venöz kateter takımı için seçilen parametrelerin yer aldığı formlar ile yapılmış ve gözlem süresi sonunda hastaya özgü doldurulan formlar excelde kayıt altına alınarak analiz edilmiştir.
Bulgular: 25 Kasım 2025-25 Şubat 2026 tarihleri arasında yoğun bakım ünitesinde takip edilen hastaların 42'sine ünite içerisinde santral venöz kateter takılmıştır. 42 hastanın %52,4'ünde (n 22) juguler bölge, %47,6'sında (n 20) femoral bölge tercih edilmiştir. 42 hastanın %90,5'inde (n 38) elektif olarak takılan santral venöz kateter %9'una (n 4) acil girişim yapılmıştır.
Önlem paketi uyum oranı tüm parametrelerin birlikte uygulandığı hasta sayısı esas alınarak hesaplanmış olup, santral venöz kateter takımı için uyum oranı %50 (n 21) olarak hesaplanmıştır. Santral venöz kateter takımı önlem paketlerinde yer alan her bir parametre özelinde uyum oranları Tablo 1'de yer almaktadır.
Santral venöz kateter takma işlemi ilk girişimde %76,2'si (n 32) başarılı olurken, ilk girişimi başarısız olanların %80'i (n 8) yeni kişi ile işleme devam etmiştir.
Takım aşamasında kateteri takan kişi takıma başlamadan önce tüm işlemleri yapanlar %83,3 (n 35) ve katateri takan kişinin işlem sırasında tüm kişisel koruyucu ekipmanları kullanma durumu da %80,9 (n 34) olarak hesaplanmıştır. Kateteri takan kişiye yardım eden personelin tüm kişisel koruyucu ekipmanları kullanma oranı ise %52,4 (n 22) olarak hesaplanmıştır.
Sonuç: Çalışmamızda yoğun bakım ünitesi santral venöz kateter takım aşamasında bazı bileşenlerde yüksekuyum sağlanırken özellikle kateter yeri seçiminde, el hijyeninin maksimum seviyeye çıkarılması ve bariyer önlemlerin tam uygulanmasını sağlayacak iyileştirmelere ihtiyaç vardır. Yoğun bakım ünitesinde takip edilen hastaların santral katetere bağlı gelişebilecek enfeksiyonların kontrolü ve önlenmesine yönelik önlem paketi uygulama basamaklarının tam kullanılması önemlidir. Bu nedenle kurumumuzda sağlık çalışanlarına yönelik düzenli eğitimlerin verilmesi, denetim mekanizmalarının aktif olması ve geri bildirim sistemlerinin etkin kullanılması önemlidir.
Anahtar Kelimeler: Santral Venöz Katateri, Demet Uygulamaları , Uyum

HPB16. Evaluation of Compliance with the Prevention Bundle in Central Venous Catheter Insertion Teams in the Intensive Care Unit

Büşra Sarıkaya[1], Büşra Öztürk[2], Hilal Akman[3], İrfan Şencan[4], Fadime Callak Oku[5]
Etlik City Hospital

Aim: Healthcare-associated infections (HAIs) related to invasive device use are a significant global problem both in our country and worldwide. These infections, which are difficult to treat and may lead to mortality, can be prevented through full compliance with infection control measures. The literature indicates that applying several infection control measures together as a bundle rather than individually leads to greater success. This study aimed to evaluate the current status of central venous catheter insertion practices in the intensive care unit by using central venous catheter insertion prevention bundles.
Methods: Between November 25, 2025, and February 25, 2026, the prevention bundle steps defined for central venous catheter insertion were monitored in patients undergoing central venous catheter placement in an intensive care unit at Ankara Etlik City Hospital. Observations were conducted using forms containing selected parameters for central venous catheter insertion. At the end of the observation period, patient-specific completed forms were recorded in Excel and analyzed.
Results: Between November 25, 2025, and February 25, 2026, central venous catheters were inserted in 42 patients monitored in the intensive care unit. The jugular region was preferred in 52.4% (n=22) of the patients, while the femoral region was preferred in 47.6% (n=20). Of the 42 central venous catheter insertions, 90.5% (n=38) were performed electively, and 9.5% (n=4) were performed as emergency procedures.The compliance rate with the prevention bundle was calculated based on the number of patients in whom all parameters were applied together, and the compliance rate for central venous catheter insertion was calculated as 50% (n=21). Compliance rates for each individual parameter included in the central venous catheter insertion prevention bundle are presented in Table 1.
Central venous catheter insertion was successful on the first attempt in 76.2% (n=32) of cases, while among those with unsuccessful first attempts, 80% (n=8) continued the procedure with a new operator. During the insertion team process, the rate of operators who completed all procedures before starting the catheter insertion process was 83.3% (n=35). The rate of operators using all personal protective equipment during the procedure was 80.9% (n=34). The rate of assisting personnel using all personal protective equipment was calculated as 52.4% (n=22).
Conclusion: In our study, high compliance was achieved in some components of the central venous catheter insertion bundle in the intensive care unit; however, improvements are needed, particularly regarding catheter site selection, maximizing hand hygiene compliance, and ensuring full implementation of barrier precautions. Full implementation of prevention bundle steps is essential for controlling and preventing catheter-associated infections in patients monitored in the intensive care unit. Therefore, providing regular training for healthcare workers, maintaining active auditing mechanisms, and effectively using feedback systems are important in our institution.
Keywords: Central venous catheter, bundle applications, compliance.

EPB3. Gebelikte Üriner İnkontinans ve Ebelerin Sorumlulukları

Çağla Kılıç[1], Ayseren Çevik[2], Burcu Avcıbay Vurgeç[3]
Çukurova Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü

Üriner İnkontinans kadınların fiziksel, psikolojik ve sosyal refahını önemli ölçüde etkileyen ciddi bir sağlık sorunudur. Uluslararası Kontinans Derneği'ne göre üriner inkontinans idrarın üretradan istemsiz olarak sızması olarak tanımlamaktadır. Gebelik, doğum, diyabet ve yüksek vücut kitle indeksi kadınlarda üriner inkontinans görülme riskini artırmaktadır. Kadınların büyük çoğunluğu ilk kez gebelik sırasında üriner inkontinans sorunu yaşamaktadır. Gebelik sırasında, büyüyen uterus ve fetüsün baskısı, progesteron hormonu düzeylerindeki artış, relaksin hormonu düzeylerindeki azalma ve kolajen sentezindeki azalma gibi değişiklikler, pelvik taban kaslarının destek gücünü azaltmakta bu durum ise üriner inkontinans görülmesine sebep olmaktadır. Gebelik haftası ilerledikçe üriner inkontinans görülme sıklığının arttığı ve en sık görülen türün stres tipi üriner inkontinans olduğu bildirilmektedir. Gebelikte idrar kaçırma için en iyi belgelenmiş risk faktörlerinin ileri anne yaşı, yüksek vücut kitle indeksi (VKİ) ve yüksek doğum sayısı olduğunu bildiren çalışmalar bulunmaktadır. Üriner inkontinans yaşayan gebelerde gebeliğin ikinci ve üçüncü trimesterinde yaşam kalitesinin düşme olasılığı üç kat daha fazladır. Üriner inkontinans yaşayan gebelerde mental sağlık, duygusal sorunlar, iş ve diğer aktivitelerde kısıtlanma, sinirlilik ve depresyon görülebilmektedir. Gebelik sırasında idrar kaçırma sorunu yaşayan kadınların, doğum sonrası dönemde ve daha sonraki yaşamlarında da bu semptomu yaşama olasılıklarının daha yüksek olduğu belirlenmiştir. Gebeler ile sık etkileşim halinde olan ebelere bu bağlamda büyük rol düşmektedir. Gebelik döneminde tedavi edilemeyen üriner inkontinans kadınların postpartum dönem ve yaşamın diğer dönemlerinde hem sağlığını hem de yaşam kalitesini ciddi bir şekilde etkilemektedir. Gebelikte üriner inkontinans açısından risk altında olan gebelerin tespit ve takiplerinin yapılması erken tedavinin başlaması ve tedavi sonuçlarının iyileştirilmesi için önemlidir.

Anahtar kelimeler: Ebe, ebelik, gebelik, üriner inkontinans.

EPB3. Urinary Incontinence During Pregnancy and Responsibilities of Midwives

Çağla Kılıç[1], Ayseren Çevik[2], Burcu Avcıbay Vurgeç[3]
Çukurova University Faculty of Health Sciences Department of Midwifery

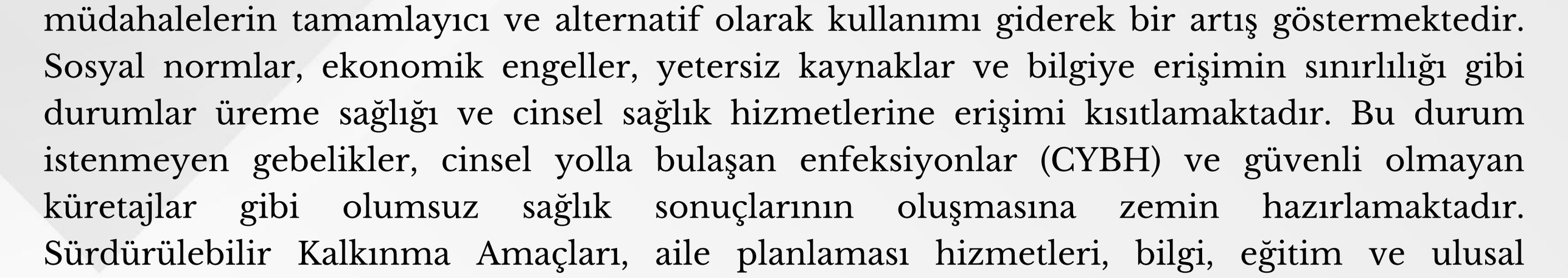
Urinary incontinence is a significant health problem that considerably affects women's physical, psychological, and social well-being. According to the International Continence Society, urinary incontinence is defined as the involuntary leakage of urine through the urethra. Pregnancy, childbirth, diabetes, and high body mass index increase the risk of urinary incontinence in women. The majority of women experience urinary incontinence for the first time during pregnancy.

During pregnancy, changes such as pressure from the growing uterus and fetus, increased progesterone hormone levels, decreased relaxin hormone levels, and reduced collagen synthesis weaken the supporting strength of the pelvic floor muscles, leading to urinary incontinence. It has been reported that the prevalence of urinary incontinence increases as gestational age advances, and stress urinary incontinence is the most common type.

Studies have reported that the best-documented risk factors for urinary incontinence during pregnancy are advanced maternal age, high body mass index (BMI), and high parity. Pregnant women experiencing urinary incontinence are three times more likely to have decreased quality of life during the second and third trimesters of pregnancy. Mental health problems, emotional difficulties, limitations in work and other activities, irritability, and depression may occur in pregnant women with urinary incontinence.

Women who experience urinary leakage during pregnancy have been found to have a higher likelihood of experiencing the same symptoms during the postpartum period and later stages of life. In this context, midwives who frequently interact with pregnant women have an important role. Untreated urinary incontinence during pregnancy can seriously affect women's health and quality of life both in the postpartum period and in later life stages. Identifying and monitoring pregnant women at risk for urinary incontinence during pregnancy is important for initiating early treatment and improving treatment outcomes.

Keywords: Midwife, midwifery, pregnancy, urinary incontinence.

EPB4. Üreme Sağlığı ve Cinsel Sağlık Hizmetlerinde Teknoloji Tabanlı Müdahaleler ve Ebelerin Rolleri

Ayseren Çevik[1], Çağla Kılıç[2], Burcu Avcıbay Vurgeç[3]
Çukurova Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü

Sağlık hizmetlerinin her alanında teknoloji tabanlı müdahalelerin kullanımı gün geçtikçe artmaktadır. Günümüzde, üreme sağlığı ve cinsel sağlık hizmetlerinde teknoloji tabanlı müdahalelerin tamamlayıcı ve alternatif olarak kullanımı giderek bir artış göstermektedir. Sosyal normlar, ekonomik engeller, yetersiz kaynaklar ve bilgiye erişimin sınırlılığı gibi durumlar üreme sağlığı ve cinsel sağlık hizmetlerine erişimi kısıtlamaktadır. Bu durum istenmeyen gebelikler, cinsel yolla bulaşan enfeksiyonlar (CYBH) ve güvenli olmayan küretajlar gibi olumsuz sağlık sonuçlarının oluşmasına zemin hazırlamaktadır. Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları, aile planlaması hizmetleri, bilgi, eğitim ve ulusal stratejilere entegrasyon da dahil olmak üzere, 2030 yılına kadar cinsel ve üreme sağlığı hizmetlerine evrensel erişimi sağlamayı hedeflemektedir. Bu bakımdan erişilebilir olan teknoloji tabanlı müdahalelerin kullanılması, üreme sağlığı ve cinsel sağlık hizmetlerinde önemli bir yere sahiptir. Sosyal medya platformları, cinsel yolla bulaşan enfeksiyonlar için çevrimiçi testler, e-kontrasepsiyon, mHealth, dijital araçlar ve konsültasyon, teletıp hizmetleri, yapay zekâ destekli sohbet robotları, FemTech ve giyilebilir teknolojiler popüler teknoloji tabanlı müdahalelerdendir. Yapılan çalışmalar teknolojik tabanlı müdahalelerin üreme sağlığı ve cinsel sağlık hizmetlerinde damgalanmayı azaltmaya, düşük maliyetlerle geniş bir erişime, daha yüksek doğruluğa, daha fazla gizlilik ve rahatlığa olanak sağlayabileceklerini göstermektedir. Bu etkilerin yanı sıra üreme sağlığı ve cinsel sağlık hizmetlerinde teknoloji tabanlı müdahalelerin kullanılması, CYBH tanılanması ve güvenli cinsel davranışlar konusunda da iyileştirici etkiler gösterdiği bildirilmektedir. Teknoloji tabanlı müdahaleler, olumlu etkilerin yanı sıra bazı riskleri de beraberinde getirmektedir. Teknoloji tabanlı müdahaleler, platform tasarım sorunları, ebeveynlerle çatışma veya destek kaybı, damgalanma, suçlama, ayrımcılık, sözlü veya fiziksel şiddet gibi olası potansiyel riskler barındırabilmektedir. Bu bakımdan, sağlık profesyonelleri ve toplumun üreme sağlığı ve cinsel sağlık hizmetlerinde kullanılan teknoloji tabanlı müdahaleler konusunda bilgilendirilmesi oldukça önemlidir. Özellikle üreme sağlığı ve cinsel sağlık hizmetlerinde aktif rol alan ebelerin teknoloji tabanlı müdahaleler konusunda gelişmeleri takip etmesi, olası riskleri öngörerek gerekli önlemleri alması ve bu konuda toplumu bilinçlendirmesi kritik bir öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Cinsel Sağlık, Ebelik, Teknoloji, Üreme Sağlığı

EPB4. Technology-Based Interventions in Reproductive and Sexual Health Services and the Roles of Midwives

Ayseren Çevik[1], Çağla Kılıç[2], Burcu Avcıbay Vurgeç[3]
Çukurova University Faculty of Health Sciences Department of Midwifery

The use of technology-based interventions in all areas of healthcare services is increasing day by day. Today, the use of technology-based interventions as complementary and alternative approaches in reproductive and sexual health services has been gradually increasing. Social norms, economic barriers, insufficient resources, and limited access to information restrict access to reproductive and sexual health services. This situation may lead to negative health outcomes such as unintended pregnancies, sexually transmitted infections (STIs), and unsafe abortions.

The Sustainable Development Goals aim to ensure universal access to sexual and reproductive health services by 2030, including family planning services, information, education, and integration into national strategies. In this regard, the use of accessible technology-based interventions has an important role in reproductive and sexual health services.Social media platforms, online testing for sexually transmitted infections, e-contraception, mHealth, digital tools and consultations, telemedicine services, artificial intelligence-supported chatbots, FemTech, and wearable technologies are among the popular technology-based interventions. Studies have shown that technology-based interventions can reduce stigma in reproductive and sexual health services, provide wider access at lower costs, increase accuracy, and offer greater privacy and convenience.

In addition to these effects, the use of technology-based interventions in reproductive and sexual health services has been reported to have positive impacts on STI diagnosis and the promotion of safe sexual behaviors. However, technology-based interventions also bring certain risks along with their benefits. These interventions may involve potential risks such as platform design issues, conflicts with parents or loss of support, stigma, blame, discrimination, and verbal or physical violence.

Therefore, it is highly important to inform healthcare professionals and society about technology-based interventions used in reproductive and sexual health services. Particularly, midwives who play an active role in reproductive and sexual health services should follow developments in technology-based interventions, anticipate potential risks, take necessary precautions, and raise public awareness on this issue.

Keywords: Sexual health, midwifery, technology, reproductive health.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB17. Sessiz Riskten Güvenli Bakıma: Kişisel Koruyucu Ekipman ve El Hijyeni Eğitiminin Bilgi Düzeyine Etkisi

Tuğba Öz[1], Ganime Sevinç[2], Aysel Bal[3], Merve Kavutlu[4], Gülnur Kul[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Ekibi, Ankara

Amaç: Sağlık hizmeti sunumunda el hijyeni, kişisel koruyucu ekipman (KKE) kullanımı ve atık yönetimi, sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonların önlenmesinde temel unsurlardır. Özellikle stajyer sağlık personelinin bu konulardaki bilgi düzeyinin değerlendirilmesi ve eğitim gereksinimlerinin belirlenmesi büyük önem taşımaktadır. Bu çalışmada, KKE, el hijyeni, kesici-delici alet yaralanmaları ve hastane atıkları konularında verilen eğitimin bilgi düzeyine etkisinin ön test–son test yöntemi ile değerlendirilmesi amaçlanmıştır.
Yöntem: Çalışma tanımlayıcı ve yarı deneysel olarak planlandı. Katılımcılara yaş, cinsiyet, eğitim kurumu, alan ve staj yapılan bölümü içeren tanımlayıcı sorular ile birlikte 15 soruluk bilgi değerlendirme formu uygulandı. Dördüncü ve on ikinci sorular kişisel görüş ve eğitim öyküsünü değerlendirdiğinden analiz dışı bırakıldı. Kalan 13 çoktan seçmeli soruda doğru yanıtlar standart cevap anahtarına göre değerlendirildi. Eğitim öncesi 87, eğitim sonrası 85 katılımcının verileri analiz edildi. Sorular; el hijyeni uygulamaları, KKE kullanım sırası, izolasyon önlemleri, kesici-delici yaralanmalar ve tıbbi atık yönetimi başlıklarını kapsamaktadır.
Bulgular: Ön testte toplam doğru cevap oranı %66,0 iken son testte bu oran %78,6'ya yükseldi. En belirgin artış; el hijyeni tanımı (%72,4'ten %91,8'e), KKE giyme sırası (%73,6'dan %92,9'a), KKE çıkarma sırası (%50,6'dan %77,6'ya), hastane atıkları (%32,2'den %58,8'e) ve N95 maske kullanımı (%60,9'dan %72,9'a) sorularında görüldü. Non-steril eldiven kullanımı ve kesici-delici yaralanmalarla ilgili sorularda her iki testte de yüksek başarı oranı saptandı. İzolasyon önlemlerinde kullanılacak yanlış KKE sorusunda ise bilgi düzeyinin düşük olduğu görüldü.
Sonuç: Eğitim sonrası bilgi düzeyindeki artış, düzenli ve hedeflenmiş enfeksiyon kontrol eğitimlerinin etkinliğini göstermektedir. Özellikle izolasyon önlemleri, uygun maske seçimi ve atık yönetimi gibi düşük başarı gösteren alanlarda tekrarlayan uygulamalı eğitimlerin sürdürülmesi, güvenli bakım kültürünün güçlendirilmesi açısından önemlidir. Klinik uygulama öncesinde verilen standart eğitimlerin sürekliliği, hasta ve çalışan güvenliğinin korunmasına doğrudan katkı sağlamaktadır.
Anahtar Kelimeler: El hijyeni, kişisel koruyucu ekipman, enfeksiyon kontrolü, sağlık çalışanı eğitimi, hemşirelikte hasta güvenliği

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB17. From Silent Risk to Safe Care: The Effect of Personal Protective Equipment and Hand Hygiene Training on Knowledge Levels

Tuğba Öz[1], Ganime Sevinç[2], Aysel Bal[3], Merve Kavutlu[4], Gülnur Kul[5]
Ankara Etlik City Hospital Chest, Heart and Vascular Hospital, Infection Control Team, Ankara

Aim: Hand hygiene, the use of personal protective equipment (PPE), and waste management are fundamental components in preventing healthcare-associated infections. Particularly, evaluating the knowledge levels of trainee healthcare personnel on these issues and identifying their training needs are of great importance. This study aimed to evaluate the effect of training on PPE, hand hygiene, sharps injuries, and hospital waste management through a pre-test and post-test method.

Methods: This descriptive and quasi-experimental study was planned. Participants were administered a 15-item knowledge assessment form along with descriptive questions including age, gender, educational institution, field of study, and internship department. The fourth and twelfth questions were excluded from the analysis as they assessed personal opinions and previous training history. Correct answers to the remaining 13 multiple-choice questions were evaluated according to a standardized answer key. Data from 87 participants before training and 85 participants after training were analyzed. The questions covered hand hygiene practices, PPE donning and doffing sequence, isolation precautions, sharps injuries, and medical waste management.

Results: The total correct response rate increased from 66.0% in the pre-test to 78.6% in the post-test. The most significant improvements were observed in questions regarding the definition of hand hygiene (from 72.4% to 91.8%), PPE donning sequence (from 73.6% to 92.9%), PPE removal sequence (from 50.6% to 77.6%), hospital waste management (from 32.2% to 58.8%), and N95 mask use (from 60.9% to 72.9%). High success rates were observed in both tests for questions related to non-sterile glove use and sharps injuries. However, knowledge levels were found to be low regarding the question about incorrect PPE use in isolation precautions.

Conclusion: The increase in knowledge levels after training demonstrates the effectiveness of regular and targeted infection control education. Continuing repetitive practical training, especially in areas with lower achievement such as isolation precautions, appropriate mask selection, and waste management, is important for strengthening a culture of safe care. The continuity of standardized training provided before clinical practice directly contributes to protecting patient and healthcare worker safety.

Keywords: Hand hygiene, personal protective equipment, infection control, healthcare worker training, patient safety in nursing.

HPB18. Yeni Mezun Hemşirelerin Primer Hemşirelik Rolüne Geçişte Yaşadıkları Zorluklar ve Hazır Bulunuşluk Algıları: Literatür İncelemesi

Tuba Kablan[1], Handan Boztepe[2]
Ankara Medipol Üniversitesi

Amaç: Bu çalışma, yeni mezun hemşirelerin, öğrencilikten primer hemşirelik rollerine geçiş süreçlerinde karşılaştıkları temel zorlukları, yaşadıkları "gerçeklik şokunu" ve profesyonel hazır bulunuşluk düzeylerini farklı ülkelerdeki güncel çalışmalar ışığında incelemeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: "Yeni mezun hemşire; rol geçişi, gerçeklik şoku" anahtar kelimeleri PUB-MED, Science Direct, Springer Link, Scopus ve Elsevier veri tabanlarında taranmıştır. Belirlenen dahil etme kriterlerine göre beş çalışma sistematik olarak değerlendirilmiştir.
Bulgular: Yapılan literatür incelemesi sonucunda, yeni mezun hemşirelerin profesyonel rollere hazırlık algılarının orta düzeyde olduğu ve geçiş sürecinde ciddi kaygılar yaşadıkları belirlenmiştir. Çalışmalar, yeni mezunların %60'ından fazlasının korku ve ağır iş yükü hissettiğini; bu süreçte düşük özgüven ve yetersiz oryantasyonun en büyük engel olduğunu ortaya koymaktadır. Bunun yanı sıra, öğrencilik döneminde 1-2 hasta ile sınırlı olan sorumluluğun mezuniyetle birlikte aniden 4-6 hastaya yükselmesinin ve yasal sorumluluğun tam kapasiteye ulaşmasının hemşirelerde ciddi bir duygusal yük yarattığı saptanmıştır. Ayrıca, klinik gerçekliğin teorik eğitimden çok daha karmaşık olduğu ve mentorluk desteğinin yetersiz kaldığı durumlarda yeni mezunların kendilerini "sorumluluğun içine atılmış" hissettikleri görülmüştür. Buna ek olarak, iş stresinin geçiş şoku üzerinde merkezi bir rol oynadığını; özellikle yoğun bakım birimlerinde görev yapan yeni mezunlarda bu şokun daha şiddetli olduğunu göstermektedir. Dahası, literatürdeki en güncel kanıtlar teorik eğitim ile klinik pratik arasındaki boşluğu doldurmak için sadece teknik beceri eğitiminin yeterli olmadığını; destekleyici eğitim programlarının, yeni mezunların algıladıkları stresi büyük ölçüde hafiflettiğini göstermektedir.
Sonuç: Yeni mezun hemşireler için klinik pratiğe geçiş; stresli, karmaşık ve duygusal olarak zorlayıcı bir süreçtir. Öğrencilik dönemindeki teorik eğitim ile klinik gerçeklik arasındaki farklılık, hemşirelerin kendilerini yetersiz ve bunalmış hissetmelerine neden olmaktadır. Bu geçiş sürecini kolaylaştırmak için daha yapılandırılmış oryantasyon programlarına ve klinik mentorluk desteğine ihtiyaç duyulmaktadır.
Anahtar Kelimeler: Yeni mezun hemşire, Primer hemşirelik, Rol geçişi, Gerçeklik şoku, Klinik hazır bulunuşluk.

HPB18. Challenges Experienced by Newly Graduated Nurses During the Transition to the Primary Nursing Role and Their Perceptions of Readiness: A Literature Review

Tuba Kablan[1], Handan Boztepe[2]
Ankara Medipol University

Aim: This study aimed to examine the main challenges experienced by newly graduated nurses during the transition from student status to primary nursing roles, the “reality shock” they experience, and their levels of professional readiness in light of current studies from different countries.

Methods: The keywords “new graduate nurse; role transition; reality shock” were searched in the PUBMED, ScienceDirect, SpringerLink, Scopus, and Elsevier databases. Five studies were systematically evaluated according to the determined inclusion criteria.

Results: The literature review revealed that newly graduated nurses’ perceptions of readiness for professional roles were at a moderate level and that they experienced significant anxiety during the transition process. Studies indicate that more than 60% of new graduates experience fear and heavy workload, while low self-confidence and insufficient orientation are among the greatest barriers during this period.

In addition, it was determined that the sudden increase in responsibility from caring for only 1–2 patients during the student period to managing 4–6 patients after graduation, along with reaching full legal responsibility, creates a significant emotional burden for nurses. It was also observed that clinical reality is much more complex than theoretical education and that newly graduated nurses may feel “thrown into responsibility” when mentoring support is insufficient.

Furthermore, the literature shows that work-related stress plays a central role in transition shock, and that this shock is more severe among newly graduated nurses working in intensive care units. The most recent evidence indicates that technical skills training alone is not sufficient to bridge the gap between theoretical education and clinical practice; supportive training programs significantly reduce the stress perceived by newly graduated nurses.

Conclusion: The transition to clinical practice for newly graduated nurses is a stressful, complex, and emotionally challenging process. Differences between theoretical education received during nursing education and clinical realities may cause nurses to feel inadequate and overwhelmed. More structured orientation programs and clinical mentoring support are needed to facilitate this transition process.

Keywords: Newly graduated nurse, primary nursing, role transition, reality shock, clinical readiness.

HPB19. Candidozyma auris Sürveyansında Subjektif Gözlemden Objektif Denetime: Teknoloji Destekli Çevresel Temizliğin Vaka İnsidansı Üzerine Klinik Etkisi

Büşra Öztürk[1], Hatice Çatalkaya[2], Fadime Callak Oku[3], İrfan Şencan[4]
Etlik Şehir Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Komitesi, Ankara, Türkiye

Giriş: Çoklu ilaca dirençli Candidozyma auris (C. auris), yüzeylerde hayatta kalma ve biyofilm oluşturma kapasitesiyle sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonlar (SHİE) yönetiminde kritik bir tehdittir. Enfeksiyon zincirini kırmada, geleneksel temizlik yöntemlerinin etkinliğini kanıta dayalı araçlarla denetlemek hayati önem taşımaktadır.
Amaç: Bu çalışmanın amacı; bir şehir hastanesinde C. auris vakalarının kontrolünde geleneksel dezenfeksiyona ek olarak uygulanan "1000 ppm Klor" ve "Floresan Jel/ATP Destekli Denetim" modelinin vaka insidansı üzerindeki klinik etkinliğini analiz etmektir.
Yöntem: Çalışma, 01.01.2024 – 31.12.2025 tarihleri arasında Ankara Etlik Şehir Hastanesi Genel Hastane (T1)'nde retrospektif olarak yürütülmüştür. Aralık 2024'te klor konsantrasyonu 1000 ppm'e çıkarılmış; Haziran 2025'te ise terminal temizlik protokolüne floresan jel markerlar ve ATP biyolüminesans ölçümü (<150 RLU) entegre edilmiştir. Çalışmada, protokol değişikliği öncesi ve müdahale sonrası dönemler; toplam vaka sayıları ve periyodik vaka insidansları açısından karşılaştırmalı olarak analiz edilmiştir. Verilerin değerlendirilmesinde sayı (n), yüzde (%) ve dönemsel dağılım oranları gibi tanımlayıcı istatistiksel yöntemler kullanılmıştır. Çalışma süresince hasta mahremiyeti ve veri gizliliği esas alınmıştır.
Bulgular: 2024 yılında 27 olan toplam vaka sayısı, 2025 yılında 39'a yükselmiştir. 2025 yılının 2. döneminde SHİE etkeni olmayan 13 vaka ile en yüksek seviyeye ulaşmıştır; ancak Haziran 2025'teki objektif denetim müdahalesi sonrası toplam vaka sayısında %50 azalma kaydedilmiştir. Özellikle 2025 4. dönem itibarıyla SHİE tanı etkeni olan vaka sayısının 1'e gerilemesi, denetimli sürecin çapraz bulaşmayı önlemedeki başarısını ortaya koymuştur.
Sonuç: Çalışma verileri, dezenfektan değişiminin tek başına yeterli olmadığını; enfeksiyon kontrol hemşiresi denetiminde uygulanan objektif izlem yöntemlerinin "güvenli hasta alanı" oluşturmada asıl bariyer olduğunu kanıtlamaktadır. Teknoloji destekli bu denetim modeli, çevresel temizliği subjektif gözlemden kanıta dayalı standartlara taşıyan en etkin hemşirelik girişimidir.
Anahtar Kelimeler: Candidozyma auris, ATP Biyolüminesans, Floresan Jel, Enfeksiyon Kontrolü,

HPB19. From Subjective Observation to Objective Auditing in Candidozyma auris Surveillance: The Clinical Impact of Technology-Supported Environmental Cleaning on Case Incidence

Büşra Öztürk[1], Hatice Çatalkaya[2], Fadime Callak Oku[3], İrfan Şencan[4]
Etlik City Hospital, Infection Control Committee, Ankara, Türkiye

Introduction: Multidrug-resistant Candidozyma auris (C. auris) poses a critical threat in the management of healthcare-associated infections (HAIs) due to its ability to survive on surfaces and form biofilms. In breaking the chain of infection transmission, it is crucial to evaluate the effectiveness of traditional cleaning methods through evidence-based tools.
Aim: This study aimed to analyze the clinical effectiveness of the “1000 ppm Chlorine” and “Fluorescent Gel/ATP-Supported Audit” model, implemented in addition to conventional disinfection methods, on case incidence in the control of C. auris cases in a city hospital.
Methods: This retrospective study was conducted at Ankara Etlik City Hospital General Hospital (T1) between January 1, 2024, and December 31, 2025. In December 2024, the chlorine concentration was increased to 1000 ppm; in June 2025, fluorescent gel markers and ATP bioluminescence measurements (<150 RLU) were integrated into the terminal cleaning protocol. The pre-intervention and post-intervention periods were comparatively analyzed in terms of total case numbers and periodic case incidence rates. Descriptive statistical methods, including number (n), percentage (%), and period-based distribution rates, were used for data evaluation. Patient privacy and data confidentiality were maintained throughout the study.
Results: The total number of cases increased from 27 in 2024 to 39 in 2025. The highest level was observed in the second period of 2025, with 13 cases not identified as healthcare-associated infection (HAI) agents; however, following the objective audit intervention implemented in June 2025, a 50% reduction in the total number of cases was recorded. Particularly, the reduction of HAI-related cases to 1 as of the fourth period of 2025 demonstrated the success of the monitored process in preventing cross-transmission.
Conclusion: Study findings demonstrate that changing disinfectants alone is insufficient; objective monitoring methods applied under the supervision of infection control nurses constitute the primary barrier in creating a “safe patient environment.” This technology-supported audit model is the most effective nursing intervention for transforming environmental cleaning from subjective observation into evidence-based standards.
Keywords: Candidozyma auris, ATP Bioluminescence, Fluorescent Gel, Infection Control

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB20. Bir Şehir Hastanesinde Kateter İlişkili İdrar Yolu Enfeksiyonu İnsidans Dansitelerinin Analizi ve Enfeksiyon Kontrol Müdahalelerinin Etkinliği

Büşra Öztürk[1], Büşra Sarıkaya[2], Fadime Callak Oku[3], Damla Arslan Kılıç[4], İrfan Şencan[5]
Etlik Şehir Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Komitesi, Ankara, Türkiye

Giriş: Sağlık hizmeti ile ilişkili enfeksiyonlar, yoğun bakım ünitelerinde (YBÜ) morbiditeyi artıran temel unsurlardır. Kateter ilişkili idrar yolu enfeksiyonları (Kİ-İYE), invaziv araç kullanımının yoğun olduğu bu birimlerde kritik bir halk sağlığı sorunudur. Kİ-İYE önleme stratejileri; kanıta dayalı bakım paketleri (bundle), el hijyeni uyumu ve ekipman yönetimi gibi çok bileşenli müdahaleleri içermektedir.
Amaç: Bu çalışmanın amacı; bir şehir hastanesindeki YBÜ'lerde üç yıllık periyotta Kİ-İYE insidans dansitelerindeki değişimleri analiz etmek ve uygulanan kanıta dayalı enfeksiyon kontrol müdahalelerinin etkinliğini değerlendirmektir.
Yöntem: Çalışma, 01.01.2023 – 31.12.2025 tarihleri arasında bir şehir hastanesinin YBÜ'lerinde retrospektif ve gözlemsel olarak yürütülmüştür. Veriler, hastane bilgi yönetim sistemi ve sürveyans kayıtlarından elde edilmiştir. Çalışma kapsamında; tekli idrar toplama ekipmanı kullanımı, bakım paketi (bundle) uyum denetimleri, el hijyeni protokolleri ve yerinde eğitimleri içeren bütüncül müdahale stratejileri analiz edilmiştir. Verilerin analizinde sayı (n), yüzde (%) ve 1000 kateter günü başına düşen insidans dansitesi gibi tanımlayıcı istatistikler kullanılmıştır. Çalışma süresince etik ilkeler, veri gizliliği ve hasta mahremiyeti standartlarına tam uyum sağlanmıştır.
Bulgular: 2023 yılında 1,8 olan insidans dansitesi, 2024 yılı 2. döneminde 3,8'e kadar yükselmiştir. Saptanan artış üzerine enfeksiyon kontrol hemşireleri liderliğinde; aksaklıklara yönelik gerçekleştirilen yerinde eğitim faaliyetleri, klinik gözlem sıklığının artırılması ve invaziv araç ilişkili enfeksiyonların önlenmesine yönelik güncel rehberler doğrultusunda uygulanan denetim stratejileri ile birlikte; 2025 yılı 4. dönemi itibarıyla insidans dansitesi 1,2 seviyesine gerilemiştir (%68 azalma). Uygulanan bu bütüncül stratejiler neticesinde başlangıç dönemindeki verilerin dahi altında bir başarı düzeyi elde edilmiştir.
Sonuç: 2023-2025 yılları arasında hasta yükü ve invaziv araç kullanımındaki artışa rağmen; enfeksiyon kontrol hemşiresi liderliğinde yürütülen el hijyeni takibi, sürekli eğitim ve ekipman standardizasyonu odaklı müdahale paketlerinin, enfeksiyon hızlarını kontrol altına almada ve sürdürülebilir klinik başarı sağlamada temel strateji olduğu saptanmıştır.
Anahtar Kelimeler: Kİ-İYE, İnsidans Dansitesi, El Hijyeni, Enfeksiyon Kontrol Hemşireliği, Bakım Paketi.

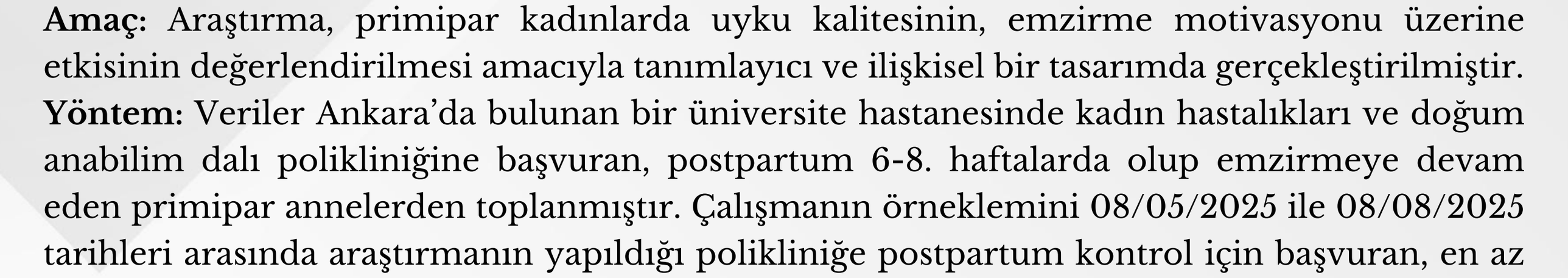
ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB20. Analysis of Catheter-Associated Urinary Tract Infection Incidence Densities in a City Hospital and the Effectiveness of Infection Control Interventions

Büşra Öztürk[1], Büşra Sarıkaya[2], Fadime Callak Oku[3], Damla Arslan Kılıç[4], İrfan Şencan[5]
Etlik City Hospital, Infection Control Committee, Ankara, Türkiye

Introduction: Healthcare-associated infections are major factors increasing morbidity in intensive care units (ICUs). Catheter-associated urinary tract infections (CAUTIs) are a critical public health concern in these units, where invasive device use is common. CAUTI prevention strategies include multidimensional interventions such as evidence-based care bundles, hand hygiene compliance, and equipment management.
Objective: This study aimed to analyze changes in CAUTI incidence densities over a three-year period in ICUs of a city hospital and to evaluate the effectiveness of evidence-based infection control interventions.
Methods: This retrospective and observational study was conducted in the ICUs of a city hospital between 01.01.2023 and 31.12.2025. Data were obtained from the hospital information management system and surveillance records. Within the scope of the study, comprehensive intervention strategies including the use of single urinary collection systems, care bundle compliance audits, hand hygiene protocols, and on-site training activities were analyzed. Descriptive statistical methods, including number (n), percentage (%), and incidence density per 1,000 catheter days, were used for data analysis. Throughout the study, full compliance with ethical principles, data confidentiality, and patient privacy standards was ensured.
Results: The incidence density, which was 1.8 in 2023, increased to 3.8 in the second period of 2024. Following this increase, infection control nurses led targeted interventions, including on-site training activities addressing identified deficiencies, increased frequency of clinical observations, and audit strategies implemented in accordance with current guidelines for the prevention of device-associated infections. As a result, the incidence density decreased to 1.2 by the fourth period of 2025 (68% reduction). Through these comprehensive strategies, a level of success lower than even the baseline period was achieved.
Conclusion: Despite the increase in patient workload and invasive device utilization between 2023 and 2025, intervention packages focused on hand hygiene monitoring, continuous education, and equipment standardization under the leadership of infection control nurses were found to be key strategies in controlling infection rates and achieving sustainable clinical success.
Keywords: CAUTI, Incidence Density, Hand Hygiene, Infection Control Nursing, Care Bundle.

HPB21. Primipar Kadınlarda Postpartum Uyku Kalitesinin Emzirme Motivasyonu Üzerine Etkisi

Hatice YAMAN[1], Funda ÖZDEMİR[2]
Ankara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü; Hacettepe Üniversitesi Hastaneleri, Erişkin Hastanesi[1]
Ankara Üniversitesi, Hemşirelik Fakültesi, Ankara/Türkiye[2]

Amaç: Araştırma, primipar kadınlarda uyku kalitesinin, emzirme motivasyonu üzerine etkisinin değerlendirilmesi amacıyla tanımlayıcı ve ilişkisel bir tasarımda gerçekleştirilmiştir.
Yöntem: Veriler Ankara'da bulunan bir üniversite hastanesinde kadın hastalıkları ve doğum anabilim dalı polikliniğine başvuran, postpartum 6-8. haftalarda olup emzirmeye devam eden primipar annelerden toplanmıştır. Çalışmanın örneklemini 08/05/2025 ile 08/08/2025 tarihleri arasında araştırmanın yapıldığı polikliniğe postpartum kontrol için başvuran, en az ilkokul mezunu, 18-40 yaş arasında olan, iletişim engeli olmayan, gönüllü 80 primipar oluşturmuştur. Verilerin toplanmasında Tanıtıcı Bilgi Formu, Emzirme Motivasyon Ölçeği ve Postpartum Uyku Kalitesi Ölçeği kullanılmıştır.
Bulgular: Çalışmada annelerin yaş ortalaması 28,19±4,80'dir. Annelerin Emzirme Motivasyonu Ölçeği; Bütünleşmiş Düzenleme alt boyut puan ortalaması 38,30±4,45, İçsel Motivasyon ve Özdeşleşmiş Düzenleme alt boyut puan ortalaması 18,49±3,78, İçe Yansıtılmış Düzenleme-Toplumsal Onaylanma alt boyut puan ortalaması 6,21±1,56, İçe Yansıtılmış Düzenleme-Toplumsal Baskı alt boyut puan ortalaması 3,84±1,63 ve Dışsal Düzenleme-Ek Yararlar alt boyut puan ortalaması 5,91±1,40 olarak hesaplanmıştır. Postpartum Uyku Kalitesi Ölçeği toplam puanına ait ortalama ise 25,96±9,06'dır.
Emzirme Motivasyonu Ölçeği Bütünleşmiş Düzenleme alt boyutu ile İyi Uyku Kalitesi arasında negatif yönlü, düşük büyüklükte ve anlamlı ilişki saptanmıştır (r=-0,237 ve p=0,035). İyi Uyku Kalitesi puanı arttıkça Bütünleşmiş Düzenleme puanı azalmaktadır. İçe Yansıtılmış Düzenleme–Toplumsal Baskı alt boyutu ile Postpartum Uyku Kalitesi Ölçeği toplam arasında pozitif yönlü, düşük büyüklükte ve anlamlı ilişki bulunmuştur (r=0,221 ve p=0,048). Postpartum Uyku Kalitesi Ölçeği toplam puanı arttıkça İçe Yansıtılmış Düzenleme–Toplumsal Baskı puanı da artmaktadır.
Sonuç: Postpartum annelerde uyku kalitesinin artırılmasına yönelik hemşirelik yaklaşımlarının emzirme motivasyonunu olumlu yönde etkileyebileceği düşünülmektedir.
Anahtar Sözcükler: Emzirme, Emzirme Motivasyonu, Hemşirelik, Postpartum, Uyku Kalitesi

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB21. The Effect of Postpartum Sleep Quality on Breastfeeding Motivation in Primiparous Women

Hatice YAMAN[1], Funda ÖZDEMİR[2]
Ankara University, Institute of Health Sciences; Hacettepe University Hospitals, Adult Hospital[1]
Ankara University, Faculty of Nursing, Ankara/Türkiye[2]

Objective: This study was conducted with a descriptive and correlational design to evaluate the effect of sleep quality on breastfeeding motivation in primiparous women.
Methods: Data were collected from primiparous mothers who continued breastfeeding and applied to the obstetrics and gynecology outpatient clinic of a university hospital in Ankara at 6–8 weeks postpartum. The study sample consisted of 80 voluntary primiparous women who applied to the outpatient clinic for postpartum follow-up between 08/05/2025 and 08/08/2025, were aged 18–40 years, had at least a primary school education, and had no communication barriers. A Descriptive Information Form, Breastfeeding Motivation Scale, and Postpartum Sleep Quality Scale were used for data collection.
Results: The mean age of the mothers in the study was 28.19±4.80 years. The mean scores of the Breastfeeding Motivation Scale subdimensions were as follows: Integrated Regulation 38.30±4.45, Intrinsic Motivation and Identified Regulation 18.49±3.78, Introjected Regulation–Social Approval 6.21±1.56, Introjected Regulation–Social Pressure 3.84±1.63, and External Regulation–Additional Benefits 5.91±1.40. The mean total score of the Postpartum Sleep Quality Scale was 25.96±9.06.
A negative, weak, and statistically significant relationship was found between the Integrated Regulation subdimension of the Breastfeeding Motivation Scale and Good Sleep Quality (r=-0.237, p=0.035). As the Good Sleep Quality score increased, the Integrated Regulation score decreased. A positive, weak, and statistically significant relationship was found between the Introjected Regulation–Social Pressure subdimension and the total score of the Postpartum Sleep Quality Scale (r=0.221, p=0.048). As the total score of the Postpartum Sleep Quality Scale increased, the Introjected Regulation–Social Pressure score also increased.
Conclusion: Nursing interventions aimed at improving sleep quality in postpartum mothers may positively affect breastfeeding motivation.
Keywords: Breastfeeding, Breastfeeding Motivation, Nursing, Postpartum, Sleep Quality

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB22. Ventilatör İlişkili Olay Sürveyans Verilerinin Analizi: Şehir Hastanesi Örneği

Hatice ÇATALKAYA[1], Büşra ÖZTÜRK[2], Hilal AKMAN[3], Damla ARSLAN KILIÇ[4], İrfan ŞENCAN[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışmanın amacı, bir şehir hastanesinin Enfeksiyon Kontrol Komitesi tarafından 2023 ve 2024 yıllarında yürütülen Ventilatörle İlişkili Olay (VİO) sürveyans verilerini analiz etmek, bu oranlardaki iki yıllık değişimi belirlemek ve ilgili yoğun bakım üniteleri (YBÜ) bazında hızları karşılaştırarak enfeksiyon kontrol stratejilerinin genel etkinliğini değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem: Bu Çalışma, 1 Ocak 2023 – 31 Aralık 2024 tarihleri arasındaki iki yıllık dönemi kapsayan retrospektif tipteki bir çalışmadır. Çalışma İç Anadolu Bölgesi'nde yer alan bir şehir hastanesinin T1 Kule'sinde hastanenin Enfeksiyon Kontrol Komitesi (EKK) tarafından Ulusal Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyonlar Sürveyans Tanı Rehberi'ndeki VİO tanı kriterleri esas alınarak Enfeksiyon Kontrol Hemşireleri tarafından günlük ve aktif sürveyans yöntemiyle toplanmıştır. Veriler İNFLENE'a girilerek analiz edilmiştir. Analiz ventilatör günü, VİO sayısı, VKO (ventilatör kullanım oranı) ve hızı üzerinden analiz yapılmış olup analizde, yıllara ve ünite bazında elde edilen VİO verileri kullanılmıştır. Hesaplanan hızlar, yıl ve YBÜ türleri arasında karşılaştırılarak tanımlayıcı istatistiklerle sunulmuştur.

Bulgular: VİO hızı 2023 yılında 7,8 iken, 2024 yılında 2,7'ye gerilemiştir. Benzer şekilde, VKO'da 2023 yılına göre 2024 yılında düşüş göstermiştir. (Grafik 1). Yoğun bakım üniteleri özelinde incelendiğinde, VİO hızlarında farklı eğilimler gözlenmiştir. Reanimasyon YBÜ'de VİO hızı 2023'te 9,3; 2024'te 4,26 ' ya düşerken; Cerrahi YBÜ 2'de VİO hızı 2023'te 12,5'ten 2024'te 20,06'ya ciddi bir artış göstermiştir. Yine Dahiliye YBÜ 1 2023'teki VİO hızı 5,5'ten 2024'te 8,4'e yükselmiştir. Diğer YBÜ'lerde VİO hızları ya düşük seviyede seyretmiş ya da büyük bir değişiklik göstermemiştir (Grafik 2).

Sonuç: VİO sürveyans verilerinin analizi; hastane genelinde VİO hızında istatistiksel ve klinik açıdan anlamlı bir düşüşün başarıldığını net bir şekilde göstermektedir (2023 VİO hızı: 7,8; 2024 VİO hızı, 2,7). Özellikle VİO-VKO hızındaki belirgin azalma, uygulanan enfeksiyon kontrol programlarının başarıyla yönettiği çıkarımını güçlendirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ventilatör, Pnömoni, Enfeksiyon, İnvaziv, Entübasyon

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB22. Analysis of Ventilator-Associated Event Surveillance Data: A City Hospital Example

Hatice ÇATALKAYA[1], Büşra ÖZTÜRK[2], Hilal AKMAN[3], Damla ARSLAN KILIÇ[4], İrfan ŞENCAN[5]
Ankara Etlik City Hospital

Objective: The aim of this study was to analyze Ventilator-Associated Event (VAE) surveillance data conducted by the Infection Control Committee of a city hospital in 2023 and 2024, to determine the two-year changes in these rates, and to evaluate the overall effectiveness of infection control strategies by comparing rates among related intensive care units (ICUs).
Materials and Methods: This retrospective study covered a two-year period between January 1, 2023, and December 31, 2024. The study was conducted in the T1 Tower of a city hospital located in the Central Anatolia Region. Data were collected daily and actively by Infection Control Nurses under the supervision of the Infection Control Committee (ICC), based on the VAE diagnostic criteria specified in the National Healthcare-Associated Infections Surveillance Diagnostic Guideline. The data were entered into INFLINE and analyzed. The analysis was performed based on ventilator days, number of VAEs, ventilator utilization ratio (VUR), and VAE rates. VAE data obtained according to years and ICU types were used in the analysis. Calculated rates were compared between years and ICU types and presented using descriptive statistics.
Results: The VAE rate decreased from 7.8 in 2023 to 2.7 in 2024. Similarly, the ventilator utilization ratio showed a decrease in 2024 compared with 2023 (Figure 1). When evaluated according to intensive care units, different trends were observed in VAE rates. In the Reanimation ICU, the VAE rate decreased from 9.3 in 2023 to 4.26 in 2024, whereas in Surgical ICU 2, the VAE rate increased significantly from 12.5 in 2023 to 20.06 in 2024. Likewise, the VAE rate in Internal Medicine ICU 1 increased from 5.5 in 2023 to 8.4 in 2024. In other ICUs, VAE rates either remained low or did not show significant changes (Figure 2).
Conclusion: Analysis of VAE surveillance data clearly demonstrated a statistically and clinically significant reduction in hospital-wide VAE rates (2023 VAE rate: 7.8; 2024 VAE rate: 2.7). The marked decrease in VAE and ventilator utilization rates strengthens the conclusion that implemented infection control programs have been successfully managed.
Keywords: Ventilator, Pneumonia, Infection, Invasive, Intubation

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB23. El Hijyeni Uyumu Artarken Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyon Hızları Azalıyor 2024-2025 Yılı Şehir Hastanesi Deneyimi

Hatice Çatalkaya[1], Büşra Sarıkaya[2], Büşra Öztürk[3], Fadime Callak Oku[4], Nesibe Korkmaz[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışmanın amacı, bir şehir hastanesinde 2024–2025 yılları arasında El hijyeni uyum oranlarındaki değişimin, Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyon (SHİE) hızları üzerindeki etkisini değerlendirmektir.
Yöntem: Bu çalışma, 2024–2025 yılları arasında Ankara Etlik Şehir Hastanesi Genel Hastane Enfeksiyon Kontrol Ekibi tarafından yürütülen retrospektif ve karşılaştırmalı bir çalışmadır. El hijyeni uyumu, Dünya Sağlık Örgütü'nün "El Hijyeni için 5 Endikasyon" kriterlerine göre, klinikler, poliklinikler ve invaziv işlem alanlarında yılda 1 kez 3 aylık periyotlarda; yoğun bakım ünitelerinde ise yıl boyunca tüm periyotları kapsayacak şekilde enfeksiyon kontrol hemşireleri tarafından doğrudan haberli gözlem yöntemi ile değerlendirilmiştir. SHİE hızları, hastane genelinde enfeksiyon kontrol ekibi tarafından sürveyans verileri kullanılarak değerlendirilmiştir. Enfeksiyon hızları ilgili göstergeye göre analiz edilmiştir.
Bulgular: 2024–2025 yılları karşılaştırıldığında, hastane genelinde el hijyeni uyum oranlarında artış olduğu görülmüştür:
Hasta öncesi temas: (%63,2 → %72,72), aseptik işlem öncesi: (%69,87 → %75,97), vücut sıvısı sonrası: (%74,97 → %82,34), hasta sonrası temas: (%69,23 → %80,75), çevre sonrası temas: (%61,02 → %71,35) olmak üzere tüm endikasyonlarda anlamlı uyum artışı saptanmıştır.
SHİE hızları incelendiğinde; cerrahi alan enfeksiyonları (0,18 → 0,12), cilt ve yumuşak doku enfeksiyonları (0,38 → 0,03), kan dolaşımı enfeksiyonları (1,5 → 1,34), pnömoni (0,06 → 0,04), üriner sistem enfeksiyonları (0,5 → 0,31), ventilatör ilişkili olaylar (0,39 → 0,28) olmak üzere tüm enfeksiyon türlerinde düşüş eğilimi izlenmiş olup, en belirgin azalma cilt-yumuşak doku enfeksiyonlarında görülmüştür.
Sonuç: Şehir hastanesinde 2024–2025 yılları arasında el hijyeni uyum oranlarında artış ile birlikte SHİE hızlarında azalma olduğu gösterilmiştir. Bu bulgular, el hijyeni uyumundaki iyileşmenin enfeksiyon kontrolü üzerinde olumlu bir etkiye sahip olduğunu desteklemektedir. Kurum kültürünün gelişimi, düzenli eğitimler ve farkındalık çalışmalarının el hijyeni uyumunu artırmada etkili olduğu düşünülmektedir. Elde edilen sonuçlar, el hijyeninin SHİE önlenmesinde temel ve sürdürülebilir bir müdahale olduğunu ortaya koymaktadır. Bu nedenle, el hijyeni uygulamalarının sürekliliğinin sağlanması ve kurum genelinde desteklenmesi, enfeksiyon kontrol stratejilerinin vazgeçilmez bir parçası olmalıdır.
Anahtar Kelimeler: El Hijyeni, Hemşire, Eğitim, Endikasyon, Uyum.

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB23. As Hand Hygiene Compliance Increases, Healthcare-Associated Infection Rates Decrease: A City Hospital Experience in 2024–2025

Hatice Çatalkaya[1], Büşra Sarıkaya[2], Büşra Öztürk[3], Fadime Callak Oku[4], Nesibe Korkmaz[5]
Ankara Etlik City Hospital

Objective: The aim of this study was to evaluate the effect of changes in hand hygiene compliance rates on Healthcare-Associated Infection (HAI) rates in a city hospital between 2024 and 2025.

Methods: This retrospective and comparative study was conducted by the General Hospital Infection Control Team of Ankara Etlik City Hospital between 2024 and 2025. Hand hygiene compliance was evaluated according to the World Health Organization's "5 Moments for Hand Hygiene" criteria through direct announced observation by infection control nurses. Observations were performed once a year in 3-month periods in clinics, outpatient clinics, and invasive procedure areas, while all periods throughout the year were included in intensive care units. HAI rates were evaluated using surveillance data collected by the hospital-wide infection control team. Infection rates were analyzed according to relevant indicators.

Results: When comparing the years 2024 and 2025, an increase in hand hygiene compliance rates was observed throughout the hospital.

Before patient contact: (63.2% → 72.72%), before aseptic procedures: (69.87% → 75.97%), after body fluid exposure risk: (74.97% → 82.34%), after patient contact: (69.23% → 80.75%), and after contact with the patient environment: (61.02% → 71.35%). A significant increase in compliance was observed in all indications.

When HAI rates were evaluated; surgical site infections (0.18 → 0.12), skin and soft tissue infections (0.38 → 0.03), bloodstream infections (1.5 → 1.34), pneumonia (0.06 → 0.04), urinary tract infections (0.5 → 0.31), and ventilator-associated events (0.39 → 0.28) showed a decreasing trend across all infection types. The most prominent reduction was observed in skin and soft tissue infections.

Conclusion: An increase in hand hygiene compliance rates was accompanied by a decrease in HAI rates in the city hospital between 2024 and 2025. These findings support that improvement in hand hygiene compliance has a positive effect on infection control. Development of institutional culture, regular training, and awareness activities are considered effective in increasing hand hygiene compliance. The results demonstrate that hand hygiene is a fundamental and sustainable intervention in preventing HAIs. Therefore, ensuring the continuity of hand hygiene practices and supporting them throughout the institution should remain an essential component of infection control strategies.

Keywords: Hand Hygiene, Nurse, Education, Indication, Compliance.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB24.Algoritmadan Bakıma: N.U.R.S.E.S. Çerçevesiyle Yapay Zekanın Hemşirelik Uygulamalarına Entegrasyonu

Nazike Nur Ergül
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışmanın amacı, N.U.R.S.E.S. çerçevesi doğrultusunda yapay zekâ (YZ) okuryazarlığını değerlendirmek, mevcut literatürdeki kanıtları bütüncül bir yaklaşımla sunmak ve hemşirelik uygulamalarına yönelik uygulanabilir stratejik çıkarımlar geliştirmektir.
Yöntem: Çalışma, 2018–2026 yılları arasında yayımlanan literatürün incelendiği betimleyici bir derleme olarak tasarlanmıştır. İlgili çalışmalar sistematik biçimde taranmış, ana makaleler seçilmiş, destekleyici çalışmalarla birlikte tematik analiz yapılmış ve bulgular N.U.R.S.E.S. çerçevesine göre sınıflandırılmıştır.
Bulgular: N.U.R.S.E.S. modeli; temel YZ okuryazarlığı (Navigate AI Basics), stratejik kullanım (Utilize AI Strategically), risklerin tanınması (Recognize AI Pitfalls), beceri gelişimi (Skills Support), etik eylem (Ethics in Action) ve geleceğin şekillendirilmesi (Shape the Future of Nursing) olmak üzere altı temel boyuttan oluşmaktadır. Bulgular, YZ'nin hemşirelikte klinik karar destek süreçlerini güçlendirdiğini, iş yükünü azalttığını ve hasta güvenliğini artırma potansiyeline sahip olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte algoritmik yanlılık, veri güvenliği, şeffaflık eksikliği ve otomasyon yanlılığı gibi riskler dikkatle yönetilmelidir.
Sonuç: Yapay zekâ, hemşirelik bakımında dönüşüm potansiyeli yüksek bir teknolojidir. Bu dönüşümün güvenli ve etkili biçimde gerçekleşmesi, hemşirelerin YZ okuryazarlığı düzeyine bağlıdır. Hemşireler, teknolojiyi yalnızca kullanan değil; etik değerler doğrultusunda yönlendiren, riskleri değerlendiren ve inovasyonu destekleyen aktif paydaşlar olarak konumlanmalıdır.
Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Hemşirelik, Entegrasyon

HPB24. From Algorithms to Care: Integration of Artificial Intelligence into Nursing Practices Through the N.U.R.S.E.S. Framework

Nazike Nur Ergül
Etlik City Hospital

Objective: The aim of this study is to evaluate artificial intelligence (AI) literacy within the framework of N.U.R.S.E.S., present evidence from the current literature through a holistic approach, and develop applicable strategic implications for nursing practices.
Methods: This study was designed as a descriptive review examining the literature published between 2018 and 2026. Relevant studies were systematically searched, key articles were selected, thematic analysis was conducted with supporting studies, and findings were classified according to the N.U.R.S.E.S. framework.
Results: The N.U.R.S.E.S. model consists of six core dimensions: basic AI literacy (Navigate AI Basics), strategic use (Utilize AI Strategically), recognition of risks (Recognize AI Pitfalls), skill development (Skills Support), ethical action (Ethics in Action), and shaping the future of nursing (Shape the Future of Nursing). Findings indicate that AI strengthens clinical decision-support processes in nursing, reduces workload, and has the potential to improve patient safety. However, risks such as algorithmic bias, data security, lack of transparency, and automation bias should be carefully managed.
Conclusion: Artificial intelligence is a technology with high potential for transformation in nursing care. The safe and effective realization of this transformation depends on nurses' level of AI literacy. Nurses should be positioned not only as users of technology but also as active stakeholders who guide technology in accordance with ethical values, evaluate risks, and support innovation.

Keywords: Artificial Intelligence, Nursing, Integration.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB25. Hemşireliğin Dijital Antropolojisi: Yapay Zekaya Göre 2050 Vizyonunda 'İdeal Hemşire' Kimdir?

Dicle Bakır Tuş
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Eğitim Koordinatörlüğü

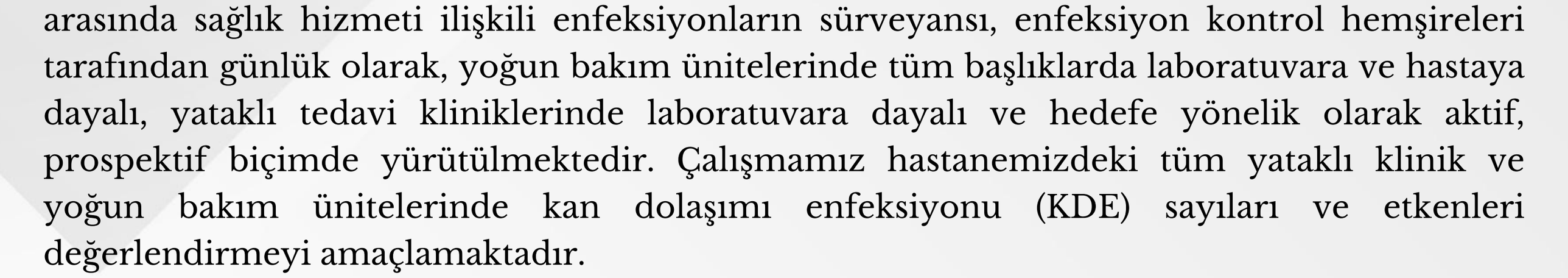
Amaç: Bu çalışma, güncel yapay zekâ (YZ) modellerinin hemşirelik mesleğini nasıl kodladığını; toplumsal cinsiyet, teknoloji ve gelecek vizyonu bağlamında "ideal hemşire" imajını dijital antropoloji perspektifiyle incelemek amacıyla yapılmıştır.
Yöntem: Araştırmada üç farklı popüler YZ modeli kullanılmıştır. "Güncel Profesyonellik (2026)" ve "Gelecek Vizyonu (2050)" kategorilerinde; liderlik, yetkinlik ve başarıyı sorgulayan 15 standart İngilizce komut (prompt) ile 45 adet görsel üretilmiştir. Elde edilen görseller; görsel içerik analizi yöntemiyle demografik özellikler, profesyonel ekipman ve mekânsal değişkenler açısından incelenmiştir.
Bulgular: Yapay zekanın ürettiği sonuçlar şaşırtıcı ve bir o kadar düşündürücüdür:
• Algoritmik Muhafazakarlık ve Tam Cinsiyetçi Yaklaşım: "Lider" ve "en başarılı" komutlarına rağmen, 45 görselin tamamında erkek hemşire figürüne hiç rastlanmamıştır. YZ, hemşireliği dijital evrende tamamen "kadın mesleği" olarak kodlayarak algoritmik bir muhafazakarlık sergilemiştir.
• Robotlaşmayan Şefkat: 2050 vizyonunda bile YZ, hemşirenin yerine bir robot koymamıştır. Aksine, teknoloji arttıkça hemşirenin yüksek teknolojili cihazların ortasında "hastanın elini tutma" ve "bakım verme" rolü ile özdeşleştirmiştir.
• Irksal Tek Tipleşme: Modeller, "ideal" hemşireyi ağırlıklı olarak batılı/beyaz tenli çizme eğilimindedir; bu da dijital dünyanın küresel bir meslek olan hemşireliği hala kısıtlı bir coğrafyaya hapsettiğini göstermektedir.
• Mekânsal Sınırlılık: Teknoloji odaklı tüm komutlarda hemşire figürü ısrarla "hastane odası" ve "klinik çevreye" hapsedilmiştir. YZ, hemşirenin toplum içindeki veya bağımsız rollerini algılamakta başarısız olmuştur.
• Gençlik Önyargısı: Gelecek projeksiyonlarında tecrübeyi temsil eden orta/üst yaş grubu profesyonellere rastlanmamış; "ideal" kavramı doğrudan gençlik ve fiziksel kusursuzlukla özdeşleştirilmiştir.
• Teknolojik Liderlik: Gelecek vizyonunda hemşireler, teknolojinin sadece kullanıcısı değil; hologramlar ve yapay zekâ arayüzleri eşliğinde süreci yöneten "dijital liderler" olarak resmedilmiştir.
Sonuç: Yapay zekâ, hemşireliğin "insan dokunuşu" ve "dijital liderliğini" 2050'de de vazgeçilmez görmektedir. Ancak algoritmaların kopyaladığı cinsiyetçi, mekânsal önyargılar; mesleğin evrensel, bilimsel ve kapsayıcı profesyonel otoritesini gölgelememelidir. Dijital evren, hemşirelik imajını sadece şefkatle değil, her boyutuyla kucaklayan bir gerçekçiliğe ihtiyaç duymaktadır.
Anahtar Kelimeler: Hemşirelik, Yapay Zekâ, Dijital Antropoloji.

HPB25. The Digital Anthropology of Nursing: Who Is the "Ideal Nurse" in the 2050 Vision According to Artificial Intelligence?

Dicle Bakır Tuş
Ankara Etlik Şehir Hospital, Education Coordination Office

Aim: This study aims to examine how current artificial intelligence (AI) models represent the nursing profession and how they construct the image of the "ideal nurse" within the context of gender, technology, and future visions from a digital anthropology perspective.
Methods: Three different popular AI models were used in the study. A total of 45 images were generated using 15 standardized English prompts questioning leadership, competence, and success within the categories of "Current Professionalism (2026)" and "Future Vision (2050)." The generated images were analyzed through visual content analysis in terms of demographic characteristics, professional equipment, and spatial variables.
Results: The results generated by artificial intelligence were both remarkable and thought-provoking:
• Algorithmic Conservatism and a Gender-Biased Approach: Despite prompts related to "leadership" and "being the most successful," no male nurse figures were identified in any of the 45 images. AI coded nursing as an entirely "female profession" in the digital environment, demonstrating algorithmic conservatism.
• Compassion That Does Not Become Robotic: Even in the 2050 vision, AI did not replace nurses with robots. Instead, it associated nurses with the role of "holding the patient's hand" and providing care among high-technology devices as technology advances.
• Racial Homogenization: The models tended to portray the "ideal" nurse predominantly as Western/white-skinned, indicating that the digital world still confines the globally recognized nursing profession within a limited geographical representation.
• Spatial Limitation: In all technology-focused prompts, the nurse figure was consistently confined to the "hospital room" and clinical environment. AI failed to adequately represent nurses' roles in the community or independent practice settings.
• Youth Bias: In future projections, middle-aged or senior professionals representing experience were not observed; the concept of "ideal" was directly associated with youth and physical perfection.
• Technological Leadership: In the future vision, nurses were portrayed not merely as users of technology but as "digital leaders" managing processes alongside holograms and artificial intelligence interfaces.
Conclusion: Artificial intelligence considers the "human touch" and "digital leadership" of nursing to remain indispensable in 2050. However, gender-based and spatial biases reproduced by algorithms should not overshadow the universal, scientific, and inclusive professional authority of nursing. The digital world requires a more realistic representation of nursing that embraces the profession not only through compassion but also through all dimensions of expertise and leadership.
Keywords: Nursing, Artificial Intelligence, Digital Anthropology.

HPB26. Şehir Hastanesinde Yataklı Tedavi Klinik ve Yoğun Bakım Ünitelerinde Sağlık Hizmeti İlişkili Kan Dolaşımı Enfeksiyonlarında Etken Dağılımı

Damla Arslan Kılıç[1], Büşra Sarıkaya[2], Hilal Akman[3], İrfan Şencan[4], Nesibe Korkmaz[5]
Etlik Şehir Hastanesi Genel Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Komitesi, Ankara

Amaç: Hastanemizde hastalarda sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonlarının (SHİE) önemli bir kısmını kan dolaşımı enfeksiyonları (KDE) oluşturmaktadır. Çalışmamızda 2024-2025 yılları arasında sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonların sürveyansı, enfeksiyon kontrol hemşireleri tarafından günlük olarak, yoğun bakım ünitelerinde tüm başlıklarda laboratuvara ve hastaya dayalı, yataklı tedavi kliniklerinde laboratuvara dayalı ve hedefe yönelik olarak aktif, prospektif biçimde yürütülmektedir. Çalışmamız hastanemizdeki tüm yataklı klinik ve yoğun bakım ünitelerinde kan dolaşımı enfeksiyonu (KDE) sayıları ve etkenleri değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Gereç: Çalışma, Ankara Etlik Şehir Hastanesi Genel Hastane Enfeksiyon Kontrol Komitesi (EKK) tarafından 2024-2025 yılları arasında yatan hastalarda aktif, prospektif, hastaya ve laboratuvara dayalı sürveyans yöntemi uygulanarak yürütülmüştür. Ulusal Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyonlar Sürveyans Tanı Rehberi'nin tanı kriterleri ile doğrulanan tüm SHİE tanıları ve etken mikroorganizmalar, Halk Sağlığı Yönetim Sistemi'ne (Infline) kayıt edilen veriler üzerinden retrospektif olarak değerlendirilmiştir.

Bulgular: 2024-2025 yılları arasında hastanemizde toplam 777 KDE tanısı konuldu. Yıllara göre kan dolaşımı enfeksiyon sayıları, SKİ-KDE (Santral Kateter ile İlişkili Kan Dolaşımı Enfeksiyonu), LTD-KDE-1 ve LTD-KDE-2 (Laboratuvar Tarafından Doğrulanmış Kan Dolaşımı Enfeksiyonu) sayıları Tablo-1'de ve etken mikroorganizmalar Tablo-2'de verilmiştir.

Sonuç: KDE çoğunlukla yoğun bakım ünitelerinde santral kateter ilişkili enfeksiyon olup, en sık görülen mikroorganizmalar Klebsiella pneumoniae ve Acinetobacter baumannii'dir. Yataklı kliniklerde ise çoğunlukla LTD-KDE-1 tanısı olup, en sık görülen mikroorganizmalar Enterococcus faecalis ve Staphylococcus aureus'tur. Üniteye bağlı SHİE'lara neden olan mikroorganizma çeşitleri düzenli izlenmeli, el hijyeni ve asepsi uygulamalarının sürekliliği değerlendirilmeli, yoğun bakım üniteleri ve yataklı tedavi kliniklerinde enfeksiyon kontrol önlemlerine uyum sağlanmalı, personele enfeksiyon kontrol önlemlerine yönelik eğitimler verilmelidir. Hastanemizde sık görülen enfeksiyon etkeni mikroorganizmalar ve dirençleri belirlenerek gerekli izolasyon önlemleri alınmalıdır.

Anahtar Kelimeler: KDE, SHİE, Sürveyans

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB26. Agent Distribution in Healthcare-Associated Bloodstream Infections in Inpatient Clinics and Intensive Care Units of a City Hospital

Damla Arslan Kılıç[1], Büşra Sarıkaya[2], Hilal Akman[3], İrfan Şencan[4], Nesibe Korkmaz[5]
Etlik City Hospital General Hospital, Infection Control Committee, Ankara

Aim: Healthcare-associated infections (HAIs) constitute a significant proportion of infections observed among patients in our hospital, with bloodstream infections (BSIs) representing an important component. In our study, surveillance of healthcare-associated infections between 2024 and 2025 was conducted daily by infection control nurses. Surveillance was performed actively and prospectively based on laboratory and patient data in intensive care units across all categories, and laboratory-based and target-oriented in inpatient clinics. This study aimed to evaluate the number of bloodstream infections (BSIs) and causative microorganisms in all inpatient clinics and intensive care units of our hospital.

Materials: This study was conducted by the Ankara Etlik City Hospital General Hospital Infection Control Committee (ICC) between 2024 and 2025 using an active, prospective, patient- and laboratory-based surveillance method among hospitalized patients. All HAI diagnoses confirmed according to the diagnostic criteria of the National Healthcare-Associated Infection Surveillance Diagnosis Guideline and the causative microorganisms were retrospectively evaluated using data recorded in the Public Health Management System (Infline).

Results: A total of 777 bloodstream infection (BSI) cases were diagnosed in our hospital between 2024 and 2025. The annual numbers of bloodstream infections, CLABSI (Central Line-Associated Bloodstream Infection), LAB-BSI-1, and LAB-BSI-2 (Laboratory-Confirmed Bloodstream Infection) cases are presented in Table 1, and the causative microorganisms are presented in Table 2.

Conclusion: Bloodstream infections are mostly central catheter-associated infections in intensive care units, with the most frequently isolated microorganisms being Klebsiella pneumoniae and Acinetobacter baumannii. In inpatient clinics, LAB-BSI-1 diagnoses are predominant, and the most frequently identified microorganisms are Enterococcus faecalis and Staphylococcus aureus. The distribution of microorganisms causing unit-specific healthcare-associated infections should be monitored regularly; continuity of hand hygiene and aseptic practices should be evaluated; compliance with infection control measures should be ensured in intensive care units and inpatient clinics; and healthcare personnel should receive training on infection prevention measures. The frequently encountered causative microorganisms and their resistance patterns in our hospital should be determined, and necessary isolation precautions should be implemented.

Keywords: BSI, HAI, Surveillance

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB27. Candiodozyma Auris Deneyimi : Bir Şehir Hastanesi Örneği

Damla Arslan Kılıç[1], Hatice Çatalkaya[2], Büşra Öztürk[3], İrfan Şencan[4], Nesibe Korkmaz[5]
Etlik Şehir Hastanesi Genel Hastanesi, Enfeksiyon Kontrol Komitesi, Ankara

Amaç: Candidozyma auris (C. auris), hasta çevresinde haftalarca kolonize olabilen, hastalar arasında kolayca yayılabilen, sağlık kuruluşlarında kontrol edilmesi zor ve salgınlara neden olan, yüksek morbidite ve mortaliteye sahip, dolayısıyla yüksek maliyetleri nedeniyle sorun oluşturan bir patojendir. C. auris; uzun yatışı olan hastalarda, invaziv araç kullanımı durumunda ve geniş spektrumlu antibiyotik ve/veya antifungal tedavi alan hastalarda ortaya çıkabilmektedir. Bu çalışma, bir şehir hastanesinde 2023-2025 yılları arasında izole edilen C. auris etkeni ile gelişen sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonların (SHİE) mikrobiyolojik kültür dağılımını ve buna yönelik alınabilecek önlemleri değerlendirmeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Çalışma, Etlik Şehir Hastanesi Genel Hastane Enfeksiyon Kontrol Komitesi (EKK) tarafından Ocak 2023-Aralık 2025 tarihleri arasında hastanede yatan ve kültür taramalarında C. auris izole edilen hastalar dahil edilerek yürütülmüştür. C. auris enfeksiyonlarının mikrobiyolojik kültür test sonuçlarına göre dağılımı değerlendirilmiş ve C. auris enfeksiyonuna yönelik EKK tarafından alınan önlemler incelenmiştir.
Bulgu: Hastanemizde 2023 yılında 23, 2024 yılında 27, 2025 yılında ise 39 mikrobiyolojik kültür örneğinde C. auris izole edilmiştir. Mikrobiyolojik kültür dağılımları tabloda yer almaktadır. 2023 yılında en fazla kan kültüründe, 2024 ve 2025 yıllarında ise en fazla idrar kültüründe C. auris izole edilmiştir. Kültür dağılımları incelendiğinde, SHİE tanı kriterlerini yalnızca kan kültürlerinin karşıladığı, diğer kültürlerin tanı kriterlerini karşılamadığı görülmüştür.
Sonuç: C. auris saptanan hastalarda enfeksiyon kontrol önlemleri kapsamında hastalar mümkünse tek kişilik odaya, mümkün değilse kohortlama yöntemi ile temas izolasyonuna alınmıştır. Hastalar arasında ortak malzeme kullanımının önüne geçilmiştir. Hastanemizde çalışan hekim ve hemşirelere el hijyeni, izolasyon önlemleri ve C. auris'e yönelik farkındalık eğitimleri verilmiştir. Hasta sistemine uyarıcı mesajlar eklenmiştir. Pozitif olan hastaların yattığı süre boyunca her gün ve gerektiğinde olacak şekilde günde 2 kez (sabah-akşam) oda temizlik ve dezenfeksiyon uygulamasına geçilmiştir. Oda temizliğinde kullanılan ürünlerde kuaterner amonyum bileşikleri içermeyen ürünler kullanılmıştır. Dezenfeksiyon işlemleri 1000 ppm klor ile yapılmıştır. Hasta taburcu/nakil olduktan sonra ise 2 kez temizlik ve 2 kez dezenfeksiyon sonrası hidrojen peroksit ile pulvarizasyon işlemi uygulanmıştır. Temizlik sonrası floresan jel yöntemi ile temizlik uygunluğu kontrol edilmiş, uygun olmayan temizlik işlemleri tekrarlatılmıştır. Dezenfeksiyon sonrası ise ATP kontrolü yapılmıştır. Sonuç olarak; C. auris ile mücadele uzun soluklu ve çok yönlü bir ekip çalışmasıdır. Alınan önlemler doğrultusunda herhangi bir salgın ya da vaka artışıyla karşılaşılmamıştır.
Anahtar Kelimeler: Candidozyma auris, İzolasyon, SHİE

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB27. Candidozyma auris Experience: A City Hospital Example

Damla Arslan Kılıç[1], Hatice Çatalkaya[2], Büşra Öztürk[3], İrfan Şencan[4], Nesibe Korkmaz[5]
Etlik City Hospital General Hospital, Infection Control Committee, Ankara

Aim: Candidozyma auris (C. auris) is a pathogen that can colonize the patient environment for weeks, spread easily among patients, is difficult to control in healthcare settings, and causes outbreaks with high morbidity and mortality, resulting in significant healthcare costs. C. auris may emerge in patients with prolonged hospitalization, invasive device use, and those receiving broad-spectrum antibiotic and/or antifungal therapy. This study aimed to evaluate the microbiological culture distribution of healthcare-associated infections (HAIs) caused by C. auris isolated between 2023 and 2025 in a city hospital and to assess the preventive measures that can be implemented.

Methods: The study was conducted by the Etlik City Hospital General Hospital Infection Control Committee (ICC) and included hospitalized patients with C. auris isolated from culture screenings between January 2023 and December 2025. The distribution of C. auris infections according to microbiological culture test results was evaluated, and the infection control measures implemented by the ICC for C. auris infections were examined.

Findings: In our hospital, C. auris was isolated from 23 microbiological culture samples in 2023, 27 in 2024, and 39 in 2025. The distribution of microbiological cultures is presented in the table. In 2023, C. auris was most frequently isolated from blood cultures, while in 2024 and 2025 it was most frequently isolated from urine cultures. Evaluation of culture distributions showed that only blood cultures met the diagnostic criteria for HAIs, whereas other cultures did not meet the diagnostic criteria.

Conclusion: Patients with detected C. auris were placed under contact precautions in single rooms whenever possible, or cohort isolation when single rooms were unavailable, as part of infection control measures. The use of shared equipment among patients was prevented. Awareness training on hand hygiene, isolation precautions, and C. auris was provided to physicians and nurses working in our hospital. Warning alerts were added to the patient information system. For patients with positive results, room cleaning and disinfection procedures were performed twice daily (morning and evening) throughout hospitalization and whenever necessary. Cleaning products without quaternary ammonium compounds were used for room cleaning. Disinfection procedures were performed with 1000 ppm chlorine. After patient discharge or transfer, two rounds of cleaning and two rounds of disinfection were followed by hydrogen peroxide pulverization. Cleaning effectiveness was assessed using the fluorescent gel method after cleaning, and inadequate cleaning procedures were repeated. ATP monitoring was performed after disinfection. In conclusion, combating C. auris requires a long-term and multidisciplinary team effort. No outbreak or increase in cases was observed due to the implemented preventive measures.

Keywords: Candidozyma auris, Isolation, HAI.

HPB28. Romatoid Artrit Yönetimi, Yaşam Kalitesi ve Hemşirenin Destekleyici Rolü

Evre YILMAZ[1], Kübra Nur BUCAKLI[2], Meryem ÜNAL[3]
KTO Karatay Üniversitesi[1]
NEÜ Meram Tıp Fakültesi Hastanesi[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi/Çocuk Servisi[3]

Romatoid artrit, sinovyal eklemleri başlıca olmak üzere birçok sistemi etkileyen kronik, sistemik ve otoimmün inflamatuar bir hastalıktır. Eklem ağrısı, sabah tutukluğu, şişlik ve ilerleyen dönemde deformitelerle seyreder. Etiyolojisinde genetik, çevresel ve immünolojik faktörlerin etkileşimi rol oynar; sigara, obezite ve enfeksiyonlar önemli risk faktörlerindendir. Tanı klinik bulgular, laboratuvar testleri (RF, anti-CCP) ve görüntüleme ile konur. Tedavide erken tanı önemli olup DMARD'lar, biyolojik ajanlar ve semptomatik tedaviler kullanılır. RA, fiziksel etkilerin yanı sıra psikososyal açıdan da yaşam kalitesini azaltır. Kardiyovasküler hastalıklar, osteoporoz ve depresyon gibi komplikasyonlar morbiditeyi artırır. Bu nedenle multidisipliner yaklaşım ve hemşirelik bakımı önemlidir. Bu derleme, RA'nın tanım, patogenez, risk faktörleri, tanı ve tedavi yaklaşımlarını ve yaşam kalitesi üzerindeki etkilerini güncel literatür doğrultusunda incelemeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Romatoid Artrit, Yaşam Kalitesi.

HPB28. Management of Rheumatoid Arthritis, Quality of Life, and the Supportive Role of Nurses

Evre Yılmaz[1], Kübra Nur Bucaklı[2], Meryem Ünal[3]
KTO Karatay University[1]
NEU Meram Medical Faculty Hospital[2]
Ankara Etlik City Hospital/Pediatric Service[3]

Rheumatoid arthritis is a chronic, systemic, and autoimmune inflammatory disease that primarily affects synovial joints and involves multiple systems. It is characterized by joint pain, morning stiffness, swelling, and deformities in advanced stages. Genetic, environmental, and immunological factors play a role in its etiology; smoking, obesity, and infections are among the important risk factors. Diagnosis is made based on clinical findings, laboratory tests (RF, anti-CCP), and imaging methods. Early diagnosis is crucial in treatment, and disease-modifying antirheumatic drugs (DMARDs), biological agents, and symptomatic treatments are used. RA reduces quality of life not only due to physical effects but also through psychosocial impacts. Complications such as cardiovascular diseases, osteoporosis, and depression increase morbidity. Therefore, a multidisciplinary approach and nursing care are essential. This review aims to examine the definition, pathogenesis, risk factors, diagnosis, and treatment approaches of RA, as well as its effects on quality of life, in line with current literature.

Keywords: Rheumatoid Arthritis, Quality of Life.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB108. Yoğun Bakımlarda Sağlık Hizmeti İlişkili Enfeksiyonların Önemi, Enfeksiyon Kontrolü ve El Hijyeninin Rolü

Esra Oflazoğlu[1], Yasemin Kurtoğlu Gül[2], Ceren Kandemir[3], Merve Şen[4], Özlem Selametoğlu[5]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Kadın Doğum Hastanesi

Amaç; Sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonlar (SHİE), hastaların hastaneye başvurusu sırasında mevcut olmayan ancak sağlık hizmeti sonrası gelişen enfeksiyonlar olarak tanımlanmaktadır. Günümüzde yoğun bakım ünitelerinde (YBÜ) tıbbi ve girişimsel teknolojilerin gelişmesi ve ulaşılabilirliğinin artması nedeni ile sağkalım süreleri uzamış ve yenidoğan yoğun bakım (YYBÜ) ünitelerinde ise daha düşük doğum ağırlıklı bebekler yaşatılabilmektedir. YBÜ'lerinde yaşam temelli bakımın artması hastanede yatış süresinin uzaması, invaziv müdahalelerin yapılması, SHİE'ların artmasına neden olmuştur. Çalışmamızı yapılan ve yayınlanan araştırmalardan derledik, amacı SHİE'ların kontrol ve önleme programlarının önemini vurgulamaktır.
Yöntem; YYBÜ ve YBÜ mekanik ventilasyon uygulamaları, santral venöz kateter kullanımı, üriner kateterizasyon, özellikle prematüre ve düşük doğum ağırlıklı yenidoğanlarda immün sistemin yeterince gelişmemiş olması, invaziv girişimlerin sık uygulanması, uzun süreli hastanede yatış ve geniş spektrumlu antibiyotik kullanımı enfeksiyon gelişme riskini artırmaktadır. Bu enfeksiyonların önlenmesinde etkin enfeksiyon kontrol programlarının uygulanması büyük önem taşımaktadır. Enfeksiyon kontrol programları; sürveyans çalışmalarının yürütülmesi, izolasyon önlemlerinin uygulanması, sterilizasyon-dezenfeksiyon süreçlerinin etkin yönetimi, invaziv girişimlerin uygun endikasyonlarla sınırlandırılması ve sağlık çalışanlarının düzenli eğitimini kapsamaktadır.
Bulgular; Enfeksiyon kontrolünün en temel, en etkili bileşenlerinden biri el hijyenidir. El hijyeni, mikroorganizmaların sağlık çalışanları aracılığıyla bulaşmasını önlemede en basit, en etkili yöntem olarak kabul edilmektedir. Dünya Sağlık Örgütü tarafından tanımlanan el hijyeninde beş endikasyona uyum sağlanması, enfeksiyon zincirinin kırılmasında kritik rol oynamaktadır. Sağlık çalışanlarının hasta ile temas öncesinde ve sonrasında, aseptik işlemlerden önce, vücut sıvılarıyla temas sonrası ve hasta çevresiyle temas sonrasında el hijyeni uygulaması enfeksiyon zincirinin kırılmasında öneme sahiptir. Buna rağmen, birçok çalışmada el hijyenine uyum oranlarının istenilen düzeyde olmadığı bildirilmektedir.
Sonuç; SHİE hasta güvenliğini tehdit eden önemli bir sorundur. Etkin enfeksiyon kontrol uygulamaları ve özellikle el hijyenine uyumun artırılması, enfeksiyonların önlenmesinde vazgeçilmez bir yere sahiptir. Sağlık çalışanlarının farkındalığının artırılması ve kurumsal destek mekanizmalarının güçlendirilmesi ile SHİE oranlarında anlamlı azalma sağlanabilecektir. Bu nedenle düzenli hizmet içi eğitimlerin yapılması, gözlem ve geri bildirim mekanizmalarının uygulanması ve kurum kültürünün güçlendirilmesi gerekmektedir.
Anahtar kelimeler: enfeksiyon, invaziv, yoğun bakım, el hijyeni

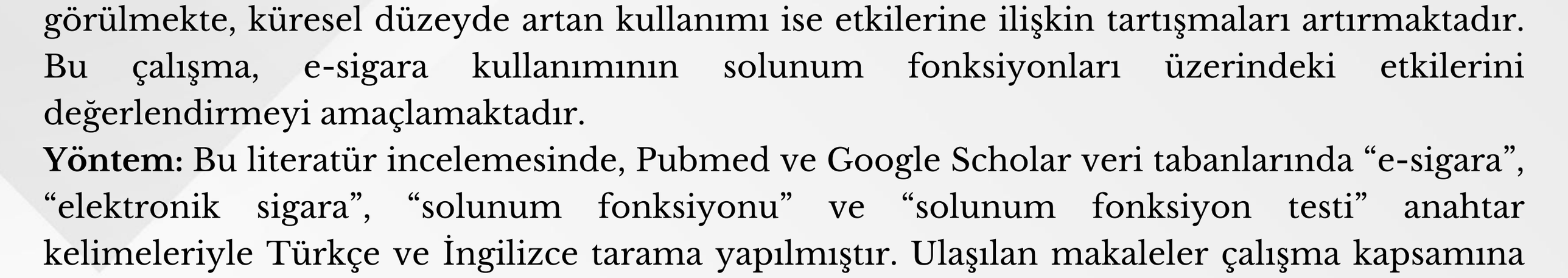
ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB108. The Importance of Healthcare-Associated Infections in Intensive Care Units, Infection Control, and the Role of Hand Hygiene

Esra Oflazoğlu[1], Yasemin Kurtoğlu Gül[2], Ceren Kandemir[3], Merve Şen[4], Özlem Selametoğlu[5]
Ankara Etlik City Hospital Gynecology and Obstetrics Hospital

Objective: Healthcare-associated infections (HAIs) are defined as infections that are not present at the time of hospital admission but develop following healthcare exposure. Today, due to the advancement and increased accessibility of medical and interventional technologies in intensive care units (ICUs), survival times have been prolonged, and in neonatal intensive care units (NICUs), infants with lower birth weights can be sustained. The increase in life-supportive care in ICUs has led to prolonged hospital stays, invasive interventions, and an increase in HAIs. This study was compiled from conducted and published research studies, aiming to emphasize the importance of HAI prevention and control programs.
Methods: In NICUs and ICUs, mechanical ventilation, central venous catheter use, urinary catheterization, insufficient immune system development especially in premature and low birth weight newborns, frequent invasive procedures, prolonged hospitalization, and the use of broad-spectrum antibiotics increase the risk of infection development. Implementing effective infection control programs is of great importance in preventing these infections. Infection control programs include surveillance activities, implementation of isolation precautions, effective management of sterilization and disinfection processes, restriction of invasive procedures to appropriate indications, and regular training of healthcare workers.
Results: One of the most fundamental and effective components of infection control is hand hygiene. Hand hygiene is considered the simplest and most effective method for preventing the transmission of microorganisms through healthcare workers. Compliance with the five moments for hand hygiene defined by the World Health Organization plays a critical role in breaking the chain of infection. Hand hygiene practices before and after patient contact, before aseptic procedures, after contact with body fluids, and after contact with the patient environment are essential in preventing the spread of infections. Despite this, many studies report that hand hygiene compliance rates remain below the desired levels.
Conclusion: HAIs are a significant problem threatening patient safety. Effective infection control practices, particularly improving compliance with hand hygiene, have an indispensable role in preventing infections. Significant reductions in HAI rates can be achieved by increasing healthcare workers' awareness and strengthening institutional support mechanisms. Therefore, regular in-service training, observation and feedback mechanisms, and strengthening the institutional culture are necessary.
Keywords: Infection, Invasive, Intensive Care, Hand Hygiene.

HPB29. Yeni Nesil Risk: Elektronik Sigara Kullanımının Solunum Fonksiyonlarına Etkisi

Şerife Buğday[1], Nursemin Ünal[2], İpek Candemir[3]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Hastalıkları AD[1]
Ankara Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Ebelik Bölümü[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Hastalıkları AD[3]

Amaç: Elektronik sigara (e-sigara) tütün sigarasına göre daha az zararlı bir alternatif olarak görülmekte, küresel düzeyde artan kullanımı ise etkilerine ilişkin tartışmaları artırmaktadır. Bu çalışma, e-sigara kullanımının solunum fonksiyonları üzerindeki etkilerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır.
Yöntem: Bu literatür incelemesinde, Pubmed ve Google Scholar veri tabanlarında "e-sigara", "elektronik sigara", "solunum fonksiyonu" ve "solunum fonksiyon testi" anahtar kelimeleriyle Türkçe ve İngilizce tarama yapılmıştır. Ulaşılan makaleler çalışma kapsamına alınmıştır.
Bulgular: E-sigara, tütün sigarasına kıyasla daha hafif ancak göz ardı edilemeyecek patolojik değişikliklere neden olmakta; küçük hava yollarında erken dönem disfonksiyon, dispne ve öksürük semptomlarına yol açabilmektedir. E-sigara aerosolleri akciğer dokusunda kronik inflamatuar yanıt oluşturmakta ve alveoler stabiliteyi tehdit etmektedir. Ayrıca aroma vericiler ve cihaza özgü kimyasallar oksidatif stres ve pro-inflamatuar sitokin üretimini tetikleyerek etkilerin şiddetini artırmaktadır. E-sigara kullanımı ile E-VALI (e-sigara ilişkili akut akciğer hasarı) arasında ilişki olduğu saptanmıştır. E-sigara kullanımı astım ve KOAH alevlenmeleriyle ilişkili olup, e-sigara ile tütün sigarasını birlikte kullananlarda (dual kullanım) risk artmaktadır. Solunum fonksiyon test parametrelerinde ise; hava yolu direnci ve solunum impedansında artış, zirve ekspiratuar akım hızında (PEF) ise düşüşle ilişkilidir. Bu bulgular, e-sigara etkilerinin tütün sigarasına benzer nitelikte olduğunu göstermektedir. Karşılaştırmalı çalışmalar, zorlu ekspirasyon volümü (FEV1), zorlu vital kapasite (FVC) ve FEV1/FVC oranının hem e-sigara kullanıcılarında hem de sigara içenlerde, hiç içmeyenlere göre daha düşük olduğunu; bu düşüşün ise sigara içenlerde daha belirgin olduğunu göstermektedir. Özellikle astım hastalarında e-sigara, akut dönemde hava yolu inflamasyonuna yol açmakta, FEV1/FVC oranını ve PEF değerlerini düşürmektedir.
Sonuç: E-sigara tütün sigarasına kıyasla daha az zararlı düşünülse de, özellikle dual kullanıcılar, gençler ve akciğer hastaları için önemli bir halk sağlığı sorunu oluşturmaktadır. Mevcut çalışmaların kısa vadeyle sınırlı olması nedeniyle uzun dönem etkileri net olarak ortaya konamamıştır. Bu bağlamda, özellikle koruyucu sağlık hizmetlerinde görev yapan hemşireler, riskli grupları belirleme ve bireylere kanıta dayalı eğitimle sigara bırakma danışmanlığı sağlamada aktif rol üstlenmelidir. E-sigara, sigarayı bırakmada bir tedavi yöntemi olarak önerilmemelidir.
Anahtar Kelimeler: E-sigara, Elektronik Sigara, Solunum Fonksiyonu, Solunum Fonksiyon Testi.

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB29. New Generation Risk: The Effects of Electronic Cigarette Use on Respiratory Functions

Şerife Buğday[1], Nursemin Ünal[2], İpek Candemir[3]
Ankara Etlik City Hospital, Department of Chest Diseases[1]
Ankara University Faculty of Nursing, Department of Midwifery[2]
Ankara Etlik City Hospital, Department of Chest Diseases[3]

Objective: Electronic cigarettes (e-cigarettes) are perceived as a less harmful alternative to traditional tobacco cigarettes, while their increasing global use has intensified discussions regarding their potential effects. This study aims to evaluate the effects of e-cigarette use on respiratory functions.
Method: In this literature review, Turkish and English publications were searched in the PubMed and Google Scholar databases using the keywords “e-cigarette,” “electronic cigarette,” “respiratory function,” and “pulmonary function test.” The identified articles were included within the scope of the study.
Results: Compared with traditional tobacco cigarettes, e-cigarettes cause milder but clinically significant pathological changes, leading to early dysfunction of small airways, dyspnea, and cough symptoms. E-cigarette aerosols induce chronic inflammatory responses in lung tissue and may compromise alveolar stability. In addition, flavoring agents and device-specific chemicals increase the severity of these effects by triggering oxidative stress and pro-inflammatory cytokine production. A relationship has been identified between e-cigarette use and EVALI (e-cigarette or vaping product use-associated lung injury). E-cigarette use is associated with asthma and COPD exacerbations, and the risk increases among individuals who use both e-cigarettes and conventional tobacco cigarettes (dual use). Regarding pulmonary function test parameters, e-cigarette use is associated with increased airway resistance and respiratory impedance, as well as decreased peak expiratory flow (PEF). These findings indicate that the effects of e-cigarettes are similar to those of conventional cigarettes. Comparative studies have shown that forced expiratory volume in one second (FEV1), forced vital capacity (FVC), and the FEV1/FVC ratio are lower in both e-cigarette users and tobacco smokers compared with non-smokers; however, this decline is more pronounced among tobacco smokers. Particularly in individuals with asthma, e-cigarette use causes acute airway inflammation and decreases FEV1/FVC ratio and PEF values.
Conclusion: Although e-cigarettes are considered less harmful than traditional tobacco cigarettes, they represent an important public health concern, especially for dual users, young individuals, and people with respiratory diseases. Since current studies are limited to short-term effects, the long-term consequences have not yet been clearly established. In this context, nurses, particularly those working in preventive healthcare services, should play an active role in identifying high-risk groups and providing evidence-based smoking cessation counseling. E-cigarettes should not be recommended as a treatment method for smoking cessation.
Keywords: E-cigarette, Electronic Cigarette, Respiratory Function, Pulmonary Function Test.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB30. Bir Uzvun Kaybı, Bir Benliğin Mücadelesi: Rabdomyosarkomlu Adölesanda Roy Adaptasyon Kuramına Göre Hemşirelik Bakımı

Sümeyra Topal[1], Tuba Soydemir[2], Dilek Yıldız[3], Şule Yeşil[4]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi[1]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi[2]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi[3]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi[4]

Amaç: Bu çalışma, kanser tanısı alan adölesan bir bireyin hastalık deneyimini, özdeğer algısını ve uyum süreçlerini Sister Callista Roy'un Uyum Modeli doğrultusunda bütüncül bir yaklaşımla incelemeyi amaçlamaktadır. Ayrıca bireyin yaşadığı kırılganlığın, umut ve yeniden anlamlandırma süreçlerinin Photovoice yöntemi ile görünür kılınması hedeflenmiştir.
Yöntem: Nitel araştırma deseninde yürütülen bu olgu sunumunda, rabdomyosarkom tanılı, relaps öyküsü bulunan ve amputasyon yaşamış 15 yaşındaki bir adölesan hasta ele alınmıştır. Veri toplama sürecinde yarı yapılandırılmış derinlemesine görüşmeler ile birlikte Photovoice yöntemi kullanılmıştır. Hastanın kendi çektiği ve seçtiği fotoğraflar (saçlarının döküldüğü an ve kedisinin görüntüsü) üzerinden deneyimini ifade etmesi sağlanmış; elde edilen veriler Roy Uyum Modeli çerçevesinde tematik analiz ile değerlendirilmiştir.
Bulgular: Bu olgu, bir adölesanın yalnızca hastalıkla değil, kendi bedeni, kimliği ve varoluşuyla verdiği derin bir mücadeleyi gözler önüne sermektedir. Hastanın saçlarının dökülmüş halini fotoğraflaması, kaybın somut bir yüzleşmesi; beden imajındaki kırılmanın sessiz ama çarpıcı bir ifadesi olarak öne çıkmaktadır. Buna karşılık kedisinin fotoğrafı, hastanın yaşamla kurduğu bağın, sevginin ve devam eden umudun güçlü bir sembolü haline gelmiştir. "İyileştim denildi ama tekrar hasta oldum" ve "keşke olmasaydım" ifadeleri, kırılgan umut ve sarsılan özdeğer algısını ortaya koyarken; tüm bu karanlığın içinde "iyileşeceğim" diyebilmesi, umudun sürekliliğini göstermektedir. Model kapsamında en güçlü uyum alanı karşılıklı bağlılık olup, anne ve abla desteği belirleyici bulunmuştur. Buna karşın benlik kavramı alanında ciddi bir zedelenme, beden imajı sorunları ve suçluluk duygusu ön plana çıkmaktadır.
Sonuç: Bu olgu, kanserin yalnızca bir hastalık değil, bir yaşam deneyimi; bir kimlik sınavı ve yeniden var olma süreci olduğunu çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır. Sister Callista Roy'un Uyum Modeli, bu çok katmanlı deneyimi anlamada güçlü bir rehber sunarken, Photovoice yöntemi bireyin sesini görünür kılan etkili bir araçtır. Bulgular, hemşirelik bakımının umut, anlam ve psikososyal destek boyutlarını içeren bütüncül bir yaklaşımla ele alınması gerektiğini göstermektedir.
Anahtar Sözcükler: Sister Callista Roy Uyum Modeli, adölesan kanser, beden imajı, özdeğer, hemşirelik bakımı, photovoice yöntemi

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB30. Loss of a Limb, Struggle of a Self: Nursing Care for an Adolescent with Rhabdomyosarcoma According to Roy Adaptation Model

Sümeyra Topal[1], Tuba Soydemir[2], Dilek Yıldız[3], Şule Yeşil[4]
Health Sciences University, Gülhane Faculty of Nursing[1]
Ankara Etlik City Hospital[2]
Health Sciences University, Gülhane Faculty of Nursing[3]
Ankara Etlik City Hospital[4]

Objective: This study aims to examine the disease experience, self-esteem perception, and adaptation processes of an adolescent individual diagnosed with cancer through a holistic approach based on Sister Callista Roy's Adaptation Model. Additionally, it aims to make the individual's experiences of vulnerability, hope, and meaning-making processes visible through the Photovoice method.

Method: This qualitative case report includes a 15-year-old adolescent patient diagnosed with rhabdomyosarcoma, with a history of relapse and who underwent amputation. Semi-structured in-depth interviews and the Photovoice method were used during the data collection process. The patient was encouraged to express her experiences through photographs she personally captured and selected (the moment of hair loss and the image of her cat), and the obtained data were evaluated through thematic analysis within the framework of Roy's Adaptation Model.

Results: This case reveals the profound struggle of an adolescent not only with the disease but also with their own body, identity, and existence. The patient's photograph of her hair loss represents a concrete confrontation with loss and emerges as a silent yet striking expression of disruption in body image. In contrast, the photograph of her cat became a powerful symbol of her connection with life, love, and continuing hope. The statements "They said I recovered, but I became sick again" and "I wish it had not happened" reveal fragile hope and a shaken sense of self-worth, while her ability to say "I will get better" despite all these challenges demonstrates the continuity of hope. Within the model, the strongest adaptation area was interdependence, with support from the mother and sister identified as a determining factor. However, significant impairment in the self-concept mode, body image concerns, and feelings of guilt were prominent.

Conclusion: This case demonstrates that cancer is not merely a disease, but also a life experience, an identity challenge, and a process of rebuilding oneself. Sister Callista Roy's Adaptation Model provides a strong framework for understanding this multidimensional experience, while the Photovoice method serves as an effective tool for making the individual's voice visible. The findings indicate that nursing care should be addressed through a holistic approach incorporating hope, meaning, and psychosocial support dimensions.

Keywords: Sister Callista Roy Adaptation Model, adolescent cancer, body image, self-esteem, nursing care, Photovoice method.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB109. Hastane Afet Planlarında Enfeksiyon Kontrolünün Entegre Yönetimi-Sessiz Afetlere Hazırlık

Sıla Çeküç[1], Meltem İnci[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Tıbbi Gözlem Kliniği[1]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Tıbbi Gözlem Kliniği[2]

Amaç: Bu çalışmanın amacı, hastane afet planları kapsamında enfeksiyon kontrol uygulamalarının rolünü ortaya koymak ve afet yönetimi süreçlerine entegrasyonunun önemini değerlendirmektir. Afetler sırasında ve sonrasında ortaya çıkan çevresel, yapısal ve organizasyonel bozulmalar, bulaşıcı hastalıkların ve sağlık hizmeti ilişkili enfeksiyonların yayılım riskini artırmakta ve sağlık hizmet sunumunu olumsuz etkilemektedir. Bu doğrultuda çalışmamız enfeksiyon kontrol önlemlerinin afet öncesi hazırlık, müdahale ve iyileştirme aşamalarındaki yerini incelemeyi hedeflemektedir.
Yöntem: Bu çalışma, hastane afet planları kapsamında enfeksiyon kontrol uygulamalarının değerlendirilmesine yönelik literatür taramasına dayalı derleme olarak gerçekleştirilmiştir. Afet süreçlerinde enfeksiyon kontrolüne ilişkin temel uygulamalar ve tamamlayıcı yaklaşımlar incelenmiştir.
Bulgular: Enfeksiyon kontrol uygulamalarının afet süreçlerinde kritik öneme sahip olduğu ve mevcut yaklaşımların tek başına yeterli olmadığı belirlenmiştir. Tamamlayıcı stratejilerin entegrasyonu, hastane afet planlarının daha etkin ve kapsayıcı olmasına katkı sağlayacaktır.
Sonuç: Hastane afet planlarında enfeksiyon kontrolünün yalnızca belirli senaryolarla sınırlı bir bileşen olarak değil, afet yönetiminin tüm aşamalarına entegre edilen temel bir unsur olarak ele alınması gerektiği görülmektedir. Afetler sırasında ortaya çıkan çevresel bozulmalar, hasta yoğunluğu ve sağlık hizmetlerindeki aksaklıklar enfeksiyon riskini belirgin şekilde artırmakta; bu durum, enfeksiyonların "sessiz afet" olarak değerlendirilmesini gerekli kılmaktadır. Mevcut uygulamaların çoğu reaktif nitelikte olup, proaktif ve bütüncül yaklaşımların geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Enfeksiyon kontrol ekiplerinin afet planlama süreçlerine aktif katılımı, sürveyans sistemlerinin güçlendirilmesi, kişisel koruyucu donanım ve altyapı planlamasının iyileştirilmesi ile düzenli eğitim ve tatbikatların artırılması, afetlere karşı sağlık sistemlerinin dayanıklılığını artıracaktır. Bu doğrultuda, enfeksiyon kontrol süreçlerinin hastane afet planlarıyla uyum içinde yürütülmesi ve planın bir parçası olarak değerlendirilmesi hem hasta hem de sağlık çalışanı güvenliğinin en üst düzeyde tutulmasına anlamlı bir katkı sağlayacaktır.
Anahtar Kelimeler: Enfeksiyon Kontrol Önlemleri, Hastane Afet Planı, Salgın Yönetimi, Afet Yönetimi, Sessiz Afet

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB109. Integrated Management of Infection Control in Hospital Disaster Plans – Preparedness for Silent Disasters

Sıla Çeküç[1], Meltem İnci[2]
Ankara Etlik City Hospital, Medical Observation Clinic

Objective: This study aims to highlight the role of infection control practices within the scope of hospital disaster plans and to evaluate the importance of their integration into disaster management processes. Environmental, structural, and organizational disruptions occurring during and after disasters increase the risk of infectious disease transmission and healthcare-associated infections, while negatively affecting healthcare delivery. Accordingly, this study examines the role of infection control measures in the preparedness, response, and recovery phases of disasters.
Method: This study was conducted as a literature-based review to evaluate infection control practices within the framework of hospital disaster plans. Fundamental practices and complementary approaches related to infection control during disaster processes were examined.
Results: Infection control practices were found to be critically important during disaster situations, and existing approaches alone were determined to be insufficient. The integration of complementary strategies contributes to making hospital disaster plans more effective and comprehensive.
Conclusion: It is evident that infection control in hospital disaster plans should not be considered merely as a component limited to specific scenarios but as a fundamental element integrated into all stages of disaster management. Environmental deterioration, increased patient density, and disruptions in healthcare services during disasters significantly increase infection risks, making it necessary to consider infections as “silent disasters.” Most current practices are reactive in nature, and there is a need to develop proactive and comprehensive approaches. Active participation of infection control teams in disaster planning processes, strengthening surveillance systems, improving personal protective equipment and infrastructure planning, and increasing regular training and drills will enhance the resilience of healthcare systems against disasters. In this context, conducting infection control processes in coordination with hospital disaster plans and considering them as an integral part of these plans will significantly contribute to maintaining patient and healthcare worker safety at the highest level.
Keywords: Infection Control Measures, Hospital Disaster Plan, Outbreak Management, Disaster Management, Silent Disaster.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB31. Kanser Tanılı Çocuğa Sahip Annelerde Umut ve Yalnızlık: Hemşirelik Perspektifinden İki Olgunun Karşılaştırmalı Analizi

Sümeyra Topal[1], Tuba Soydemir[2], Sinem Yanlızoğlu Çaka[3], Şule Yeşil[4]
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Hemşirelik Fakültesi[1]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi[2]
Kocaeli Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi[3]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi[4]

Amaç: Bu çalışma, kanser tanılı çocuğa sahip annelerin umut ve yalnızlık deneyimlerini çocuk hemşireliği perspektifinden incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışmada, annelerin özdeğer algısı, baş etme süreçleri ve çocuk hemşirelerinin bu süreçteki rolü photovoice yöntemi ile ortaya konulmuştur.
Yöntem: Nitel araştırma deseninde yürütülen bu çalışmada, photovoice yöntemi kullanılarak annelerin çektikleri fotoğraflar üzerinden yarı yapılandırılmış derinlemesine görüşmeler yapılmıştır. Bu yöntemle katılımcıların deneyimlerini kendi görsel anlatıları üzerinden ifade etmeleri sağlanmıştır. Amaçlı örnekleme ile seçilen iki anne olgusu (K1 ve K2) karşılaştırmalı olarak tematik analiz ile değerlendirilmiştir.
Bulgular: Her iki olguda umut duygusu korunmakla birlikte, deneyimlerin içeriği belirgin farklılık göstermektedir. K1 olgusunda çocuk hemşirelerinin empatik yaklaşımı ve bilgilendirici rolleri annenin belirsizlikle baş etmesini kolaylaştırmış ve umut duygusunu güçlendirmiştir. Anne bu süreci "Beni anlamaları bile benim için yeterliydi" sözleriyle ifade etmiştir. K2 olgusunda ise sosyal destek eksikliği ve bakım yükünün tek başına üstlenilmesi derin yalnızlık deneyimine yol açmıştır. Anne bu durumu "Gidiyorsun gidiyorsun, arkana dönüp bakıyorsun, kimse yok" sözleriyle tanımlamıştır. Ancak aynı anne, "Umudumuz olmasa neden gidelim ki?" ifadesiyle umudun sürekliliğini vurgulamıştır. Photovoice yöntemiyle elde edilen fotoğraflar (intraket, boş koridor) annelerin deneyimlerini somutlaştırarak umut ve yalnızlık arasındaki kırılgan dengeyi görünür kılmıştır. Bu bulgular, çocuk hemşirelerinin yalnızca bakım veren değil, aynı zamanda umut inşa eden ve yalnızlığı görünür kılan profesyoneller olduğunu ortaya koymaktadır.
Sonuç: Kanser tanılı çocuğa sahip anneler için umut, çoğu zaman yalnızlığın içinde var olmaktadır. Bu süreçte çocuk hemşireleri; empatik iletişim, aktif dinleme ve bireyselleştirilmiş bakım ile umudun klinikteki en güçlü temsilcilerinden biri haline gelmektedir. Bir annenin "anlaşıldım" hissi, bazen en güçlü tedavi kadar iyileştirici olabilir. Bu nedenle pediatrik onkoloji hemşireliğinde bakım, yalnızca fiziksel değil, anlam kurucu ve iyileştirici bir ilişki süreci olarak ele alınmalıdır.
Anahtar Kelimeler: Pediatrik onkoloji, anne deneyimi, umut, yalnızlık, hemşirelik bakımı, photovoice yöntemi

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB31. Hope and Loneliness Among Mothers of Children Diagnosed with Cancer: A Comparative Analysis of Two Cases from a Nursing Perspective

Sümeyra Topal[1], Tuba Soydemir[2], Sinem Yanlızoğlu Çaka[3], Şule Yeşil[4]
Health Sciences University, Gülhane Faculty of Nursing[1]
Ankara Etlik City Hospital[2]
Kocaeli University, Faculty of Health Sciences[3]
Ankara Etlik City Hospital[4]

Objective: This study aims to examine the experiences of hope and loneliness among mothers of children diagnosed with cancer from a pediatric nursing perspective. The study explores mothers' self-esteem perceptions, coping processes, and the role of pediatric nurses in this process through the Photovoice method.
Method: This qualitative study was conducted using the Photovoice method, with semi-structured in-depth interviews based on photographs taken by the mothers. This method enabled participants to express their experiences through their own visual narratives. Two mother cases (K1 and K2), selected through purposive sampling, were evaluated comparatively using thematic analysis.
Results: Although the sense of hope was preserved in both cases, the content of their experiences differed significantly. In case K1, the empathetic approach and informative roles of pediatric nurses facilitated the mother's coping with uncertainty and strengthened her sense of hope. The mother expressed this experience as: "Just being understood by them was enough for me." In case K2, the lack of social support and the burden of caregiving undertaken alone resulted in a profound experience of loneliness. The mother described this situation as: "You keep going and going, then you turn around and look back, and there is no one there." However, the same mother emphasized the continuity of hope by stating: "If we did not have hope, why would we continue?" The photographs obtained through the Photovoice method (intravenous catheter, empty corridor) concretized the mothers' experiences and revealed the fragile balance between hope and loneliness. These findings demonstrate that pediatric nurses are not only caregivers but also professionals who build hope and make loneliness visible.
Conclusion: For mothers of children diagnosed with cancer, hope often exists within loneliness. In this process, pediatric nurses become among the strongest representatives of hope in clinical settings through empathetic communication, active listening, and individualized care. A mother's feeling of "being understood" can sometimes be as healing as the strongest treatment. Therefore, care in pediatric oncology nursing should be addressed not only as physical care but also as a meaning-making and healing relationship process.
Keywords: Pediatric oncology, maternal experience, hope, loneliness, nursing care, Photovoice method.

ESB39. Ebe ve Hemşirelerde Duygusal Dayanıklılığın Güvenli Bakım Üzerindeki Etkisi

Esra Gül Ertürk Balcı[1], Sevgi Sayın[2]
Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Bu çalışma, ebe ve hemşirelerin duygusal dayanıklılık düzeylerinin güvenli bakım uygulamaları üzerindeki etkisini literatür ışığında incelemek amacıyla yapılmıştır. Yoğun iş yükü, stres ve duygusal açıdan zorlayıcı koşullar altında görev yapan sağlık profesyonellerinin bu durumlarla nasıl baş ettiklerinin, bakım kalitesi ve hasta güvenliği açısından belirleyici olduğu düşünülmektedir. Bu doğrultuda, duygusal dayanıklılığın güvenli bakımın sürdürülmesindeki rolünün literatür doğrultusunda değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Bu çalışma, literatür taramasına dayalı tanımlayıcı bir derleme olarak planlanmıştır. Bulgular ulusal ve uluslararası veri tabanları (PubMed, Google Scholar, ScienceDirect) üzerinden tarama yapılarak elde edilmiştir. Bu süreçte "emotional resilience", "patient safety", "nursing" ve "midwifery" anahtar kelimeleri kullanılarak çalışmalar incelenmiş, elde edilen bulgular ile konu bütüncül bir bakış açısıyla değerlendirilmiştir.

Bulgular: İncelenen çalışmalar, duygusal dayanıklılık ile hasta güvenliği ve bakım kalitesi arasında anlamlı bir ilişki olduğunu göstermektedir. Duygusal dayanıklılığı yüksek olan ebe ve hemşirelerin stresli ve yoğun çalışma ortamlarında daha dengeli kalabildikleri; bu durumun bakım süreçlerine olumlu yansıdığı görülmektedir. Bu grupta tükenmişlik düzeylerinin daha düşük, iş doyumunun ise daha yüksek olduğu dikkat çekmektedir. Ayrıca bu çalışanların hasta güvenliği kültürüne daha fazla katkı sağladıkları ve karşılaşılan hataları bildirme konusunda daha şeffaf davrandıkları belirtilmektedir.

Düşük dayanıklılık düzeyine sahip bireylerde ise tükenmişlik, duygusal yorgunluk ve işten uzaklaşma eğiliminin arttığı; bunun da bakım kalitesini ve hasta güvenliğini olumsuz etkileyebildiği ifade edilmektedir. Ayrıca duygusal dayanıklılığı güçlendirmeye yönelik uygulamaların (stres yönetimi eğitimleri ve destekleyici grup çalışmaları, örneğin kahkaha yogası gibi) bakım kalitesinde iyileşme ile ilişkili olduğu vurgulanmaktadır.

Sonuç: Bulgular, duygusal dayanıklılığın güvenli bakımda belirleyici olduğunu göstermektedir. Bu nedenle, sağlık çalışanlarının yalnızca mesleki becerilerinin değil, psikososyal dayanıklılıklarının da desteklenmesi gerektiği düşünülmektedir. Bu doğrultuda planlanacak eğitim programları ve destekleyici uygulamaların bakım kalitesini artırmada etkili olacağı düşünülmektedir. Ayrıca ebe ve hemşirelerin birlikte yer aldığı disiplinler arası yaklaşımların hem çalışanların iyi oluşunu destekleyeceği hem de hasta güvenliğini güçlendireceği değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Duygusal dayanıklılık, güvenli bakım, hasta güvenliği, ebe, hemşire

ESB39. The Effect of Emotional Resilience on Safe Care Among Midwives and Nurses

Esra Gül Ertürk Balcı[1], Sevgi Sayın[2]
Etlik City Hospital

Objective: This study was conducted to examine the effects of emotional resilience levels of midwives and nurses on safe care practices in the light of the literature. It is considered that how healthcare professionals working under intense workload, stress, and emotionally challenging conditions cope with these situations is a determining factor in terms of care quality and patient safety. Accordingly, this study aimed to evaluate the role of emotional resilience in maintaining safe care based on the literature.

Methods: This study was designed as a descriptive review based on a literature search. The findings were obtained through searches conducted in national and international databases (PubMed, Google Scholar, ScienceDirect). During this process, studies were reviewed using the keywords “emotional resilience”, “patient safety”, “nursing”, and “midwifery”, and the subject was evaluated from a holistic perspective based on the obtained findings.

Results: The reviewed studies indicate a significant relationship between emotional resilience, patient safety, and quality of care. Midwives and nurses with higher emotional resilience levels are observed to maintain better emotional balance in stressful and intensive work environments, which positively reflects on care processes. Lower burnout levels and higher job satisfaction are notable among these professionals. In addition, these healthcare workers contribute more to patient safety culture and demonstrate greater transparency in reporting encountered errors.

In individuals with lower resilience levels, increased burnout, emotional exhaustion, and tendency to withdraw from work have been reported, which may negatively affect care quality and patient safety. Furthermore, interventions aimed at strengthening emotional resilience (such as stress management training and supportive group activities, including laughter yoga) have been emphasized as being associated with improvements in care quality.

Conclusion: The findings demonstrate that emotional resilience is a determining factor in safe care. Therefore, it is considered necessary to support not only the professional skills but also the psychosocial resilience of healthcare workers. In this context, educational programs and supportive interventions planned for this purpose may contribute to improving care quality. Additionally, interdisciplinary approaches involving both midwives and nurses may support healthcare workers’ well-being and strengthen patient safety.

Keywords: Emotional resilience, safe care, patient safety, midwife, nurse

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB40. Planlanmamış Gebelikler ve Ebenin Rolü

Elifnaz DEMİRTAŞ[1], Şebnem RÜZGAR[2]
Ondokuz Mayıs Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Ebelik Ana Bilim Dalı Öğrencisi[1]
Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi[2]
Elifnaz Demirtaş[1], Şebnem Rüzgar[2]
Ondokuz Mayıs Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Ebelik Ana Bilim Dalı Öğrencisi[1]
Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi[2]

Giriş-Amaç: Planlanmamış gebelikler gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerde önemlibir halk sağlığı sorunudur. Planlanmamış gebelikler çoğunlukla güvenli olmayan kürtaj ve doğum öncesi yetersiz bakım nedeniyle kadınlarda maternal morbidite ve mortaliteye neden olmaktadır. ABD Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezi planlanmamış gebeliği, istenmeyen ya da yanlış zamanda oluşan gebelik olarak tanımlamaktadır. Sağlık Bakanlığı ise istenen zamandan önce gerçekleşen, daha sonra olması tercih edilen ya da istenmemiş bir gebelik şeklinde tanımlar. Planlanmamış gebeliklerin önlenmesi ve kadın sağlığı üzerinde olumsuz etkilerini azaltmada ebeler sağlayacağı hizmet ile kilit rol oynadığı bilinmektedir. Bu çalışma, planlanmamış gebelikler ve ebenin rolüne ilişkin araştırmaların bütüncül olarak değerlendirilmesini amaçlamaktadır.
Yöntem: Bu çalışma 2015-2025 yılları arası yayımlanan ulusal ve uluslararası literatürün incelenmesine dayanan derleme türünde bir çalışmadır. PubMed, Google, Scholer ve ScienceDirect veri tabanlarında “Unplanned pregnancy”, “Unintended pregnancy”, “abortion” ve “contraception” anahtar kelimeleri kullanılarak tarama yapılmıştır. Uygun bulunan çalışmalar bütüncül bir yaklaşımla değerlendirilmiştir.
Bulgular: Literatüre bakıldığında Dünya’da her yıl meydana gelen tüm gebeliklerin yaklaşık %45'i (121 milyon) planlanmamış gebeliğin %61'i ve tüm gebeliklerin %29’u (73 milyon) kürtajla sonlanmaktadır. Bu veriler kadınların üreme hakları ve sağlık hizmetlerine erişimindeki eşitsizlikleri göstermektedir. TNSA 2018 verilerine göre, gebeliklerin %75'i bu gebeliği istediğini, %11'i daha sonra olmasını tercih ettiğini ve %15'i ise bu gebeliği hiç istemediğini belirtmiştir. Planlanmamış gebeliklerin sonucunda yapılan kürtajların yaklaşık %40’ı güvenli sağlık kuruluşlarında yapılırken, %60’ı uzman olmayan kişiler tarafından yetersiz koşullarda yapılmakta; bu da 70.000’e yakın kadının ölümüne sebep olmaktadır.
Sonuç: Ebeler, planlanmamış gebelikleri erken dönemde tespit ederek anne sağlığı üzerindeki olumsuz etkilerini azaltmaya çalışmalı, doğum öncesi, perinatal ve doğum sonrası bakımı iyileştirmeye çalışmalıdır. Planlanmamış gebeliklerin önlenmesi ve kadın sağlığı üzerinde olumsuz etkilerini azaltmada ebeler sağlayacağı hizmet ile kilit rol oynamaktadır. Ebeler aile planlaması, doğum ve postnatal bakım hizmetlerinde kadınlara planlanmamış gebelik yaşamamaları için geliştirerek eğitimler vermelidir. Planlanmamış gebeliklerin getirdiği sağlık sorunları ancak ebelerin kadınların hayatına dokunuşuyla iyileşecektir.
Anahtar Kelimeler: Unplanned pregnancy and midwife, unintended pregnancy, abortion or midwife ve contraception, midwifery.

ESB40. Unplanned Pregnancies and the Role of Midwives

Elifnaz Demirtaş[1], Şebnem Rüzgar[2]
Ondokuz Mayıs University, Institute of Graduate Studies, Department of Midwifery[1]
Ondokuz Mayıs University, Faculty of Health Sciences[2]

Introduction-Aim: Unplanned pregnancies are an important public health problem in both developed and developing countries. Unplanned pregnancies often lead to maternal morbidity and mortality due to unsafe abortions and inadequate prenatal care. The Centers for Disease Control and Prevention (CDC) defines an unplanned pregnancy as a pregnancy that is unintended or occurs at the wrong time. The Ministry of Health defines it as a pregnancy that occurs earlier than desired, is preferred to occur later, or is unwanted. Midwives are known to play a key role in preventing unplanned pregnancies and reducing their negative effects on women's health through the services they provide. This study aimed to comprehensively evaluate research on unplanned pregnancies and the role of midwives.
Methods: This review study was based on the examination of national and international literature published between 2015 and 2025. Searches were conducted in the PubMed, Google Scholar, and ScienceDirect databases using the keywords “Unplanned pregnancy”, “Unintended pregnancy”, “abortion”, and “contraception”. The eligible studies were evaluated using a holistic approach.
Results: According to the literature, approximately 45% (121 million) of all pregnancies occurring worldwide each year are unplanned, 61% of unplanned pregnancies and 29% (73 million) of all pregnancies end in abortion. These data demonstrate inequalities in women's reproductive rights and access to healthcare services. According to the 2018 Turkey Demographic and Health Survey (TDHS) data, 75% of women stated that they wanted their pregnancy, 11% preferred it to occur later, and 15% did not want the pregnancy at all. Approximately 40% of abortions resulting from unplanned pregnancies are performed in safe healthcare facilities, while 60% are performed under inadequate conditions by unqualified individuals, leading to the deaths of nearly 70,000 women.
Conclusion: Midwives should identify unplanned pregnancies at an early stage, work to reduce their negative effects on maternal health, and improve antenatal, perinatal, and postnatal care. Midwives play a key role in preventing unplanned pregnancies and reducing their adverse effects on women's health through the services they provide. Midwives should provide education on family planning, childbirth, and postnatal care services to help women avoid unplanned pregnancies. Health problems caused by unplanned pregnancies can only be improved through the contribution and support of midwives in women's lives.
Keywords: Unplanned pregnancy and midwife, unintended pregnancy, abortion, contraception, midwifery.

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

ESB43. Kadın Genital Benlik Algısı İle Cinsel İşlev Arasındaki İlişki: Kapsamlı Literatür İncelemesi

Esra Yılmaz[1], Yeşim Ömür[2]
Eflani İlçe Devlet Hastanesi, Karabük[1]
Karabük Eğitim ve Araştırma Hastanesi[2]

Olumlu öz imaja sahip kadınlar kendilerine daha çok özen göstermekte, jinekoloğa daha sık başvuruda bulunmakta ve olumlu cinsel işleve sahip olmaktadır. Bu kadınlar genel olarak partnerleriyle yeni uygulamaları kabul etmeye istekli, kendilerini özgür, rahat ve cinsel olarak tatmin olmuş hisseder. Bu profile sahip olanların labioplasti, vajinal gençleştirme, G noktası büyütme, hymen restorasyonu, klitoris modifikasyonu, kasık bölgesi küçültme gibi cerrahi işlemleri düşünme olasılığı daha düşüktür.

Kadınlardaki beden imajı ve güzellik algısı önemlidir. Beden imajından memnun olmama durumu düşük öz saygıya ve depresyona yol açabilir. Öz saygı cinsel işlevde önemli bir faktördür. Kadınlar genital görünümlerinden hoşnut olmadıklarında bazı cinsel bozukluklar ortaya çıkabilir. Estetik kaygısı taşıyan ya da partner memnuniyeti esas olan ilişkilerde dış genital estetik cerrahiye başvurulabilmektedir. Literatürde bu yöntemin kadınların orgazm sürecini iyileşebildiği, genital öz imaj ile cinsel işlev arasında olumlu bir ilişki olduğuna dair araştırma bulguları yer almaktadır. Ayrıca dış genital estetiğin çiftler arasında arzu, bilişsel uyarılma, orgazm, haz ve partnerle olan ilişkide ameliyat sonrasında anlamlı bir artış gösterdiği belirlenmiştir. özellikle düşük komplikasyonu olan operasyonlarda öz memnuniyet ve iyileşen cinsel işlev olduğu belirlenmiştir.

Sonuç olarak, kadın genital benlik algısı yaşam kalitesini ve partnerle olan ilişkiyi etkiler. Bu çalışmada kadınların benlik algısı ile cinsel işlev arasındaki ilişki kapsamlı bir literatür incelenerek açıklanmıştır.

Anahtar Kelime: kadın genital estetik ameliyatı, benlik algısı, cinsel işlev

ESB43. The Relationship Between Female Genital Self-Image and Sexual Function: A Comprehensive Literature Review

Esra Yılmaz[1], Yeşim Ömür[2]
Eflani District State Hospital, Karabük[1]
Karabük Training and Research Hospital[2]

Women with a positive self-image tend to take better care of themselves, visit gynecologists more frequently, and have better sexual functioning. These women are generally more willing to accept new practices with their partners and feel free, comfortable, and sexually satisfied. Women with this profile are less likely to consider surgical procedures such as labiaplasty, vaginal rejuvenation, G-spot augmentation, hymen restoration, clitoral modification, and mons pubis reduction.

Body image and perceptions of beauty are important among women. Dissatisfaction with body image may lead to low self-esteem and depression. Self-esteem is an important factor affecting sexual function. When women are dissatisfied with their genital appearance, some sexual dysfunctions may occur. External genital aesthetic surgery may be preferred in relationships involving aesthetic concerns or where partner satisfaction is prioritized. The literature includes research findings indicating that such procedures may improve women's orgasmic experiences and that there is a positive relationship between genital self-image and sexual function. In addition, it has been reported that external genital aesthetic procedures result in significant improvements in desire, cognitive arousal, orgasm, pleasure, and partner relationships after surgery. Particularly in procedures with low complication rates, increased self-satisfaction and improved sexual function have been observed.

In conclusion, female genital self-image affects quality of life and relationships with partners. This study explains the relationship between women's self-image and sexual function through a comprehensive review of the literature.

Keywords: Female genital aesthetic surgery, self-image, sexual function

HPB32. Tip 2 Diyabette Doğru İnsülin Uygulaması: Farkındalık, Eğitim ve Lipohipertrofi

Derya Yayla[1], Hülya Altun[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Göğüs Kalp ve Damar Hastanesi

Amaç : Diyabet yönetiminde glisemik kontrolün sağlanmasında insülinin dozu kadar, doğru uygulanması ve bölge seçimi de kritiktir. Uygulama hataları; lipohipertrofiye, değişken insülin emilimine ve kan şekeri dalgalanmalarına yol açarak tedavi başarısını olumsuz etkiler. Bu çalışmanın amacı uzun süredir insülin kullanan bir hastada gözden kaçan hataları ve hemşirelik bakımının önemini vurgulamaktadır.
Yöntem:Olgu Sunumu
• Hasta Bilgileri: 77 yaş, Erkek.
• Tanı: 10 yıldır Tip 2 Diyabet hastası.
• İlaç: Novomix 2x10 ünite (Kalem hiç çalkalanmadan kullanılıyor).
• Eğitim Durumu: İnsülin kullanımıyla ilgili daha önce hiç eğitim almamış.
• Uygulama Bölgesi: Kendi tercihiyle kasık bölgesi.
• Hatalar: İğne uçlarını kalem bitene kadar değiştirmiyor.
• Durum Özeti: 10 yıllık kullanımda regülasyon sağlanamamış ancak uygulama becerileri hiç sorgulanmamış.
Bulgular
• Laboratuvar: HbA1c: %9,8 | Açlık Kan Şekeri: 198 mg/dL | Tokluk Kan Şekeri: 256 mg/dL.
• Fizik Muayene: * Kasıklar bölgesinde bilateral (çift taraflı) lipohipertrofi alanları.
• Ciltte sertlik ve kabarıklık.
• Enjeksiyon sırasında ağrı ve zorlanma.
• Tespit Edilen Uygulama Hataları: * Uygun olmayan bölge seçimi.
• İğne değişiminin yapılmaması.
• Kalemin çalkalanmadan kullanılması.
• Enjeksiyon tekniği ve rotasyon (bölge değiştirme) bilgisinin olmaması.
• Klinik Görünüm: Ciltte şişlik ve sertlik. Ağrısız olabilir ancak hiperglisemi ve dalgalanmalara neden olur.
Uygulama Bölgeleri: Karın, uyluk (ön dış), üst kol (dış), kalça.
• Not: Kasık bölgesi insülin uygulaması için önerilmez. Sinir ve damar yapıları nedeniyle risklidir ve emilim öngörülemez.
Tartışma ve Hemşirelik Girişimleri:Uygulama hataları doğrudan tedavi yanıtının azalmasına neden olmaktadır. Bu kapsamda şu adımlar izlenmelidir:
1. Eğitim: Teknik, rotasyon ve uygun bölge seçimi eğitimi.
2. İğne Kullanımı: Her enjeksiyonda iğne ucu değiştirme alışkanlığı.
3. İzlem: Düzenli kan şekeri takibi, kayıt ve geri bildirim.
Sonuç: Uzun yıllardır insülin kullanan bireylerde bile uygulama hataları gözden kaçabilmektedir. Hemşirelerin uygulama becerilerini düzenli değerlendirmesi; lipohipertrofiyi önler, glisemik kontrolü iyileştirir ve yaşam kalitesini artırır.
"Eğitim bir kez verilir, etkisi ömür boyu sürer."
Anahtar Kelimeler: Diyabet, İnsülin, Kan Şekeri

HPB32. Correct Insulin Administration in Type 2 Diabetes: Awareness, Education, and Lipohypertrophy

Derya Yayla[1], Hülya Altun[2]
Ankara Etlik City Hospital, Chest, Heart and Vascular Hospital

Objective: In diabetes management, correct insulin administration and injection site selection are as critical as insulin dosage for achieving glycemic control. Administration errors may lead to lipohypertrophy, variable insulin absorption, and fluctuations in blood glucose levels, negatively affecting treatment success. This study aims to emphasize overlooked errors in a patient who has been using insulin for a long time and the importance of nursing care.
Method: Case Report
Patient Information:

- Age/Sex: 77-year-old male.
- Diagnosis: Type 2 diabetes mellitus for 10 years.
- Medication: NovoMix 2×10 units (the insulin pen was used without shaking).
- Education Status: The patient had never received training on insulin administration.
- Injection Site: Groin area, selected according to the patient's own preference.
- Errors: Needle tips were not changed until the insulin pen was completely used.
- Summary of Condition: Glycemic regulation had not been achieved during 10 years of insulin use; however, injection practices had never been evaluated.

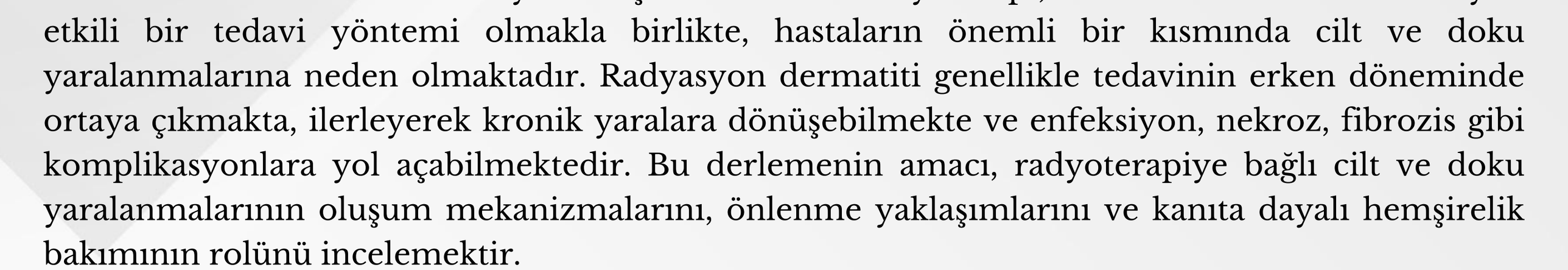
Findings:

- Laboratory Results: HbA1c: 9.8% | Fasting Blood Glucose: 198 mg/dL | Postprandial Blood Glucose: 256 mg/dL.
- Physical Examination:
  - Bilateral lipohypertrophy areas in the groin region.
  - Skin thickening and raised areas.
  - Pain and difficulty during injection.
- Identified Administration Errors:
  - Selection of an inappropriate injection site.
  - Failure to change the needle.
  - Use of the insulin pen without shaking.
  - Lack of knowledge regarding injection technique and site rotation.
- Clinical Appearance: Skin swelling and hardening. Although it may be painless, it can cause hyperglycemia and blood glucose fluctuations.

Recommended Injection Sites: Abdomen, thigh (anterolateral region), upper arm (outer region), and buttocks.
Note: The groin area is not recommended for insulin administration. Due to the presence of nerves and blood vessels, it carries risks and insulin absorption is unpredictable.
Discussion and Nursing Interventions: Administration errors directly reduce treatment response. Within this scope, the following steps should be implemented:

- Education: Training on injection technique, site rotation, and appropriate injection sites.
- Needle Use: Developing the habit of changing the needle with each injection.
- Monitoring: Regular blood glucose monitoring, recording, and feedback.

Conclusion: Even individuals who have been using insulin for many years may have unnoticed administration errors. Regular evaluation of insulin administration skills by nurses prevents lipohypertrophy, improves glycemic control, and enhances quality of life.
"Education is given once, but its impact lasts a lifetime."
Keywords: Diabetes, Insulin, Blood Glucose

HSB153. Radyoterapiye Bağlı Cilt ve Doku Yaralanmalarında Oluşum, Önleme ve Etkili Bakım

Fatoş Otlu[1], Damla Amasya[2]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi, Ankara, Türkiye[1]
Çankırı Karatekin Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi, İç Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı, Çankırı, Türkiye[2]

Amaç: Kanser, dünya genelinde önemli bir halk sağlığı sorunu olup sağlık sistemleri ve toplumlar üzerinde ciddi bir ekonomik yük oluşturmaktadır. Radyoterapi, tümör hücrelerini hedefleyen etkili bir tedavi yöntemi olmakla birlikte, hastaların önemli bir kısmında cilt ve doku yaralanmalarına neden olmaktadır. Radyasyon dermatiti genellikle tedavinin erken döneminde ortaya çıkmakta, ilerleyerek kronik yaralara dönüşebilmekte ve enfeksiyon, nekroz, fibrozis gibi komplikasyonlara yol açabilmektedir. Bu derlemenin amacı, radyoterapiye bağlı cilt ve doku yaralanmalarının oluşum mekanizmalarını, önlenme yaklaşımlarını ve kanıta dayalı hemşirelik bakımının rolünü incelemektir.
Yöntem: Bu derleme kapsamında, radyoterapiye bağlı cilt hasarı ve yönetimine ilişkin güncel literatür incelenmiştir. Literatür taramasında "radyoterapi", "cilt", "deri", "doku", "yaralanma", "hasar" ve "hemşirelik" anahtar kelimelerinin Türkçe ve İngilizce karşılıkları kullanılmış, konuyla ilişkili çalışmalar değerlendirilmiş ve elde edilen veriler patofizyoloji, önleyici yaklaşımlar ve tedavi yöntemleri açısından incelenmiştir.
Bulgular: Radyoterapiye bağlı cilt ve doku yaralanmalarının temelinde iyonizan radyasyonun DNA hasarı oluşturması, hücre proliferasyonunu baskılaması ve inflamatuar yanıtı tetiklemesi yer almaktadır. Ayrıca vasküler hasar, azalmış anjiyogenez ve yetersiz doku oksijenlenmesi, yara iyileşmesini olumsuz etkilemektedir. Radyasyon dozu, fraksiyon özellikleri ve bireysel hasta faktörleri, hasarın şiddetini belirlemektedir. Önleyici yaklaşımlar arasında cilt bütünlüğünün korunması, nazik cilt temizliğinin sağlanması, uygun nemlendirme sağlanması, irritanlardan kaçınılması ve güneşten korunma yer almaktadır. Tedavide topikal kortikosteroidler yaygın olarak kullanılmakta olup, bazı bitkisel ajanların kullanımına ilişkin kanıtlar ise sınırlıdır. Açık yaralarda hidrokolloid, hidrojel, köpük ve gümüş içerikli örtüler gibi modern yara bakım ürünleri tercih edilmektedir. Ayrıca hiperbarik oksijen tedavisi, negatif basınçlı yara tedavisi ve düşük seviyeli lazer uygulamaları destekleyici yöntemler arasında yer almaktadır.
Sonuç: Radyoterapiye bağlı cilt ve doku yaralanmalarının etkin yönetimi, patofizyolojik sürecin doğru anlaşılması ve erken dönemde uygun girişimlerin uygulanması ile mümkündür. Hemşireler, düzenli cilt değerlendirmesi, hasta eğitimi ve bakımın sürekliliğinin sağlanmasında kritik rol üstlenmektedir. Kanıta dayalı hemşirelik uygulamalarının yaygınlaştırılması, komplikasyonların azaltılmasına ve hasta yaşam kalitesinin artırılmasına katkı sağlamaktadır.
Anahtar Kelimeler: Hemşirelik bakımı, kanıta dayalı uygulama, radyodermatit, radyoterapi, yara bakımı.

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1.INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB153. Development, Prevention, and Effective Care of Radiation Therapy-Induced Skin and Tissue Injuries

Fatoş Otlu[1], Damla Amasya[2]
Ankara Etlik City Hospital, Ankara, Türkiye[1]
Çankırı Karatekin University, Faculty of Health Sciences, Department of Internal Medicine Nursing, Çankırı, Türkiye[2]

Objective: Cancer is a major public health problem worldwide and creates a significant economic burden on healthcare systems and societies. Although radiotherapy is an effective treatment method targeting tumor cells, it causes skin and tissue injuries in a significant proportion of patients. Radiation dermatitis generally occurs in the early stages of treatment, may progress into chronic wounds, and can lead to complications such as infection, necrosis, and fibrosis. This review aimed to examine the mechanisms of formation of radiotherapy-induced skin and tissue injuries, prevention approaches, and the role of evidence-based nursing care.
Methods: Within the scope of this review, current literature on radiotherapy-related skin damage and its management was examined. In the literature search, Turkish and English equivalents of the keywords “radiotherapy,” “skin,” “dermis,” “tissue,” “injury,” “damage,” and “nursing” were used. Relevant studies were evaluated, and the obtained data were analyzed in terms of pathophysiology, preventive approaches, and treatment methods.
Results: The underlying mechanisms of radiotherapy-induced skin and tissue injuries include ionizing radiation-induced DNA damage, suppression of cell proliferation, and activation of inflammatory responses. In addition, vascular damage, reduced angiogenesis, and inadequate tissue oxygenation negatively affect wound healing. Radiation dose, fractionation characteristics, and individual patient factors determine the severity of tissue damage. Preventive approaches include maintaining skin integrity, ensuring gentle skin cleansing, providing appropriate moisturization, avoiding irritants, and protecting the skin from sunlight. Topical corticosteroids are commonly used in treatment, while evidence regarding the use of some herbal agents remains limited. Modern wound care products such as hydrocolloid, hydrogel, foam, and silver-containing dressings are preferred for open wounds. In addition, hyperbaric oxygen therapy, negative pressure wound therapy, and low-level laser applications are among the supportive treatment methods.
Conclusion: Effective management of radiotherapy-induced skin and tissue injuries is possible through a proper understanding of the pathophysiological process and the implementation of appropriate interventions at an early stage. Nurses play a critical role in regular skin assessment, patient education, and ensuring continuity of care. The widespread implementation of evidence-based nursing practices contributes to reducing complications and improving patients' quality of life.
Keywords: Nursing care, evidence-based practice, radiodermatitis, radiotherapy, wound care

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI BÜTÜNLEŞİK HEMŞİRELİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HSB154. Adli Hemşireliğin Sağlık Sistemindeki Yeri ve Önemi

Ruhi Sevin[1], Sevda İzer[2], Okan Kılınç[3]
Ankara Etlik Şehir Hastanesi

Amaç: Adli hemşireliğin rolünü ve adli vakalara yaklaşım ilkelerini özetlemektir.
Giriş: Uluslararası Hemşirelik Konseyi hemşireliği; insanların sağlığa ve sağlıkhizmetlerine adil erişimini sağlamak, güvenli ve sürdürülebilir çevreler oluşturmak amacıyla hareket eden ve bu durumu savunan meslek grubu olarak tanımlamaktadır (ICN, 2025). Tarihe bakıldığında hemşireliğin ilkel çağlardan beri var olduğu anlaşılmaktadır. Hemşireliğin görev alanlarından biri de adli olguları tanıma, bildirme ve adli olgulara yaklaşımdır. Adli olgular; şiddet, istismar, kaza ve travmalar gibi bireyi olumsuz etkileyebilen durumlardır. Bu tür durumlar sadece tıbbi bakımı değil hukuki süreci de içermektedir. Adli hemşirelik, hemşirelik bilgi ve becerilerinin adli bilimler ile bütünleştirilmesi sonucu ortaya çıkan, mağdur ve fail bireylere yönelik bakımın yanı sıra delil toplama, kayıt tutma, adli rapor düzenlenmesi ile birlikte hukuki sürece katkı sağlayan önemli bir uzmanlık alanıdır.
Yöntem: Konuyla ilgili 2011-2025 yılları arasında Google scholar, Scopus, DergiPark, ULAKBİM TR Dizin, ScienceDirect Web of Science'de yayımlanmış çalışmalar incelenmiştir.
Bulgular: Adli hemşireler travma, şiddet, istismar ve kazalar gibi adli durumlarda çoğu zaman hastayla ilk temas eden sağlık profesyonelleridir. Bu durum, hemşirelere adli vakaları tanıma, delil koruma ve doğru kayıt altına alınmasını sağlama gibi kritik sorumluluklar yüklemektedir. Hemşirelerin, adli vakalara yaklaşımda gerekli bilgiye sahip olması adli süreçlerin güvenli sürdürülmesi açısından önem taşımaktadır. Ayrıca multidisipliner ekip içerisinde adli hemşirenin yer almasının, hasta haklarının korunması ve etik yaklaşımların güçlendirilmesine katkı sağladığı bilinmektedir. Ayrıca literatürde afetlerde, kitlesel travmalarda adli hemşirelerin kimliklendirme süreçleri, kayıt sistemlerinin düzenlenmesi, kayıp bireylerin tespiti gibi durumlarda önemli roller
üstlenebileceği bildirilmektedir. Bu durum adli hemşireliğin yalnızca klinik ortamla sınırlı kalmadığını, toplum sağlığı ve kriz yönetimi açısından da önemli bir alan olduğunu göstermektedir.
Sonuç: Literatürde de belirtildiği üzere adli hemşirelik, adli olguların sürecinin sağlıklı, güvenli ve etkin şekilde sürdürülmesi, multidisipliner yaklaşımın güçlendirilmesi açısından önemli bir yere sahiptir. Adli hemşireliğin daha detaylı öğrenilmesi ve öneminin fark edilmesi açısından lisans ve lisansüstü eğitimlerinin artırılması ve yasal düzenlemelerin geliştirilmesi gerektiği fikrindeyiz.
Anahtar Kelimeler; Adli Vaka, Adli Hemşirelik, Adli Olgu

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HSB154. The Role and Importance of Forensic Nursing in the Healthcare System

Ruhi Sevin[1], Sevda İzer[2], Okan Kılınç[3]
Ankara Etlik City Hospital

Objective: This study aims to summarize the role of forensic nursing and the principles of approaching forensic cases.
Introduction: The International Council of Nurses defines nursing as a profession that acts and advocates to ensure equitable access to health and healthcare services for individuals and to create safe and sustainable environments (ICN, 2025). Looking back through history, it is understood that nursing has existed since ancient times. One of the fields of nursing practice includes recognizing, reporting, and approaching forensic cases. Forensic cases are situations that may negatively affect individuals, such as violence, abuse, accidents, and trauma. These situations involve not only medical care but also legal processes. Forensic nursing is an important specialty area that emerged through the integration of nursing knowledge and skills with forensic sciences. It contributes to legal processes through providing care for victims and perpetrators, collecting evidence, maintaining records, and preparing forensic reports.
Methods: Studies published between 2011 and 2025 in databases including Google Scholar, Scopus, DergiPark, ULAKBİM TR Index, ScienceDirect, and Web of Science were reviewed.
Results: Forensic nurses are often the first healthcare professionals to encounter patients in forensic situations such as trauma, violence, abuse, and accidents. This places critical responsibilities on nurses, including recognizing forensic cases, preserving evidence, and ensuring accurate documentation. Nurses' knowledge and competence in approaching forensic cases are essential for maintaining legal processes safely. In addition, the involvement of forensic nurses within multidisciplinary teams contributes to the protection of patient rights and the strengthening of ethical approaches. The literature also indicates that forensic nurses may play important roles in disasters and mass casualty events, including identification processes, organization of documentation systems, and determining missing individuals. This demonstrates that forensic nursing is not limited to clinical settings but is also an important field in terms of public health and crisis management.
Conclusion: As stated in the literature, forensic nursing has an important role in ensuring that forensic cases are managed in a healthy, safe, and effective manner and in strengthening multidisciplinary approaches. We believe that undergraduate and graduate education programs should be expanded and legal regulations should be improved to increase awareness and enhance knowledge of forensic nursing.
Keywords: Forensic Case, Forensic Nursing, Forensic Incident

HPB34. Romatoid Artritte Yaşam Kalitesi ve Sağlık Arama Davranışı: Hemşirelik Perspektifinden Bir Derleme

Emine Akdoğan
Ankara Etlik Şehir Hastanesi Onkoloji Hastanesi Eğitim Birimi

1.Amaç: Bu derlemenin amacı, romatoid artritli bireylerde yaşam kalitesini etkileyen faktörler ile sağlık arama davranışını inceleyerek hemşirelik yaklaşımının önemini ortaya koymaktır.

2. Yöntem: Bu derlemede PubMed, Scopus, Web of Science, CINAHL ve Google Scholar veri tabanları taranmıştır. Anahtar kelimeler "romatoid artrit", "yaşam kalitesi", "sağlık arama davranışı" ve "hemşirelik" olarak belirlenmiştir. 2013–2025 yılları arasında yayımlanan Türkçe ve İngilizce çalışmalar ile kesitsel, kohort, nitel ve karma yöntemli araştırmalar dahil edilmiştir.

3. Bulgular: Romatoid artrit; kronik ağrı, eklem deformiteleri, yorgunluk ve fonksiyonel kısıtlılıklar ile fiziksel bağımlılığı artırmaktadır. Psikolojik olarak depresyon ve anksiyete sık görülmekte, hastalık algısı ve uzun süreli hastalık yükü yaşam kalitesini olumsuz etkilemektedir. Sosyal düzeyde iş gücü kaybı, sosyal izolasyon ve aile içi rol değişimleri ortaya çıkmaktadır.

Yaşam kalitesini etkileyen temel faktörler arasında sosyoekonomik durum, hastalık süresi ve aktivitesi, sağlık hizmetlerine erişim, psikososyal destek ile yaş, eğitim ve farkındalık gibi bireysel değişkenler yer almaktadır.

Semptom şiddeti arttıkça sağlık arama davranışı artmakta; eğitim ve sağlık okuryazarlığı önemli belirleyiciler olmaktadır. Kadınlar ve kronik ağrı yaşayan bireylerde sağlık başvuruları daha sık görülmektedir. Bazı bireylerde ise geleneksel yöntemlere yönelim gözlenmektedir.

Hemşirelik girişimleri kapsamında hasta eğitimi; hastalığın seyri, tedavi, egzersiz, öz bakım ve yaşam tarzı değişikliklerini içermelidir. Ağrı ve yorgunluk yönetimi bireyselleştirilmeli, tedavi uyumu desteklenmeli, psikososyal destek sağlanmalı ve sağlık hizmetlerine doğru yönlendirme yapılmalıdır.

4. Sonuç: Romatoid artrit yaşam kalitesini fiziksel, psikolojik ve sosyal açıdan olumsuz etkilemektedir. Sağlık arama davranışı hastalık yönetiminde kritik rol oynamaktadır. Hemşireler eğitim ve destek rolleriyle bu süreçte önemli bir yere sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Romatoid Artrit, Yaşam Kalitesi

HPB34. Quality of Life and Health-Seeking Behavior in Rheumatoid Arthritis: A Review from a Nursing Perspective

Emine Akdoğan
Ankara Etlik City Hospital Oncology Hospital, Education Unit

1. Objective: The aim of this review is to examine the factors affecting quality of life in individuals with rheumatoid arthritis and their health-seeking behaviors, and to highlight the importance of the nursing approach.
2. Methods: In this review, PubMed, Scopus, Web of Science, CINAHL, and Google Scholar databases were searched. The keywords were determined as “rheumatoid arthritis,” “quality of life,” “health-seeking behavior,” and “nursing.” Studies published in Turkish and English between 2013 and 2025, including cross-sectional, cohort, qualitative, and mixed-method research, were included.
3. Results: Rheumatoid arthritis increases physical dependency through chronic pain, joint deformities, fatigue, and functional limitations. Depression and anxiety are frequently observed psychologically, while disease perception and long-term disease burden negatively affect quality of life. At the social level, loss of workforce, social isolation, and changes in family roles may occur.
The main factors affecting quality of life include socioeconomic status, disease duration and activity, access to healthcare services, psychosocial support, and individual variables such as age, education level, and awareness.
As symptom severity increases, health-seeking behavior also increases; education and health literacy are important determinants. Healthcare visits are more frequent among women and individuals experiencing chronic pain. In some individuals, a tendency toward traditional treatment methods has also been observed.
Within the scope of nursing interventions, patient education should include information about disease progression, treatment, exercise, self-care, and lifestyle modifications. Pain and fatigue management should be individualized, treatment adherence should be supported, psychosocial support should be provided, and patients should be appropriately guided toward healthcare services.
4. Conclusion: Rheumatoid arthritis negatively affects quality of life in physical, psychological, and social dimensions. Health-seeking behavior plays a critical role in disease management. Nurses have an important role in this process through their educational and supportive functions.
Keywords: Rheumatoid Arthritis, Quality of Life

ANKARA ETLİK ŞEHİR HASTANESİ
3. ULUSAL 1. ULUSLARARASI HEMŞİRELİK BÜTÜNLEŞİK EBELİK Kongresi
İKİ DİSİPLİN,TEK HEDEF:
"BİLİMLE GÜÇLENEN NİTELİKLİ BAKIM"
7-9 Mayıs 2026, Ankara

HPB35. Varisella Olgularının Epidemiyolojik Özellikleri ve Aşılamanın Hastaneye Yatış Üzerine Etkisinin Değerlendirilmesi

Dürdane İrem Bayar[1], Gülay Şahin Albayrak[1], Ayşe Kaman[2], Semanur Kuzi[3], Esra Oflazoğlu[4]

Etlik Şehir Hastanesi Çocuk Hastanesi, Ankara, Türkiye[1]

Etlik Şehir Hastanesi Çocuk Enfeksiyon Hastalıkları, Ankara, Türkiye[2]

Etlik Şehir Hastanesi Enfeksiyon Hastalıkları, Ankara, Türkiye[3]

Etlik Şehir Hastanesi Kadın ve Doğum Hastalıkları, Ankara, Türkiye[4]

Amaç: Bu çalışma, varisella vakalarının epidemiyolojik özelliklerini ve aşılamanın hastaneye yatışı önlemedeki etkinliğini değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Yöntem: Bu çalışmada, 2023–2025 yılları arasında sürveyans biriminde kayıt altına alınan 498 varisella olgusu retrospektif olarak incelendi. Olgular; yaş, cinsiyet, uyruk, aşılanma durumu, aşı dozu sayısı, son aşı ile hastalık başlangıcı arasındaki süre (aşı süresi), hastaneye yatış durumu ve yatış süresi açısından analiz edildi. Olguların yıllara ve aylara göre dağılımı değerlendirildi. Yaş ile aşı süresi arasındaki ilişki Spearman korelasyon analizi ile incelendi. Gruplar arası karşılaştırmalarda ki-kare ve Mann-Whitney U testleri kullanıldı.

Bulgular: Olguların %42,6'sı aşılı, %57,4'ü aşısızdı. Hastaneye yatış oranı %4,2 (n=21) olup, yatan olguların %90,5'i aşısızdı. Aşısız olgularda hastaneye yatış oranı aşılılara göre anlamlı derecede daha yüksekti (%7,8 vs %1,3; p=0,001). Hastaneye yatırılan olguların ortalama yatış süresi 4,6 gün olarak saptandı. Aşısız olgularda yatış süresi daha uzun olmakla birlikte fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmadı (p>0,05).

Aşılı olgularda ortalama aşı süresi, hastaneye yatanlarda daha kısa bulundu (3,1 yıl vs 5,4 yıl; p=0,018) ve aşı süresi ile yatış arasında negatif yönlü korelasyon saptandı (r=-0,31). Ayrıca yaş ile aşı süresi arasında pozitif yönlü ve anlamlı korelasyon bulundu (r=0,62; p<0,001). Aşı süresi 5 yılın üzerinde olan olgularda hastaneye yatış riskinin arttığı gözlendi (p<0,05).

Olguların yaş dağılımında en yüksek sıklık 5–10 yaş grubunda olup, olguların aşı süresine göre dağılımında özellikle 5–7 yıl aralığında belirgin bir yoğunlaşma izlendi. Cinsiyete göre anlamlı fark saptanmadı (p>0,05). Olgu sayıları yıllara göre artış göstermiş ve özellikle ilkbahar aylarında kümelenme gözlenmiştir.

Sonuç: Varisella olgularında aşısız bireylerde hastaneye yatış oranlarının daha yüksek olması aşının koruyucu etkisini desteklemektedir. Aşı süresinin artması ile olgu görülme sıklığındaki artış ve hastaneye yatış riskindeki yükselme, bağışıklığın zamanla azalabileceğini düşündürmektedir. Özellikle olguların 5–7 yıl aralığında yoğunlaşması, hatırlatma dozlarının gerekliliğine işaret etmektedir. Olguların zamansal dağılımının izlenmesi, hastalık yükünün değerlendirilmesi ve mevcut bağışıklama uygulamalarının etkinliğinin ortaya konması açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Varisella, aşılama, hastaneye yatış, sürveyans, epidemiyoloji

ANKARA ETLIK CITY HOSPITAL
3. NATIONAL 1. INTERNATIONAL NURSING INTEGRATED MIDWIFERY Congress
TWO DISCIPLINES, ONE GOAL: "QUALITY CARE EMPOWERED BY SCIENCE"
7–9 May 2026 , Ankara

HPB35. Evaluation of the Epidemiological Characteristics of Varicella Cases and the Effect of Vaccination on Hospitalization

Dürdane İrem Bayar[1], Gülay Şahin Albayrak[1], Ayşe Kaman[2], Semanur Kuzi[3], Esra Oflazoğlu[4]

Etlik City Hospital Children's Hospital, Ankara, Türkiye[1]

Etlik City Hospital Department of Pediatric Infectious Diseases, Ankara, Türkiye[2]

Etlik City Hospital Department of Infectious Diseases, Ankara, Türkiye[3]

Etlik City Hospital Department of Obstetrics and Gynecology, Ankara, Türkiye[4]

Objective: This study aimed to evaluate the epidemiological characteristics of varicella cases and the effectiveness of vaccination in preventing hospitalization.

Methods: In this retrospective study, 498 varicella cases registered in the surveillance unit between 2023 and 2025 were analyzed. Cases were evaluated according to age, sex, nationality, vaccination status, number of vaccine doses, time elapsed since the last vaccination to disease onset (vaccination interval), hospitalization status, and length of hospital stay. The distribution of cases by year and month was assessed. The relationship between age and vaccination interval was analyzed using Spearman's correlation analysis. Chi-square and Mann–Whitney U tests were used for comparisons between groups.

Results: Of the cases, 42.6% were vaccinated and 57.4% were unvaccinated. The hospitalization rate was 4.2% (n=21), and 90.5% of hospitalized patients were unvaccinated. The hospitalization rate was significantly higher among unvaccinated individuals than among vaccinated individuals (7.8% vs. 1.3%; p=0.001). The mean length of hospital stay was 4.6 days. Although the duration of hospitalization was longer in unvaccinated patients, the difference was not statistically significant (p>0.05).

Among vaccinated cases, the mean vaccination interval was shorter in hospitalized patients than in non-hospitalized patients (3.1 years vs. 5.4 years; p=0.018), and a negative correlation was found between vaccination interval and hospitalization (r=-0.31). In addition, a significant positive correlation was observed between age and vaccination interval (r=0.62; p<0.001). The risk of hospitalization increased in cases with a vaccination interval longer than 5 years (p<0.05).

The highest frequency of cases was observed in the 5–10-year age group. Analysis of cases according to vaccination interval showed a marked clustering between 5 and 7 years after vaccination. No significant difference was found according to sex (p>0.05). The number of cases increased over the study years, with a noticeable clustering during the spring months.

Conclusion: The higher hospitalization rates among unvaccinated individuals support the protective effect of varicella vaccination. The increase in case frequency and hospitalization risk with longer vaccination intervals suggests that vaccine-induced immunity may wane over time. The clustering of cases 5–7 years after vaccination indicates that a booster dose may be warranted. Monitoring the temporal distribution of cases is important for evaluating disease burden and assessing the effectiveness of current immunization strategies.

Keywords: Varicella, vaccination, hospitalization, surveillance, epidemiology